

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EFSANELER-1

Stephen King · Ursula K. Le Guin · Terry Pratchett
Anne McCaffrey · Orson Scott Card · George R. R. Martin

Efsaneler I

Efsaneler I

Derleyen: Robert Silverberg

Efsaneler I
Derleyen: Robert Silverberg
Özgün Adı: Legends

Yayına Hazırlayan: Volkan Dalkılıç

Sanat Yönetmeni: Harman Şaner Çakmak
Kapak Uygulama: Cemal Tekin
Kapak Resmi: Korkut Öztekin

Mizanpaj – Ofset Hazırlık: Serdar Aydoğan
Baskı ve Cilt: Pano Ofset

ÖZ

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Phoenix Yayınevi'ne aittir.

© Phoenix Yayınevi, 2002

**Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kesim Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla Ralph M. Vicinanza, Ltd.den alınmıştır.**

Copyright © Agberg, Ltd. 1998

Birinci baskı, Ekim 2002, Ankara

ISBN: 975-6565-32-2

Phoenix Yayınevi
Dirim Sokak 23/2 Çobeci 06600 Ankara
Tel: (312) 320 44 57-58 Faks: (312) 362 53 93
e-posta: info@phoenixkitap.com
http://www.phoenixkitap.com

**MARTY VE RALPH İÇİN,
onlar sebebini biliyorlar.**

İÇİNDEKİLER

KARA KULE: ELURIALI KÜÇÜK RAHİBELER	9
Stephen King	
YERDENİZ: EJDERBÖCEĞİ	99
Ursula K. Le Guin	
DİSKDÜNYA: DENİZ VE UFAK BALIKLAR	179
Terry Pratchett	
PERN: PERN'İN ULAĞI	241
Anne McCaffrey	
ALVIN YAPAN: SIRITAN ADAM	315
Orson Scott Card	
YEDİ KRALLIK: GEZGİN ŞÖVALYE	365
George R. R. Martin	

Giriş

İşte karşınızda hayallerle ve mucizelerle dolu bir kitap . . . en çok tutulan ve kendini ziyadesiyle kanıtlamış olan modern fantezi yazarlarının kalemlerinden, her biri yazarını dünya çapında tanımış yapan hayal dünyalarında geçen, on bir tane yepyeni, dopdolu ve keyifli hikaye.

Fantezi, hayali edebiyatın en eski dalıdır – en az insanoğlunun kendisi kadar eskidir. Bundan tam on beş, yirmi hatta otuz bin yıl kadar önce Altamira’da ve Chauvet’deki mağara resimlerinin çizilmesine neden olan sanatsal dürtünün, postlara sarınmış şamanların Buzul Çağı Avrupası’nda kamp ateşlerinin etrafında heyecanla, büyülenmişçesine kendilerini dinleyenlere anlattıkları tanrılar, iblisler, tılsımlar, büyüler, ejderhalar, kurtadamlar ve ufkun ötesindeki muhteşem diyarlarla ilgili müthiş hikayeleri anlattırarak dürtüyle aynı olduğuna inanmak pek de zor değildir. Ve tabii ki kavurucu Afrika’da, tarih öncesi Çin’de, eski Hindistan’da ve Amerika kıtasında da . . . bu hikayeler binlerce, hatta yüz binlerce yıldan beri her yerde anlatılagelmıştır. Hikayeler anlatmak dürtüsünün evrensel olduğunu düşünmek, her zaman hoşuma gitmiştir – “insan” dediğimiz canlının olduğu her yerde hikaye anlatan birileri de mutlaka olmuştur ve bu hikayeciler, insanlığın uzun evrimsel yolculuğu boyunca bu yeteneklerini ve enerjilerini olağanüstü olaylar ve mucizeler yaratmaya adanmışlardır.

Tabii ki, eski Fransa'nın dondurucu soğukunda Cromagnon hikayecilerinin kendilerini büyülenmişçesine dinleyen izleyicilerine neler anlattıklarını hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Lakin emin olabileceğimiz tek nokta o hikayelerin de içinde fantezinin olduğudur. Günümüze kadar gelebilmiş hikayeler de bunun kanıtlarıdır. Eğer fanteziyi bilindik gerçekliğin ötesindeki dünyaları anlatan bir edebiyat dalı olarak tanımlamak mümkünse, o halde günümüze kadar ulaşabilmiş en eski hikaye (M.Ö. 2500 yılı civarlarında Sümerlilerin anlattıkları kahraman Gılgamış'ın hikayesi), bir fantastik edebiyat örneğidir, çünkü Gılgamış'ın sonsuz hayatı arayışını anlatmaktadır.

Şekil değiştirenler, büyücüler ve sihirbazlar, tepegözler ve insan yiyen çok başlı yaratıklar gibi öğeler içeren Homeros'un *Odyssey*'i de – daha birçok Yunan ve Roma hikayesi gibi – fantastik edebiyat örneklerindendir. Geçmişten günümüze doğru ilerleyince, Anglo-Saxon'ların *Beowulf* undaki korkunç canavar Grendel'le, Midgard ejderhası Fafnir'le, Kuzey efsanelerindeki Kurt-Fenris'le, Alman efsanelerindeki ölümsüzlük peşindeki talihsiz Dr. Faust'la, *Binbir Gece* Masalları'daki sayısız sihirbazlarla, Galler'in *Mabinogion*'u ve Perslerin *Şahname*'siyle ve daha sayısız garriplikler ve olağanüstü yaratımlarla karşılaşırız.

Fantastik bir şeyler yaratma dürtüsü tabii ki modern çağda, mikroskopların ve teleskopların, buhar makinelerinin ve raylı sistemlerin, telgrafın, fonografin ve elektrik ışığının doğduğu çağda kaybolmamıştır. Görülmeyen ve görülemeyene karşı olan ilgimiz, rüya gibi gelen bir çok şeyin gerçekleşmesi nedeniyle sonlanmamıştır. Her şeyden öte, koskoca bir senfoni orkestrasının sesinin plastik bir diskten çıkabilmesinden, ya da elinizde tuttuğunuz küçücük bir aygıt sayesinde onbinlerce kilometre ötedeki biriyle konuşabilmekten daha fantastik ne olabilir ki? Bize Thomas Alva Edison'ın ve Alexander Graham Bell'in buluşlarını sunan aynı çağ, karşımıza Lewis Carrol'ın başka gerçekliklerde geçen benzersiz iki Alice öyküsünü de, H. Rider Haggard'ın kayıp medeniyetlerle ilgili sayısız romanını da ve Marry Wollstonescraft Shelley'nin *Frankenstein*'ini da sunmuştur.

Hava yolculuğunun, atom enerjisinin, televizyonun ve bilgisayarların, açık kalp cerrahisinin ve cinsiyet değişimi ameliyatlarının çağı olan yirminci yüzyılda da olağanüstüye karşı olan ilgimiz sönmemiştir. Makineler çağının sakinleri olan fantastik yazarlar (James Branch Cabell, A. Merrit, Lord Dunsany, E. R. Edison, Mervyn Peake, L. Frank Baum, H. P. Lovecraft, Robert E. Howard ve J. R. R. Tolkien en tanınan isimlerin yalnızca bir kaçıdır) dünyamızı harika fantastik hikayelerle donatmaya devam etmişlerdir.

Ancak, takdire şayan bir zekayı, imkansız – ya da en azından olmayacak gibi görüneni – gerçekleştirme isteğiyle birleştirip, mümkün gösteren bir fantezi dalı olan bilim-kurgunun rağbet görmesi ile, yirminci yüzyılda bir değişiklik de yaşanmıştır. Yüz yıldan daha uzun bir zaman önce H. G. Wells ve Jules Verne tarafından yapılandırılan ve modern zamanlarda Robert A. Heinlein, Isaac Asimov ve Aldous Huxley gibi yazarlar tarafından geliştirilen bilim kurgu, “saf” (yani anlattığı gerçeküstü olayları açıklama çabası olmayan fantastik yazın) fantastik kurguyu, söylenler ve peri masalları misali çoğunlukla çocuklara yakıştıran atom çağının okur güruhunu müthiş bir şekilde kendine çekmeyi başarmıştır.

Fantezinin eski hali tabii ki yok olmadı. Ancak, en azından Amerika Birleşik Devletleri’nde neredeyse elli yıllık bir duraklama devri yaşadı. Aynı zaman boyunca, bilim kurgu ise *Amazing Stories* ve *Astounding Science Fiction* gibi dergiler şeklinde, kendini okuyan kesime sunmuştur ve okuyucuları ise çoğunlukla ilginç bilimsel icatlara meraklı genç adamlar ve çocuklar olmuştur. Fantastik kurgu olarak tanımladığımız edebiyat türünü yayınlayan tek Amerikan dergisi, 1923’te kurulan *Weird Tales* idi. Bu dergi de sadece fantezi yayınlamakla kalmıyor, bugün fantezi olarak düşünülmeyen saf korku gibi metinler de sunuyordu.

Fantastik kurgu ve bilim kurgu arasındaki fark, her zaman anlatılması kolay bir şey değildir, ancak bazı ayrımlar çok kesin olmamakla birlikte bazen bellidir. Androidler, robotlar, uzay gemileri, dünya dışı varlıklar, zaman makineleri, dış uzaydan gelen virüsler, galaktik imparatorluklar

ve benzeri öğeler bilim kurgu olarak tanımlanmaktadır. Bütün bu olgular, halihazırda anladığımız bilimsel kurallar çerçevesinde *kavramsal olarak mümkündür* (zaman makineleri ve ışık hızından daha hızlı giden araçlar gibi öğelerin bilimin kurallarını zorlamalarına rağmen). Öte yandan fantezi, kültürümüzde *genellikle imkansız ya da var olmayan* olarak kabul edilen öğeleri kullanır: büyücüler, cadılar, elfler, goblinler, kurtadamlar, vampirler, tekboynuzlar, sihirli prensesler, çeşitli amaçlarla kullanılan büyüler ve tılsımlar.

Fantastik kurgunun kendine ait bir dergisi 1939 yılına kadar olmamıştır. Zamanının en önemli bilim kurgu editörü olan John W. Campbell, Jr., *Unknown* isimli dergiyi başlatarak, yazarlarına bilim kurgunun tanımının izin verdiğinden daha geniş ölçülerde bir hayali serbestlik tanıdı. Campbell'ın *Astounding Science Fiction* dergisini türünün en dikkate değer dergilerinden yapan yazarların çoğu (Robert A. Heinlein, L. Sprague de Camp, Theodore Sturgeon, Lester del Rey, Jack Williamson) *Unknown* dergisinin de temel kadrosu oldular ve genel yapısal yaklaşım da aynıydı: oldukça inanılmaz olan bir fikri alıp bütün sonuçlarını mantıksal bir çıkarımla geliştirmek. Su cinlerine kötü davranmak ya da ruhunu şeytana satmak konulu hikayeler *Unknown* dergisinde görüldü; zamanda yolculuk etmek ya da uzak gezegenlere gitmek *Astounding*'de basılmıştı zaten.

Ancak *Unknown*, okuyucuları ve yazarları tarafından oldukça sevilse de hiçbir zaman çok büyük kitlelere hitap etmedi ve savaş zamanının kağıt kıtlığı Campbell'ı 1943'te iki dergisi arasında bir seçim yapmaya zorladığı zaman, *Unknown* bir daha açılmamak üzere kapatıldı. Savaş sonrasında *Unknown*'un eski ve nostaljik destekçilerinin, en azından derginin özünü yeniden yakalama çabaları ise çoğunlukla başarısızdı: H. L. Gold'un *Beyond* isimli dergisi sadece on sayı sürerken, Lester del Rey'in *Fantasy Fiction*'ı dört sayı ayakta kalabilmişti. Sadece, Anthony Boucher ve J. Francis McComas'ın editörlüğünü yaptıkları *The Magazin of Fantasy* isimli dergi devamlı mevcudiyetini sağlayabildi, ancak o da ikinci sayıda ismini *Fantasy and Science Fiction* olarak değiştirmeyi uygun buldu. 1950lerde bilim kurgunun kağıt ka-

paklı kitap basan bir tür haline gelmesiyle, fantezi tekrar gerilerde kaldı; çok az fantastik romanın kitabı basıldı ve onların da çoğu (Jack Vance'in *Dying Earth* isimli yapıtı, H. P. Lovecraft ve Robert E. Howard'ın ilk baskıları en güzel örneklerdir) çabucak göz önünden çekilip koleksiyoncuların raflarında kaldılar.

Her şey 1960larda J. R. R. Tolkien'in *Yüzüklerin Efendisi* üçlemesinin kitabının (önceleri istemeyen bir yayıncı tarafından basılmayan) baskılarının birden piyasada boy göstermesi ve fantastik kurguya karşı müthiş bir ilgi ve açlık yaratmasıyla başladı. Tolkien'in kitapları o kadar büyük bir ticari başarı yakaladı ki yayıncılar benzer üçlemeler yazabilecek yazarlar aramaya başladılar ve bir anda her yer bazıları olağanüstü derecede satış rakamları yakalayan Hobbitvari romanlarla doldu. Bir zamanlar sadece küçük, hevesli bir grup insan tarafından sevilen Robert E. Howard'ın *Conan* romanları, aynı zamanlarda oldukça geniş bir okur kitlesi edindi. Birkaç yıl sonra da Tolkien yayıncısı olan Ballantine Books, fantastik kurgu serisi altında, editörlüğünü Lin Carter'ın yaptığı harikulade bir dizi başlattı ve bu dizi E. R. Edison, James Branch Cabell, Lord Dunsany ve Mervyn Peake gibi klasik fantezi ustalarının ve başyapıtlarının çağdaş okuyuculara ulaştırılması sağladı ve o zamandan beri fantezi çağdaş yayıncılıkta önemli bir etken olmaya başladı. Henüz elli yıl önce bilim kurgunun üvey kardeşi olarak kabul edilen fantastik kurgu, şimdilerde oldukça tutulan bir alan haline geldi.

Tolkien'in üçlemesinin yarattığı bu büyük başarının ardından, yeni yazarlar kendi hayali ve fantastik dünyalarıyla teker teker görünmeye başladılar ve kendilerine oldukça geniş ve heyecanlı takipçi kitleleri oluşturdular. Gene 1960ların sonunda Ursula LeGuin, arayışına yani *Yerdeniz* dizisine başladı, Anne McCaffrey oldukça eski olan ejderha temasını, bilim kurgu ve fantezinin sınırlarında gezen Pern romanları için kullandı. Takip eden yıllarda, Stephen King, insanlığın en eski ve arketipsel korkularını deşerek ve fantezinin karanlık kuytularında dönüştürerek oldukça çekici ve vurucu bir çekim yarattı, Diğer taraftan Terry Pratchett,

GİRİŞ

satirik fantezinin mizahi gücünü mükemmel bir etkileyicilikle sundu bizlere. Orson Scott Card ve Raymon E. Feist gibi yazarlar da Alvin Yapan ve Yarıksavaşı dizileriyle ziyadesiyle büyük seyirci kitleleri yarattılar. Günümüze yaklaştıkça, Robert Jordan'ın devasa Zaman Çarkı külliyatı, George R. R. Martin'in *Song of Ice and Fire* kitapları, Terry Goodkind'ın *Gerçeğin Kılıcı* öyküleri ve Tad Williams'ın *Memory, Sorrow and Thorn* dizisi, çağdaş fantezinin anıtları olarak yerlerini teker teker aldılar.

Ve işte hepsinden bir parça alınarak oluşturulmuş ve fantezi severlerin haftalarca büyük bir keyifle okuyabilecekleri büyük bir derlemeyi elinizde tutuyorsunuz. Yeni bir Yerdeniz öyküsü, yeni bir Pern hikayesi, yeni bir Kara Kule macerası, Pratchett'in oyunbaz Diskdünya'sından yeni bir kesit ve diğerleri . . . daha önce böyle bir kitap oluşturulmamıştı. Böylesine harikulade bir toplamayı bir araya getirmek kolay bir uğraş değildi. Bu yüzden, derlemenin editörü olarak üstlendiğim görevlerimi oldukça hafifleten değerli yardımcıları için Martin H. Greenberg'e, Ralph Vicinanza'ya, Stephen King'e ve Virginia Kidd'e şükranlarımı iletmek istiyorum. Bu karmaşık ve bir o kadar da zevkli işin her safhasındaki oldukça hayati desteği için eşim Karen'e de teşekkürlerimi belirtmeden edemeyeceğim – ve sanırım söylemeden de geçemeyeceğim – sadece mükemmel biri olduğu için değil, aynı zamanda bu girişimin en parlak fikrini de ortaya koyduğu için.

Robert Silverberg

Aralık, 1997

"Türkçe"

Efsaneler İçin Önsöz

Geçen otuz beş sene boyunca birçok kereler ziyaret ettiğim Türkiye, benim için her zaman bir sihir ve gizem ülkesi, capcanlı renkleri ve ilginç yönleriyle fantastik bir diyar olarak kalacak. Kapadokya'nın ürkütücü taşları, Osmanlı İstanbul'unun rüzgarlı sokakları, muhteşem camileri ve sarayları, Hitit, Bizans ve İyonyalıların harikulade kalıntıları'nın hikayelerimdeki ve romanlarımdaki çoğu sahneyi yazarken beni çokça etkilediğini vurgulamam gerek. Ancak ziyadesiyle farkındayım ki Türkiye ya da başka bir yer hakkında sadece bu fikirlere sahip olmak, romantik bir yanılsamadan başka bir şey değildir. Bir çok kereler Türkiye'de bulunmuş olmak, onun "gerçek" dünyadaki halini görmemi, politik gerginlik, enflasyon, hayat standartları, vs, vs, vs gibi birçok sorunlarına da şahitlik etmemi de sağladı. Hiç kimsenin, ulu camilerin güzelliği, manzaranın mükemmelliği, binlerce yıllık elinizi uzatsanız dokunabileceğiniz bir tarihi mirasın etkileyiciliği ile kendimden geçip, gözlerimi kapatarak çağdaş gerçekliğin karanlıklarını görmediğimi düşünmesini istemiyorum. Benim ülkem de dahil bütün ülkelerin böyle sorunlarının olduğu tabii ki yadsınamaz bir gerçektir. Böyle

GİRİŞ

mühim konuları asla göz ardı etmek gibi bir isteğim olmasına karşın, dediğim gibi, Türkiye benim için daima mucizevi bir sihirle yoğrulmuş, eşi olmayan fantastik bir diyar olarak kalacaktır. İşte bu yüzden, fantastik edebiyatın en iyi örneklerini bir araya getiren bu antolojinin, harikulade ülke Türkiye'de yayınlanıyor olmasından apayrı bir keyif aldığımı da belirtmeliyim.

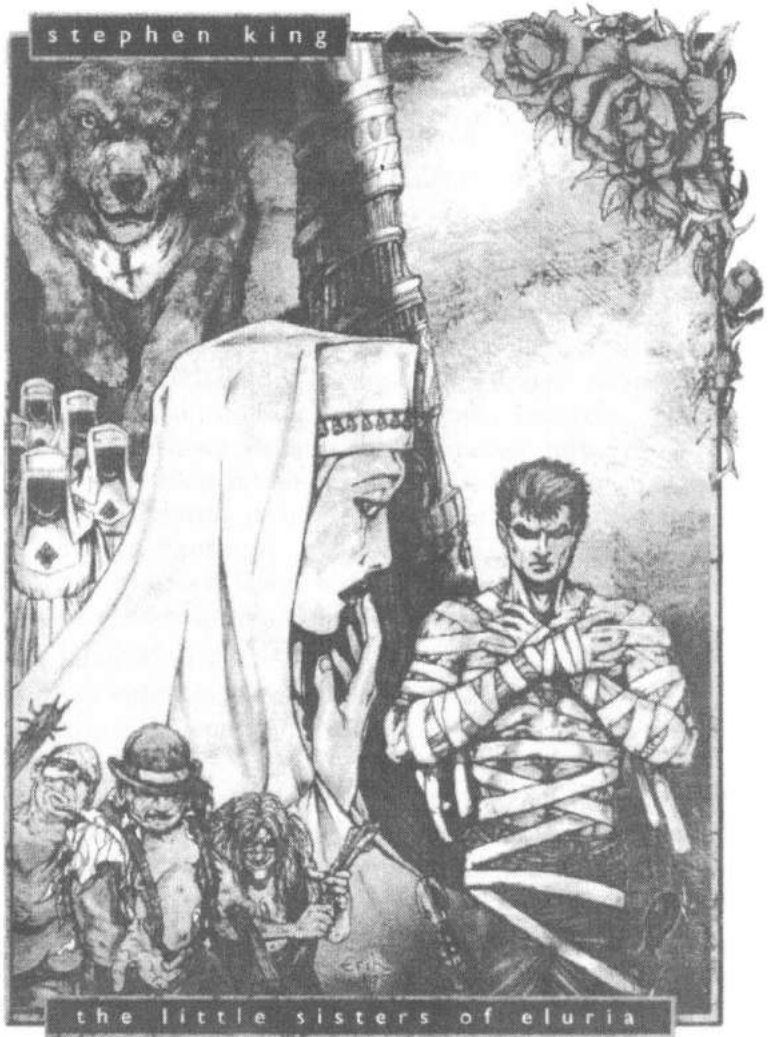
Robert Silverberg

Ekim, 2002

KARA KULE

STEPHEN KING

KARA KULE (1982; ALTIN KİTAPLAR, 1993)

ÜÇÜN ÇİZGİLERİ (1987; İNKILAP KİTABEVİ, 1987)

ÇORAK TOPRAKLAR (1991; ALTIN KİTAPLAR, 1994)

BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE (1997; ALTIN KİTAPLAR, 1999)

Robert Browning'ın "Childe Roland to the Dark Tower Came" isimli şiirinin tematik öğelerini kullanan bu dizi, yazarın henüz açıklamadığı nedenler yüzünden Kara Kule'yi arayan son silahşor Roland'ın destansı hikayesini anlatır. Yolculuğu boyunca Roland, bir zamanlar büyüyen, doğasında feodal, lakin teknolojik olarak gelişmiş bir olan, şimdilerde ise çürümüş ve harap olmuş bir toplumun kalıntılarıyla yüzleşir. Fantezinin ve bilimkurgunun öğelerini ustaca birleştiren Stephen King, bizlere geçmişi ve geleceği gerçeküstü bir şekilde harmanlamaktadır.

İlk kitap *Kara Kule*'de, alabildiğine geniş bir çölde esra-rengiz, büyülü bir karakter olan Siyahlı Adam'ı kovalayan son silahşor Roland'la tanışırız. Geçmişe dönüşlerle, okur Roland'ın Kara Kule'nin dünyasında soylu bir aileye mensup olduğunu öğrenir ve bahsedilen dünyanın yok olmasının nedeni Siyahlı Adam olabilir, ancak olmayabilir de. Yolculuğu boyunca Roland, bu isimsiz dünyanın garip sakinleriyle karşılaşır, bunların içinde sonraki kitaplarda tekrar görünecek olmasına rağmen ilk kitapta ölen Jake isimli çocuk da vardır. Roland sonunda Siyahlı Adamı yakalar, ancak neden bu arayışın içinde olduğu ve Kara Kule'de ne olduğu gibi sorularının cevaplarını bulması için gene Kule'yi araması gerektiğini öğrenir.

Bir sonraki kitap olan *Üçün Çizgileri*'nde, Kara Kule'yi arayışında Roland'a günümüz dünyasından üç kişi katılır: mafya için çalışan bir uyuşturucu bağımlısı olan Eddie, bel-den aşağısı felçli olan çok kişilikli Suzannah ve Siyahlı ada-

ma yetişebilmek pahasına Roland'ın feda ettiği çocuk Jake. Roland, Dünya'da Jake'in hayatını kurtarır, ancak bunun sonucunda oluşan bölünme, silahşoru neredeyse akıl sağlığını kaybettirecek kadar etkiler. Roland ayrıca kendi içlerindeki canavarlarla savaşan diğer ikisine de yardım etmek zorundadır; Eddie uyuşturucu bağımlılığı ve kardeşinin hayatını kurtaramamanın verdiği suçluluk duygusu ile savaşırken, Suzannah da çift kişiliği ile (biri nazik bir hanımefendi, diğeri ise ırkçı bir psikopattır) boğuşmaktadır. Bu üçlü birbirlerinden yardım alarak sorunlarının üstesinden gelmeye çalışır ve hep birlikte, dörtlü Kule'ye doğru yolculuklarına devam ederler.

Çorak Topraklar ismindeki üçüncü kitap, Dünya'dan gelen karakterlerin geçmişlerini detaylı bir şekilde inceleyerek bu yolcuğunun ilk ayağının kayıtlarını tutar. Kitap, yıkılmış, çürümekte olan bir şehirde yaşayan bir mezhebin Jake'i kaçırmamasıyla doruk noktasına ulaşır ve mezhebin başında Flagg isminde bir adam vardır (ki bu karakter S. King'in diğer birkaç romanında daha saf kötülüğün vücuda gelmesi olarak yer almaktadır). Roland, Jake'i kurtarır ve yol arkadaşları şehirden bilinçlilik uğruna aklından olan bir yapay zeka programına sahip tek raylı bir sistemle şehirden kaçarlar. Tek raylı sistem onları bir bilmece oyununa çeker, yaratılmış bütün bilmeceleri bildiğini iddia eden sistemi alt etmeleri halinde ödülleri kendi hayatları olacaktır.

Dizinin dördüncü kitabı olan *Büyücü ve Cam Küre*'de, Roland, Eddie, Suzannah ve Jake, orta-Dünya'nın çorak ve yirminci yüzyılı andıran bir bölgesinde Kara Kule'ye doğru yolculuğa devam etmektedirler. Değişik zamanlar ve mekanlara arasındaki duvarın zayıfladığını fark eden Roland, ilk olarak bu duvara rastladığı anı hatırlar: yıllar önce Roland'ın arkadaşları Cuthbert ve Alain ile birlikte bir yolculuk sırasında, Roland'ın silahşorluğunu kazandığı ilk zamandır bu ve aynı zamanda hikayenin de odak merkezidir. Yol arkadaşları Roland'ın geçmişi ve neden dünyasını kurtarmak uğruna onları feda edebileceği hakkında yeni şeyler öğrenirler. Kitap yol arkadaşlarının bir kez daha Kara Kule'ye doğru ilerlemeye başlamasıyla sona erer.

Elurialı Küçük Rahibeler

STEPHEN KING

(Çeviren: Murat Başekim)

[Yazarın Notu: Kara Kule kitapları, “ilerleyip kaybolmuş”, tükenen bir dünyadaki son silahşor olan Gileadlı Roland’ın siyah cüppeli bir büyücüyle takibi ile başlar.

Roland çok uzun süreden beri Walter’ın peşindedir. Serinin ilk kitabında, silahşor sonunda Walter’a yetişmeyi başarır. Ancak şimdi okuyacağınız öykü, bundan daha önce yani Roland’ın Walter’ın henüz izini sürmekte olduğu bir sırada geçer. Bu yüzden aşağıdaki öyküyü anlamanız – ve ümit ederim ki sevmeniz – için diğer kitapları bilmeniz gerekli değildir. S.K.]

1. Tam Dünya. Boş Kasaba. Ziller. Ölü Çocuk. Devrilmiş Yük Arabası. Yeşil Halk.

İnsanın soluğunu göğsünden emip kurutacak kadar sıcak bir günde, Gileadlı Roland, Tam Dünya’da Desatoya Dağlarındaki bir kasabanın kapılarına vardı. O zamanlar silahşor yalnız yolculuk ediyordu, yakında ise yaya yolculuk edecekti anlaşılan. Geçen hafta boyunca bir at doktoru bulmayı ümit etmiş ama bulamamıştı, şimdi ise bu kasabada bir baytar olsa bile, artık pek de işine yaramayacağını kestiriyordu. İki yaşındaki kır atının hemen hemen işi bitmişti çünkü.

Hala şu veya bu festivalden kalma çiçeklerle süslü olan kasaba girişi ardına dek açık ve misafirperver duruyordu, ama çiçeklerin ötesindeki sessizlikte kesinlikle ters bir şeyler vardı.

Silahşor ne at nallarının tak-tuk seslerini, ne yük arabalarının tekerlerinin gacirtısını, ne de tüccarların pazaryerinden gelmesi gereken çığırkanlıklarını işitmiyordu.

Buradaki yegane sesler, cırcır böceklerinin zor işitilen vızıltısı (veya başka bir tür böcekti bunlar çünkü cırcır böceklerinden biraz daha melodiktiler, hepsi bu), tahtaya vuruluyormuşçasına çıkan tuhaf bir ses ve küçük zillerin sanki bir düş gibi hafifçe cınlamalarından ibaretti.

Ayrıca süslemeli kapının işlenmiş demir çubuklarına dolanmış çiçekler de uzun zaman önce ölmüştü.

Atı Topsy, iki kez gürültülü ve derinden hapşırdı – *Çuv!* *Çuv!* – ve yana doğru sendeledi. Roland kısmen atını, kısmen de kendisini düşünerek bineğinden indi – çünkü eğer Topsy pes etmek ve artık yolunun sonuna doğru ağır ağır gitmek için bu anı seçmişse, Topsy'nin altında kalarak bir bacağına kırılmasını istemiyordu.

Kır atının keçeleşmiş boynunu okşarken, Topsy'nin yelelerinin düğümlerini parmaklarıyla açan ve Topsy'nin gözlerinin kenarlarında toplanan sinekleri kovan silahşor, tozlu çizmeleri ve solmuş kotu ile yakıcı güneşin altında dikiliyordu. Sinekler, ancak Topsy öldükten sonra onun gözlerinin kenarlarına yumurtlayabilirlerdi, atı ölmeden silahşor buna izin vermezdi.

Böylece Roland, uzaktan gelen o düş çanlarını ve tahta gümlmesine benzeyen garip sesi dinlerken, atını rahatlatmak ve iyi hissetmesini sağlamak için elinden geleni yaptı. Dalgın dalgın yaptığı tımarını bir süre sonra kesti ve endişeli bir biçimde kasabanın açık girişine baktı.

Girişin üstündeki haç biraz garipti, ama bunun haricinde, giriş, kendi türünün tipik bir örneğiydi; kullanışlı olmasa da geleneksel olan batı tarzında, sıradan bir kasaba girişiydi – son on ayda uğradığı bütün küçük kasabalar bir tane girişte (büyük), bir tane de çıkışta (pek de büyük değil) olmak üze-

re bu tür haçlara sahiptiler, hatırladığı kadarıyla. Bu haçlar, ziyaretçileri dışarıda tutmak amacıyla konulmamıştı belli ki . . . hele bu hiç. Yolun her iki tarafından, yaklaşık altı metre devam edip sonra bitiveren iki pembe kerpiç duvarın arası-na yerleştirilmişti. İçerdekiler, girişi kapatıp bir dolu kilitle kilitleselerdi bile, içeri girmek isteyen biri, kerpiç duvarların bir ucundan diğerine kısa bir yürüyüşten sonra diğer giriş-ten içeri girebilirdi.

Girişin ötesinde, oldukça sıradan bir ana cadde görebili-yordu Roland – bir han, iki bar (bunlardan birinin adı Ace-lecti Domuz'du; diğerinin tabelası ise okunamayacak kadar silinmişti), bir ticarethane, bir nalbur, bir Toplantı Binası. Ayrıca, kayalar üzerine kurulmuş, tepesinde sade bir çan kulesi, çift kanatlı kapılarında ise altın renkli bir haç bulu-nan, küçük ama sevimli bir ahşap bina vardı. Kasaba giri-şindeki haç gibi, bu haç da burasının İsa-kişi'nin takipçileri için bir tapınma yeri olduğunu gösteriyordu.

Orta-Dünya'da pek yaygın olmasa bile, hiç bilinmiyor da değildi bu din. Aynı şey Baal, Asmodeus ve yüz ayrı din de dahil, pek çok tapınma şekli için de söylenebilirdi o günler-de. İnanç da, bugünlerde dünyadaki diğer her şey gibi, “ilerleyip kaybolmuş.” Roland'ın bildiği kadarıyla, Haç'ın Tanrısının yolu da, sevmek ve öldürmenin ayrılmaz biçimde birbirine bağlı olduğunu öğreten bir başka dindi yalnızca – ki sonuçta Tanrı her zaman kan içerdi.

Bu arada, böceklerin *neredeyse* cırcır böceklerini andıran şarkılı vızıltısı duyuluyordu. Zillerin bir düş gibi çınlaması. Ve bir tahtadan gelen o tuhaf gümlleme, sanki kapıya vuran bir yumruğun sesi gibi. Ya da bir tabut kapağına vuran bir yumruğun . . .

Burada hiç ama hiç yolunda gitmeyen bir şeyler var, diye dü-şündü silahşor.

Dikkat Roland; bu yer kırmızımsı bir kokuya sahip.

Topsy'i ölü çiçeklerle süslü girişten ana caddeye doğru yürüttü. Ticarethanenin verandasında, yaşlı adamların ekinler, politika ve genç kuşağın ahmaklıklarını tartışmak üzere toplanması gereken yerde, sadece sallanan bir sıra boş

sandalye duruyordu. Bunlardan bir tanesinin altında, sanki dikkatsiz (ve uzun zaman önce ölmüş) bir elden düşürülmüşçesine kararmış bir mısır koçanı duruyordu. Aceleci Domuz'un önünde atların bağlanacağı yer boştu; barın pencereleri karanlıktı. Bar'ın yarasa kanadına benzeyen kapılarından biri yerinden çıkarılmıştı ve binanın kenarına yaslanmış olarak duruyordu; diğer bar kapısı ise yarı aralıktı, üzerindeki solgun yeşil, ince tahta işlemelere, boya olmadığı belli olan koyu kahverengi bir şey sıçramıştı.

Ahırın ön tarafı sağlam kalmış görünüyordu, iyi makyaj malzemelerine sahip çökmüş bir kadının yüzü gibiydi tıpkı . . . ve arkadaki iki ambar kavrulmuş birer iskeleti andırıyordu. Yangın, yağmurlu bir günde olmuş olmalı, diye düşündü silahşor, aksi halde bütün bu lanet kasaba yanıp kül olur; ve cayır cayır yanarken, yakınlardaki herkesin gelip izleyeceği olağanüstü bir manzaraya, az rastlanır türde bir gösteriye dönüşürdü.

Kilise artık sağında, kasaba meydanına açılan sokağın ortasındaydı. Binanın her iki yanında çimenlerden oluşan sınır çizgileri vardı, çizgilerin biri kiliseyi kasabanın Toplantı Binası'ndan, diğeri ise vaiz ve ailesinin evinden ayırıyordu (eğer bu, şamanlarının eş ve aile sahibi olmalarına izin veren o İsa mezheplerinden biri idiyse tabii; çünkü belli ki delillerin yönettiği bazı mezhepler en azından görünüşte evlenme yaşağını şart koşuyordu).

Bu çim alanlarda çiçekler vardı ve kurumuş da görünse-ler, çoğu hala canlıydı.

Demek bu yerin boşalmasına sebep olan her ne idiyse, uzun süre önce olmamıştı.

Belki bir hafta önce. En fazla iki, sıcağı da hesaba katacak olursa.

Topsy yeniden hapsirdi – *Çuv!* – ve kafasını bitkince eğdi.

Silahşor çınlamanın geldiği yeri gördü. Kilise kapılarındaki haçın tepesinde uzun bir sicim, hafif sarkacak şekilde gerilmişti. Üzerinde iki düzine kadar minik gümüş zil asılıydı. Bugün neredeyse hiç meltem olmamasına rağmen, bu küçüklerin sessiz kalamayacağı kadar esiyordu demek ki . . .

ve gerçek bir rüzgar çıktığı zaman, zillerin sesi herhalde çok daha sevimsiz olacaktır, diye düşündü Roland dedikoducuların kulak tırmalayıcı sözleri gibi.

“Selam!” diye seslendi Roland, sokağın karşısındaki yanıltıcı bir tabelanın Rahat Yataklar Oteli olarak ilan ettiği yere bakarken, “Selam, kasabalılar!”

Ziller, ahenkle öten böcekler ve tahta gümlemesine benzeyen garip ses dışında hiç cevap gelmedi. Hiç ses yoktu, hiç hareket yoktu . . . ama burada birileri vardı. Birileri veya *bir şeyler*. Gözleniyordu. Silahşorun ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Roland, Topsy’i kasaba meydanına doğru çekerek ve ana caddenin tozunu her adımda soluyarak ilerlemeye başladı. Yirmi beş metre sonra, tabelasında kısa ve sert tek bir sözcüğün yazılı olduğu alçak bir binanın önünde durdu: ŞERİF. Şerifin bürosu (eğer İç Bölgelerden bu kadar uzakta bir şerifleri vardıysa tabii) göze çarpacak derecede kiliseye benziyordu – ahşap döşemeler, taş zeminin üzerinde koyu kahverenginin ürkütücü bir tonunu yansıtıyordu.

Arkasındaki çanlar hışırdadı ve fısıldaştı.

Kır atını sokağın ortasında bıraktı ve şerifin bürosunun basamaklarını çıktı. Silahşor vücudunun yanlarından damla damla akan terin, ensesine çarpan güneşin ve çanların ziyadesiyle farkındaydı. Kapı kapalıydı ancak kilitli değildi. Kapıyı açtı, içerde hapsolmuş sıcaklık, sessiz bir solukla dışarı akarken, Roland bir elini biraz kaldırarak geri çekildi. Eğer tüm kapalı binaların içi bu kadar sıcaksa, tıpkı ahırlar gibi yanıp kül olmuş başka enkazlar da olacak yakında, diye düşündü. Ve alevleri söndürecek yağmur olmadan (ve yangını söndürecek hiç kimse de bulunmuyordu elbet burada, artık yoktu) bu kasaba, yakında haritalardan silinirdi.

Derin soluklar almaktansa, boğucu havayı azar azar içine çekmeye çalışarak, binaya girdi. Hafifçe vızıldayan sinekleri hemen işitti. Demir parmaklıklı kapısı açık duran, geniş ve boş, tek bir hücre vardı içerde. Aceleci Domuz’da gördüğü aynı kahverengi lekenin her yere sıçramış olduğu bir ranzanın altında, tekinin dikişleri açılmak üzere olan kirli, deri-

pabuçlar yatıyordu. İşte buradaydı sinekler, lekenin üzerinde yürüyorlar ve ondan besleniyorlardı.

Masanın üzerinde bir kayıt defteri vardı. Roland defteri kendine doğru çevirdi ve kırmızı kapağın üzerindeki kabbartma yazıyı okudu:

GÜNAHLAR VE TELAFİLER KAYIT DEFTERİ EFENDİMİZİN YILLARI ELURIA

En azından kasabanın adını biliyordu artık – Eluria. Sevimli, ama nedense, bir yandan da kulağa uğursuz gelen bir isimdi. Ama şu konumda herhangi başka bir ismin de kulağa uğursuz gelebileceğini kestiriyordu Roland. Çıkmak için döndü ve tahta bir sürgünün tuttuğu kapalı bir kapı gördü. Kapıya gitti, önünde bir an durdu ve kalçalarının hizasında taşıdığı büyük tabancalarından birini çekti. Kafası eğik, bir an daha durdu, düşünüyordu (eski dostu Cuthbert, Roland'ın kafasının içindeki çarkların yavaş ama herkesinden daha iyi döndüğünü söylerdi hep), sonra sürgüyü çekti. Kapıyı açtı ve silahını doğrultup derhal geri çekildi, TELAFİ gerektiren bir GÜNAH'ın kurbanı olmuş, boğazı kesik ve gözleri oyulmuş bir cesedin odanın içine devrili-vermesini bekleyerek.

Hiçbir şey yoktu.

Daha doğrusu sadece şunlar vardı; ağır mahkumların büyük olasılıkla giymek zorunda bırakıldıkları yarım düzine tulum, iki yay, bir sadak dolusu ok, toz içinde eski bir motor, herhalde yüz yıldır kullanılmamış bir tüfek ve bir süpürge . . . ancak bunların hepsi silahşorun gözünde hiçbir şeydi. Basit bir erzak dolabıydı yalnızca bu.

Masaya döndü, kayıt defterini açtı ve sayfaları gelişigüzel çevirmeye başladı. Sayfalar bile sıcaktı, sanki kitap fırınlanmış gibi. Aslında bir bakıma bunun doğru olduğunu düşündü. Eğer ana caddedeki binalar farklı sıralanmış olsaydı, kayıt defterinde, kiliseye karşı işlenmiş çok sayıda suç olmasını bekleyebilirdi; ancak bu türde tek bir suç kaydı bile ol-

maması onu şaşırtmadı – İsa-kişinin kilisesi, barlarla yan yana varlığını sürdürebildiğine göre, kilise görevlileri oldukça sağduyulu kimseler olmalıydılar.

Roland'ın defterde rastladığı kayıtlar, her zaman rastlanan cinsten hafif ve bir iki tane de pek hafif denemeyecek suçlardı – bir cinayet, bir at hırsızlığı, bir Hanımefendinin Rahatsız Edilmesi (herhalde bu tecavüz anlamına geliyordu). Katil, asılmak üzere Lexington denen bir yere nakledilmişti. Roland böyle bir yerin adını hiç işitmemişti. Yazının sonuna doğru eklenmiş bir notta şöyle yazıyordu. *Yeşil halk buradan gönderildi.* Roland bundan hiç bir anlam çıkaramadı. En son kaydedilmiş not ise şuydu:

12/Td/99 sığır hırsızı Chas. Freeborn yargılanacak.

12/Td/99 kısaltması Roland'a tanıdık gelmemiştir ama şu anda yaz ortası olduğuna göre, yazının yazılmış olduğu dilde Tipi Dönemi'nin kısaltması olamazdı Td; bunun belki de Tam-Dünya kelimelerinin baş harfleri olabileceğini düşündü.

Ne var ki mürekkep de, en az hücredeki ranzanın üzerine sıçramış kan kadar tazeydi, silahşor, sığır hırsızı Chas. Freeborn'un çoktan yolun sonuna varmış olduğunu anladı.

Dışarıya, sıcağın ve çanların tatlı sesinin bulunduğu yere çıktı. Topsy bitap bir halde Roland'a baktı, sonra sanki ana caddenin tozları arasında bulunup çıkarılacak bir şey varmışçasına başını yeniden eğdi.

Silahşor dizginleri tuttu ve solgun, renksiz kotuna vurarak tozlarını çırttıktan sonra sokak boyunca ilerledi. Gümlleyen tahta sesi, o yürüdükçe daha da yakınlaşıyordu (şerifin bürosundan çıktıktan sonra silahını kılıfına geri sokmamıştı ve şimdi de bunu yapmayı düşünmüyordu). Her şeyin yolunda olduğu zamanlarda, Eluria'nın pazaryeri olduğunu tahmin ettiği kasaba meydanına yaklaşıırken, Roland, hareket eden bir şey gördü en sonunda.

Meydanın diğer tarafında, demir ve ahşaptan yapıldığı anlaşılan (buralarda kimilerinin “seequoiah” dediği) uzun

bir yalak vardı; belli ki eski mutlu zamanlarda bu yalak, güne bakan kenarından çıkan – şimdilerde kurumuş – paslı çelik borudan akan suyla beslenmişti.

Bu kasaba vahasının içinden dışarı sarkan, gri pantolonlu bir bacak ve bacağın ucunda da pek çok kez ısırılmış bir kovboy çizmesi görünüyordu . . .

Yalaktaki adamın pantolonundan biraz daha koyu gri bir renkte olan iri bir köpek, çizmeyi ısırıyordu. Normalde, köpeğin çizmeyi çoktan çekip çıkarmış olması gerekirdi, ama galiba çizmenin içinde kalan etler ve ayak şişmişti. Yine de köpek, bu sorunu ısırp çiğneyerek çözmek üzereydi. Çizmeyi dişleyip ileri geri sallıyordu. Ara sıra çizmenin topuğu, yalağın tahtasına çarparak, o boğuk gülmeyi çıkarıyordu. Az önce aklına tabut kapakları gelen silahşor, pek de yanılmamıştı anlaşılan.

Neden birkaç adım gerileyip, yalağa sıçrayarak çizmenin sahibinin üzerine çıkmıyor? diye merak etti Roland. *Borudan hiç su akıyor. Köpek boğulmaktan korkuyor olamaz.*

Topsy o yorgun ve zayıf hapsirliği ile bir kez daha hapsirdi ve bunu duyan köpek sendeleyerek dönünce, Roland onun neden böyle garip davrandığını anladı. Hayvanın ön bacaklarından biri kötü bir biçimde kırılmış sonra da eğri olarak kaynamıştı. Sıçramak bir yana, yürümesi bile zor bir işti. Göğsünde kirli beyaz tüylerden bir iz vardı. Haç şeklini andıran siyah tüylerden oluşuyordu bu iz. İsa'ya tapan ve öğleden sonra vaazı için yer arayan bir köpekti bu belki de.

Öte yandan, hayvanın bu yana doğrulttuğu kanlı gözleminde veya gırtlığından çıkan hırlamada, ilahi hiç bir yan yoktu. Köpek, tehditkar biçimde üst dudağını kaldırarak, sivri ve iri dişlerini gösterdi.

“Bas git,” dedi Roland. “Henüz fırsatın varken.”

Köpek, ısırılmış çizmelere temas edene dek geriledi. Yaklaşan adamdan korkuyordu ama kendi bölgesini de mutlaka savunacaktı. Roland'ın elindeki tabancalar hayvan için bir önem taşıyordu. Silahşor buna şaşırmadı – tahminince köpek hiç tabanca görmemişti ve bunun, bir kez fırlatılacak bir sopadan başka bir şey olabileceğini kavrayamıyordu.

“Hadi bakalım, toz ol,” dedi Roland, ancak köpek halen kıpırdamıyordu.

Onu vurması gerekirdi – hayvanın kendine bir faydası yoktu, ve insan eti yemeye alışmış bir köpeğin başkalarına da faydası dokunmazdı – ama yine de ateş etmek istemedi.

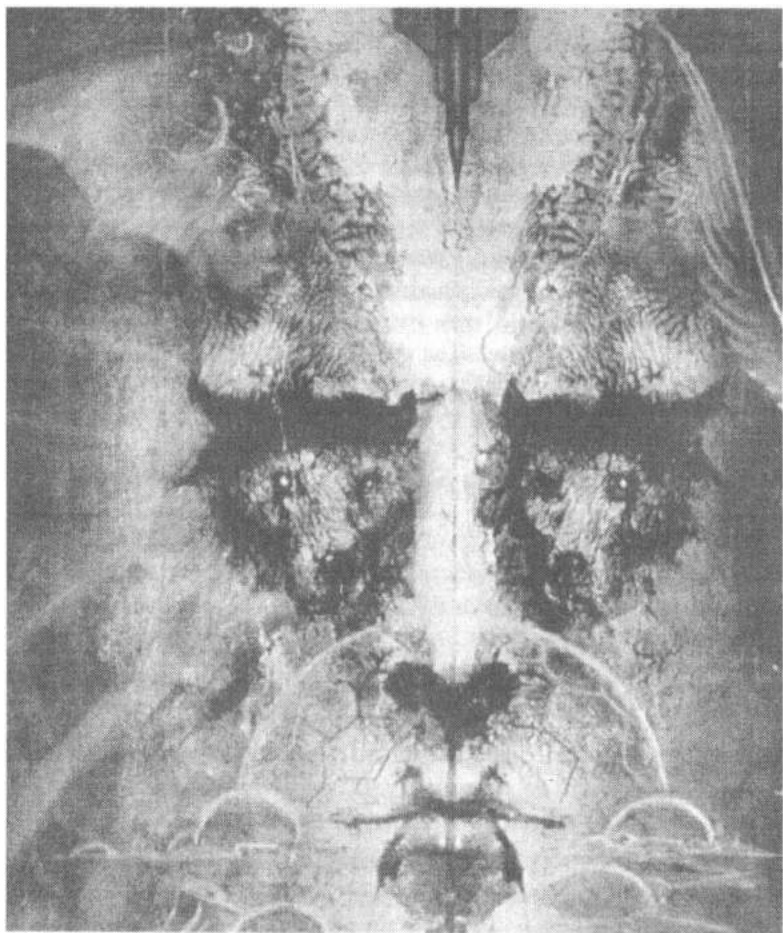
Bu kasabadaki canlı tek yarattığı (şarkı söyleyen böcekler hariç tabii) vurmak, kötü şansa davetiye çıkarmak olur gibi geliyordu silahşora.

Köpeğin sağlam ön ayaklarının yakınındaki tozlara ateş ettiğinde çıkan ses, sıcak havada yankılandı ve böcekleri geçici bir süreliğine susturdu. Anlaşılan köpek *istediği zaman* koşabiliyordu. Hayvan, Roland’ın içini sızlatacak biçimde topallayarak uzaklaşmaya çalıştı. Bir süre sonra, meydanın diğer ucunda, devrilip ters dönmüş bir yük arabasının (sürücünün tarafında kan lekeleri vardı galiba) yanında durup geriye baktı. Roland’ın ensesindeki tüyleri ürperten, biçare bir uluma çıktı köpeğin boğazından. Sonra döndü, enkaza dönmüş yük arabasının yanından geçip, iki ahırın arasındaki dar yoldan topallaya topallaya gitti. Roland’ın tahminince Eluria’nın arka çıkışı olan tarafa doğru.

Ölmek üzere olan atını yürütmeye devam eden silahşor, meydanı geçerek tahta ve demirden yapılmış yalağa geldi ve içine baktı.

Isırılmış çizmelerin sahibi, bir adam değil, erişkinliğe daha yeni adım atmış bir çocuktü – yaz güneşinin altında ve suyun içinde uzun süre kalmanın cesette yol açtığı şişmeyi hesaba katmadan da oğlanın, (eğer yaşasaydı) oldukça iri bir adam olacağını düşündü Roland.

Çocuğun artık bembeyaz küreler haline gelmiş gözleri, silahşora körlemesine bakıyordu, tıpkı bir heykelin gözleri gibi. Sanki ihtiyarlamışçasına saç beyazdı, ancak bu, suyun etkisiydi; sağken ise çocuğun saçları muhtemelen açık sarıydı. Üzerindekiler kovboy giysileri olsa bile, bu çocuk on dört veya on altı yaşından büyük olamazdı. Boynunda ise suyun içinde göz kamaştırarak pırıldayan ve yaz güneşinin altında yavaş yavaş deriyi közleyecek kadar ısınan bir altın madalyon vardı.

Roland, hoşuna gitmese de bunu yapmaya mecbur olduğunu hissederek elini suya soktu. Parmaklarıyla madalyonu kavradı ve çekti. Zincir koptu ve silahşor, üzerinden sular damlayan nesneyi kaldırıp baktı.

İsa-kışıye ait – haç veya çarmıh denilen – sembollerden birini görmeyi bekliyordu, ancak onun yerine, zincirin ucundan sallanan yalnızca küçük bir dikdörtgendi. Üzerine şu yazı kazınmıştı:

James

Ailesinin sevgili oğlu, TANRI'nın sevgili kulu

Az önce neredeyse elini kirli suya sokamayacak kadar ticsinen Roland (daha genç olsaydı o suya asla dokunamazdı), bunu yapmış olduğu için şimdi memnundu. Bu çocuğu seven birilerine belki de hiç rastlamayabilirdi ama yine de bu küçük ihtimali de göz önünde tutması gerektiğini bilecek kadar ka'yı anlıyordu silahşor. Ne olursa olsun yapılması gereken buydu. Ve bir de çocuğu uygun bir biçimde defnetmek . . . tabii cesedi, elbiselerin içinde tek parça halinde yalaktan çıkarabilirse.

Roland bunları hesaplarken ve bu kasabadan çıkmak için duyduğu güçlü isteği, şu anda yerine getirmesi gereken sorumluluğu düşünerek dengelemeye çalışırken, Topsy yere yıkıldı ve öldü.

Kır at devrilip yığılırken, eğerdeki malzemeler tıngırdadı ve hayvan son bir inilti çıkardı. Roland döndü ve sokakta kendisine doğru tek sıra halinde yürüyen sekiz kişi gördü, sanki kuş kovalamaya veya çabucak bitecek bir ava çıkmış bir grup gibydiler. Derileri, yağlı parlak bir yeşildi. Böylesi bir deriye sahip biri, muhtemelen karanlıkta bir hayalet gibi parıldardı. Cinsiyetlerini tahmin etmek zordu, zaten ne fark ederdi ki – onlar veya bir başkası için? Unutulmuş bir büyü ile canlandırılan cesetler gibi kambur ve temkinli yürüyen bu şeyler, “dönüşmüş” denen yaratıklardı.

Toz, yaratıkların ayaklarını bir halı gibi kaplamıştı. Eğer Topsy tam zamanında ölerек Roland'a iyilik yapmasaydı, köpeğin uzaklaşmasını fırsat bilip, saldıracak yakınlığa gelebilirlerdi. Roland'ın görebildiği kadarıyla tabanca kullanmıyorlardı; silah olarak sopaları vardı. Bunlar ise çoğunlukla masa ve sandalye bacaklarıydı, ancak Roland'ın gözüne ilişkin bir sopa, hiç de bir yerlerden sökülmiş benzemiyordu – üzeri paslı çivilerle kaplı bu sopa, silahşorun tahminince, Aceleci Domuz'da düzeni sağlayan bir bar korumasına aitti bir zamanlar.

Roland, sıranın tam ortasındaki kişiye nişan alarak silahını doğrulttu. Artık ayak sürümelerini ve burunlarından gelen ıslak solumayı duyabiliyordu.

Sanki hepsi de ciğerlerini kötü biçimde üşütmüşler gibi.

Madenlerden çıktılar, muhtemelen, diye düşündü Roland. Bu civarda bir yerde Radyum madenleri var. Derilerinin böyle olmasının nedeni bu olmalı. Güneş onları neden öldürmüyor acaba?

Derken, Roland'ın gözleri önünde, en sondaki – suratu erimiş muma benzeyen bir yaratık – öldü . . . daha doğrusu yıkıldı. Adam (Roland bu yaratığın bir erkek olduğundan kesinlikle emindi) gurultulu bir çığlıkla dizlerinin üzerine çökerken, yanında yürüyen yaratığın – ki o da kafası yumrularla, boynu ise kanayan kırmızı yaralarla dolu olan bir şeydi – elini tutmaya çalıştı. Bu yaratık, yere yığılan arkadaşını umursamadı ve donuk gözlerini Roland'dan ayırmadan, diğerlerinin yanında zahmetli adımlarla sendeleyerek ilerledi.

“Olduğunuz yerde kalın!” dedi Roland. “Günbatımını görmek istiyorsanız beni dinleyin! Kulağınızı açın ve beni iyi dinleyin!”

Silahşor özellikle parçalanmış gömleğinin üzerine çok eski bir pantolon askısı geçirmiş ve kirli bir melon şapka takmış olan ortadaki yaratığa doğru konuşuyordu. Bu adamın sadece tek gözü sağlamdı ve bu göz, silahşora korkutucu ve vahşi bir açlıkla bakıyordu. Melon Şapkalı'nın yanındaki, (yeleğin altından sallanan göğüsler bu yaratığın bir kadın olabileceğini düşündürdü Roland'a) tuttuğu sandalye baca-

ğını fırlattı. Havada çizdiği yay hatasız olmasına rağmen, sopa, on metre kısa düştü.

Roland tabancasının tetiğini çekip yeniden ateş etti. Kurşunun havalandırdığı toz, bu kez topal bir köpeğin ayağının ucunda değil, Melon Şapkalı'nın paçavra olmuş ayakkabısının dibindeydi.

Yeşil halk, köpeğin yaptığı gibi kaçmadı, ama durdular, sessiz bir açgözlülükle silahşora bakarak. Eluria'nın kayıp insanları bu yaratıkların midelerinde miydi şimdi? Böylelerinin tereddütsüz yamyamlık yapabileceğini çok iyi bilmesine rağmen, Roland'ın buna inanası gelmiyordu (ama belki de yamyamlık sayılmazdı, ne de olsa bu yaratıkların eski halleri ne olursa olsun, şimdi insan değildiler). İnsan denemeyecek kadar ağırkanlıydılar ve akılları ile değil içgüdüleriyle hareket ediyorlardı. Eğer şerif onları kovduktan sonra kasabaya dönmeye cesaret etselerdi, yakılır veya taşlanarak öldürülürlerdi.

Bu yaratıklar yanlış bir harekette bulunduğu taktirde, diğer silahını da rahatça kullanabilmek için, ölü çocuktan aldığı madalyonu, kırık zinciri ile birlikte farkında olmadan kotunun cebine tıktı Roland.

Garip, şekilsiz gölgeleri arkalarında uzarken, öylece dikilerek silahşora baktılar. Şimdi ne yapmalıydı? Geldikleri yere dönmelerini mi söylemeliydi? Roland, bunu dinleyeceklerini hiç sanmıyordu, ayrıca kendisi de bu yaratıkların gözünün önünde olmalarını yeğlerdi. Öte yandan James adlı çocuğu gömüp gömmeme konusu da kendiliğinden hallolmuş ve mesele çözülmüştü.

“Sakin olun,” dedi yavaşça, bir taraftan da geri geri yürümeye başladı. “İlk kıpırdayan –”

Sözünü bitiremeden, karşındakilerden biri – kurbağa gibi bükülmüş dudakları olan ve sarkık gerdanının yanlarında solungaçlara sahip, iri yapılı bir canavar – garip bir şekilde bağırıp, anlaşılmaz bir şeyler söyleyerek ileri doğru hamle yaptı. Bir tür kahkaha olabilirdi bu. Elinde piyano ayağına benzer bir şey tutuyordu.

Roland ateş etti. Bay Kurbağa'nın göğsü, ucuz malzemeden yapılmış bir çatı gibi delindi. Yaratık diğer eliyle göğsünü tırmalayıp bir yandan dengesini bulmaya çalışırken, birkaç adım geriledi. Kirli, kırmızı kadife terlikler içindeki kıvrık parmaklı ayakları birbirine dolandı ve yaratık, gırtlaktan gelen tuhaf ve rahatsız bir sesle düştü. Sopasını bıraktı, yana dönüp kalkmaya çalıştı ve sonra yeniden tozlu yola yığıldı. Merhametsiz güneş, yaratığın açık gözlerini yakarak parladı ve Roland artık yeşil rengini kaybetmekte olan deriden ince dumanların tütmeye başladığını fark etti. Ayrıca bir de cızırdama sesi vardı, kızgın bir sobanın üzerinde duran bir balgamdan geliyormuş gibiydi.

Açıklayıp örnek vermeme gerek kalmadı hiç değilse, diye düşündü Roland ve gözlerini diğerlerinin yüzünde gezdirdi. "Pekala; ilk kıpırdayan o oldu. İkincisi hanginiz olacak?"

Göründüğü kadarıyla hiçbiri olmayacaktı. Öylece durdular, ona yaklaşmadan, onu izleyerek . . . ancak geri de gitmiyorlardı. Hazır böyle dururlarken, silahşor, onları vurması gerektiğini (göğsünde haç izi olan köpekte olduğu gibi) düşündü, sadece diğer silahını çekiverecek ve onları temizleyecekti. Kimini kaçırrsa bile, bu iş sadece birkaç saniye sürecek ve hünerli elleri için çocuk oyuncağı olacaktı. Ama yapamazdı. Öyle merhametsizce tetiği çekemezdi. O tür bir katil değildi . . . en azından henüz değildi.

Çok yavaş hareketlerle, geri yürümeye başladı, etrafından dolandığı yalağı, diğerleri ile arasına alarak. Melon Şapkalı, ileri doğru bir adım attığı anda, Roland, ötekilerin onu taklit etmesine fırsat vermedi; Melon Şapkalı'nın ayağının iki santim dibine, Ana Cadde'nin tozunu kaldırarak ateş etti.

"Bu size son uyarım," dedi, yine yavaş bir sesle. Bunu anlayıp anlamadıklarını bilmiyordu, pek umursamıyordu da zaten. Silah sesinin melodisini ise yeterince anladıklarını biliyordu çünkü. "Az sonra ateş ettiğimde, mermi birinizin kalbini parçalayacak. Bu meselenin tek çözümü şu; siz kalırsınız ben giderim. Size bu tek şansı veriyorum. Beni takip ederseniz hepiniz ölürsünüz. Şu anda oyun oynayamayacağımız kadar sıcak ve ayrıca benim de sabrım –"

“Böö!” diye bağırdı arkasından gelen gür ve kaba bir ses. Şüphe götürmez bir neşe vardı bu seste. Roland, dibine kollar geldiği, ters dönmüş yük arabasının gölgesinden çıkan ikinci bir gölge gördü ve yeşil halktan birinin bunun altında saklanmış olduğunu anladı.

Roland tam dönmek üzereyken, omuzlarına şiddetle inen bir sopa, sağ kolunu bileğe kadar uyuşturdu. Silahını kavrayıp bir kez ateş etti, ancak mermi, tahtaları parçalayarak yük arabasının tekerine saplandı ve gıcirtıyla döndürdü. Yaklaşın yeşil halkın koşarken çıkardıkları hırlamalar, Roland’ın arkasından işitiliyordu. Devrilmiş yük arabasının altından fırlayan yaratık, boynundan iki kafa çıkmış bir canavardı; kafalardan teki, bir cesedin sarkmış suratına sahipti. Diğer kafa, aynı şekilde yeşil olmasına rağmen daha canlı görünüyordu. Tekrar saldırmak üzere sopasını kaldıran yaratığın koca ağzı, neşeli bir sırıtmayla aralandı. Roland, diğer yanda kalan, darbe almamış sol eliyle çekti silahını.

Karşısında sırttan surata bir mermi yapıştıracak kadar hızlıydı silahşor; mermi, sopalı canavarı fışkıran kan ve dişler arasında geriye savurdu ve sopası yaratığın cansız parmaklarından düştü. Hemen sonra ise diğerleri tepesine binmişlerdi bile, sopalarıyla vurarak.

Silahşor, ilk birkaç darbeyi savuşturmayı başardı ve bir an için devrilmiş yük arabasının arkasına geçmeyi başarıp tabancalarını kullanabileceğini sandı. Bunu yapabiliirdi elbette. Kara Kule’yi bulmak için çıktığı yolculuk, Eluria adlı küçük bir batı kasabasının güneşten kavrulan sokağında, bir avuç yeşil derili, dönüşmüş yaratığın elinde olmayacaktı elbette. *Ka* bu denli zalim olamazdı elbette.

Ancak Melon Şapkalı, silahşoru şiddetli bir darbe ile gafil avladı ve Roland yük arabasının yavaşça dönen arka tekerleğine çarptı. Dizlerinin üzerine çökerken bile çırpınıp, dönmeye ve üzerine yağın darbelerden kaçmaya çalışırken, karşındakilerin yarım düzineden çok daha fazla olduklarını fark etti. Sokaktan kasaba meydanına doğru gelmekte olan en az otuz yeşil adam ve kadın vardı. Bu yaratıklar bir grup değil kahrolası bir *kabileydi*. Üstelik güpegündüz saldırmışlardı. Tecrübelerinden hatırladığı kadarıyla, yavaş

dönüşüm geçiren yaratıklar karanlığı severdi, ve bu türden olanlarıyla hiç karşılaşmamıştı daha önce. Bunlar—

Kırmızı yelekli olanı dişiydi. Yaratıklar Roland'ı kuşatıp, sopalarını şiddetle indirirken, silahşorun son gördüğü, bu kadının yelek altından sallanan çıplak göğüsleriydi. Çivili sopa Roland'ın sağ baldırına inerek, çarpık paslı dişlerini derinlere batırdı. Silahşor, büyük tabancalarından birini tekrar doğrultmaya çalıştı (gözleri kararıyor olsa da, ateş edebildiği takdirde yaratıklar kurtulamazdı; silahşorlar arasında her zaman için en yeteneklisiydi çünkü hatta bir defasında Jamie DeCurry, Roland'ın, gözleri kapalı olarak da hedefi vurabileceğini, çünkü parmaklarında gözler olduğunu söylemişti), ancak bir yaratığın tekmelediği tabanca, tozların arasına düştü. Diğer elindeki silahın pürüzsüz ahşap kabzasını hala hissediyor olsa da, silahşor bunu da çoktan kaybetmiş olduğunu anladı.

Yaratıkların kokusunu alabiliyordu – bozulmakta olan etin yoğun, çürümüş kokusuydu bu. Yoksa cılız ve boş bir çabayla başını korumak için kaldırdığı ellerinden mi geliyordu bu koku? Ölü çocuğun derisinden çözülüp kopan parçaların ve kabukların yüzdüğü suda kirlenmiş ellerinden mi?

Sanki yeşil halk, onu öldüresiye dövmek değil de paramparça etmek istiyormuşçasına, sopalar üzerine iniyor, iniyordu. Ve kesinlikle ölümü olduğuna inandığı karanlığa gömülürken, böceklerin şarkısını, sağ bıraktığı köpeğin havlamasını ve kilise kapısındaki çanların çaldığını duydu silahşor. Tuhaf ve tatlı bir müzik oluşturarak birleşti tüm bu sesler. Sonra o da kayboldu; karanlık her şeyi yuttu.

II. Diriliş. Asılı Durmak. Beyaz Cennet. Diğer İkisi. Madalyon.

Silahşorun dünyaya dönüşü sağlam bir darbeden sonra, uyanmak veya ayılmaktan çok (ki bunu çok yaşamıştı) bir diriliş, bir kalkış gibi oldu.

Bir ara . . . düşünme kabiliyetini kısmen geri kazandığı bir anda, *Ben öldüm*, diye düşünmüştü. *Öldüm ve şimdi de, beni ne tür bir öbür dünya bekliyorsa, işte orada diriliyorum. Cevap bu olmalı. Duyduğum şarkı da, ölü ruhların söylediği şarkı.*

Mutlak karanlık yerini önce yağmur bulutlarının koyu griliğine, sonra da sislerin açık grisine bıraktı. Sonra o da aydınlandı ve güneş doğmadan hemen önce görülen pusun renginde tekdüze bir açıklığa dönüştü. Ve tüm bunların yanında, silahşorun sanki bir tür akıntıyla su yüzüne çıkıyormuşçasına hissettiği, o *kalkış* duygusu vardı.

Kafasının içindeki ağrı ve o kalkma duygusu azaldıkça, Roland gerçekten hayatta olduğuna inandı sonunda. Onu ikna eden, duyduğu şarkı sesi olmuştu. Ölü ruhlardan değil,

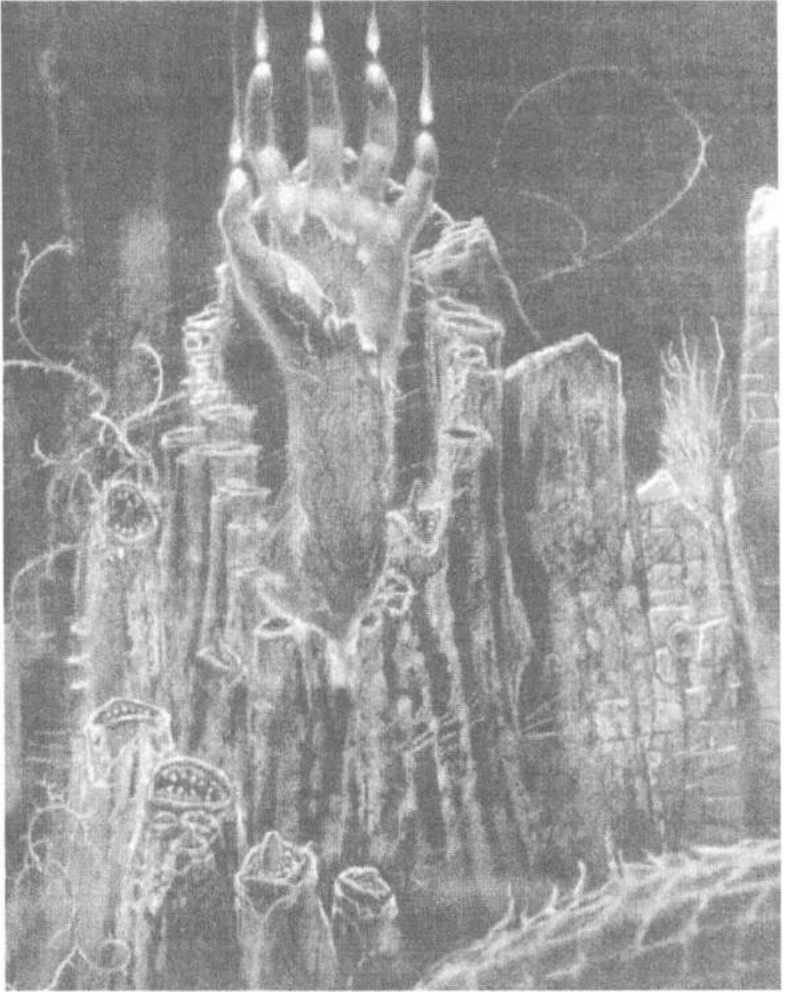
İsa-kişinin takipçisi vaizlerin bazen tarif ettikleri ilahi melekler korosundan da değil, sadece şu böceklerden geliyordu ses. Biraz cırcır böceklerini andırsa da, sesleri onlardan daha hoş olan böcekler. Eluria'da duymuş olduğu böcekler.

Bu düşünceyle gözlerini açtı.

Cennet kadar beyaz bir yerde, asılı bir şekilde sallandığını fark edince, Roland'ın hala hayatta olduğuna dair inancı oldukça sarsıldı – şaşkınlık anında ilk düşüncesi, gökyüzünde olduğuydu . . . beyaz bir bulutun içinde. Dört bir yanından böceklerin zayıf şarkısı geliyordu. Şimdi zillerin çınlamasını da duyabiliyordu.

Kafasını çevirmeye çalıştı ama boynunu tutan bir tür bağ buna engel oldu. Boynundaki bağ veya askılar birbirine sürtündü. Vatani Gilead'ın çayırlarında, günbatımında öten cırcır böceklerini hatırlatan böceklerin tatlı şarkısı kesildi.

Şarkı durduğu anda, Roland'ın sırtında sanki acıdan oluşan bir ağaç çiçek açtı. Yakıcı dallarının ne olabileceğini bilmiyordu, ama bu ağacın gövdesi kesinlikle silahşorun kendi omurgasıydı. Çok daha zehirli bir acı, Roland'ın bacaklarından birinin aşağı kısmına saplandı – bu şaşkınlıkta, hangi bacağı olduğunu bile anlayamadı silahşor. *Çivili soğanın saplandığı yer orası*, diye düşündü. Ve kafası daha da acımaya başladı. Kafatası, her yeri çatlamış bir yumurta gibiydi adeta.

Acı içinde bağırdı ve karga sesine benzeyen bu çığlığın kendi boğazından çıktığına inanamadı. Ayrıca çok uzaktan, tülelerinde haç izi olan köpeğin havladığını işitir gibi oldu, ancak tabii ki bu kendi hayal gücünün yarattığı bir sestti.

Ölüyor muyum? Belki de tam ölmek üzereyken son kez uyandım ve az sonra da öleceğim, olamaz mı?

Bir el, alnını okşadı. Eli hissediyor ancak göremiyordu – arada bir yüzündeki yumruları veya çizikleri yavaşça ovalamak için duraksayan yabancı parmaklar, teninde geziniyordu. Zevk vericiydi bu, kavurucu bir günde buzlu su içmek gibi. Silahşor, tam gözlerini kapatmak üzereyken aklına korkunç bir görüntü geldi: belki de bu el yeşil renkteydi ve elin sahibi de, sarkan göğüslerinin üzerine yırtık pırtık kırmızı bir yelek giymiş o yaratıktı!

Ya bu doğrusu? O zaman ne yapabilirsin ki?

“Rahat ol, kardeşim” dedi genç bir kadının sesi . . . ya da belki de bir kızın sesiydi bu. Tabii ki Roland’ın ilk aklına gelen kişi Susan oldu, silahşora *sen* derken bile eski lisanı kullanan Majisli kız.

“Nerdeyim . . . nerde . . . ”

“Sakinleş, hareket etme. Henüz bunun için çok erken.”

Sırtındaki ağrı artık geçiyordu, ancak ağrının bir ağaç olduğu fikrinden kurtulamadı, çünkü kendi derisi, hafif esintide hareket eden yapraklar gibiydi sanki. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi?

Bu soruyu sormaktan vazgeçti – tüm soruları sormaktan vazgeçti – ve dikkatini alnını okşayan küçük, serin ele verdi.

“Rahat ol, güzel adam, Tanrı’nın sevgisi senin üzerinde. Yine de acı verir yaran. Hareket etme. İyileş.”

Köpek havlamayı kesmişti (tabii eğer orada bir köpek vardiysa) ve Roland boynundan gelen o zayıf sürtünme sesini yeniden fark etti. Atların bağlandığı ipleri, ya da aklına getirmek istemediği başka bir şeyi

(darağacı ilmkleri)

çağırıştırıyordu. Şu anda baldırlarının, kalçalarının ve galiba . . . evet . . . omuzlarının altında yumuşak bir baskı hissettiğini düşünüyordu.

Bir yatakta değilim ki. Galiba bir yatağın üzerindeyim. Bu mümkün mü?

Birilerinin yaralarını sargılarla sarıp, sonra da kendisini bu şekilde askılara almış olabileceğini tahmin etti Roland. Bir zamanlar, çocukken, Büyük Salon'un arkasındaki at doktorunun odasında bu şekilde sargılanmış bir adam gördüğünü hatırlıyor gibiydi. Gazyağı yüzünden, yatağa bile uzanamayacak kadar feci şekilde yanmış bir kahyaydı bu.

Adam sonunda ölmüştü ama keşke daha çabuk gelseydi bu ölüm; çünkü iki gece boyunca adamın çığlıkları tarlalar-daki yaz havasında yankılanmıştı.

Belki de beni yaktılar; belki de sargılar içinde asılı ve kolları bacakları olan bir kömür parçasıyım şu anda!

Parmaklar, alnının ortasını yavaşça ovalayarak burada oluşan gerginliği yok ettiler. Ve sanki elin sahibi silahşorun düşüncelerini okumuş, şefkatli ve akıllı parmak uçlarıyla bunları çekip çıkarmıştı.

"Tanrı'nın izniyle iyileşeceksin, sai," dedi elin sahibi,

"Ama zaman sana değil Tanrı'ya aittir."

Hayır diyecekti silahşor, eğer konuşabilseydi. Zaman, Kule'ye aittir.

'Kalkmış' olduğu kolaylıkla, yeniden karanlığa kayıp gitti sonra, şarkı söyleyen böceklerin ve çalan zillerin düş seslerinden uzaklaşarak. Uyku veya belki baygınlık denebilecek bir süre geçti, ancak silahşor o kadar da uzaklarda değildi.

Bir ara, kızın sesini duyar gibi oldu, ancak emin değildi, çünkü bu defa kız bağıırıyordu ve sesinde öfke, korku veya belki de bunların her ikisi birden vardı. "Hayır!" diye bağırdı kız. "O şeyi, bu adamdan almayacaksınız, bunu iyi bilin! Artık bu konuyu kapatın ve kendi işinize bakın, hadi!"

Silahşor ikinci kez kendine geldiğinde, fiziksel açıdan hala güçsüzdü ama zihinsel olarak biraz daha toparlanmıştı. Gözlerini açtığı anda kendini bir bulutun içinde bulmadı, ancak anında aynı kelimeler aklında belirdi – *beyaz cennet* –. Bazı yönlerden, Roland'ın hayatında görmüş olduğu en güzel yerdi burası . . . tabii böyle düşünmesinin bir sebebi hala hayatta olmasıydı; ama asıl sebep, bu sihirli ve huzurlu mekanın ta kendisiydi.

Büyük ve yüksek tavanlı bir salon gibiydi burası. Salonun boyutlarını biraz kavrayabilmek için Roland, kafasını – yavaş, çok yavaş – çevirmeyi başardı sonunda ve bu salonun bir ucundan diğer ucuna en az iki yüz metre olduğunu fark etti. Salon uzun olmasına rağmen dardı, yine de yüksek tavanı, buraya heybetli bir hava veriyordu.

Bu yerin duvarları ve tavanı alışılmışın dışındaydı; silahşor galiba büyük bir çadırın içinde olduğunu tahmin etti. Yukarıda parlayan güneşin ışınları, ince beyaz ipekten oluşan ve dalgalanan tavandan süzülüp dağılarak, silahşorun ilk anda bulut sandığı aydınlık kıvrımları yaratıyordu. Bu ipek kubbenin altında ise, oda, alacakaranlık griliğindeydi. Aynı şekilde ipek olan duvarlar, zayıf bir esintideki yelkenler gibi dalgalandılar. İpek duvarların her birine, küçük ziller taşıyan ipler tutturulmuştu. Bu ziller, ipek kumaşa temas ediyor ve duvarlar dalgalandığında hep birlikte hoş bir çınlama yaratıyorlardı. Uzun salonun ortasında dar bir ara yol gördü silahşor, bunun her iki tarafında ise üzerlerinde tertemiz örtüler ve yastıklar olan bol miktarda yatak vardı.

Dar yolun diğer tarafına, kırka yakın boş yatak yerleştirilmişti ve bir kırk tanesi de Roland'ın olduğu taraftaydı. Burada yalnızca iki tane sahipli yatak vardı, Roland'ın yatağı ve bunun hemen sağındaki. Orada yatan—

O çocuk. Yalağın içindeki çocuk.

Bu düşünce, Roland'ın kolundaki tüyleri diken diken etti ve silahşor korkuyla irkildi. Uyuyan çocuğa daha dikkatle baktı.

O olamaz. Sen daha tam kendine gelemedin, bu yüzden kafan karıştı; bu, o çocuk olamaz.

Ama daha dikkatli baktığında da, bu düşünceden kurtulamadı. Kesinlikle yalaktaki çocuk gibi görünüyordu bu, hastaydı belki ama hiç de ölü gibi görünmüyordu (yoksa niye burada olsundu ki?); Roland, çocuğun göğsünün yavaşça inip kalktığını ve yatağın kenarından sarkan elin arada bir seğirdiğini gördü.

Bu konuda emin olacak kadar iyi bakmadın ona, hem ayrıca o yalakta birkaç gün geçirmiş bir çocuğu öz annesi bile tanıyamaz.

Ne var ki, kendi annesi sağ olan Roland, bunun doğru olmadığını bilecek kadar akıllıydı. Ayrıca altın madalyonu şu anda bu çocuğun boynunda görüyordu. Halbuki yeşil halk saldırmadan hemen önce, madalyonu oğlanın cesedinden alıp kendi cebine koymuştu silahşor.

Şimdiyse birileri – muhtemelen bu yerin sahipleri, yani James adlı ölü çocuğu büyülerle geri getirmiş olan o kişiler – madalyonu Roland'dan geri alıp çocuğun boynuna tekrar asmışlardı.

O muhteşem serinlikteki elin sahibi kız mı yapmıştı bunu?

Belki de Roland'ın ölü soyucu bir tür hortlak olduğunu sanıyordu o kız. Bu düşünce Roland'ın hoşuna gitmedi. Hatta bu fikir, suda şişmiş cesedi eski haline döndürüldükten sonra diriltilmiş bu genç kovboyun görüntüsünden daha çok huzursuz etti silahşoru.

Dar yolun bu yanında, çocuk ve Roland Deschain'den yaklaşık bir düzine yatak ötede, silahşor bu tuhaf revirin üçüncü sakinini de gördü. Bu kişi, çocuktan dört kat ve silahşordan da iki kat yaşlıydı. Beyazdan çok siyah kılları olan uzun sakalı, ikiye ayrılarak göğsüne iniyordu bu adamın. Sakalın altında, güneşten kararmış, kırış kırış ve gözaltları torbacıklı bir yüz vardı. Sol yanaktan burun kemiğine kadar uzanan kalın, koyu bir iz görülüyordu, Roland bunun bir yara izi olabileceğini tahmin etti.

Sakallı adam uyuyordu veya baygındı – Roland, adamın horultusunu işitiyordu – ve adam, yatağının doksan santim üzerinde, karanlıkta parıldayan bir dizi kayışla asılı tutuluyordu. Bu kayışlar, adamın gövdesinin etrafında sekiz çize-

tek birbirlerine çapraz dolanmıştı. Daha önce benzeri görülmemiş bir örümceğin ağlarına takılmış bir böcek gibiydi adamın hali. Üzerinde ince, beyaz bir yatak kıyafeti vardı. Kayışlardan biri, kalçasının altından geçerek, adamın şişkin hayalarını bu puslu ve uykulu karanlığa sunuyordu adeta. Gövdenin altında, adamın bacaklarının silüetini seçebiliyordu Roland. Bin yıl önce kurumuş ağaçlar gibiydi bu bacaklar. Roland, bu halde olduklarına göre, bacakların kaç yerden kırılmış olabileceğini düşünmek istemedi. Ama sanki bacaklar hareket ediyor gibydiler. Sakallı adam bayginken bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Belki ışığın bir oyunuydu, ya da gölgelerin . . . belki de adamın üzerindeki ince kıyafet, hafif esintide kımıldıyordu, ya da . . .

Roland, hızlanan kalp atışlarını kontrol etmeye çalışarak, başka bir noktaya, en tepede dalgalanan ipek yüzeye baktı. Flayır, demin görmüş olduğu şey, rüzgarın veya gölgelerin veya başka bir şeyin gözlerine oynadığı bir oyun değildi. Bu adamın bacakları anlaşılmas bir şekilde, hareket etmeden hareket ediyordu . . . tıpkı Roland'ın kendi sırtının da, hareket etmeden hareket ettiğini hissetmiş olduğu gibi. Böyle bir şeyin ne sebepten olabileceğini bilmiyordu ve bunu bilmek de istemiyordu, en azından şimdilik.

“Buna hazırlıklı değilim,” diye fısıldadı kendi kendine. Dudakları kupkuruydu. Sakallı adamın çarpık bacaklarındaki tuhaflıkla kendi sırtındaki arasındaki bağlantıyı düşünmemeye çalışarak, yeniden uykuya dalma isteğiyle gözlerini kapattı silahşor.

Ama—

Ama hazırlıklı olsan iyi olur.

Dikkatsiz olduğu, bir işi geçiştirdiği veya kolay yolu seçip bir engelin etrafından dolaşacağı zamanlarda, silahşorun hep işittiği sest bu. Eski hocası Cort'un sesiydi. Çocukken, herkesin sopasından korktuğu adam. Ne var ki Cort'un sözleri, sopasından çok daha korkutucuydu onlar için. Zayıflık gösterdiklerinde Cort'un alayları, talihsizlikleri yüzün-

den söylenmeye veya sızlanmaya başladıklarında Cort'un onları küçümsemesi.

Sen bir silahşor musun Roland? Madem silahşorsun, o halde hazırlıklı olсан iyi olur.

Roland gözlerini açtı ve başını tekrar sola çevirdi. Göğsüne temas eden bir şey vardı.

Çok yavaş hareketlerle, sağ elini askıdan kurtardı. Sırtındaki ağrı canlandı ve batmaya başladı. Bir süre kıpırtısız yattı, ağrının daha da kötüleşmeyeceğinden emin olduğu ana kadar (tabii dikkatli hareket ederse), sonra elini kendi göğsüne götürdü. İnce dokulu bir kumaşa temas etti. Pamuklu bir kumaşa. Başını, çenesi göğsüne değecek kadar eğdi ve kendi üzerinde de sakallı adaminkine benzer bir yatak kıyafeti olduğunu fark etti.

Roland, kıyafetin boyun kısmından elini soktu ve ince bir zincire temas etti. Biraz daha aşağıda ise, zincirin ucundaki dikedörtgen bir metal nesneye rastladı. Bunun ne olduğunu biliyordu galiba, ama emin olmalıydı. Yine çok yavaş hareketlerle ve sırt kaslarını zorlamamaya çalışarak, bu nesneyi çıkardı. Altın bir madalyondu bu. Silahşor, acıyı göze alarak, madalyonu yaklaştırdı; üzerine kazınmış yazıyı okuyabileceği mesafeye kadar:

James

Ailesinin sevgili oğlu, TANNER'in sevgili kulu

Madalyonu yatak kıyafetinin yakasından tekrar içeri tıktı ve yan yatakta uyuyan çocuğa – çocuk, yatağın üzerinde asılı duran değil, yatağın içindeydi – yeniden baktı. İnce yorgan, çocuğun göğsüne kadar örtülü olduğu için, çocuğun beyaz geceliğinin dışına çıkarılmış madalyon görünüyordu. Şu anda Roland'ın boynunda asılı duran madalyonun aynısıydı bu. Tek bir farkla . . .

Roland galiba anlamıştı, bu onu ferahlattı.

Dönüp sakallı adama baktı ve oldukça tuhaf bir şey fark etti: sakallı adamın yanağı ve burnu üzerindeki o siyah yara yok olmuştu. Yaranın olduğu yerde şimdi pembemsi kırmızı bir iz vardı; iyileşmiş bir sıyrık veya bir kesikten kalmış bir iz gibiydi.

Yara falan yoktu. Hayal görmüşüm.

Hayır, silahşor, Cort'un sesi geri gelmişti. Senin gibilerin yarahlılığında hayal görmek yoktur. Sen de bunu iyi biliyorsun.

Bu kadarcık hareket bile silahşoru tekrar yormuştu . . . ya da belki düşünmekti onu gerçekten yoran. Cırcır böceklerinin şarkısı ile zillerin çınlaması birbirine karışarak karşı konulmaz güzellikte bir ninni oluşturdular. Roland gözlerini kapadı ve bu kez uyudu.

III. Beş Rahibe. Jenna. Elurialı Doktorlar. Madalyon. Bir Sessizlik Vaadi.

Roland yeniden gözlerini açtığında, önce kendini hala uykuda zannetti. Rüya görüyordu mutlaka. Daha doğrusu bir kabus görüyordu.

Bir zamanlar, Susan Delgado'yu görüp ona aşık olduğu dönemde, Rhea adlı bir cadı ile karşılaşmıştı Roland – Orta-Dünya'da silahşorun gördüğü ilk gerçek cadıydı bu. Susan'ın ölümüne yol açan o cadıydı, ancak kızın bu korkunç akıbetinde Roland da bir rol oynamıştı. Şimdi ise uyandığında karşısında bir değil tam beş tane Rhea görünce, aklına tedirgin edici bir düşünce geldi:

Eski zamanları hep hatırlamanın sonu budur işte. Susan'ın ruhunu çağırarak, Cooslu Rhea'ya da çağırılmış oldum. Rhea'ya ve cadı kız kardeşlerini.

Beşi de, uzun ve duvarlar kadar beyaz rahibe kıyafetleri içindeydiler. Ne kadar yaşlı olduklarını gösteren cadı yüzlerinin etrafına, rahibelerin doladığı türden, bembeyaz tüller sarmışlardı, derileri kurak topraklar gibi çatlak çatlak ve griydi. Saçlarını (eğer saçları vardıysa tabii) tutan ipek kuşaklardan tılsımlar gibi sarkan ziller, her hareketlerinde ve

her konuşmalarında cınlıyordu. Üzerlerindeki kilise kıyafetinin kar beyaz göğüs kısmında,

kan rengi bir gül nakşedilmişti . . . Kara Kule'nin sembolüydü bu.

Ben rüya görmüyorum. Bu cadalozlar gerçek, diye düşündü, sembolü gören Roland.

“Uyanıyor!” diye bağırdı kadınlardan bir tanesi, korkutucu ve işveli bir sesle.

“Oooo!”

“Ooooh!”

“Ah!”

Heyecanla el çırpıp kuşlar gibi hopladılar. Ortadaki kadın bir adım attı ve birden hepsinin suratı, sanki koğuşun bez duvarları gibi titreşti. Silahşorun şu anda gördüğü kadarıyla hiç yaşlı değildi bu kadınlar . . . orta yaştaydılar belki, ama yaşlı değildiler.

Evet. Onlar yaşlı. Az önce değiştiler.

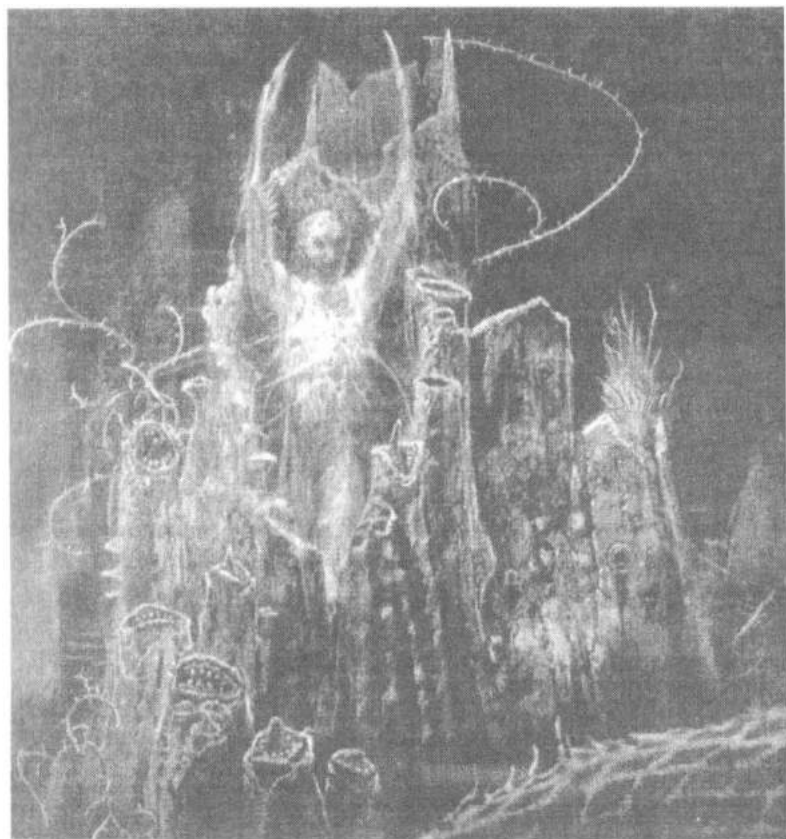
Aralarından öne çıkan, diğerlerinden daha uzun boyluydu ve hafif gür kaşlara sahipti. Kadın, Roland'a doğru eğildi, alnında dizili ziller cınladı. Bu sesi duyduğu anda silahşor nedense yeniden bir halsizlik hissetti. Rahibenin el gözlerinde sanki gizli bir niyet vardı. Açgözlülüktü bu belki de. Rahibe, sadece bir saniyeliğine silahşorun yanağına dokundu ve birden sanki o noktadan Roland'ın vücuduna bir uyuşukluk yayıldı. Kadının gözleri silahşorun boynunda gezinirken bir anda rahibe, endişeyle yüzünü buruşturdu. Elini hemen çekti.

“Uyanıyorsun, güzel adam. Artık uyanıyorsun. Pek güzel.”

“Sizler de kimsiniz? Neredeyim ben?”

“Biz, Elurialı Küçük Rahibeler'iz,” dedi kadın. “Ben Rahibe Mary'yim. Bunlar da

Rahibe Louise, Rahibe Michela ve Rahibe Coquina –”

“Ve Rahibe Tamra,” dedi sonuncusu. “Yirmi bir yaşında güzel bir genç kız yani.”

Kıkır kıkır güldü. Sonra Tamra’nın suratı titreşti ve çok kısa bir an için o surat tekrar yeryüzü kadar yaşlı bir surat oldu. Karga burunlu ve gri derili bir yüz. Roland’ın aklına yine Rhea geldi.

Sargılar içinde asılı silahşoru ortalarına alarak yaklaştılar, Roland kendini korumak üzere kımıldamaya çalıştı ancak sırtındaki ağırı birden dayanılmaz oldu ve bacağı yeniden acımaya başladı. Silahşor acı içinde inledi. Kendisini tutan askılar gıcırdadı.

“Ooooo!”

“Acıttı!”

“Canını acıttı!”

“Pek kötü acıttı!”

Rahibeler daha da yaklaştılar, sanki silahşorun acısı onlar için müthiş bir gösteriymiş gibi. Artık kadınların kokusunu alabiliyordu silahşor; kuru ve toprağımsı bir kokuydu bu. Rahibe Michela tam elini uzatmıştı ki . . .

“Gidin buradan! Bu adamı yalnız bırakın! Daha önce de söyledim size!” Rahibeler şaşkınlıkla irkilerek gerilediler. Özellikle Rahibe Mary, oldukça sinirlenmişti. Silahşorun göğsündeki madalyona son bir kez baktıktan (Roland bu bakışı gördüğüne emindi) sonra, Mary yatağın yanından uzaklaştı. Roland, daha önce uyandığında, boynundaki madalyonu yatak kıyafetinin yakasından içeri tıkmıştı, ama tuhaf bir biçimde biri madalyonu yeniden çıkarmıştı.

Yeni gelen rahibe, Mary ve Tamra’yı iki yana kabaca iterek kendisine yol açtı. Al yanakları, pürüzsüz bir teni ve koyu renk gözleri olan bu kız, galiba *gerçekten* yirmi bir yaşındaydı. Beyaz rahibe kıyafeti bir hayal gibi dalgalanıyordu. Göğsünün üzerindeki kırmızı gül deseni ise sanki bir lanetti.

“Gidin! Adamı yalnız bırakın!”

“Ooooo, *canım* benim!” Rahibe Louise hem neşeli hem de öfkeli bir ses tonuyla bağırdı,

“Bakın şu Jenna’ya, şu küçük bebeğe, bu adama aşık mı olmuş?”

“Aşık olmuş!” diye güldü Tamra. “Küçük bebek kalbini bu adama kaptırmış!”

“Ah, hem de nasıl *kaptırmış!*” diye onayladı Rahibe Coquina.

Mary yeni gelen kıza döndü, dudaklarını öyle bir sıkıyordu ki ince bir çizgi haline gelmişlerdi.

“Senin yerin burası değil arsız kız.”

“Burası diyorsam burasıdır!” diye cevap verdi Rahibe Jenna. Kendine biraz daha hakim gibiydi şu anda. Bir tutam siyah saç, rahibe başlığından kurtulmuş ve kızın alnında bir virgül oluşturmuştu. “Adam sizin kahkahalarınızı ve şakalarınızı çekecek durumda değil.”

“Emretme bize,” dedi Rahibe Mary, “çünkü şakamız yoktur. Bunu bilirsin Rahibe Jenna.”

Kızın yüz hatları biraz yumuşadı; Roland, onun korktuğunu fark etti. Silahşor da kızın adına korktu. Ve kendi adına da.

“Gidin,” diye tekrarladı kız. “Vakit henüz gelmedi. Hem ilginize muhtaç başkaları da var, öyle değil mi?”

Rahibe Mary kafasının içinde bir şeyler tarttı. Diğerleri ise Mary’yi izliyorlardı. Mary yavaşça başıyla onayladı ve Roland’a bakıp gülümsedi. Sıcak havalarda uzaktan görülen bir serap gibi, kadının suratı titreşti. Silahşor, bu suratın altında, dehşet verici ve vahşi bir şey görmüştü (ya da gördüğünü sanmıştı).

“Şimdilik hoşça kal güzel adam,” dedi Roland’a. “Bir süre bizimle kal ki biz de seni iyi edelim.”

Başka seçeneğim var mı? diye düşündü Roland.

Diğerleri, loş revirde sanki kurdeleler gibi dökülen ve kuş sesine benzeyen kıkırdamalarla güldüler. Rahibe Michela, Roland’a uzaktan bir öpücük bile gönderdi.

Rahibe Mary seslendi: “Gelin, hanımlar!” “Pek sevdiğimiz merhum annesinin hatırına Jenna’yı bu adamla biraz yalnız

birakalım!” Bunu dedikten sonra, Mary diğerlerini çıkardı, beş beyaz kuş misali, eteklerini bir o yana bir bu yana savurarak yataklar arasındaki dar yoldan uçuverdiler.

“Sağ ol,” dedi Roland, o serin elin sahibine doğru bakarak . . . kendisini yatıştıran kızı tanımıştı silahşor.

Kız da bunu doğrulamak istermişçesine silahşorun elini tutup parmaklarını okşadı.

“Sana zarar vermezler,” dedi . . . ancak Roland, kızın bu sözü inanarak söylemediğini fark etti, kendisi de pek inanmıyordu zaten. Roland’ın başı burada beladaydı, çok büyük bir belada.

“Burası da neresi?”

“Bizim yerimiz,” demekle yetindi kız, “Elurialı Küçük Rahibeler’in yuvası. Bizim, kadınlar manastırımız da denebilir.”

“Burası bir manastır değil,” dedi Roland, kızın omzunun ötesinden boş yataklara bakarak. “Burası bir revir öyle değil mi?”

“Bir hastane,” dedi kız, Roland’ın parmaklarını okşarken. “Biz doktorlara hizmet ederiz . . . doktorlar da bize hizmet eder.” Kızın kaşının hemen üzerinde duran siyah perçem silahşorun aklını almıştı – elini uzatmaya cesaret edebilse bu perçemi okşardı.

Sırf kızın saçına dokunmanın nasıl bir his olacağını anlayabilmek için.

Perçem çok güzeldi, çünkü bunca beyazlık içindeki yegane siyah şeydi . . . ve çünkü silahşorun gözünde beyaz, sihrini kaybetmişti artık.

“Bizler hastabakıcılarız . . . ya da hastabakıcılardık, dünya ilerleyip kaybolmadan evvel.”

“İsa-kişinin dininden misiniz?”

Kız bir an şaşırdı, neredeyse şok olmuştu, hemen sonra neşeyle güldü.

“Hayır, hayır değiliz!”

“Eğer sizler hastabakıcılarısanız . . . veya hemşirelerseniz . doktorlar nerede?”

Kız dudağını ısırarak ona baktı, sanki bir şeye karar vermeye çalışıyordu. Onun bu şaşkın hali, Roland'ı büyülemişti; Susan Delgado'nun ölümünden bu yana – ki bu çok uzun süre önceydi – ilk kez bir kadını bir *kadın* olarak gördüğünü fark etti silahşor. O zamanlardan bu yana tüm dünya değişmişti, hem de kötü bir biçimde.

“Gerçekten öğrenmek istiyor musun?”

“Evet, elbette,” dedi silahşor biraz şaşırmış bir halde. Biraz da endişelenmişti. Tıpkı diğerleri gibi, bu kızın yüzünün de titreşip değişmesini bekledi bir süre. Hiçbir şey olmadı. Ve ayrıca bu kızda, o itici toprak kokusundan da yoktu hiç.

Dur bakalım, diye ikaz etti kendini silahşor.

Ne kendi duyularına ne de burada olan hiç bir şeye inanma. İnanmak için henüz çok erken.

“Herhalde istiyorsundur,” dedi kız iç geçirerek. Kızın alnındaki ziller çınladı – diğer rahibelerin zillerine oranla daha siyahtı bu ziller; kızın saçları kadar koyu değildiler ama sanki bir kamp ateşine tutuldukları için kararmışlardı. Ancak sesleri en parlak gümüş zillerin sesi kadar güçlüydü.

“Öyleyse söz ver; doktorları gördüğün zaman çığlık atıp da şu yataktaki yeniyetmeyi uyandırmayacaksın.”

“Yeniyetme mi?”

“Şu oğlan. Söz veriyor musun?”

“Tamamdır,” dedi silahşor, Dış Hudut Yayı bölgesine özgü bir lehçe ile konuşmaya başlamıştı farkında olmadan. Susan'ın şivesiydi bu. “En son çığlık attığımdan bu yana bayağı zaman geçti güzel kız.”

Bu söz üzerine kızın yüzü belirgin bir biçimde kızardı, göğsüne işlenmiş gülden daha canlı ve daha renkli güller açıverdi yanaklarında.

“Doğru dürüst göremediğin bir yüze güzel deme,” dedi.

“O halde şu rahibe başlığını çıkar.”

Kızın yüzünü tam olarak görebiliyordu, ancak silahşor yoğun bir arzuyla – neredeyse bir açlık duyarak – kızın saçlarını görmek istiyordu. Tüm bu düş beyazlığı içinde kızın omuzlarına akıverecek o gür siyahlığı görmeliydi. Tabii kısacık kesilmiş de olabilirdi bu kızın saçları. Bu tarikat böyle bir şey emrediyor olabilirdi, ama silahşor nedense buna pek ihtimal vermedi.

“Çıkaramam, bu yasaktır.”

“Yasaklayan kim?”

“Başrahibe.”

“Şu adı Mary olan mı?”

“Evet o.” Kız bir an gidecek gibi oldu, sonra durup omzunun üzerinden geriye baktı. Aynı yaşta ve bu kadar güzel başka bir kızda böylesi bir bakış davetkar sayılabilirdi.

Bu kızın bakışı ise yalnızca temkinliydi.

“Sözünü unutma.”

“Tamamdır, bağırmak yok.”

Kız, koşarak sakallı adama doğru gitti. Kızın gölgesi, revirin loşluğunda tuhaf bir şekil oluşturunuyordu. Sakallı adamın yanına geldi (bu adam uyumuyor, düpedüz baygın diye düşündü Roland) ve dönüp Roland'a bir kez daha baktı. Silahşor, başıyla hazır olduğunu işaret etti. Rahibe Jenna, sakallı adamın yatağına yaklaştı, Roland, kızı, beyaz ipekten ilmekler ve düğümler arasından görebiliyordu ancak. Kız, adamın göğsünün sol tarafına ellerini hafifçe yerleştirip üzerine eğildi . . . ve sanki olumsuz bir kararı bildiren bir yargıç gibi birden kendi kafasını iki yana salladı. Alnındaki küçük ziller tiz bir biçimde çınladı, o anda Roland, sırtında bir kez daha acayip bir karıncalanma ve hafif bir acı hissetti. Titremediği halde titremiş gibi ürperdi ya da sanki bir rüyada gibi titremişti. Hemen sonra gördüğü şey ise, silahşorun neredeyse *çığlık atmasına* sebep olacaktı; ve Roland bağır-mamak için *dudaklarını ısırdı*. Sakallı adamın bacakları yine kıpırdamadan kıpırdıyor gibiydiler . . . çünkü aslında bacakların *üzerindeki şeyler* kıpırdıyordu. Yatak kıyafetinin ke-

narından adamın kıllı baldırı, ayak bilekleri ve ayakları görünüyordu daha önce.

Ama şu anda, adamın vücudunu kaplayan böceklerden oluşan kara bir dalga aşağıdaki yatağa iniyordu. Böcekler gürültüyle öterek şarkılarını söylüyorlardı, tıpkı uygun adım yürürken marşlar söyleyen bir ordu gibi.

Roland, adamın yanağında ve burnundaki siyah yarayı hatırladı – yara izi yok olmuştu. Çünkü yarayı iyileştiren bu böceklerdi tabii ki. Ve aynı böcekler, silahşorun kendi üzerinde de dolaşmışlardı. Bu yüzden titremediği halde titriyor gibiydi. Sırtının her yerinde yürümüşlerdi. Roland'dan beslenerek şişmişlerdi. Hayır, çılgınlığını bastırmak hiç de sandığı gibi kolay değildi.

Böcekler, asılı adamın ayak parmaklarının ucuna akıp, kıyidan suya atlayan yaratıklar gibi dalga dalga döküldüler. Aşağıdaki parlak beyaz örtüde çabucak ve kolayca dizildikten sonra, otuz santim genişliğinde bir tabur haline gelip zemine doğru yürümeye başladılar.

Roland, böcekleri tam göremiyordu, çünkü mesafe fazla ve ışık da çok azdı; ama bu böceklerin karıncalardan iki kat büyük olduğunu ve kendi vatanındaki çiçek tarlalarını dolduran o iri balarılarının birazcık daha büyük olduklarını çıkarabiliyordu.

Böcekler, akarken bir yandan da öterek şarkı söylüyorlardı.

Sakallı adam önce sessizdi. Çarpık bacaklarını kaplamış olan böcek sürüleri azaldıkça adam titredi ve inledi. Genç kadın, elini sakallı adamın alına götürüp onu sakinleştirmeye çalıştı; kızın bu hareketi, gördüğü tiksindirici manzaranın hala etkisinde olmasına rağmen Roland'ı kışkandırmıştı.

Peki ama gördükleri gerçekten o kadar korkunç muydu? Gilead'da sülükler, belli hastalıkların – beyin ırları, koltukaltı ırları ve bir de kasık ırlarının – tedavisinde kullanılırdı. Konu özellikle beyin olduğunda, ne kadar iğrenç de olsalar sülükler tercih edilirdi; çünkü diğer seçenek, doktorların küçük testereleriyle kafatasını kesip ameliyat etmeleriydi.

Ama yine de bu böcekler *iğrençti*, belki de silahşor onları tam olarak göremediği için; ayrıca kendisi çaresiz öylece asılıyken, böceklerin sırtında dolaşmış olduğu düşüncesi dayanılmazdı. Ötmüyorlardı ama. Neden acaba? Besleniyorlar mıydı? Uyuyorlar mıydı? Hem besleniyor, hem de uyuyorlar mıydı?

Sakallı adamın inlemeleri dindi. Böcekler, hafifçe dalgalanan ipek duvarlardan birine doğru zemin boyunca yürüdüler. Sonra gölgelere karıştılar, Roland onları gözden kaybetti.

Jenna, endişeyle silahşorun yanına döndü, “Kendini iyi tuttun. Ama neler hissettiğini anlıyorum; duyguların yüzüne yansımış.”

“Doktorlar,” dedi silahşor.

“Evet. Çok kudretlidirler, ancak . . .” Kız ses tonunu alçalttı. “Bence artık o arabacıya yardım edemezler. Adamın bacakları daha iyice ve yüzündeki yaralar da tamamen iyileşti, ama doktorların ulaşamayacağı yerlerde hala yaraları var.” Ne türde olduklarını açıklamadan, elini kendi gövdesinin ortalarında dolaştırarak, yaraların sadece yerlerini işaret etti kız.

“Peki ya bana yardım edebilirler mi?” diye sordu Roland.

“Sen yeşil halk ile dalaştın,” dedi kız. “Onları çok fazla kızdırmış olmalısın ki seni hemencecik öldürmemişler. Bunun yerine seni bağlayıp sürüklüyorlarmış. Tamra, Michela ve Louise dışarıda şifalı otlar topluyorlardı. Yeşil halkın sana zulmettiklerini görünce onlara durmalarını emretmişler, ancak –”

“Dönüşmüşler, sizlerin sözünü hep dinlerler mi Rahibe Jenna?” Kız gülümsedi, belki de isminin hatırlanması onu memnun etmişti.

“Her zaman değilse de genelde sözümüzü dinlerler. Bu defa da öyle oldu, aksi halde şu anda yolun sonuna varmıştın.”

“Sanırım öyle.”

“Sırtının derisi tamamen yüzülmüştü – ensenden beline kadar kıpkırmızıydın. O yara izlerinden de asla kurtulamayacaksın, yine de seni büyük ölçüde iyileştirmeyi başardılar. Ayrıca şarkıları da hiç fena değil, ne dersin?”

“Evet,” dedi Roland, ancak o kara şeylerin sırtında dolaşarak çıplak etini didikledikleri düşüncesi onu hâlâ dehşete düşürüyordu. “Size teşekkür borçluyum ve yürekten teşekkür ediyorum. Sizler için yapabileceğim bir şey varsa . . .”

“Bana ismini söyle. Bunu yapman yeter.”

“Ben Gileadlı Roland’ım. Bir silahşorum. Tabancalarımı vardı Rahibe Jenna. Nerede olduklarını biliyor musun?”

“Silah falan görmedim,” dedi kız, ama gözleri yere bakıyordu. Yanaklarında yeniden güller açtı. Güzel bir kız ve iyi bir hemşire olabilirdi, ama Roland, onun iyi yalan söyleyemediğini anlamıştı. Buna memnun oldu. İyi yalan kıvranlardan yeterince vardı zaten dünyada. Dürüstlük ise az bulunur bir özellikti.

Bırak yalanını söylesin şimdilik, dedi kendi kendine. Korktuğu için yalan söylüyor olmalı.

“Jenna!” Bağırıtı, revirin uzak – şimdi silahşora, her zamankinden de uzak görünüyordu – köşesinden gelmişti. Rahibe Jenna, suçluymuş gibi irkildi. “Hemen buraya gel! Yirmi adamı sağır edecek kadar muhabbet ettin! Bırak da adam uyusun!”

“Tamam!” dedi kız, sonra Roland’a döndü. “Sana doktorları gösterdiğimi onlara söyleme!”

“Sözüm sözdür Jenna.”

Kız dudağını ısırarak bir an duraksadı, sonra birden rahibe başlığını geriye indirdi. Başlık zilleri çınlatarak ensesine indi. Açığa çıkan saçları, kızın yanaklarında gölgeler gibi dalgalandı.

“Ben *güzel* miyim? *Güzel* miyim? Doğru söyle Gileadlı Roland – iltifat etmek yok. Çünkü en iyi iltifat bile bir mum sönene kadar sürer.”

“Bir yaz gecesi kadar güzelsin.”

Silahşorun yüzünde gördüğü şey genç kızı sözlerden daha çok mutlu etmiş olmalıydı ki içten bir gülümseme ile yanıt verdi. Rahibe başlığını tekrar geçirerek, saçlarını acele parmak hareketleriyle içeri tıktı. “Ben iyi biri miyim?”

“Güzel olduğun kadar iyisin de,” dedi silahşor, ve yavaşça kolunu kaldırıp kızın alnını işaret etti. “Bir perçem açıkta kalmış . . . tam şurada.”

“Tamam işte, o perçem başıma hep iş açar.” Komikçe yüzünü buruşturup saçını içeri tıktı.

Roland kızın gül rengi yanaklarını öpmeyi ne çok istediğini fark etti ve tabii kızın gül rengi dudaklarını da.

“Şimdi iyi oldu,” dedi.

“*Jenna!*” Bağırان kişinin sabrı iyice taşmıştı artık. “Dua zamanı!”

“Hemen geliyorum!” diye seslenen Jenna gitmek üzere eteklerini topladı. Ama bir kez daha döndü, şimdi yüzü çok daha ciddi ve endişeliydi. “Bir şey daha,” dedi neredeyse fısıltı sayılacak bir sesle. Çabucak etrafa bakındı. “Taktığın şu madalyon – o madalyonu takıyorsun çünkü o sana ait. Anlıyor musun . . . James?”

“Evet.” Silahşor, kafasını çevirip uyuyan çocuğa baktı. “Bu benim kardeşim.”

“Eğer sorarlarsa evet. Başka türlü cevap verirsen Jenna’nın başı ciddi biçimde derde girer.”

Ne kadar ciddi bir dert olacağını sormadı; zaten kız da boş yatakların arasındaki dar yoldan, eteğini tutarak uçarcasına gitmişti. Yüzündeki güller yerini, yanaklarına yerleşmiş kül rengi bir griliğe bırakmıştı. Silahşor, diğerlerinin gözlerindeki o açgözlü bakışı, etrafına nasıl üşüşüklerini . . . ve o titreşen suratlarını anımsadı.

Beşi yaşlı, biri genç, altı kadın.

Şarkı söylüyormuşçasına öten ve ziller izin verdiğinde de zemin üzerinde akıp giden doktorlar.

Ve bir de yaklaşık yüz yataktan oluşan bir hastane koğuşu, ipek bir çatısı ve ipek duvarları olan bir koğuş.

. . . ve üç tanesi hariç hepsi de bomboş yataklar.

Roland, Jenna'nın, ölü çocuğa ait madalyonu neden pantolon cebinden alıp da boynuna taktığını anlayamamıştı, ama eğer bunu yaptığını öğrenirlerse, Elurialı Küçük Rahibeler'in kızı öldürebileceklerini tahmin ediyordu.

Roland gözlerini kapadı ve doktor böceklerin tatlı şarkısı onu bir kez daha uykuya taşıdı.

IV. Bir Tas Çorba. Yandaki Yatakta Yatan Çocuk. Gece Nöbetindeki Hemşireler.

Roland'ın rüyasında, çok iri bir böcek (belki de doktor böceklerden biri) başının etrafında uçarak burnuna çarpıp duruyordu – böceğin çarpması can yakıcı değilse de rahatsız ediciydi. Böceği eliyle sürekli kovmaya çalışıyordu ve normalde elleri akıl almaz derecede hızlı olmasına rağmen, silahşor bu kez yavaş kalıyordu. Ve her ıskalayışında böcek kıkırdıyordu.

Ağır hareket ediyorum çünkü hastaydım, diye düşündü Roland rüyasında.

Hayır, pusuya düşürülmüştü. Dönüşmüş yaratıklar tarafından yerlerde sürüklenmiş daha sonra ise Elurialı Küçük Rahibeler tarafından kurtarılmıştı.

Roland'ın gözünde aniden bir görüntü canlandı; devrilmiş bir yük arabasının gölgesinden çıkan iri bir adamın gölgesi; kaba ve neşeli bir ses bağırdı: "Bööö!"

Silahşor, öylesine şiddetle sıçrayıp uyandı ki, sargılar içinde asılı bedeni sallandı; yanında ayakta dikilen ve bir süredir kıkırdayarak silahşorun burnuna tahta bir kaşıkla hafifçe vurmakta olan kadın ise irkildi ve elindeki tası düşürdü.

Roland'ın elleri şimşek gibi uzandı, her zamanki kadar hızlıydılar – az önceki yavaşlığı sadece bir rüyaydı. Tası yaladı, çorbanın yalnızca birkaç damlası dökülmüştü.

Kadın – Rahibe Coquina – silahşora hayretler içinde bakakaldı.

Ani hareket yüzünden silahşorun sırtına bir ağrı yayıldı ama daha öncekiler kadar şiddetli değildi ve şu anda derisi üzerinde bir kıpırtı da yoktu. Belki de “doktorlar” yalnızca uyuyorlardı ama silahşor onların gitmiş olduğuna inanmak istedi.

Coquina’nın burnuna vurduğu kaşığı almak için elini uzattı (bu kadınlardan birinin, hasta ve uyuyan bir adama böyle bir şey yapması Roland’ı şaşırtmamıştı . . . eğer bunu yapan Jenna olsaydı o zaman şaşırdı ama); kadın kaşığı ona verirken, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı.

“Ne kadar da hızlısın!” dedi. “Sanki bir sihirbazın el çabukluğu numarası gibiydi, üstelik uyku sersemi halinle yaptın bunu!”

“Bunu aklında tut, sai,” dedi silahşor ve çorbanın tadına baktı. Tasın içinde küçük tavuk parçaları da vardı.

Başka bir zaman yavan gelebilecek bu yemek, şu anda tanrıların sofrasından çıkma bir ziyafet gibi gelmişti silahşora. İştahla yemeye başladı.

“Ne ima ediyorsun?” diye sordu kadın. Işık iyice azalmıştı artık ve ipek duvarlara vurmuş olan pembemsi bir turuncu, günbatımını haber veriyordu. Bu ışıktaki Coquina çok genç ve güzel görünüyordu . . . ama Roland, bunun sahte bir ışıltı veya bir çeşit efsunlu maske olduğuna emindi.

“Özellikle bir şey ima etmiyorum.” Roland, kaşıkla yemeyi yavaş bulduğundan, tası dudaklarına götürdü. Bu şekilde çorbayı dört kez kafasına dikerek bitirdi. “Bana karşı çok iyi davrandınız . . .”

“Evet *öyle davrandık!*” dedi kadın öfkeli bir şekilde.

“. . . ve umuyorum ki bu iyiliğinizin arkasında başka bir niyet yoktur. Eğer böyle bir niyetiniz varsa, Rahibe, ne kadar hızlı olduğumu unutmayın. Ve şahsen ben, herkese karşı her zaman iyi niyetli olmayabilirim.”

Kadın hiç cevap vermeden Roland’ın uzattığı tası almakla yetindi. Tası dikkatle almıştı, sanki silahşorun parmaklarına

dokunmaktan kaçınarak. Gözleri, Roland'ın yatak kıyafetinin içine bir kez daha yerleştirilmiş olan madalyonun asılı olduğu yere dikildi.

Silahşor başka bir şey söylemedi; konuşarak, bu imalı tehdidin aslında silahsız, yarı çıplak ve yaralı olduğu için sargılar içinde asılı tutulan biri tarafından yapıldığı gerçeğini karşısındaki kadına hatırlatmak istemiyordu.

“Rahibe Jenna nerede?” diye sordu.

“Oooo,” dedi Rahibe Coquina, kaşlarını kaldırarak. “Ondan hoşlandık galiba. Onu görünce kalbimiz böyle böyle çarpıyor demek . . . ” Elini, gül deseninin üzerine getirip göğsünü yumrukladı.

“İlgisi yok, hayır hiç ilgisi yok,” dedi Roland, “sadece bana karşı nazik davrandı. Bazı kimselerin aksine, burnuma kaşıkla fiskeler de indirmede üstelik.”

Rahibe Coquina'nın gülümsemesi kayboldu. Hem kızgın hem de endişeli görünüyordu.

“Sonradan onu görecektir olursan, bu konudan Mary'ye bahsetme sakın. Başıma iş açabilirsin.”

“Bana ne?”

“O zaman ben de küçük Jenna'nın başına iş açarım ve böylece benim başıma iş açan adamdan intikamımı alırım,” dedi Rahibe Coquina. “Kız şu anda zaten Başrahibenin kara listesinde. Rahibe Mary, Jenna'nın seni korumak için sarf ettiği sözlerden hiç hoşlanmadı zaten . . . ayrıca Jenna yanıma döndüğünde, başlığında Siyah Zillerin takılı olmasına da kızdı.”

Rahibe Coquina, bu kelimeleri söyler söylemez, çok şey söylediğini fark etmişçesine, elini geveze ağzına götürüp kapattı.

Roland, kadının neden bahsettiğini merak etmişti ancak bunu belli etmek istemiyordu, sadece şunu söyledi: “Eğer Jenna konusunda, Rahibe Mary'ye gitmeyip çeneni kapalı tutarsan, ben de senden duyduklarım konusunda çenemi kapalı tutarım.”

Coquina rahatlamıştı. “Tamam, anlaştık.” Bir sır verecekmiş gibi eğildi. “Jenna, Düşünme Meclisi’ne gitti. Tepenin eteğindeki küçük mağaraya yani; Başrahibe yaramazlık yaptığımıza kanaat getirirse, dua etmemiz için bizi oraya gönderir. Mary çıkmasına izin verene dek, Jenna orada kalacak ve yaptığı saygısızlıklar için af dilenecek.” Coquina duraksadı, sonra birdenbire şöyle dedi: “Bu yan yatakta yatan kim? Tanıyor musun?”

Roland, başını çevirdiğinde genç adamın uyanmış ve kendilerini dinlemekte olduğunu gördü. Oğlanın gözleri de Jenna’nın gözleri kadar koyuydu.

“Tanımak mı?” diye sordu Roland, küçümseyici bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak.

“Öz kardeşimi tanımaz mıyım?”

“Sen bu yaştasın, o bu yaşta, ama buna rağmen bu çocuk senin kardeşin demek, öyle mi?” Bir diğer Rahibe karanlıkta belirmişti: Bu, yirmi bir yaşında olduğunu söylemiş olan Rahibe Tamra’ydı. Roland’ın yatağına yaklaşırken ise yüzü, seksenlerini . . . veya doksanlarını geride bırakmış bir acuzenin yüzü idi. Sonra yüzü titreşti ve bir kez daha otuzlarında anaç bir kadının sağlıklı ve tombul suratına dönüştü. Gözler hariç. Gözlerinin kornea tabakası halen sarımsı, kenarları ise sanki yapışkan ve beyazdı, ayrıca bu gözler tetikteki bir yırtıcının gözlerini andırıyordu.

“Kardeşler arasında en küçüğümüzdür o, ben ise en büyüğümüz,” dedi Roland. “Onunla benim aramda diğer yedi kardeşim var ve tabii bir de annemle babamın ömürlerinin yirmi senesi.”

“Ne kadar hoş! Madem kardeşin, o halde onun ismini biliyorsundur herhalde, değil mi? Çok iyi biliyorsundur hem de!”

Silahşor, bu tuzaktan çıkmak için uğraşırken, genç adam konuştu: “John Norman gibi basit bir adı unutmuş olduğunu sanıyorlar. Amma da şapşalmış bunlar, ne dersin Jimmy?”

Coquina ve Tamra, Roland'ın yanındaki yatakta yatan soluk renkli gence, öfkeli ve bozguna uğramış bir biçimde baktılar. En azından şimdilik bozguna uğramışlardı daha doğrusu.

"Ona çamurlu suyunuzdan ikram ettiğinize göre," dedi (madalyonunda James, Ailesinin sevgili oğlu, TANRI'nın sevgili kadını yazan) çocuk.

"Artık gidin de biz biraz laflayalım, olmaz mı?"

"Hmm!" diye surat astı Rahibe Coquina, " Ne kadar da minnettarmışsınız öyle!"

"Bana verilmiş olandan ötürü şükran duyuyorum," diye cevap verdi Norman, kadına dik dik bakarak, "ama ötekilerin benden alacakları bir şey için minnettar değilim."

Tamra öfkeyle soludu ve hızla arkasını dönüp gitti. Coquina bir şey daha söylemek üzere kaldı:

"Akıllı olursan, ben de Jenna'nın o mağaradan gelecek hafta değil de yarın çıkmasını sağlarım."

Cevap beklemeden dönüp, Rahibe Tamra'nın peşi sıra gitti.

Roland ve John Norman, kadınların ikisi de gidene dek beklediler, sonra çocuk, Roland'a dönüp yavaş sesle konuştu. "Abim . . . öldü mü?"

Roland başını salladı. "Madalyonu, onun akrabalarından biri ile karşılaşırsam veririm diye almıştım. Bu sana ait. Abin için üzgünüm."

"Sağ ol, sai." John Norman'ın altdudağı kısa bir an titrediydi.

"Bu yaşlı karılar bana tam olarak anlatmadılar, ama ağabeyimi yeşil adamların hakladığını tahmin etmiştim. Birçok kişiyi hakladılar, geri kalanları ise yaraladılar zaten."

"Belki Rahibelerin de haberi yoktu."

"Haberleri var. Buna şüphen olmasın. Pek fazla konuşmazlar ama pek çok şey bilirler. İçlerinde tek farklı olanları Jenna. O ihtiyar katırın kastettiği de Jenna'ydı öyle değil mi?"

Roland başını salladı. “Bir de Siyah Ziller ile ilgili bir şey söyledi. Mümkün olsa, bu konuda daha fazla şey öğrenmek isterdim.”

“Jenna özel biri. Diğer Rahibeler gibi değil de sanki bir prenses – yani soylu bir aileden gelen ve sözü emir yerine geçen biri gibi adeta. Bazen yatarak uyuma numarası yaparım – çünkü bu daha emniyetli – ama aslında uyumam; bir keresinde onların konuşmalarını duymuştum. Jenna aralarına yeni dönmüştü ve galiba o Siyah Zillerin özel bir değeri var . . . ama Başrahibe yine de Mary. Sanırım Siyah Ziller yalnızca törenlerde kullanılıyor, hani eski Baronların babadan oğla geçen çanları gibi tıpkı. Jimmy’nin madalyonunu senin boynuna takan Jenna mıydı?”

“Evet.”

“Ne yaparsan yap, madalyonu sakın çıkarma.” Çocuk yüzünü buruşturdu. “Altına mı alerjileri var yoksa üzerinde yazan ‘Tanrı’ kelimesine mi bilmiyorum, ama nedense madalyon onları uzak tutuyor. Şu anda hayatta olabilmemin tek sebebi bu.”

Fısıldıyordu artık. “Onlar insan değil.”

“Eh, belki biraz ürkütücü ve uğursuz bir havaları var, ama . . .”

“Hayır!” Çocuk zorlanarak, dirseğine dayandı ve doğruldu. Roland’a endişeyle baktı.

“Sen kocakarılardan veya cadılardan bahsediyorsun. Onlar ise ne kocakarı, ne de cadı.

Onlar insan değil!”

“İnsan değilse ne peki?”

“Bilmiyorum.”

“Buraya nasıl geldin, John?”

John Norman, yavaş bir sesle başına gelenleri Roland’a anlattı. İyi atlara sahip ve hızlı silah çeken dört genç adamla birlikte John ve abisi de, Eluria’nın yaklaşık üç yüz kilometre batısındaki Tejuas adlı bir kasabaya yedi araba dolusu yük – tohumlar, gıda, araç gereç, posta ve dört tane müs-

takbel gelin – götüren uzun bir kervanı koruyorlardı. Korumalar dönüşümlü olarak karavanın önünde ve arkasında at sürüyordu: Norman, abisi ile ayrı takımlarda olduklarını söyledi çünkü aksi halde, bir çatışma olduğunda . . .

“İki kardeş olarak yan yana çarpışacaktınız,” diye tamamladı Roland.

John Norman acı bir şekilde gülümsedi. “Doğru,” dedi.

Yük arabaları, dönüşmüş yeşil yaratıklar tarafından Eluria’da pusuya düşürüldüğünde, John’un da aralarında olduğu üçlü, kervanın üç kilometre gerisindeydi.

“Oraya vardığında kaç yük arabası gördün?” diye sordu Roland’a.

“Sadece bir tane. Devrilmmişti.”

“Kaç ceset gördün?”

“Sadece kardeşinin cesedi vardı.”

John Norman nefretle başını salladı. “Madalyon yüzünden onu götürememişler.”

“Dönüşmüş yaratıklar mı?”

“Rahibeler. Dönüşmüş yaratıklar altın veya Tanrı ile ilgilenmezler. Halbuki bu kaltaklar . . .” Artık tamamen çökmüş olan karanlığa doğru baktı.

Roland’ın yeniden uykusu geliyordu, çorbanın içine uyku ilacı kattıklarını içerken anlamıştı zaten silahşor.

“Peki ya diğer yük arabaları?” diye sordu Roland. “Devrilmemiş olanlar?”

“Dönüşmüş yaratıkların eline düşmüşlerdir, içindeki erzakla birlikte,” dedi Norman. “Onlar altın veya Tanrı ile ilgilenmez; Rahibeler ise erzakla ilgilenmez. Düşünmek bile istemediğim bir şeyle besleniyorlar zaten. İğrenç . . . o böcekler gibi.”

Geriden gelen John ve diğerleri, atlarını dörtnala Eluria’ya sürmüşlerdi, ancak kasabaya vardıklarında çatışma bitmişti. Bazı adamlar ölmüş, bazı adamlar ise yerde can çekişiyorlardı. Evlenecek kızlardan ikisi sağ bırakılmıştı. Ha-

yatta kalanlar arasında yürüyebilecek olanlar, yeşil halk tarafından götürülmüştü – John Norman, melon şapkalı yaratığı ve parçalanmış yelekli kadını da hatırlıyordu.

Norman ve diğer ikisi, savaşıarak karşı koymaya çalışmışlardı. Yoldaşlarından birisinin bir okla karnından vurulduğunu görmüştü genç adam, sonrasını ise anımsamıyordu – biri arkadan kafasına bir darbe indirmiş ve her yer karar-mıştı.

Roland arkadan saldıranın, vurmadan önce “Böö!” diye bağırıp bağırmadığını merak etti, ama bunu sormadı.

“Yeniden gözlerimi açtığımda, kendimi burada buldum,” dedi Norman. “Diğerlerinin bazılarının – hatta çoğunun – üzerinde o lanet olasıca böcekler yürüyordu.”

“Diğerleri mi?” Roland gözlerini boş yataklarda gezdirdi. Gitgide artan karanlıkta, beyaz adalar gibi parıldıyorlardı. “Buraya kaç kişi getirilmişti?”

“En az yirmi kişi. İyileştiler . . . böcekler onları iyileştirdi . . . ama sonra birer birer, ortadan kayboldular. Uykuya daldın ve sonra uyandığında bir bakardın ki bir yatak daha boşalmış. Birer birer kayboldular, ta ki ben ve şurada yatan adam kalana dek.”

Düşünceli bir şekilde Roland’a baktı.

“Ve artık bir de sen.”

“Norman,” Roland’ın başı dönüyordu. “Ben –”

“Şu anda sana neler olduğunu sanırım biliyorum,” dedi Norman. Sesi çok uzaktan geliyor gibiydi . . . sanki dünyanın ta öbür ucundan. “Çorba yüzünden. Ama yemen gerekiyordu. Her adam iyi beslenmek zorundadır . . . Her kadın da öyle. Tabii gerçek kadınlardan bahsediyorum. Burada-kiler gerçek kadın değil. Rahibe Jenna bile gerçek değil. İyi ve güzel olması gerçek bir kadın olduğu anlamına gelmez.” Ses daha da daha da uzaklaştı. “En sonunda o da onlar gibi olacak. Bu sözümü unutma.”

“Hareket edemiyorum.” Bunu söylemek bile büyük çaba gerektiriyordu silahşor için. Büyük kayaları yerinden oynatmaya çalışmak gibiydi.

“Edemezsin.” Norman aniden gülmeye başladı. Bu şaşırtıcı ses, Roland’ın kafasının içinde gittikçe artan karanlıkta yankılandı. “Çorbaya koydukları yalnızca uyku ilacı değildi, ayrıca ‘hareket-edemezsin’ ilacı da vardı içinde. Ben tamamen iyileşmişim kardeşim . . . peki neden hala buradayım dersin?”

Norman artık dünyanın diğer ucundan değil de galiba Ay’dan konuşuyordu. Şöyle dedi: “Sanırım ikimiz de gökyüzündeki güneşi bir daha göremeyeceğiz.”

Bu konuda yanılıyorsun, diye cevap vermeye çalıştı Roland, sonra buna benzer bir şeyler daha söylemeye gayret etti, ama hiç bir kelime çıkamadı ağzından. Ay’ın karanlık yüzüne doğru sürüklendi ve oradaki karanlıkta bütün kelimelerini yitirdi.

Ancak bilincini yitirmemişti. Belki de Rahibe Coquina’nın çorbasındaki “ilaç” eksik miktardaydı veya belki de Rahibeler bu şeytanlıklarını daha önce hiç bir silahşor üzerinde denememişlerdi ve şu anda da bu durumdan habersizdiler.

Jenna hariç elbet – *o biliyordu.*

Gecenin içinde bir yerden duyulan fısıldaşmalar, kıkırdamalar ve yavaşça çınlayan ziller, silahşoru, uyku ile bilinç kaybı arasında durduğu o noktadan geri çağırdı. Etrafında, şimdi zar zor işittiği, öten “doktorlar” vardı.

Roland gözlerini açtı. Karanlıkta dans eden, cılız ve nereden geldiği belli olmayan ışıklar gördü. Kıkırdamalar ve fısıldaşmalar daha yakından işitiliyordu. Roland, başını çevirmeye çalıştıysa da, önce bunu başaramadı. Gücünü topladı, iradesini zihninde katı mavi bir küre olarak düşünerek konsantre oldu ve tekrar denedi. Bu kez kafasını *çevirdi.*

Sadece biraz, ama bu kadarı da yeterliydi.

Küçük Rahibelerden beşi buradaydı – Mary, Louise, Tamra, Coquina, Michela. Başlıklarındaki ziller hafifçe çınlarken, gümüş mumluklar içindeki uzun mumlarıyla çocuklar gibi güle oynaya, karanlık revirin uzun koridorundan geliyorlardı. Sakallı adamın yatağının etrafında toplandılar. Oluşturdukları çemberin içinden sızan mum ışığı tavana

doğru yükselen bir sütun oluşturup yarı yolda karanlığa karışıyordu. Rahibe Mary, kısa bir şeyler söyledi. Roland, sesi tanıdı ama kelimeleri anlayamadı – kadının söylediği sözler ne aşağı lehçeye, ne de yukarı lehçeye aitti, Mary tamamen yabancı bir lisanla konuşuyordu. Silahşor, kadının bir cümlesini yakalayabildi – *can de lach, mi him en tow* – ama bunun ne anlama gelebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Artık yalnızca zillerin çınlaması duyuluyordu – doktor böcekler sessizleşmişti.

“*Ras me! On! On!*” Rahibe Mary sert ve güçlü bir sesle bağırdı. Mumlar söndü. Sakallı adamın etrafına üşüştüler ve başlıklarının kenarından sızan ışık yok oldu, sonra her yer yeniden karanlığa gömüldü. Teni buz gibi olan Roland, neler olduğunu anlamak için dinledi. Ellerini ve ayaklarını hareket ettirmeye çalıştı ama bunu başaramadı. Kafasını on beş derece kadar döndürebiliyordu, ama şu anda bir örümceğin ağına yapışıp kalmış bir sinek kadar çaresizdi.

Karanlıkta zillerin hafifçe çınlaması . . . sonra da emme sesleri. Bu sesleri duyduğu an, Roland, zaten onların tahmin ettiği şey olduklarını anladı. Bir yanı, Elurialı Küçük Rahibelerin aslında ne olduklarını en baştan beri biliyordu.

Eğer Roland ellerini kımıldatabilseydi, sesleri duymamak için kulaklarını tıkardı. Bu haldeyken ise, sessizce yatıp dinleyerek, onların durmalarını beklemek zorundaydı.

Uzun bir süre boyunca – neredeyse sonsuz gibi gelmişti – durmadılar. Tıpkı bir yalaktaki sulu yemlerine kafalarını gömmüş domuzlar gibi, bu kadınlar da şapırtılı sesler çıkarıp hırıldıyorlardı. Uzun bir geçirti bile duydu, hemen ardından da fısıldaşma ve kıkırdamalar (Rahibe Mary, sertçe tek bir kelime söyledi – ‘*Hais!*’ ve sesler kesiliverdi). Sadece bir kez, zayıf bir inleme duyuldu – bunun sakallı adamdan geldiğine emindi Roland. Eğer bu inleme o adama ait idiyse, yol’un bu tarafındaki son inlemesiydi mutlaka.

Bir süre sonra, Rahibelerin beslenirken çıkardıkları sesler azalmaya başladı. Böcekler yeniden ötmeye başladılar – önce kesik kesik, sonra daha güçlü bir biçimde. Fısıldaşma ve kıkırdamalar tekrar başladı. Mumlar tekrar yandı. Roland ise,

öte yana dönmüştü bile. Ne gördüğünü Onların bilmesini istemiyordu ve ayrıca artık başka bir şey görmek ya da duymak istemiyordu. Göreceğini görmüş, duyacağını duymuştu.

Ne var ki kıkırdayan ve fısıldaşan rahibeler şimdi ona doğru yaklaşıyordu. Roland gözlerini kapatarak göğsündeki madalyona odaklandı. *Altına mı alerjileri var yoksa üzerinde yazan 'Tanrı' kelimesine mi bilmiyorum, ama madalyon nedense onları uzak tutuyor*, demişti John Norman. Küçük Rahibeler o tuhaf lisanları ile konuşup fısıldaşarak yaklaşıırken bu sözü hatırlamak rahatlatıcıydı, yine de zifiri karanlıkta madalyonun ne derece işe yarayacağı şüpheliydi.

Roland, göğsünde haç izi olan köpeğin uzaktan havladığını işitti.

Rahibeler etrafını sardılar, silahşor onların kokusunu duyuyordu. Hafif ve nahoş bir kokuydu bu, sanki bozulmuş et gibi. Ama zaten bu tür yaratıklar başka *nasıl* kokabilirdi ki?

“Ne kadar da hoş bir adam bu,” dedi Rahibe Mary. Yavaş, düşünceli bir ses tonu ile konuşuyordu.

“Ama taktığı sembol hiç de hoş değil,” dedi Rahibe Tamra.

“Biz de sembolü boynundan çıkarırız!” dedi Rahibe Louise.

“Sonra da onu öpüveririz!” dedi Rahibe Coquina.

“Hepimiz onu öpücüğe boğacağız!” Rahibe Michela öylesine ateşli bir sesle bağırmıştı ki hepsi gülüştüler.

Ve Roland, zannettiğinin aksine vücudunun *bazı* bölgele-
rinin uyuşmamış olduğunu fark etti. Erkekliği, kadınların sesini duyduğu an uyanmış ve şimdi hazır dikilmekteydi. Birisi, yatak kıyafetinin içine elini sokup, sertleşmiş organını kavrayarak okşamaya başladı. Silahşor uyuyormuş gibi yapıp dehşet içinde öylece yatarken, sıcak sıvısı neredeyse anında boşalıverdi. El, biraz daha oyalanıp, sönmekte olan organı ovdu. Sonra onu bırakıp biraz daha yukarı çıktı. Silahşorun karnının üzerine akmış olan ıslaklığa dokundu.

Rüzgar kadar hafif kıkırdamalar.

Çınlayan ziller.

Roland, gözlerini çok az aralayarak yukarı baktı ve mum ışığında kendisine gülen o korkunç yaşlı yüzleri gördü – pırıldayan gözler, sararmış yanaklar, alt dudaklarının üzerine taşmış uzun köpek dişleri. Rahibe Michela ve Rahibe Louise'in dudaklarının altında sanki küçük birer sakal var gibiydi, ama tabii bu küçük bir sakal değil, öldürdükleri adamın bulaşmış kanıydı.

Mary'nin avucunun içinde bir şey vardı. Bunu diğerlerine de sundu ve her bir Rahibe mum ışığında eğilip Mary'nin avucundakini yaladı.

Roland gözlerini kapadı ve onlar gidene kadar da açmadı. Sonunda gittiler.

Bir daha asla uyuyamayacağım, diye düşündü silahşor ve beş dakika sonra uykuya dalıverdi.

V. Rahibe Mary. Bir Mesaj. Ralph'ın Ziyareti. Norman'ın Akıbeti. Yeniden Rahibe Mary.

Roland tekrar uyandığında, içerisi gün ışığı ile dolmuştu, ipek çatı hafif bir meltemle dalgalanarak parlıyordu. Doktor böcekler keyifle ötmektedir. Sol tarafında ise Norman, derin bir uykudaydı.

Artık yalnızca Roland ve John Norman vardı burada. Sakallı adamın yatağı şimdi boştu, yatak düzgünce toplanmıştı. Adamın vücudundaki onca sargı da kaybolmuştu.

Roland mumları anımsadı – o parıltının, sakallı adamın etrafına üşüşmüş Rahibeleri nasıl aydınlattığını. Kadınların kıkırdamalarını. O lanet olasıca zillerinin çınlamasını.

Ve sanki bu düşünceleri duymuşçasına Rahibe Mary, hemen arkasında da Rahibe Louise odaya süzülüyordu. Louise bir tepsi taşımaktaydı, gergin görünüyordu. Kaşları çatık olan Mary de belli ki pek keyifli değildi.

İyi bir yemekten sonra hiç surat asılır mı? diye düşündü Roland. *Ayıp sana, Rahibe.*

Kadın, silahşorun yatağının yanına geldi ve baktı. “Yaptığın şey için utanmalısın, sai,” dedi başka herhangi bir şey söylemeden.

“Ne yapmışım?” diye cevap verdi silahşor, eski bir kitabın açılmamış sayfaları kadar kuru bir sesle.

Kadın soruyu önemsemeden devam etti. “Bir zamanlar yalnızca saygısız ve sorunlu olan bir kız, şimdi senin yüzünden tamamen asi bir hale geldi. Aslında annesi de böyleydi, zaten bu yüzden öldü, Jenna’yı akıllıca bize teslim ettikten sonra. Uzat bakalım elini nankör adam.”

“Uzatamam. Parmağımı bile kırmıyordum.”

“Ah yavrucak! ‘Annelerin yüzüne karşı yalan söylenmez’ derler, hiç duymadın mı? Ne yapıp ne yapamayacağının çok iyi farkındayım. Uzat şu elini.”

Roland, aslında pek çaba harcamadığı halde zorlanıyormuş gibi görünerek sağ elini uzattı. Bu sabah, sargılardan kurtulabilecek kadar güçlendiğini hissediyordu . . . ama ya sonra? Kattıkları o “ilaç” olmasaydı bile, kalkıp yürüebilmesi için henüz erkendi . . . bu arada Rahibe Mary’nin arkasında Rahibe Louise sıcak çorba tasının kapağını açtı. Roland’ın midesi guruladı.

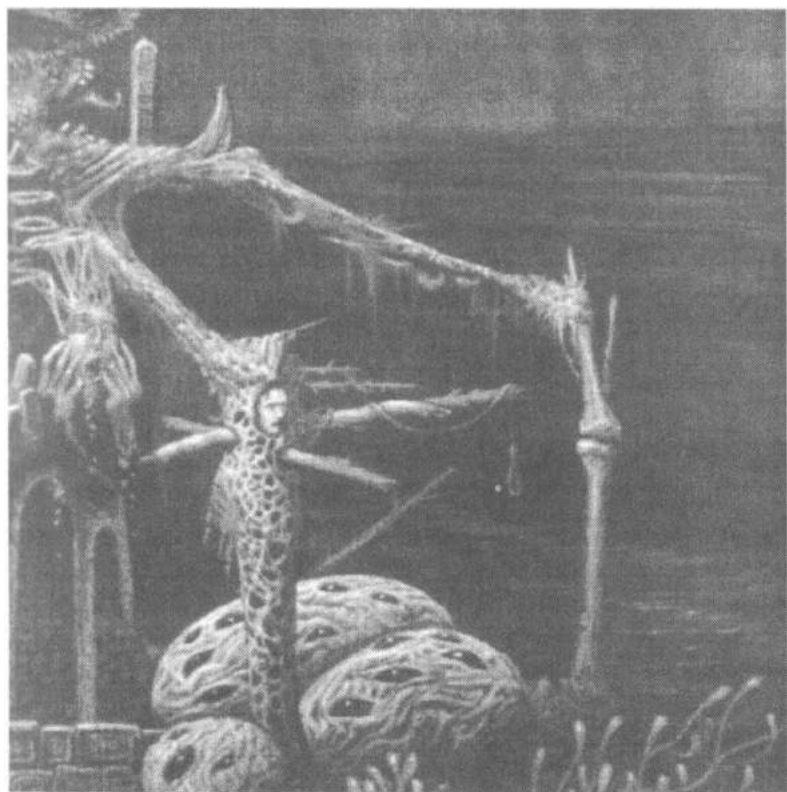
Başrahibe bunu duyunca gülümsedi. “Uzun süre yatmak bile güçlü bir adamın iştahını açıyor. Öyle değil mi minik John’un abisi . . . sevgili Jason?”

“Benim adım James. Sen de bunu biliyorsun, Rahibe.”

“Biliyor muyum?” Öfkeyle güldü. “Bak sen! Peki senin küçük sevgilin Jenna’yı uzunca bir süre kırbaçasam – diyelim ki sırtında ter damlacıkları gibi kanlar belirene kadar – o zaman onun dudaklarından başka bir isim sökemez miyim dersin? Ama belki de küçük sohbetiniz sırasında ona güvenip her şeyini anlatmamışsındır, ha?”

“Ona dokunduğun an seni öldürürüm.”

Kadın tekrar güldü. Yüzü titreşti; gerilmiş ağzı, ölmekte olan bir deniz anası gibi çarpıldı. “Bize öldürmekten bahsetme, yavrucak; yoksa biz de sana öldürmekten bahsedebiliriz.”

“Rahibe, eğer Jenna’ya söz geçiremiyorsanız, onun bağıllık yeminini geçersiz kılın ve bırakın yoluna gitsin.”

“Bizim gibilerin bağıllık yeminini geçersiz kılınamaz, ayrıca yolumuza da gidemeyiz. Jenna’nın annesi bunu denemişti, ama sonra geri geldi, ölmek üzereydi, küçük kızı da hastaydı. Annesinden geriye kalan tek şey Son-Dünya’ya doğru esen rüzgarda savrulan külleriye, küçük Jenna’yı iyileştiren bizdik ve şimdi o bize böyle nankörce davranıyor. Hem ayrıca Jenna, bizim kardeşliğimizin – bizim *ka-tet*’imizin – simgesi olan Siyah Zillerin taşıyıcısıdır, bir yere gidemez. Yemeğini ye artık – miden aç olduğunu bağılıyor!”

Rahibe Louise tası uzattı, ancak gözleri silahşorun yatak kıyafetinin altından belli olan madalyondaydı. *Korkuyorsun, değil mi?* diye düşündü Roland, sonra Louise’in görüntüsünü hatırladı; çenesinde arabacının kanı, silahşorun sıvısını Rahibe Mary’nin elinden yalamak üzere eğilirken gözlerindeki o hevesi.

Roland başını çevirdi. “Hiç bir şey yemek istemiyorum.”

“Ama açsın!” diye itiraz etti Louise. “Eğer yemek yemezsen, gücünü toplayamazsın James!”

“Jenna ile yollayın. Onun getireceği yemeği yerim.”

Rahibe Mary’nin yüzü hiddetle karardı. “Onu bir daha göremezsin! Düşünme Meclisi’nden tek bir şartla çıkardık onu, günde iki misli dua edecek ve revire adım atmayacak, bunlara söz verdi. James, ya da her kimsen, artık yemeğini ye. Çorbanın içindeki ilacı iyice yut, yoksa seni neşterlerle kesip, ilacı o yoldan zerk ederiz. Bizim için ikisi de kolay. Değil mi Louise?”

“Hı-hı,” dedi Louise. Tas elindeydi. Yemek hala sıcaktı ve tavuğun hoş kokusu geliyordu.

“Ama senin için kolay olmayabilir,” dedi Rahibe Mary, fazlasıyla iri dişlerini gösteren cansız bir sırıtmayla. “Kan kaybetmek, buralarda tehlikeli bir şeydir. Doktorlar bundan hoşlanmaz. Çünkü kan onları tahrik eder.”

Tabii, kan gördüğünde tahrik olanlar yalnızca böcekler değildi, Roland bunun farkındaydı. Ve bu çorbayı içmekten

başka çaresinin olmadığını da biliyordu. Tası Louise'in elinden alıp yemeğini yavaşça yedi. Rahibe Mary'nin yüzündeki o zafer duygusunu silivermek için neler vermezdi ki.

Tası geri verdiğinde kadın, "Güzel," dedi ve tasın tamamen boş olduğuna emin olmak için baktı. Silahşorun eli, uyuşarak askının üstüne düştü. Her şey yeniden uzaklaşmaya başlamıştı.

Rahibe Mary öne eğildi, kıyafetinin dalgalı kumaşı silahşorun çıplak omzuna değdi. Kadının kokusu burnuna ulaştı, hem yoğun hem de boğucu bir aromaydı bu, eğer halsiz olmasaydı silahşor kusabilirdi.

"Halsizliğin geçmeye başladığı zaman o iğrenç şeyi boy-nundan çıkar – ve yatağının altındaki lazımlığın içine at . . . Oraya layık zaten. Onun yakınında olmak bile başımı ağrı-tıyor ve midemi bulandırıyor çünkü."

Konuşabilmek için büyük çaba sarf eden Roland şöyle dedi: "Çok istiyorsan kendin çıkar. Seni tutan mı var, kal-tak?"

Kadının yüzü bir kez daha fırtınalı bir gökyüzü gibi kar-rardı. Eğer boynunda madalyon olmasaydı, kadının kendi-sini tokatlayacağını düşündü silahşor. Ama belli ki kadın, silahşorun kasıklarından yukarısına dokunamıyordu.

"Bence konuyu biraz daha etraflıca düşünmende fayda var," dedi Rahibe. "Jenna'yı istediğim zaman kırbaçlatabili-rim, canım böyle bir şey isteyebilir. Siyah Zillerin taşıyıcısı o olabilir, ama ben de Başrahibeyim. Bunu iyice düşün."

Revirden çıktı. Rahibe Louise de, silahşora – korku ve ar-zu dolu – garip bir bakış fırlattıktan sonra Mary'nin peşin-den çıktı.

Buradan kurtulmalıyım – kurtulmalıyım, diye düşündü Roland.

Ama bunun yerine, tam da uyku olmayan o karanlık yere sürüklendi. Ya da belki de uyudu, bir süre için en azından; belki de bir rüya gördü. Başka parmaklar bir kez daha ken-di parmaklarını okşadı, sonra bir dudak, silahşorun kulağını

önce öptü ve sonra fısıldadı: “Yastığının altına bak Roland . . . ama buraya geldiğimi sakın kimseye söyleme.”

Bir süre sonra Roland gözlerini açtı, Rahibe Jenna’nın güzel ve genç yüzünü hemen yanı başında görmeyi ümit ediyordu. Bir de, kızın başlığının altından çıkıvermiş o virgül şeklindeki siyah perçemini. Hiç kimse yoktu. Yukarıdaki gümüşümsü bez çatı en parlak halindeydi, burada saatleri tam olarak kestirebilmek her ne kadar imkansız da olsa, Roland öğle vakti olabileceğini tahmin ediyordu. Rahibelerin çorbasından ikinci tası içtiğinden bu yana belki üç saat geçmişti.

Yanında, John Norman genizden gelen hafif soluklarla halen uyumaktaydı,. Roland elini hareket ettirip kendi yastığının altına sokmaya çalıştı. Eli kımıldamadı. Sadece parmak uçlarını oynatabiliyordu. Mümkün olduğunca zihnini boşaltıp, sabırsızlığını dizginlemeye çalıştı. Ama sabretmek güçtü. Aklına sürekli Norman’ın söyledikleri geliyordu – pusudan en az yirmi kişinin sağ kurtulmuş olduğuna dair söyledikleri.

Birer birer kayboldular, ta ki ben ve şurada yatan adam kalana dek.

Ve artık bir de sen.

Kız buraya gelmedi. Zihnindeki bu yumuşak ve kederli ses, uzun yıllar önce ölmüş bir arkadaşı olan Alain’e aitti. Diğerlerinin gözü üzerindeyken, kız böyle bir şeye cesaret edemez.

Sen sadece bir rüya görmüşsün.

Ama Roland, bunun bir rüya olmadığını düşünüyordu. Belli bir süre sonra – yukarda yavaşça değişen ışığa göre bir saat geçtikten sonra – Roland, elini kımılatmayı yeniden denedi. Bu kez yastığın altına ulaştı. Yastık, dolgun ve yumuşaktı, silahşorun boynunu tutan askının altına rahatça yerleştirilmişti. Silahşor önce hiç bir şey bulamadı, ama parmaklarıyla yavaşça yokladıkça, paketlenmiş ince çubuklara benzeyen bir şeye dokundu.

Duraksadı sonra biraz daha güç toplayıp (çünkü her hareketi, tutkalla dolu bir denizde yüzüyormuş hissi veriyor-

du) yastığın altına elini iyice soktu. Ölü bitkilerden oluşan bir demet gibi bir şeydi bu. Bir tür kurdeleyle bağlanmıştı galiba. Norman'ın hala uyuduğundan ve revirin de boş olduğundan emin olduktan sonra yastığın altındaki şeyi çıkardı. Tepeleri kahverengimsi, gövdeleri ise açık yeşil olan altı tane ince, sazlık bitkisiydi, yastığın altından çıkan.

Mayalı, tuhaf bir kokuları vardı, bu koku Roland'a çocukluğunda Büyük Ev'in mutfağına yaptığı akınları hatırlattı – bu yemek yağmalarında kendisine genelde Cuthbert eşlik ederdi. Bitkiler, ipekten uzun beyaz bir kurdele ile bağlanmışlardı ve yanmış ekmek gibi kokuyorlardı. Kurdelelerin altına bir parça bez ilıştırılmıştı. Bu lanet olasıca yerdeki diğer her şey gibi, bez de ipekti tabii.

Roland soluğu hızlandı, alnında ter damlacıkları toplanmıştı. Neyse ki burada kimse yoktu. Kıvrılmış bez parçasını çıkarıp açtı.

Karakalemle yazılmış itinalı solgun harfler:

BİTKİLERİN UÇ KISIMLARINDAN AZAR AZAR YE.
HER SAAT BAŞI.

FAZLA YERSEN, FELÇ OLUR VEYA ÖLÜRSÜN.

YARIN GECEDEDEN ÖNCE GELEMEM.

DİKKATLİ OL!

Başka bir şey yazmıyordu, ama Roland için herhangi bir açıklama gereksizdi artık. Hem başka çaresi de yoktu; eğer burada kalırsa, ölecekti. Onların bütün yapacağı, madalyonu Roland'ın boynundan çıkarmanın bir yolunu bulmaktı. Ve silahşor, Rahibe Mary'nin bunu yapabilecek kadar kurnaz olduğundan emindi.

Bitkilerden birinin uç kısmından biraz yedi. Tadı, çocukluğunda mutfaktan aşırıdıkları ekmekler gibi değildi hiç; boğazını yandı ve midesi kavruldu. Hızlı yemeğini bitirdikten bir dakika sonra, kalp atışları iki kat hızlandı. Kasları açıldı, ama pek de hoş bir biçimde olmadı bu; sanki derin

bir uykudan kalkmış gibi, kasları önce seğirdi, sonra da kassıldı, düğüm düğüm olmuşlardı.

Neyse ki bu his çabucak geçti, bir saat sonra Norman uyanmaya başladığında, silahşorun kalp atışları normale dönmüştü bile; Jenna'nın fazla yememesi için onu neden ikaz ettiğini anlamıştı – bu çok etkili bir maddeydi.

Çarşafın üzerine dökülmüş bitki parçalarını süpürüp kanıt bırakmamaya özen göstererek, demeti tekrar yastığın altına gizledi. Sonra, başparmağının ucuyla ipek bez parçasının üzerindeki yazıyı sildi. İşini bitirdiğinde, bezin üzerinde şüphe uyandırmayacak lekeler kalmıştı sadece. Bezi de yastığın altına tıktı.

Norman uyandıktan sonra kısa bir sohbet ettiler ve genç kılavuzun vatanından – Delain'den – bahsettiler, bu diyara şakayla karışık, Ejder İni, veya Yalancılar Cenneti diyenler çoktu. Ateş başında anlatılan bütün palavraların ilk olarak Delain'den çıkmış olduğu söylenirdi. Çocuk, Roland'dan, eğer yolu Delain'e düşerse, her iki madalyonu da götürüp babaları Jesse'ye teslim etmesini ve ona oğulları James ve John'un başına neler geldiğini anlatmasını rica etti.

“O işi sen kendin yapacaksın,” dedi Roland.

“Hayır.” Norman, belki de kafasını kaşımak üzere elini kaldırmaya çalıştı ve bunu bile başaramadı. Eli yaklaşık on beş santim kalktı ve sonra yorganın üzerine ‘pat’ diye düştü.

“Hiç sanmıyorum. Biliyor musun, bu şekilde rastlaşmamız kötü oldu, seni sevdim çünkü.”

“Ben de seni sevdim John Norman, keşke daha iyi koşullarda karşılaşsaydık.”

“Doğru. Böyle büyüleyici hanımefendilerin olmadığı bir yerde mesela.”

Kısa bir süre sonra yeniden uykuya daldı. Çocukla Roland'ın son konuşmalarıydı bu . . . Roland bir süre sonra, çocuğun akıbetine şahit olacaktı. Silahşor, kahverengi bitkilerden oluşan kısa öğününün ikincisinin etkilerini üzerinden henüz atıyordu ki Rahibe Michela elinde akşam çorbası ile içeri girdi. Michela silahşorun kızarmış yüzüne önce en-

dişeyle baktı, ama sonra Roland'ın ateşi olmadığına dair söylediği sözlere inandı; adamın alnına dokunup ateşini kontrol edemezdi zaten – madalyon varken ona hiçbir yaklaşılamazdı.

Çorbanın yanında bir de sandviç gelmişti. Ekmeği kayış gibi, eti ise sertti, ama Roland yine de sandviçi büyük bir iştahla yuttu. Ellerini önünde kavuşturmuş olan Michela, ara sıra başı ile onaylayarak Roland'ın yemesini memnuniyetle izledi. Çorba bittiğinde, kadın, tası silahşorun parmaklarına dokunmamaya özen göstererek aldı.

“Toparlanıyorsun,” dedi Rahibe. “Çok yakında, seni bekleyen yola gideceksin ve bizler için sadece bir anı olacaksın, Jim.”

“Sahi mi?” diye sordu silahşor sakince.

Kadın, Roland'a yalnızca baktı, dilinin ucuyla üstdudağına dokundu, işveyle kıkırdadı sonra da çıktı. Vücudunu yeniden kaplayan uyuşmayı fark eden Roland, kafasını yastığa koyup gözlerini kapadı. Kadının iştah ve merakla inceleyen o gözlerini . . . ağzının kenarından çıkmış o dilini hatırladı. Kızarmış tavuk ve pırzolalara bakan acıkmış kadınların yüzünde de bu bakışı görmüştü eskiden.

Vücudu hemen uyumak istiyordu, ama Roland gözlerini yaklaşık bir saat açık tutmayı başardı ve sonra yastığın altından bir bitki daha çıkarıp yemeye başladı. Rahibelerin “hareket-edemezsin” ilacı vücuduna yeni girmişken, elini kımıldatmak çok zor oldu; hatta eğer daha önce bir bitkiyi demetten ayırmamış olsaydı bunu başaramayabilirdi de. Jenna mesajında yarın gece yazmıştı. Eğer kız, ‘yarın gece’ sözü ile kaçmayı kastetmişse, bunun mümkün olabileceğini Roland'ın aklı almıyordu. Kendini şu anda bu çağın sonuna kadar bu yatakta kalacakmış gibi hissediyordu.

Azar azar yedi. Vücuduna kuvvet aktı, kasları gerildi, kalp atışı hızlandı, ama bu ani canlılık, Rahibelerin daha etkili ilacının etkisiyle baş edemedi ve geldiği hızla kayboldu. Silahşorun artık tek yapabileceği umut etmek . . . ve uyumaktı.

Uyandığında hava tamamen kararmıştı. Silahşor, sargılar içindeki ağda asılı olmasına rağmen, kolları ile bacaklarını, rahatça hareket ettirebildiğini fark etti. Yastığının altında gizlediği bitkilerden bir tanesini daha çıkarıp dikkatlice yedi. Kız yarım düzine kadar bırakmıştı ve bunlardan ikisi neredeyse bitmek üzereydi.

Silahşor bitkiden geriye kalan sap kısmını yastığın altına soktu ve birden yağmurda sıırıslam olmuş bir köpek gibi titremeye başladı. *Çok fazla yedim, diye düşündü. Eğer felç geçirmesem şanslıyım . . .*

Kalbi son hız çalışan bir motor gibi atıyordu. Ve daha da kötüsü, revirin ucundan yaklaşan bir mum ışığı gördü. Bir saniye sonra da Onlar'ın cüppelerinin hışırtısını ve terlikli ayak seslerini duydu.

Tanrılar adına, tam sırasıydı! Titrediğimi görünce anlayacaklar

İradesini ve öz kontrolünü sonuna kadar harcayan Roland, gözlerini kapadı ve titreyen kol ve bacaklarına hakim olmak için konsantre oldu. Her hareketi ile sarsılan şu lanet askılar içinde değil de keşke şu yatakta yatıyor olsaydı şimdi!

Küçük Rahibeler yaklaştılar. Silahşorun kapalı gözlerinin ötesinden, mumların ışığı bir kırmızılıkla vurdu. Bu gece ne aralarında fısıldaşıyor, ne de kıkırdıyorlardı. Tam tepesine geldiklerinde Roland, aralarında bir de yabancıнын olduğunu işitti – salya sümük tıkalı burnundan derin derin soluyan bir yaratıktı bu.

Silahşor gözleri kapalı yatmaya devam etti, kollarındaki ani seğirmeler ve kasılmalar kesilmişti ama derisinin altında düğümlenmiş kaslarına halen kramplar giriyordu. Bu halini fark ederlerse ters bir şeyler olduğunu anında anarlardı. Çünkü Roland'ın kalbi, şu anda kırbaçlanmış bir at gibi hızlıydı ve Onlar'ın bunu fark etmemesi imkansızdı . . .

Neyse ki Rahibeler, silahşorla ilgilenmiyorlardı – en azından şimdilik.

“Çıkart şunu,” dedi Mary. Roland’ın zar zor anlayabildiği kadarıyla, aşağı lehçenin bozulmuş bir haliyle konuşmaktaydı. “Sonra da diğerini çıkartacaksın. Haydi bakalım, Ralph.”

“Vissssk-inizz varını szin?” diye sordu salya sümük soluyan yaratık, lehçesi Mary’nin lehçesinden de ağırdı. “T’tününüzz varını szin?”

“Elbette, elbette, bir sürü viskimiz ve sigaramız var, ama önce şu iki pis şeyi çıkarmalısın.” Sabırsız ve belki de korkmuş bir sestir bu.

Roland temkinli bir biçimde sola dönüp, gözkapaklarını hafifçe araladı.

Elurialı altı Küçük Rahibe’den beş tanesi, uyumakta olan John Norman’ın yatağının ucunda toplanmışlar, mumlarını uzatarak oğlanı görmeye çalışıyorlardı. Bu arada kendi suratlarına da ışık vurmaktaydı ve o suratlar en cesur adamın bile kabuslarına girecek kadar korkunçtu. Artık gecenin karanlığında bütün sihirli ışıltıları yok olmuş, geriye sadece uzun rahibe kıyafetleri içinde ayakta dikilen cesetler kalmıştı.

Rahibe Mary’nin elinde Roland’ın tabancalarından bir tanesi vardı. Silahını onun elinde görünce, Roland, kadına karşı çok güçlü bir öfke hissetti ve bu cüretinin karşılığını ona ödeteceğine yemin etti.

Yatağın ucunda duran yaratık ne kadar acayip de görünse, Rahibelerle kıyaslandığında normale yakın sayılırdı. Yeşil Halk’tan biriydi bu. Roland, Ralph’i hemen tanıdı. O melon şapkayı kolay kolay unutamazdı.

Ralph, Norman’ın yatağının Roland’a yakın tarafına doğru yürüdü ve bir an için silahşorun rahibeleri görmesine engel oldu. Dönüşmüş yaratık daha sonra Norman’ın yastığına yaklaştı ve Roland, aralanmış gözkapaklarının arasından cadıları bir kez daha görmeye başladı. Norman’ın madalyonu açıktaydı – belki de çocuk, madalyonu, kendisini koruyabilme umuduyla geceliğinin dışına çıkarmak üzere uyanmıştı. Ralph, madalyonu, vıcık vıcık eliyle tuttu. Rahibelerin hevesli bakışları altında yeşil adam, madalyonu zin-

ciri gelecek kadar çekti . . . ama sonra elinden bıraktı. Kadınlar, hayal kırıklığı içinde surat astılar.

“Bu bana yaramaz,” dedi Ralph, tıkalı genzinden gelen sesiyle. “Vissssk-ii isterim! T’tününn isterim!”

“İstediklerini alacaksın,” dedi Rahibe Mary. “Sana ve de ‘kabile’ dediğin o iğrenç böcek sürüsüne yetecek kadar hem de. Ama önce şu uğursuz şeyi, oğlanın boynundan çıkarmalısın! Her ikisinin de boynundan çıkarmalısın! Anladın mı? Ayrıca bize karşı saygılı olacaksın.”

“Yoksa ne olur?” diye sordu Ralph. Sonra güldü. Sanki korkunç bir akciğer ve gırtlak hastalığı yüzünden can çekişen bir adam gibi boğuk ve hırıltılı bir gülmesi vardı, yine de Roland bunu, Rahibelerin kıkırdamalarına yeğlerdi. “Yoksa ne olur, Rahibe Mary, yoksa benim kanımsımı mı içersiniz? Benim kanımsı, sizi anında öldürürerir, sonra da karanlıkta ışıldarsınız.”

Mary, silahşorun tabancasını Ralph’a doğrulttu. “O iğrenç şeyi çıkart yoksa seni hemen şimdi şuracıkta öldürürüm.”

“Veya ben madalyonu çıkardıktan biraz sonra oracıkta öldürürsün herhalde.”

Rahibe Mary, buna cevap vermedi. Diğerleri, Ralph’a kapkara gözlerle baktılar. Ralph düşünüyormuş gibi kafasını eğdi. Roland, Melon Şapkalı dostunun *düşünebildiğini* de tahmin ediyordu.

Rahibe Mary ve takipçileri buna inanmaya yanaşmasalar da Ralph, bunca süre hayatta kalabildiğine göre kurnaz *olmalıydı*. Tabii buraya gelirken Roland’ın tabancalarını hesaba katmamıştı.

“Bizim Ezici, o silahları size vererek hata etmiş,” dedi sonunda.

“Bana söylemeden size vermiş. Ona da vssskii mi verdiniz? Ona da t’tüün mü verdiniz?”

“Orası seni ilgilendirmez,” diye cevap verdi Rahibe Mary. “Şu altın nesneyi çocuğun boynundan hemen çıkar

yoksa orada yatan adamın mermilerinden birini senin küçük beynine sıkacağım.”

“Tamam peki,” dedi Ralph. “Sen ne diyorsan o olsun, sai.”

Yeniden uzandı ve altın madalyonu közlenmiş eliyle kavradı.

Bu yavaş olmuştı; hemen sonra olanlar ise çok hızlı oldu. Ralph, madalyonu kapıverdi ve zinciri koparıp, ucundaki altın dikdörtgeni umursamadan karanlığa fırlattı. Sonra diğer elini uzattı ve uzun, sivri tırnaklarıyla John Norman’ın boğazını yırtıp açtı.

Zavallı çocuğun boğazından her kalp atışıyla fışkıran kan, mum ışığında kırmızıdan çok siyah görünüyordu; çocuktan sadece tek bir hırıltılı ses çıktı. Kadınlar çığlık çığlığa bağır-maya başladılar – korktuklarından değil ama. Heyecanın doruğuna gelmiş kadınların attığı türden bir çığlıktı bu. Yeşil adamı unuttular; Roland’ı unuttular; John Norman’ın boğazından akan o hayat sıvısı kan hariç her şeyi unuttular.

Mumları ellerinden düştü. Mary, Roland’ın tabancasını da aynı dikkatsizlikle elinden bıraktı. Ralph gölgelere doğru koşarken (viski ve tütün başka sefere kaldı diye düşünmüştü herhalde kurnaz Ralph; bu gece yapacağı en akıllıca şey kendi hayatını kurtarmaktı çünkü) Roland’ın gördüğü en son şey, pınar kurumadan içebildikleri kadar içmek üzere öne eğilmiş Rahibelerdi.

Kasları seğirirken ve kalbi gümlerken, Roland karanlıkta yatarak, yan yataktaki çocuktan beslenen gulyabanilerin seslerini dinledi. Sonsuza kadar sürmüş gibiydi ama en sonunda işlerini bitirdiler. Rahibeler mumları yeniden yaktılar ve sonra da mırıldanarak çıktılar.

Çorbadaki ilacın etkisi, yediği bitkilerin etkisini bir kez daha bastırınca, Roland buna sevindi . . . ancak buraya geldiğinden bu yana ilk olarak da bir kabus gördü.

Rüyasında kasaba yalağındaki şişmiş cesede bakıyor, bu arada GÜNAHLAR VE TELAFİLER KAYIT DEFTERİ’ndeki cümleyi hatırlıyordu.

Yeşil halk buradan gönderildi, diye yazıyordu ve belki de yeşil halk *gerçekten* de buradan yollanmıştı, ama sonra onlar yerine çok daha kötü bir soy gelmişti. Kendilerine Elurialı Küçük Rahibeler diyorlardı. Belki de gelecek yıl Tejuaslı Küçük Rahibeler olacaklardı, veya Kamberolu veya uzak batı köylerinden başka birinden. Zilleri ve böcekleri ile gelmişlerdi . . . peki nereden? Kim bilir? Fark eder mi?

Yalağın kirli suyundaki yansımasının yanında ikinci bir yansıma belirdi. Roland arkasına dönüp bakmaya çalıştı. Başaramadı; donup kalmıştı. Sonra yeşil bir el omzunu kavradı ve onu geriye doğru döndürdü. Ralph'tı bu. Melon şapkası kafasının üzerinde geriye kaymıştı; John Norman'ın, kan içindeki kolyesi boynunda asılıydı.

"Böö!" diye bağırdı Ralph, dudaklarını gerip, dişsiz ağzıyla sırtarak. Sandal ağacından eskimiş kabzaları olan büyük bir tabancayı doğrulttu. Tabancanın horozunu kaldırdı –

– ve Roland sıçrayarak uyandı, hem terliyordu hem de buz gibiydi ve baştan aşağı titriyordu. Soldaki yatağa baktı. Yatak boştu, örtü titizce derlenip toplanmış, kar beyaz yastık da yerine konmuştu. John Norman'dan hiç iz yoktu. Yatak yıllardan beri boştu sanki.

Artık Roland tek başınaydı. Elurialı Küçük Rahibeler'in, o tatlı o sabırlı hastabakıcıların ellerindeki son hastaydı Roland, Tanrılar onun yardımcısı olsun. Bu korkunç yerdeki canlı tek insan oydu, damarlarında sıcak kan akan tek canlı.

Askılar içindeki Roland, altın madalyonu kavrayıp uzun koğuşun ötesindeki girişe baktı. Biraz bekledikten sonra yastığın altındaki bitkilerden birini çıkarıp azar azar yemeye başladı.

On beş dakika sonra Mary geldiğinde, silahşor aslında iyi olmasına rağmen, kadının getirdiği tası sahte bir zayıflıkla aldı. Çorba yerine bu kez lapa vardı . . . ama yemeğin ana reçetesinin aynı olduğuna emindi Roland.

"Bugün pek canlı görünüyorsun, sai," dedi Baş Rahibe. Kadının kendisi de canlı görünüyordu – altta gizlenen o çok yaşlı *vampir*'i belli edecek hiç bir titreşme yoktu yüzünde.

Sıkı bir ziyafet çekmiş ve yedikleri ona yaramıştı. Bu düşünce Roland'ın midesini kaldırdı. "Seni temin ederim, çok yakında ayağa kalkıp o çöp bacaklarını kullanıyor olacaksın."

"Saçmalık," dedi Roland, aksi bir homurtuyla. "Çöp bacaklarıma güvenip beni ayağa kaldırdığınız an yere yapışırım. Yoksa bu yemeklerin içine bir ilaç mı katıyorsunuz siz?"

Bunu duyan kadın neşeyle güldü. "Ah siz oğlanlar! Kendi zayıflıklarınızı görmezsiniz de hep biz kadınları entrikacı diye suçlarsınız! Ne kadar da korkuyorsunuz bizden – evet öyle – o küçük çocuk yüreklerinle bizden ne kadar da korkarsınız!"

"Kardeşim nerede? Gece, onunla ilgili kötü bir rüya gördüm, ve şimdi de o yatağında yok."

Kadının gülümsemesi soldu. Gözleri parıldadı. "Ateşi çok yükseldi ve bir titreme nöbeti geçirdi. Biz de onu, eskiden bulaşıcı hastalık taşıyanlar için revir olarak da kullanılmış olan Düşünme Meclisi'ne taşıdık."

Onu mezara taşıdınız, diye düşündü Roland. Belki orası da bir düşünme meclisidir, ama sen bunu nereden bileceksin ki, sai?

"Senin, o oğlanın abisi olmadığını biliyorum," dedi Mary, silahşorun yemek yemesini izlerken. Roland, lapanın içindeki ilacın kuvvetini yeniden tükettiğini hissetmeye başlamıştı bile. "Madalyonu taşısan bile sen onun abisi değilsin. Neden yalan söylüyorsun? Yalan söylemek Tanrı'nın gözündeki günahıdır."

"Bunu da nereden çıkardın, sai?" diye sordu Roland, kadının tabancalardan bahsedip bahsetmeyeceğini merak ediyordu.

"Başrahibe, bilmesi gereken her şeyi bilir. Neden günahlarını itiraf etmiyorsun Jimmy? Günah çıkarmak ruha huzur verir derler."

"Jenna'yı yollayın da biraz sohbet edeyim, belki o zaman sizlere anlatacak birkaç şeyim olabilir," dedi Roland.

Rahibe Mary'nin yüzündeki incecik tebessüm, tebeşirle yazılmış bir yazının fırtınada silinip gitmesi gibi kayboldu. "Onun gibi biriyle niye konuşmak istiyorsun?"

“Güzel bir kız,” dedi Roland. “Sizlere çekmemiş.”

Kadının dudakları gerildi ve alttaki iri dişler ortaya çıktı. “Onu bir daha göremezsin, yavrucağ. Kızın aklını karıştırıyorsun, ama ben buna müsaade etmeyeceğim.”

Çıkmak üzere döndü. Roland halen güçsüz görünmeye çalışarak ama bir yandan da rolünü fazla abartmamayı umarak (çünkü silahşorun hünerleri arasında oyunculuk yoktu), boş tası uzattı. “Bunu almıyor musun?”

“Dilediğini yapabilirsin, istersen onu kafana şapka niyetine tak, istersen kışına sok. Eninde sonunda bana her şeyi anlatacaksın, yavrucağ – ben susmanı emredinceye kadar anlatacaksın ve hatta daha çok anlatmak için yalvaracaksın!”

Bunu söyledikten sonra eteklerini hafifçe kaldırarak, bir kraliçe edasıyla süzülerek çıktı. Roland, bunun gibi yaratıkların gün ışığına çıkamayacaklarını işitmişti, ama belli ki eski halk öyküleri, bu konuda yanılıyordu. Ancak öyküler bir konuda haklıydı; tüylü, deforme bir şekil, sağdaki boş yataklar boyunca kadının yürüyüşüne eşlik ediyordu, kadının gölgesi idi bu.

VI. Jenna. Rahibe Coquina. Tamra, Michela, Louise. Tüylерinde Haç izi Olan Köpek. Kayalıkta Yaşananlar.

O gün, Roland'ın hayatındaki en uzun günlerden biriydi. Bir ara uyuyakaldı, ama hiç de derin bir uyku değildi bu; bitkiler işe yaramaya başlamıştı, silahşor, Jenna'nın da yardımıyla buradan kurtulabileceğine artık inanıyordu. Bir mesele daha vardı: tabancaları – belki Jenna o konuda da yardımcı olabilirdi.

Ağır ağır geçen saatlerde eski zamanları düşündü . . . Gilead'ı ve arkadaşlarını, Büyük Dünya Fuarlarının bir tanesinde neredeyse herkesi yendiği o bilmece yarışmasını. Gerçi sonuçta kazı başkası kazanmıştı, ama kendisi de ödüle çok yaklaştı. Silahşor, annesini ve babasını düşündü; kimseye zararı olmadan yaşayıp gitmiş olan iyi yürekli Abel Vannay'i düşündü ve kötülükler içinde yaşayıp gitmiş olan

hain Eldred Jonas'ı . . . sıcak bir günde çölde atıyla giderken, karşısına çıkan Roland onu mıhlamıştı.

Ve Roland, Susan'ı düşündü, her zaman olduğu gibi.

Madem beni seviyorsun, o zaman sev beni, demişti Susan . . . ve Roland'da sevmişti.

Çok sevmişti.

Böylece saatler geçti. Aşağı yukarı her saat başı, yastığın altındaki bitkilerden birini alıp biraz yiyordu. Bitkiden yedikçe, kalp atışı normale döndü, kaslarının şiddetli titremesi azaldı. Bu maddenin etkisi, Rahibelerin ilacının etkisinden ağır basıyor artık, diye düşündü Roland; bitkiler galip gelmişti.

Koğuşun beyaz, ipek tavanından dökülen güneş ışığı yavaş yavaş azaldı ve sonunda kenardaki gölgeler her yeri kaplamaya başladı. Batan güneş yüzünden, revirin batıya bakan uzak duvarında açık gül pembesinden turuncuya kadar her tonda renk beliriverdi.

O gece silahşora yemeğini getiren Rahibe Tamra oldu – çorba ve yine lapadan oluşan yemeğini. Ayrıca Roland'ın elinin yanına bir de çöl zambağı bıraktı. Çiçeği koyarken gülümsedi. Yanaklarına renk gelmişti. Bugün hepsinin yüzüne de sağlıklı bir kırmızılık vardı, tıpkı patlayana kadar kan emip sonra şişen sülükler gibi.

“Bunu hayranın yolladı, Jimmy,” dedi kadın. “Senden çok hoşlanıyor! Zambağın anlamı da şu: ‘Vermiş olduğum sözünü hatırla’. Peki Johnny'nin abisi Jimmy, söyle bana, bu kız sana hangi konuda söz verdi?”

“Onunla tekrar buluşacağımız ve sohbet edeceğimiz konusunda.”

Tamra katıla katıla o kadar çok güldü ki, alnındaki ziller çınladı. Kendini kaybetmişçesine neşe içinde ellerini çırpı. “Ne kadar hoş! Ah, ne kadar hoş!” Sırtarak Roland'a baktı.

“Ne acı ki bu söz asla yerine gelmeyecek. Onu bir daha hiç görmeyeceksin güzel adam.” Tası aldı. “Başrahibenin kararı.” Sırtarak kalktı.

“Şu çirkin altın tılsımı çıkarsana!”

“Hiç sanmıyorum.”

“Ama kardeşin kendisininkini çıkardı – bak!” İşaret ettiği yerde, dar yolun sonunda, Roland, Ralph’ın fırlatmış olduğu madalyonu gördü.

Rahibe Tamra sırtıtmaya devam ederek silahşora baktı.

“Kardeşin, kendisinin o şey yüzünden bir türlü iyileşemediğini anladı ve onu fırlatıp attı.

Aklın varsa, sen de böyle yaparsın.”

Roland, aynı cevabı verdi, “Hiç sanmıyorum.”

“Öyle olsun,” dedi kadın bunalmışçasına, ve silahşoru, derinleşen karanlıkta parlayan boş yataklarla baş başa bıraktı.

Roland, gittikçe bastıran uykuya karşı dayandı, ta ki revirin batıya bakan duvarına yayılmış sıcak renkler soğuyup kül rengine dönene kadar. Sonra bitkilerden birini daha yedi ve bedenine kuvvet geldiğini hissetti – kalp atışlarını hızlandıran gelip geçici bir canlılık değildi bu, silahşor gerçekten kuvvetleniyordu. Fırlatılmış madalyonun karanlıkta pırıldadığı yere baktı ve içinden John Norman’a söz verdi: eğer *ka*, onları yoluna çıkarırsa, silahşor her iki madalyonu da Norman’ın akrabalarına verecekti.

Silahşor, ilk kez huzurlu bir biçimde uyuyakaldı. Uyandığında her yer kararmıştı. Doktor böcekler, her zamankinden de tiz ötüyorlardı. Yastığın altındaki bitkilerden birini alıp tam ısıırıyordu ki donuk bir ses konuştu, “Demek ki – Başrahibe haklıymış. Gizlediğin sırlar var.”

Roland’ın kalbi neredeyse duracaktı. Sesin geldiği yere baktı ve ayağa kalkan Rahibe Coquina’yı gördü. Kendisi sızmışken, kadın, onu izlemek amacıyla sağdaki yatağın altına gizlenmiş olmalıydı.

“O yediklerini nereden buldun?” diye sordu. “Yoksa –”

“Ben verdim.”

Coquina hızla arkasına döndü. Jenna, yataklar arasındaki dar yoldan onlara doğru geliyordu. Rahibe kıyafeti üzerinde yoktu. Alın kısmında ziller olan rahibe başlığını takmıştı yine, ama başlığın altında kareli sade bir gömlek vardı. Jenna, gömleğin altına bir kot ve ayaklarına da eskimiş çizmeler giymişti. Kızın elinde bir şeyler vardı. Roland karanlıkta tam olarak göremese de, galiba bunlar –

“*Sen,*” diye fısıldadı Rahibe Coquina derin bir nefretle. “Başrahibe bunu duyduğu zaman –”

“Kimseye bir şey anlatamayacaksın,” dedi Roland.

Eğer vücudunu sarmalayan sargılardan ve askılardan kurtulmayı önceden planlamış olsaydı şüphesiz bu girişimi başarısızlıkla sonuçlanırdı, ama bunun yerine silahşor, her zaman yaptığı gibi, düşünmek yerine içgüdüleriyle hareket etti ve amacına ulaştı. Bir saniye içinde kollarını ve sol bacağını askılardan kurtardı. Ancak sağ ayak bileği askıya takılarak kıvrıldı ve silahşorun gövdesinin üst kısmı yatakta, sağ bacağı ise havada asılı kaldı.

Öfkeli bir kedi gibi tıslayan Coquina, Roland’a döndü. Dudakları gerildi ve jilet gibi dişler ortaya çıktı. Pençe gibi kıvrılmış parmaklarıyla silahşora doğru atıldı. Kırık tırnakları oldukça sivri görünüyordu.

Roland madalyonu kavrayıp kadına doğru uzattı. Madalyondan ürken Coquina geri çekildi, ve ani bir öfkeyle Rahibe Jenna’ya dönüp tısladı. “Senin işini bitireceğim, entrikacı kaltak!” Sesi yavaş ve hırıltılıydı.

Roland bacağını kurtarmaya çalıştı ama başaramadı. Bacağı kötü takılmış, o lanet askı, akıl almaz bir biçimde, ayak bileğinin etrafına bir ilmek gibi dolanmıştı.

Jenna, elindekini doğrulttu ve Roland, tahmininde yanılmadığını gördü: Ta Gilead’daki o son yangından beri kullanıldığı için artık eskimiş olan iki kemeri ve silahşorun kemerlere takılı kılıfların içindeki tabancalarını getirmişti kız.

“Ateş et, Jenna! Vur onu!”

Silahları kılıflarından çıkarmadan tutmaya devam eden Jenna, bunun yerine, başlığını açıp Roland'a saçlarını gösterdiği gün yapmış olduğu gibi kafasını iki yana salladı.

Ziller, silahşorun kulaklarını delecek bir tizlikle çınladı.

Siyah Ziller. Onların Ka-tet'inin sembolü. Ama ne –

Doktor böceklerin sesleri tiz bir çığlığa dönüştü, Jenna'nın alnındaki zillerin sesine ürkütücü derecede benziyordu bu çığlık. Böceklerin sesleri artık hoş değildi. Jenna'nın boğazına yapışmaya hazırlanan Rahibe Coquina durdu; Jenna ise kıpırdamadan duruyordu.

“Hayır,” diye fısıldadı Coquina. “Yapamazsın!”

“Yaptım bile,” dedi Jenna ve Roland böcekleri fark etti. Daha önce sakallı adamın bacaklarından inenler bir taburdu sadece, bunlar ise bir imparatorluk ordusuydu; eğer böcek değil de insan olsalardı, Orta-Dünya'nın uzun ve kanlı tarihinde eli silah tutmuş her adamdan fazla sayıda adam olurdu o zaman bu koğuşta.

Ama Roland'ın bir yıl boyunca kabuslarında göreceği ve hep hatırlayacağı görüntü, böceklerin koğuş boyunca nasıl ilerledikleri değil, *yatakların üzerlerini* nasıl kapladıklarıydı. Koğuşun her iki kanadındaki yataklar ikişer ikişer kararıyordu, ışıkları aniden sönen dikdörtgen pencereler gibi.

Coquina bir çığlık attı ve kendi zillerini kullanmak için kafasını salladı. Çıkan ses, Siyah Ziller ile kıyaslandığında cılız ve etkisizdi.

Böcekler, yatakların beyazlığını silip, zemini karartarak akmaya devam ettiler.

Çığlıklar atan Rahibe Coquina'nın yanından fırlayan Jenna, tabancaları Roland'ın yanına bırakıp dolanmış askıyı tek hareketle düzeltti. Roland bacağını askıdan kurtardı.

“Gidelim,” dedi kız. “Onları ben gönderdim, ama sonra bana dönmek isteyebilirler.”

Rahibe Coquina artık dehşet içinde değil, acı içinde bağırıyordu. Böcekler ona ulaşmıştı.

“Sakin bakma,” dedi Jenna, Roland’ın ayağa kalkmasına yardım ederken. Silahşor, ayaklarının üzerinde durabildiğine hayatında hiç bu kadar sevinmemiştir. “Hadi. Acele etmeyiz – çılgıklar, ötekileri de uyandıracak. Çizmelerini ve kıyafetlerini koğuşun girişine bırakmak zorunda kaldım. Kendini nasıl hissediyorsun? Yürüyebilecek gücün var mı?”

“Yürüyebiliyorum. Senin getirdiklerin sayesinde.” Ne kadar yürüyebileceği konusunda Roland’ın bir fikri yoktu . . . şu anda bu önemli değildi zaten. Jenna’nın iki tane bitki kaptığını gördü – silahşor, bacağına askıdan kurtarmak için debelenirken, bitkilerin hepsi yatağa saçılmıştı – sonra ikisi yatakların arasından koşarak böceklerden ve çılgıkları kesilmek üzere olan Rahibe Coquina’dan uzaklaştılar.

Roland koşarken, bir yandan da silahlarını kuşandı.

Üç yatağı geçtikten sonra çadırın duvarına hemen ulaştılar . . . ve Roland burasının gerçekten de orta büyüklükte bir çadır olduğunu fark etti. İpek sandığı tavan ve duvarlar, gökyüzündeki Hilal’in ışığını geçirecek incelikte bir çadır bezinden yapılmıştı. Ayrıca yataklar da yatak değil üst üste atılmış eski döşeklerdi.

Silahşor arkasına döndü ve az önce Rahibe Coquina’nın durmakta olduğu yerde şimdi kıvranarak yatan bir karaltı gördü. Bu görüntü, Roland’ı hayıflandırdı.

“John Norman’ın madalyonunu unuttum.” Silahşorun yüreğinden derin bir keder geçti.

Jenna, kotunun cebinden madalyonu çıkardı. Madalyon ay ışığında parladı.

“Bunu yerde gördüm ve aldım.”

Silahşor, hangisine daha çok sevineceğini bilmiyordu – kızın madalyonu bulmasına mı, yoksa kızın madalyondan etkilenmemesine mi. Demek bu kız, ötekiler gibi değildi.

Ancak silahşor bu fikre kendini fazla kaptıramadan, Jenna, sihri bozdu, “Madalyonu al artık Roland – daha fazla tutamayacağım.” Silahşor madalyonu alırken kızın parmaklarının hafifçe yanmış olduğunu fark etti.

Kızın elini tuttu ve her bir yanık izini öptü.

“Sağol sai,” dedi kız, ağlarken. “Sağol bir tanem. Senin tarafından öpülmek her şeye değecek kadar güzel. Ama artık . . .”

Kızın bakışları aniden başka bir yere yönelmişti, Roland oraya baktı. Işığın eğik düştüğü kayalık bir patikanın ötesinde Küçük Rahibelerin yaşadıkları yeri gördü – burası bir manastır değil, bin yıllık, yıkık dökük bir *tapınaktı*. Uzaktan üç mum ışığı görülüyordu; biraz daha yaklaştılar ve Roland, yalnızca üç rahibeyi gördü.

Mary aralarında yoktu.

Silahşor, tabancalarını çekti.

“Oooo, demek bu adam bir silahşormuş!” dedi Louise.

“*Herkes* korkar bu adamdan!” dedi Michela.

“Baksanıza, hem silahlarını hem de gönlünün prensesini bulmuş!” dedi Tamra.

“Gönlünün orospusunu!” dedi Louise.

Öfkeyle güldüler. Korkmadan . . . en azından, *silahşorun* silahlarından korkmadan.

“Silahlar işe yaramaz,” dedi Jenna ve kız daha sözünü tamamlamadan silahşor tabancaları kılıflarına geri sokmuştu bile.

Ötekiler ise yaklaşıyordu.

“Oooo, bakın kızcağız ağlıyor!” dedi Tamra.

“Rahibe başlığını çıkarıp atmış!” dedi Michela. “Belki de yeminini bozduğu için ağlıyor.”

“Bu gözyaşları neden, güzel kız?” dedi Louise.

“Çünkü bu adam benim yanmış parmaklarımı öptü,” dedi Jenna. “Daha önce hiç kimse beni öpmemişti. Bunun için ağlıyorum.”

“Oooo!”

“Çok hoşşş!”

“Şimdi de adam, şeyini kıza sokacak! Bu çok daha hoşşş!”

Alayları, Jenna'yı hiç kızdırmamış gibiydi. Susmalarını bekledikten sonra konuştu, "Bu adamla birlikte gidiyorum. Yolumdan çekilin!"

Hayretle bakakaldılar, sahte gülüşmeleri şaşkınlıkları yüzünden kesiliverdi.

"Hayır!" diye fısıldadı Louise. "Çıldırдың mı sen? Öyle bir şey yaparsan neler olur biliyorsun!"

"Hayır bilmiyorum, sizler de bilmiyorsunuz," dedi Jenna. "Ayrıca, umurumda da değil." Sonra hafifçe döndü ve revir çadırı olarak kullanılan yerin girişini araladı. Ay ışığında solgun bir grilikte görülen çadırın tepesine kırmızı bir haç boyanmıştı. Dışı küçük ve sade, ama içi görkemli ve büyüleyici bir loşlukta olan bu çadırı Rahibelerin kaç kasaba gezmiş olduğunu merak etti Roland. Kaç yılda kaç kasaba gezdiklerini.

Çadırın içini ağzına kadar doldurmuş olan doktor böcekler, girişte toplaşıyorlardı. Artık böcekler ötmüyordu. Ama böyle sessizce beklemeleri çok daha korkunçtu.

"Yolumdan çekilin yoksa böcekleri üzerinize salarım," dedi Jenna.

"Buna cesaret edemezsin!" dedi Rahibe Michela, yavaş ve korkulu bir sesle.

"Tabii ki cesaret ederim. Daha az önce Rahibe Coquina'nın üzerine yolladım onları. Coquinanız şu anda böceklerin midelerinde."

Korku içindeki kadınların solukları, kurumuş ağaçlardan esen bir ayaz gibi hızlandı. Aslında sadece kendi kıymetli postları için de değildi bu korku. Çünkü Jenna, çok büyük bir günah işlemiş ve çok büyük bir cezayı hak etmişti onların gözünde.

"Artık sen lanetlendin," dedi Rahibe Tamra.

"Bana 'lanetlendin' diyenlere bak! Çekilin yolumdan."

Yoldan çekildiler. Roland aralarından geçerken ürkmüşlerdi . . . ama Jenna'dan daha çok ürküyorlardı.

Tapınağın etrafından dolaşıp, ötedeki patikaya ulaştıklarında silahşor sordu:

“ ‘Lanetlendin’ ha?”

Gökteki hilal, kayalık tepenin üzerinde parılıyordu. Ay ışığında, Roland tepenin eteğinde karanlık ağızlı bir giriş gördü. Burası, rahibelerin Düşünme Meclisi dedikleri yerdi herhalde. “ ‘Lanetlendin’ derken neyi kastediyorlardı?”

“Boş ver. Şu anda esas düşünmemiz gereken Rahibe Mary. Onun ortalarda görünmemesi hiç de iyiye işaret değil.”

Jenna hızlanmaya çalıştı ancak, silahşor kızın kolunu yakalayıp onu durdurdu. Uzaktan da gelse böceklerin ötüşü halen işitiliyordu; böcekler Rahibelerin bulunduğu yeri terk ediyordu şu anda. Daha doğrusu, silahşorun kafasındaki pusulaya göre, böcekler Eluria’yı terk ediyorlardı galiba; çünkü kasabanın diğer yönde olduğunu hatırlıyordu silahşor. Kasabanın kalıntısının, diye düzeltti sonra.

“Söyle, neyi kastediyorlardı?”

“Herhalde bir şey kastetmemişlerdir. Niye bunu sorup duruyorsun Roland – neye yarayacak ki? Bitti artık, köprüyü geçtim. Geri dönemem. İstesem de geri dönemem.” Kız altdudağını ısırarak başını eğdi. Roland, kızın ağlamakta olduğunu fark etti. “Öyle zamanlar oldu ki, kendime hakim olamayıp onlarla birlikte beslendim; tıpkı senin o ilaçlı çorbayı bile bile içmek zorunda kaldığın gibi.”

Roland, John Norman’ın daha evvel söylediği sözü anımsadı, *Her adam iyi beslenmek zorundadır . . . Her kadın da öyle.* Sonra başıyla onayladı.

“Artık o yoldan dönemem. Lanetleneneksem de kendi arzumla lanetlenirim, onların arzusuyla değil. Annem beni onlara teslim ederken kötü bir niyeti yoktu, sadece olacıklardan habersizdi.” Ürkek ve utangaç bir biçimde silahşora baktı . . . ama gözlerini kaçırmadı. “Senin yolundan gideceğim Gileadlı Roland. Yürüyebildiğim sürece, ya da sen beni yanında istediğin sürece.”

“Yolumda senle yan yana yürümek beni –” *Çok mutlu eder*, diyecekti silahşor. Ancak daha sözünü tamamlayamadan patikanın ilerisindeki koyu gölgelerden, Küçük Rahibelerin bu uğursuz vadisinin sona erdiği noktadan bir ses geldi.

“Mutluluğa koşan böyle güzel bir çiftin yoluna çıkmak pek kötü, ama elden ne gelir?”

Gölgelerin içinden Rahibe Mary çıktı. Parlak gül desenli uzun rahibe kıyafeti şimdi asıl haline dönmüştü: bir cesedin üzerindeki kefene yani. Kefenin ürkütücü kıvrımları arasında kuruyup sarkmış kırış kırış bir yüz ve iki simsiyah göz seçiliyordu. Bu gözler tıpkı bir çift çürümüş hurmaya benziyordu. Gözlerin biraz aşağısında, yaratığın sırtmasıyla açığa çıkan dört sivri diş parladı.

Rahibe Mary’nin kurumuş alnında ziller çınladı . . . ama Siyah Ziller değil bunlar, diye düşündü Roland. Onlar buradaydı.

“Yolumuzdan çekil,” dedi Jenna.” Yoksa *Can Tam*’ları senin üzerine yollarım.”

“Ne yazık ki yollayamazsın,” dedi Rahibe Mary, onlara doğru yaklaşırken, “Bu kadar uzaktan zilleri duyamazlar. İstersen kafan kopana kadar o zilleri çınlat, yine de onları çağıramazsın.”

Jenna başını öfkeyle iki yana salladı. Siyah Ziller kulak tırmalarcasına çınladılar, ama daha önce Roland’ın neredeyse kulak zarını delen, beyninin içinde işittiği o diğer çınlama yoktu bu sefer. Ve doktor böcekler – Başrahibe’nin *Can Tam* dediği o yaratıklar . . . gelmediler.

Ceset-kadın daha da sırttı (Roland’a göre, Mary yine de az önce böceklerin gelebileceğinden korkmuştu) ve sonra yerden birkaç santim havalanıp, süzülerek Roland ve Jenna’ya yaklaştı. Gözlerinde titreyen alevlerle silahşora baktı. “Sok onu yerine,” dedi kadın.

Roland, elinde tabancalarından birinin olduğunu fark etti. Tabancayı çekmiş olduğunu anımsamıyordu bile.

“Herhangi bir dinin kutsal saydığı – kan, su, meni gibi – sıvılardan biri ile kutsanmadığı sürece tabancan, benim tü-

rümdekiler üzerinde etkisizdir, silahşor. Çünkü ben etten çok ruhum . . . ama buna rağmen senin kadar gerçeğim.”

Mary yine de silahşorun ateş açarak kendisini öldürmeye çalışacağını düşünmekteydi; Roland bunu yaratığın gözlelerinden okudu. *Tek sahip olduğun şu silahlar*, diyordu kadının gözleri. *Silahların olmadan o kadar çaresiz kalırsın ki, gölgeler içindeki o çadırına geri dönüp, tekrar ağımuza takılarak, bizi doyuracağın günü beklemeye başlarsın.*

Silahşor, ateş etmek yerine tabancayı kılıfına geri soktu ve karşısındaki yaratığa elleriyle saldırdı. Rahibe Mary çok kısa bir şaşkınlık çığlığı attı; çünkü Roland’ın parmakları, çığlık atmasına bile fırsat vermeden yaratığın boğazını sıkmaya başlamıştı.

Mary’nin tenine temas etmek tiksindiriciydi – bu ten sıcaktı ama bunun yanı sıra sanki kaçmak istiyormuş gibi dalgalanıyor ve kıpır kıpır hareket ediyordu. Silahşor bu derinin adeta bir sıvı gibi kabarıp aktığını hissetti, tarif edilemeyecek kadar korkunç bir histi bu. Ancak yaratığı boğmaya kararlı olan silahşor, Mary’nin boğazını mengene gibi sıkmaya başladı.

Birden mavi bir ışık parladı (gökyüzünde değil, kendi kafasının içindeydi bu ışık, silahşorun sonradan hatırlayacağı kadarıyla Mary’nin zihinsel bir saldırıyla gönderdiği kısa ama kuvvetle çakıveren bir yıldırımdı) ve silahşorun elleri yaratığın boynundan düşüverdi. Gözleri kamaşmadan bir saniye önce silahşor, yaratığın gri derili boynunda kendi parmaklarının bıraktığı ıslak izleri gördü. Sonra geriye savruldu ve sırtını kayalara çarparak düştü, bu kez de kafasını çarptığı taş yüzünden yine beyninde bir ışık çaktı.

“Maalesef, benim güzel çocuğum,” dedi kadın, yüzünü buruşturdu ve o korkunç donuk gözleriyle güldü. “Benim soyumdan olanları sen boğamazsın, ama ben yine de bu küstahlığın yüzünden seni ağır ağır öldüreceğim – susuzluğumu ferahlatmak için etini yüz yerden keseceğim. Ama önce şu günahkar kızı geberteceğim . . . ve bu vesileyle şu lanet zilleri da ondan almış olacağım.”

“Gel de al bakalım!” diye bağırdı sesi titremekte olan Jenna ve başını hızla iki yana salladı. Siyah Ziller, Mary’yi kızdırmak ve onunla alay etmek istemişçesine cınladı.

Mary’nin kırış kırış yüzündeki sırtıma kayboldu. “Ah, tabii ki geliyorum,” diye soludu öfkeyle. Ağzı gerilerek açıldı. Dişetlerinden sarkan köpek dişleri, sanki kırmızı bir yastığı delip geçmiş iğneler gibi ay ışığında parladı. “Geliyorum ve –”

Sol tarafta bir şey hırladı birden. Sonra bu hırıltı, öfkeli havlamalara dönüştü. Mary soluna baktı.

Kayanın üstündeki hırlayan şey, Mary’ye doğru sıçrarken, Başrahibenin yüzünde büyük bir şaşkınlık belirdi.

Hırlayan yaratık gecenin içinde tuhaf bir yarasa gibi Mary’ye doğru uçu ve kadının göğsüne çarpıp, dişlerini Başrahibenin boğazına kenetledi. Roland neler olduğunu anlamıştı bile.

Siluet, kadını devirince, Rahibe Mary boğuk bir çığlık attı ve bu ses Roland’ın kafasında Siyah Ziller gibi cınladı. Silahşor soluk soluğa ayağa fırladı. Hırlayan siluet, Mary’ye öfkeyle saldırmış, ön ayaklarıyla kadının kafasını, arka ayaklarıyla ise Başrahibenin göğsündeki kefeni pençeliyordu.

Debelenen Mary’ye bakan Jenna donakalmıştı, Roland kızın kolunu tuttu.

“Gel!” diye bağırdı silahşor. “Yoksa bize de saldırmaya kalkacak!”

Roland, Jenna’yı kolundan tutmuş götürürken, köpek, yanından geçenleri fark etmedi. Hayvan, Rahibe Mary’nin kafasını paramparça etmek üzereydi.

Mary’nin derisi değişiyor, sanki çürüyordu – ama bu her ne idiye Roland’ın oturup izlemeye niyeti yoktu. Ve Jenna’nın da o manzarayı görmesini istemiyordu silahşor.

Vadinin yukarısına doğru yarı yürüyerek, yarı koşarak çıktıktan sonra durdular.

Ciğerleri patlamak üzereydi, ay ışığında el ele, biraz soluklandılar.

Aşağıdan gelen öfkeli hırlamalar tam kesilmese de azalmıştı, Rahibe Jenna kafasını kaldırıp silahşora sordu, “Neydi o? Sen ne olduğunu biliyorsun, bu yüzünden anlaşıyor. Hem Mary’ye nasıl saldırabildi o? Hayvanlar üzerinde sözümüz geçer bizim, en çok da Mary’nin sözü geçer – daha doğrusu geçerdi.”

“Demek ki bu hayvan üzerinde sözü geçmiyormuş.” Roland bir anda yan yataktaki talihsiz çocuğu hatırladı. Norman, Rahibelerin madalyondan niçin korktuğunu bilmiyordu; altından mı yoksa Tanrı kelimesinden mi korkuyorlardı? Roland, bu sorunun cevabını artık biliyordu.

“Sadece bir köpekti. Bir sokak köpeği. Yeşil Halk bana saldırıp beni Rahibelere teslim etmeden hemen önce kasaba meydanında gördüğüm köpek. Bence kaçabilen hayvanlar *çoktan* buradan kaçıp gitti zaten, bu hariç. Elurialı Küçük Rahibeler’den hiç korkmuyordu ve korkmadığının da farkındaydı. Göğsünde İsa-kışı’nın sembolü var. Beyaz tüylerin üzerinde siyah tüylerden bir şekil. Herhalde yalnızca bir doğum izi. Ne olursa olsun bu hayvan Rahibe Mary’nin işini bitirdi. Civarda dolandığının farkındaydım aslında. Ara sıra havlamasını işitiyordum çünkü.”

“Neden ama?” diye fısıldadı Jenna. “Neden geldi? Neden kaçmadı? Neden Mary’ye öyle saldırdı?”

Gileadlı Roland bu tür anlaşılması güç ve çözümsüz sorular ortaya çıktığında hep söylediği ve hep söyleyeceği kelimeyi söyledi yine: “*Ka*. Hadi gel artık. Buradan uzaklaşabildiğimiz kadar uzaklaşalım, güneş doğduktan sonra da bir yere gizleniriz.”

Uzaklaşabildikleri kadar uzaklaştıkları mesafe en fazla on ya da on iki kilometreydi . . . diye tahmin etti Roland, Jenna’yla birlikte iri bir kaya çıkıntısının altındaki hoş kokulu çalıların arasına çöküp oturdukları zaman. Belki de sekiz kilometreydi. Yavaş gitmelerinin sebebi kendisiydi; daha doğrusu çorbadaki zehrin vücudundaki son etkileri. Tek başına daha fazla yürüyemeyeceğini anlayınca, Jenna’dan bir bitki daha istedi. Ancak kız, silahşorun yorgun

vücudunun bitkilerin güçlü etkisini kaldıramayacağını ve kalbinin durabileceğini söyleyerek reddetti.

“Ayrıca,” dedi kız, altına gizlendikleri kuytu kayaya yaslanarak, “bizi takip etmezler. Kalanlar – Michela, Louise, Tamra – her şeyi toplayıp giderler. Ne zaman bırakıp gideceklerini iyi bilirler çünkü, bu yüzden Rahibeler bu kadar uzun süre sağ kalabildiler. Bu kadar uzun süre *sağ kalabildik* desem daha doğru. Bazı yönlerden çok kudretliyizdir, ama pek çok yönden de çok güçsüzüz. Rahibe Mary bu gerçeği unutmuştu. Mary’yi öldüren o köpek olduğu kadar biraz da kendi kibiri oldu, bence.”

Jenna, silahşorun çizmelerini, kıyafetini ve küçük erzak çantasını tepedeki kayaların altına gizledi. Diğer erzak çantasını ve kamp malzemelerini getiremediği için (almayı denemişti ancak çok ağırdı) kız tam özür diliyordu ki Roland parmağını Jenna’nın dudaklarına götürdü ve onu susturdu. Yanlarında bunca şeyle kaçmış olmaları zaten bir mucizeydi silahşora göre. Ve ayrıca en önemlisi tabancalarının bulunmuş olmasıydı (bunu söylemedi ama belki de kız zaten anlamıştı). Babasına ve daha önce de babasının babasına ait olan tabancalar; rüyaların ve ejderhaların gerçek olduğu, ta Arthur Eld’in çağlarından kalma tabancalardı.

“Onların etkisinden kurtulabilecek misin?” diye sordu silahşor. Ay batmıştı ama şafağa daha üç saat vardı. Çalılığın hoş kokusu her yanı sarmıştı. Mor bir koku bu, diye düşünmüştü o zaman Roland . . . ve sonra da hep öyle hatırlayacaktı kokuyu. Bu koku daha şimdiden onu uykuya uçuracak sihirli bir halıya dönüşüyordu bile. Kendisini daha önce hiç bu kadar bitkin hissetmemişti.

“Bilmiyorum, Roland,” dedi kız. Ama silahşor anlamıştı; bunu söylerken bile Jenna, kendi annesi tarafından onlara getirildiğini biliyordu: hangi anne böyle bir şey yapabilirdi? Üstelik Jenna, daha önce onlarla birlikte beslenerek Rahibelerin arasına katılmıştı. *Ka* bir çarktı elbette ama aynı zamanda kimsenin kaçamayacağı bir ağdı da.

Ne var ki, Roland bunlara kafa yoramayacak kadar yorgundu . . . hem düşünüp kafa yormak bugüne kadar kime

ne fayda sağlamıştı ki? Kızın da dediği gibi, köprü artık geçilmişti. Vadiye dönselerdi bile, orada sadece Rahibelerin, ‘Düşünme Meclisi’ dedikleri mağaranın kalmış olduğunu görürlerdi. Sağ kalan Rahibeler, o kabuslar çadırını toplayıp gitmiş olurlardı çünkü çoktan, böceklerin ötmesi ve zillerinin çınlaması dışında hiç bir ses çıkarmadan.

Roland, kıza bakıp elini uzattı (kolu yine ağrıyordu), sonra kızın alnına yine dökülmüş olan o perçeme dokundu.

Jenna mahcup bir şekilde güldü. “Bu perçem de hep çıkıyor. Çok asi. Sahibine çekmiş.”

Perçemi başlığın altına sokmak üzere elini saçlarına götürdü, ancak Roland kızın parmaklarını tutarak buna engel oldu. “Çok güzel.” dedi silahşor. “Gece kadar siyah ve sonsuzluk kadar güzel.”

Zorlanarak doğruldu; halsizlik sanki vücudunun her yerini kaplamıştı. Kızın alnındaki perçemi öptü. Jenna gözlerini kapadı, soluğu hızlanmaya başlamıştı. Alnı soğuktu; asi perçeminin siyah kıvrımı ise ipek gibiydi.

“Başlığını çıkar, o gün yaptığın gibi,” dedi silahşor.

Kız hiç bir şey söylemeden rahibe başlığını çıkardı. Roland, bir süre, kıza sadece baktı. Jenna da ona baktı, sessizce, gözlerini onun gözlerinden hiç ayırmadan. Roland, kızın pürüzsüz saçlarını okşadı (sanki yağmur gibi diye düşündü, elle tutulabilen bir yağmur gibi), sonra kızın omuzlarını tuttu ve Jenna’nın yanaklarını öptü. Biraz duraksadı.

“Beni, bir erkeğin bir kadını öptüğü gibi öper misin, Roland? Dudaklarımdan?”

“Tabii ki.”

Ve Jenna’yı o ipek çadırda ilk gördüğü günden bu yana hayalini kurduğu gibi, onu dudaklarından öptü. Jenna da onu öptü, daha önce hiç öpüşmemiş birinin tatlı acemiliğiyle. Roland onunla sevişmek istiyordu – çok uzun zamandır kimseyle sevişmemişti ve Jenna çok güzeldi – ama kızla öpüşürken uyuyakalıverdi.

Rüyasında, tüylerinde haç izi olan köpek, uçsuz bucaksız bir arazide havlayarak koşuyordu. Hayvanın neye havladı-

ğını görmek için onu takip etti, ve bir süre sonra da köpeğin neye havladığını gördü. Uzakta, ovanın diğer ucunda Kara Kule yükseliyordu, puslu gövdesi batan güneşin turunculuğu ile belli belirsiz kaplanmıştı, ürkütücü pencereleri alt alta değil, 'S' şeklinde dizilmiş, kıvrılarak iniyordu. Köpek bu görüntü karşısında durdu ve ulumaya başladı.

Kulak tırmalayıcı ziller, sanki kıyamet habercisi gibi korkunç bir şekilde çınlamaya başladı. Evet bunlar Siyah Zillerdi, ama sesleri gümüş kadar keskindi. Bu sesle birlikte kulenin kara pencereleri vahşi bir kırmızılıkla parladı – zehirli güllerin kırmızısıydı bu.

Acı içindeki birinin çığlığı gecede yankılandı.

Rüya bir anda kaybolup gitti, ama çığlık kesilmemişti, bir sonra yavaşça bir iniltiye dönüştü. Bu çığlık gerçektir – Son-Dünya'nın en son noktasında bekleyen Kule kadar gerçektir. Roland şafağın aydınlığı ve çalılığın kokusuyla kendine geldi. Daha yarı uyanıkken bile ayağa fırlamış ve tabancalarını çekmişti.

Jenna yoktu. Çizmeleri, silahşorun erzak çantasının yanındaydı. Az ötede Jenna'nın kotu, deri değiştiren bir yılanın terk ettiği derisi gibi, bırakılmıştı. Jenna'nın gömleğinin etekleri tuhaf bir biçimde kotun içine tıkılmıştı. Sanki hiç çıkarılmamış gibi. Roland buna bir anlam veremedi. Daha ötede ise, Jenna'nın dün gece çıkardığı rahibe başlığı ve ziller kumların üzerinde duruyordu. Silahşor duyduğu sesin önce bu zillerden geldiğini sandı.

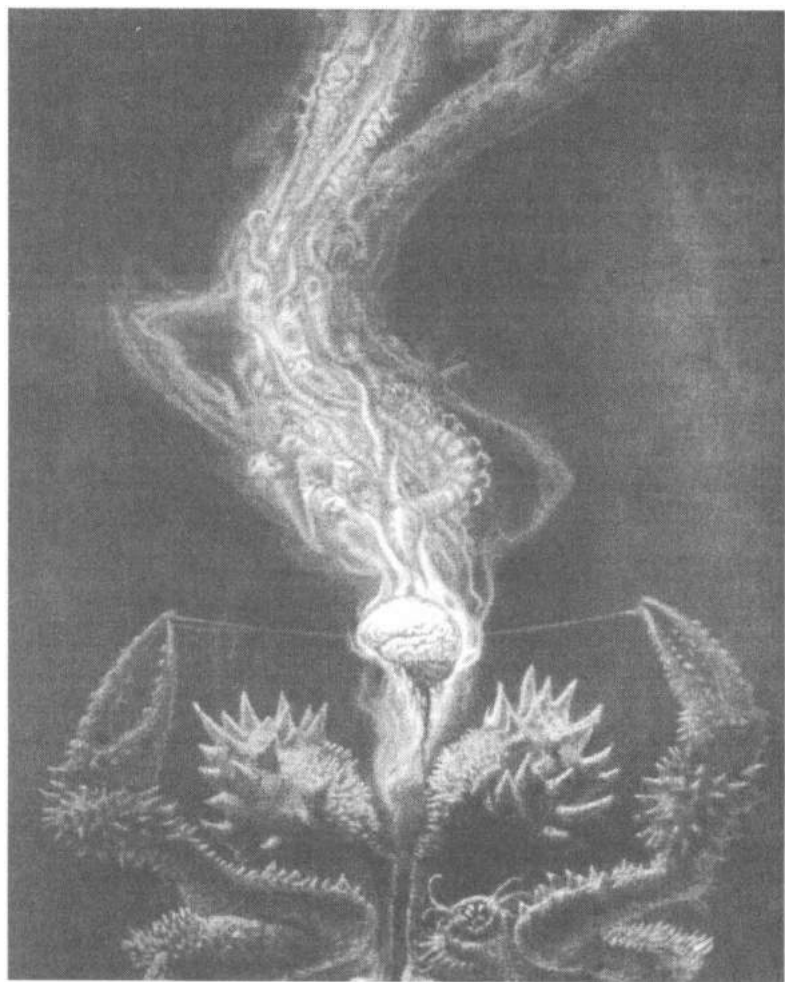
Ama hayır, bu ses zillerin değil böceklerin sesiydi. Doktor böceklerin sesi. Biraz cırcır böceklerini andırırsa da onlardan çok daha hoş bir sesle çalılığın etrafında ötüyorlardı.

"Jenna?"

Hiç cevap yoktu . . . böceklerin cevabı hariç. Ama birden böcekler de sustu.

"Jenna?"

Cevap yok . . . Sadece rüzgar ve çalılığın kokusu.

Roland bir anda içgüdüsel olarak (mantık yürüttükten sonra harekete geçmek silahşorun doğasına uygun değildi çünkü) eğilip Jenna'nın başlığını kaptı ve bunu sallamaya başladı. Siyah Ziller çınladı.

Önce hiçbir şey olmadı. Ama sonra yüzlerce küçük siyah yaratık çalılığın içinden akarak çatlamış toprağın üzerinde toplandı.

Roland, sakallı arabacının yatağından akan o böcek ordusunu hatırladı ve bir adım geriledi. Hazır şekilde karşı tarafın hamlesini beklemeye koyuldu. Gördüğü kadarıyla böcekler de aynısını yapıyorlardı.

Silahşor galiba anlamıştı. Rahibe Mary ile dövüşürken kadının derisinin nasıl da boğum boğum ve kıpır kıpır olduğunu düşündü. Sonra da Jenna'nın söylediklerini hatırladı, *Onlarla birlikte beslendim*. Onların soyu asla ölmez . . . ama değişebilirler.

Kumlu toprağı tamamen kaplamış olan böcekler kıpırdandılar.

Roland, zilleri yeniden öttürdü. Böcekler önce hafifçe dalgalandılar, sonra yavaşça bir şekil oluşturmaya başladılar. Sanki şekli hatırlamak isterlermişçesine duraksadılar ve dağılıp yeniden başladılar. Ve sonunda mor çalılıkların arasındaki beyaz kumların üzerinde, büyük bir 'C' harfi oluşturdular.

Ancak silahşor bunun bir harf olmadığını anlamıştı, bu bir perçemdi.

Böcekler öterek şarkılarına başladılar ve sanki Roland kendi ismini söylediklerini işitir gibi oldu.

Ziller, titreyen elinden düştü ve yere çarparken son bir kez çınladı; bir araya toplanmış böcekler, bir anda dört bir yana saçıldılar. Silahşor, bir an böcekleri geri çağırmak istedi – bunun için zilleri yeniden çalması yeterdi – ama bu neye yarayacaktı? Neyi değiştirecekti?

Bunu sorma Roland. Bitti artık, köprüyü geçtim. Geri dönemem.

Dağıldıkları için ortak bilinçleri kaybolan parçalarını . . . yani o böcekleri kendi iradesi ile yeniden bir araya getire-

rek, Roland'a gelmişti biraz önce Jenna. O perçem şeklini yaptıracak kadar bilinci vardı demek hala. Ama kim bilir ne kadar çaba sarf etmişti?

Böcekler her yana saçıldı; kimi çalılığın içine daldı, kimi ise belki de geceyi beklemek üzere kaya çıkıntısının gövdesindeki çatlaklara girip gözden kayboldu.

Hepsi gitmişti. *Jenna* gitmişti.

Roland yere çöktü ve elleriyle yüzünü kapattı. Ağlayacağını hissetti ama bir süre sonra bu duygu kayboldu; kafasını yeniden kaldırdığında, gözleri eninde sonunda yine döneceği çöl kadar kuruydu, siyah cüppeli Walter'ın izini sürmek üzere döneceği çöl kadar kuru.

Lanetleneneksem de kendi arzumla lanetlenirim, demişti Jenna, onların arzusuyla değil.

Lanetlenme konusunda silahşorun kendisi de birkaç şey öğrenmişti . . . ve sezdiği kadarıyla öğrenmiş olduğu bu dersler henüz sadece birer başlangıçtı.

Kızın getirdikleri arasında içinde tütün olan erzak çantası da vardı. Silahşor, kendisine bir sigara sardı, kalkmadan sigarasını içti. Jenna'nın koyu renk gözlerini hatırlarken, kızın kıyafetlerine baktı ve sigarasını uzun uzun içti. Madalyonu almak için zincirini tutan kızın yanan parmaklarını hatırladı sonra. Bunun olacağını bile bile madalyonu almıştı Jenna, çünkü silahşora gerekeceğini biliyordu; o acıyı göze almıştı, onun sayesinde Roland'ın boynunda şu anda iki tane madalyon vardı.

Güneş tamamen doğduktan sonra, silahşor, batıya yürümeye başladı. Şimdilik yürümekten memnundu, eninde sonunda bir at veya bir katır bulurdu nasılsa. O gün boyunca zillerin sesine benzeyen çınlamalar işitti. Pek çok kez durdu ve etrafa bakındı, yerde akarak peşinden gelen siyah bir şekil göreceğine emindi, en güzel ve en korkunç anılarımızın bizim peşimizden geldiği gibi tıpkı, ama ardında hiç bir şey görmedi.

Eluria'nın batısında, küçük tepelerin olduğu bir bölgede yalnızdı Roland.

Yapayalnız.

YERDENİZ

URSULA K. LE GUIN

Verdentz
İç Adalar
Diyarı

YERDENİZ BÜYÜCÜSÜ (1968; Metis Yayınları, 1995)

ATUAN MEZARLARI(1971; Metis Yayınları, 1995)

EN UZAK SAHİL (1972, Metis Yayınları, 1995)

TEHANU (1990, Metis Yayınları, 1996)

Adalardan oluşan Yerdeniz ülkesinde insanlar ve ejderhalar yaşar. Ejderhalar, Yaradılış Lisanı'nda konuşan soğuk ve tehlikeli yaratıklardır. *Tehanu*'da anlatılan bazı olaylar ve hikayelerde, ejderhalarla insanların birlikte yaşadıkları bir zamandan bahsedilir, ancak bu iki tür çok uzun zamandır dost değildir. Büyü, bazı insanlara doğdukları an bahşedilen bir yetenek olsa da, bir sanat ya da bilim olarak da öğrenilmelidir, çünkü büyü yapabilmek için, nesnelere gerçek adlarıyla hitap edilen Yaradılış Lisanı'nı bilmek gerekir. Cadı ya da büyücü nesnenin gerçek adını öğrendiğinde, nesneye ya da kişiye hükmedebilir. Güç, tabii ki, iyi ya da kötü yolda kullanılabilir.

Yerdeniz Büyücüsü, Gont Adası'nda başlar. Büyük bir büyü yeteneği bahşedilmiş bir köylü çocuğu olan Ged, Roke Adası'ndaki Büyücülük Okulu'na gider. Burada, yeteneklerini başka bir çocuğa kanıtlamaya çalışırken ölüler diyarından bir gölgeyi yaşayanların ülkesine çağırır. Bu gölge, adalara yaptığı yolculukta onu takip eder, tehlikeye ve kötülüğe sürükler. Ancak sonunda, eski öğretmeni Büyücü Ogion'un yol göstermesiyle, gölgeyle yüzleşeceği tehlikeli bir maceraya atılarak, onu ölüm duvarının ötesindeki dünyaya göndermeyi başarır. Bu maceranın sonunda, birbiriyle yüzleşen Ged ve gölgesi, aslında tek bir varlık olduklarını fark ederler; ve böylece Ged'in varlığı iyileşir ve yine bir bütün olur.

Atuan Mezarları, Karg ülkesinin dört adasından birindedir. Bu ülkenin halkının dili ve gelenekleri Adalar Diyarı'ndan farklıdır. Ailesinden alınan Tenar adında bir çocuğa "Yutulmuş" anlamına gelen Arha adı verilmiş, çölün ortasında, yalnızca kadınların ve haremağalarının girebildiği Atuan'da bir manastırda Mezarlar'ın Rahibesi olarak eğitilmiştir. Eğitiminin sonuna yaklaştığı günlerde, yeraltındaki kutsal tapınağın kalbi olan Labirent'te bir yabancıyla, yabancı bir adamla karşılaşır. Bu yabancı, artık güçlü bir büyücü olan Ged'in ta kendisidir ve üzerine kırık Barış Rünü kazınmış olan Erreth-Akbe'nin Halkası'nın eksik parçasını aramaktadır. Yabancıyı öldürmesi gereken genç rahibeyse, yaptıkları uzun konuşmalar sonucunda, anlamsız ve acımasız bir gelenek uğruna Mezarlar'da asıl tutsak olanın kendisi olduğunu fark eder. Ged ona gerçek adını verir: Tenar. Bunun üzerine Tenar, Ged'in de labirentten çıkmasında ve Barış Rünü'yle birlikte kaçmasında ona eşlik eder. Yerdeniz Kralları'nın Kenti olan Havnor'da törenlerle karşılanan Tenar, Ged'in eski öğretmeni olan Büyücü Ogion'la birlikte yaşaması ve büyü öğrenmesi için Ged tarafından Gont'a götürülecektir.

En Uzak Sahil'de Ged, artık Roke Adası'nın Başbüyücüsü ve Adalar Diyarı'nın en güçlü insanıdır. Enland Prensi Arren ile birlikte, büyü'nün neden azaldığını bulmaya çalışırlar. Güneydeki ejderhaların yaşadığı adalara yaptıkları yolculuklarda yaşadıkları ilginç maceralardan sonra, yolları en batıdaki Selidor'a, ölümler diyarının karanlık ve bozkır topraklarına düşer. Burada, ölümsüzlüğün sırrını bulmak için ölümle yaşam arasındaki duvarda küçük bir delik açan büyücü Cob ile karşılaşır. Ged, Büyücü Cob'un güçlerini alarak dünyadaki yarayı kapatır, ama bunu yaparken tüm gücünü kaybeder. Beş yüz yıldır boş olan Yerdeniz tahtına geçecek olan Arren, Ged'i yaşama geri döndürür. Ejderha Kalessin ikisini Roke'a geri götürür ve burada Ged, Arren'i kral olarak selamladıktan sonra Kalessin onu Gont Adası'ndaki evine götürür.

En Uzak Sahil'den on yedi yıl sonra yazılan *Tehanu*, hikayeye kaldığı yerden devam eder. Mezarlar'ın Tenar'ı, Büyü-

cü Ogion ile birlikte kalmamış, Flint adında bir köylüyle evlenmiştir. İki çocuğu olmuş ve bu otuz yılı bir çiftçi karısı olarak geçirmiştir. Ölmek üzere olan Ogion ona haber gönderir. Büyücü öldükten sonra, Tenar, yaşlı büyücünün kulübesinde kalır. Evlat edindiği kızı Therru da onunla birlikte. Annesiyle birlikte yolculuk eden adamlar tarafından tecavüz edilip yakılarak ölüme terk edilen Therru, içi öfkeyle ve bilinmeyen bir güçle dolu, sessiz bir çocuktur. Ejderha, Ged'i Gont'a getirir. Yorgun ve hasta olarak adaya varan Ged, tüm büyü gücünü kaybetmiş olmaktan utanç duymaktadır. Kendisini aramaya gelen Arren'den bile saklanır. Büyücü Cob'un öğrencilerinden biri olan Aspen, Gont'a bir kara büyü yapar; küçük Therru'ya tecavüz eden adamlardan birisi olan Handy ise adada dolaşmaktadır. Genç kral, Tenar'ı kocasının çiftliğine geri götürür. Burada Handy ve diğerleri Tenar'a ve çocuğa ulaşmaya çalışırken zamanında yetişen Ged, Tenar'a yardım eder. Ged o kış Tenar ile birlikte, çiftlikte geçirir. Büyücü olarak tüm güçlerini kaybetmiş olsa da, bir erkek olarak güçlerinin farkına varır. Artık büyü güçleri kalmadığı için kendilerini savunamayan Ged ve Tenar, bir bahar günü Büyücü Ogion'un evinde Aspen tarafından tuzağa düşürülür. Aspen her ikisini de aşağılar ve tam öldürmek üzereyken, hiç hesapta olmayan bir şey gerçekleşir; korunmasız küçük çocuk Therru, gerçek adını ve güçlerini bulur: Tehanu. Ejderhaların dili olan Yaradılış Lisanı'nı kullanarak ejderha Kalessin'i çağırır. Ejderha, Aspen'i yok eder ve Therru'yu kızı olarak kabul eder. Küçük kız şimdilik Ged ve Tenar'la birlikte kalacak, ama ileride ejderhalarla birlikte yaşayacaktır: "Sana çocuğumu verdim," der Kalessin Ged'e, "sen de kendi çocuğunu bana vereceksin."

Ejderböceği

URSULA K. LE GUIN

(Çeviren: Serdar Özkaya)

1. İria

Babasının ataları, büyük ve verimli bir ada olan Way'de geniş ve zengin topraklara sahipti. Kralların vaktinde saraydan hiçbir ayrıcalık ve unvan talep etmemiş olmalarına rağmen, Maharion tahttan indirildikten sonra başlayan karanlık yıllarda kazandıklarının tümünü bin bir emekle yine toprağa ekmiş, içindeki adalet duygusuyla topraklarını kaptırmamayı başarmış ve zorba hükümdarlara karşı savaşmışlardı. Roke'un bilge adamlarının katkısıyla Adalar Diyarı'nda düzen ve barış yeniden sağlandığında, aileleri, tarlaları ve hatta köyleri refaha erdi. Bu refah ülkesindeki otlakların, yüksek çayırların ve meşe ağaçlarıyla kaplı tepelerin güzelliği öylesine dillere düştü ki, insanlar "Bir İria ineği kadar besili," ya da "İrialı kadar şanslı," gibi deyimler kullanmaya başladı. Bölgede yaşayanlar bu durumu öylesine benimsediler ki kendilerini İrialı olarak tanıtmaya başladılar. Ancak, çiftçiler ve çobanlar mevsimden mevsime, yıldan yıla, kuşaktan kuşağa tepelerdeki meşeler misali köklenip sağlamlaştıkça, topraklara sahip olan aile zamana ve talihe yenik düşüp değişti.

Kardeşler arasında miras yüzünden başlayan bir kavga onları ayırdı. Varislerden birisi açgözlülüğü, bir diğeri ahmaklığı yüzünden topraklarını kaybetti. Birinin bir tüccarla evli olan kızı topraklarını şehirden yönetmeye çalıştı. Bir

diğerinin oğlunun oğulları yine miras yüzünden tartıştı ve bölünmüş topraklar yeniden bölündü. Ejderböceği adlı kız doğduğunda, İria bölgesi, yemyeşil tepeleri, verimli tarlaları ve uçsuz bucaksız çayırlarıyla hala Yerdeniz'in en güzel topraklarından biri olsa da, kan davalarının ve ihtilafların süregeldiği bir savaş alanına dönmüştü. Çiftlikleri yabani otlar sarmış, tarlalar ekilmeden bırakılmış, ağllar boş kalmış ve çobanlar sürülerini daha güzel otlaklara doğru dağlara sürmüşlerdi. Bölgenin ortasında, tepenin üstündeki meşe ağaçlarının arasına kurulmuş eski ev, yarı harabeye dönüşmüştü.

Ev, kendilerine İria'nın Efendisi diyen dört adamdan birine aitti. Diğer üçü ona Eski İria'nın Efendisi diyordu. Gençliğini ve mirastan payına düşeni mahkeme salonlarında ve Shelieth'teki Way Beyleri'nin koridorlarında, yüz yıl önce olduğu gibi haklı olduğunu tüm bölgeye kanıtlamaya çalışarak harcamıştı. Ama başarısız olmuş ve sonunda pes edip günlerini, kalan son üzüm bağının sert şaraplarını içerek, huysuz ve çelimsiz köpekleri eşliğinde arazisinin sınırlarını dolaşıp istenmeyen misafirleri kovarak geçirmişti.

Shelieth'teki yıllarında, hiçbir İrialının tanımadığı bir kadınla evlenmişti. Batıdaki bir adadan olduğu söylenen karısı hiç İria'ya gelmemiş, Shelieth'te çocuğunu doğururken ölmüştü. Adam, üç yaşında bir kız çocuğuyla evine döndü. Çocuğu kahyaya teslim edip kim olduğunu unuttu. Bazen, çok sarhoş olduğunda, hatırlardı kızını. Çocuğu bulabilirse, sandalyesinin yanında ayakta bekletir ya da kucığına oturtur, kendisine ve İria'ya yapılan tüm haksızlıkları bir kez daha dinlemeye zorlardı. Lanetler okuyarak, gözyaşları içinde şarabından içer, kızı da içmesi için zorlar, kendisine miras bırakılanların değerini bileceğine ve gerçek bir İrialı olacağına yeminler etmesini isterdi. Kız şarabı içer, ama edilen lanetlerden, verilen sözlerden, gözyaşlarından ve ardından salyalar akıtarak öpölüp okşanmaktan nefret ederdi. Yapabilirse oradan kaçır, köpeklerin, atların ve sığırların yanına gider, hiç kimsenin tanımadığı ya da saygıyla anmadığı, kendisi dışında kimse için gerçek olmayan annesine sadık kalacağına dair hayvanlara yeminler ederdi.

Kız on üç yaşına bastığında, evde yaşayan yegane insanlar olan bağcı ve kahya, Efendi'ye kızının gerçek adının konmasının zamanı geldiğini söyleyip, Batıgöleti'ndeki sihirbaza haber salmak mı, yoksa köy cadısını çağırmak mı istediğini sordular. İria Efendisi, birden bağırıp çağırmaya başladı. "Köy cadısı mı? İria'nın kızına gerçek adını cadaloz bir kocakarı mı verecek? Yoksa Batıgöleti'ni büyükbabamdan çalan sonradan görme toprak hırsızlarına uşaklık eden o dalkavuk sihirbaz mı? O hain topraklarıma adım atmaya kalkarsa ciğerini köpeklerime yediririm, bunu böyle bilsin!" Ve konuşma sonlandı. Yaşlı Papatya mutfağına, yaşlı Tavşan da bağına geri döndü. On üç yaşına girmiş Ejderböceği evden kaçarcasına çıktı, tepeden aşağı, köye doğru koşmaya başladı. Babasının bağırışlarından heyecanlanan köpekler ulumaya başlamış, babasına lanetler okuyarak koşan çocuğu havlayarak kovalıyorlardı. "Geri çekilin, kötü kalpli iblisler!!" diye bağırırdı. "Eve dönün, sizi dalkavuk hainler!" Köpekler seslerini kestiler, birbirlerine sokulup, kuyrukları aşağıda eve geri döndüler.

Ejderböceği köy cadısını bulduğunda, kadın bir koyunun sağrısındaki açık yaradan kurtçukları temizliyordu. Cadının günlük adı, Way Adası'nda ve Hard yöresinin diğer adalarında yaşayan birçok kadının adı gibi, Gül'dü. Güçlerini bir elmasın ışığı tuttuğu gibi gizli tutan bir adı olanlar, günlük adlarının diğer insanlarınki gibi sıradan, çok kullanılan bir ad olmasını isterlerdi.

Gül ezberden bir büyü mırıldanıyordu, ama asıl işi elleri ve küçük, keskin bıçağı yapıyordu. Koyun, vücudunu oyan bıçağa sabırla dayanıyordu; anlamsız bakan kehribar rengi oyuk gözleri boşluğa dikilmiş, yalnızca arada sırada sol ayağını yere vurup inliyordu. Ejderböceği, Gül'ün çalışmasını dikkatle izledi. Gül bir kurtçuk daha çıkardı, yere attı, üzerine tükürdü ve yeniden bıçağıyla çalışmaya döndü. Kız çocuğu koyuna doğru eğildi ve koyun da hafifçe boynunu eğerek ona karşılık verdi. Gül son kurtçuğu da çıkardı, yere atıp üzerine tükürdü ve "Şu kovayı uzativer," dedi. Yarayı tuzlu suyla yıkadı. Koyun hafifçe inledi ve aniden bahçeye çıkıp eve doğru yöneldi. Sağlığına yeterince kavuşmuştu.

“Bucky!” diye bağırdı Gül. Kir pas içinde bir çocuk uymakta olduğu çalıların arasından fırlayıp koyunun arkasından seğırtti. Bu koyuna göz kulak oluyordu, ama koyun çocuktan daha yaşlı, daha büyük, daha besili ve büyük olasılıkla daha akıllıydı.

“Bana gerçek adımı vermen gerektiğini söylediler,” dedi Ejderböceği. “Babam öfkeden çıldırdı. Yine de geldim.”

Cadı hiçbir şey söylemedi. Kızın doğru söylediğini biliyordu. İria Efendisi bir kez bir şey yapılacak ya da yapılmayacak dediyse, fikrini asla değiştirmezdi. Sabit fikirliliğinden ve kararlılığından gurur duyardı, çünkü yalnızca zayıf insanların sonradan fikrini değiştirdiğine inanırdı.

“Neden gerçek adımı kendim koyamıyorum?” diye sordu Ejderböceği. Gül bıçağı ve ellerini tuzlu suyla yıkıyordu.

“Bunu yapamazsın.”

“Neden yapamazmışım? Neden bir cadı ya da sihirbaz yapmak zorunda ki bunu? Sen ne yapıyorsun ki?”

“Bak,” dedi Gül tuzlu su dolu kovayı evinin tozlu küçük bahçesine boşaltırken. Tüm cadıların evi gibi, onunki de köyün biraz dışında kalıyordu. “Bak,” dedi yeniden, doğrulurken gözleri belli belirsiz bir şeyler arar gibiydi; bir yanıt, bir koyun, belki de bir havlu arıyordu.

Bir gözüyle Ejderböceği’ne bakıp, “Gücü bilmelisin,” dedi. Diğer gözü hafif yana bakıyordu. Ejderböceği, Gül’ün sol gözünün bazen kaydığını, bazen de sağ gözünün şehla olduğunu düşünüyordu; ama her zaman bir göz doğrudan kendisine bakarken, diğeri başka bir yere, görünmeyen bir şeye bakar gibiydi.

“Ne gücü?”

“O güç,” dedi Gül. Gül, az önceki koyunun hızıyla, eve girdi. Ejderböceği onu izledi, ama büyücülerin evine davetsiz girilmeyeceğini bildiği için kapıda durdu.

“Zaten sen bende güç olduğunu söylemiştin,” diye seslendi tek odalı kulübenin kötü kokulu karanlığına doğru.

“İçinde bir kuvvet olduğunu söyledim,” dedi büyücü karanlığın içinden. “Ve bunu sen de biliyorsun. Ne yapman gerektiğini bilmiyorum, sen de bilmiyorsun. Bunu bulmalısın. Ama kendi adını vermen diye bir güç yoktur.”

“Neden yokmuş? Kendi adın kadar iyi bileceğin başka ne olabilir?”

Uzun bir sessizlik oldu.

Cadı, bir örgü mili ve yağlı bir yün yumağıyla geri döndü. Kapı ağzındaki eşige oturarak mili döndürmeye başladı. Yanıt verene kadar bir yumak kahverengi yün örmüştü.

“Adım ben demektir, doğru. Peki öyleyse ad ne işe yarar o zaman? Başkalarının beni çağırmasına. Ya başka biri yoksa? Tek başıma isem, ada ne gerek var ki?”

“Ama,” dedi Ejderböceği ve sustu, büyücünün sözleri kafasını karıştırmıştı. Bir süre sonra, yeniden konuştu, “Öyleyse gerçek ad bir hediye olmalı?”

Gül başıyla onayladı.

“Bana adımı ver, Gül,” dedi kız.

“Baban bunu istemiyor.”

“Ben istiyorum.”

“Buranın Efendisi o.”

“Beni beş kuruşsuz bırakabilir, aptal ve önemsiz hissettirebilir, ama adsız bırakamaz!”

Cadı derin bir nefes aldı. Aynı şu koyun gibi, kendini çaresiz ve zorda bırakılmış hissediyordu.

“Bu gece,” dedi Ejderböceği. “Pınarın başında, İria Tepesi’nde. Eğer bilmezse, kıyamaz da.” Sesi yarı ikna edici, yarı tehditkardı.

“Tüm genç insanlar gibi adını alacağın gün önceden belirlenmelidir, şölen ve dans olmalıdır,” dedi büyücü. “Adını gündoğumunda almalısın. Ve ardından müzik ve ziyafet olmalı. Gecenin karanlığına gizlenip, herkesten habersiz yapılmaz bu iş . . .”

“Adımın ne olduğunu nereden biliyorsun? Bunu sana söyleyen su mu?”

Cadı kır saçlı başını salladı. “Bunu sana söyleyemem,” Ses tonunda ‘söylemem’ gibi bir anlam yoktu. Ejderböceği sessizce bekledi. “Söylediğim gibi, bu, gücün kendisidir. Güç, kendiliğinden vardır.” Gül yün eğirmeyi kesti ve tek gözüyle batı yönündeki bir buluta baktı, diğer gözü ise gökyüzünde kuzeyde bir yerlere bakıyordu. “Orada suyun içine girersin, sen ve çocuk. Çocukluk adını geride bırakırsın. İnsanlar sana seslenirken yine bu adı kullanır, ama artık onun adı değildir. Hiçbir zaman da olmamıştır. Artık bir çocuk değildir ve bir adı yoktur. Sonra beklemeye başlarsın. Aklını açarsın. Tıpkı bir evin tüm kapılarını rüzgar girsın diye açtığın gibi. Ve o gelir. Dilinden dökülür, adın. Nefesin onu söyler. Onu, nefesi, adı çocuğa verirsin. Ne olduğunu düşünmezsin. Sana gelmesini beklersin. Ait olduğu kişiye vermen için sana gelir. Güç böyledir, tam olarak böyledir. Kulandığın bir şey değildir. Onu serbest bırakmayı bilmelisin. Tüm sır ve ustalık budur.”

“Büyücüler bundan fazlasını da yapabilir,” dedi çocuk.

“Kimse bundan fazlasını yapamaz,” oldu Gül’ün yanıtı.

Ejderböceği başını boynu kütleylene dek çevirdi, uzun kollarını ve bacaklarını gerdi. “Yapacak mısınız?” dedi.

Gül başıyla onayladı.

Karanlık çöktükten, günbatımından çok sonra, gündeğumundan çok önce İria Tepesi’nin altındaki patıkada buluştular. Gecenin ilerleyen saatleriydi ve gün doğumuna daha çok vakit vardı. Bataklıkta yol alırken sazlıklar arasında gözden kaçan bir çukura düşmemek için, Gül belli belirsiz sihirli bir ışık yaktı. Yalnızca birkaç yıldızın aydınlatığı karanlık gecede, tepenin koyu gölgesine sokularak soyundular ve dibi çamurla kaplı sığ suda güçlkle ilerlediler. Ayakları, kadife gibi çamura gömülüyordu. Cadı, kızın eline hafifçe dokundu ve “Adını senden alıyorum, çocuk. Artık çocuk değilsin. Artık adın da yok.” dedi.

Her şey olabildiğince hareketsizdi.

Cadı fısıldayarak konuştu, “Kadın, adını al. Bundan sonra adın İriah.” Bir süre daha sessiz kaldılar; sonra gecenin

içinden esen rüzgar çıplak dirseklerini üşüttü ve titreyerek sudan çıktılar, becerebildikleri kadar kurulandılar, çıplak ayaklarıyla seğırtip keskin uçlu sazlar ve düğüm olmuş kök-ler arasından tekrar patikayı buldular. Ejderböceği soluk soluğa ve öfkeli bir şekilde fısıldadı: “Bana nasıl bu adı verirsin!”

Cadı yanıt vermedi.

“Bu doğru değil. Gerçek adım bu değil! Adımın bana ait olacağını sanıyordum. Ama bu ad işleri daha da berbat yaptı. Yanlış anladın. Sen sadece bir cadısın. Yanlış yaptın. Bu *babamın* adı. Onun olsun. Adından, aptal topraklarından, aptal büyükbabasından öylesine gurur duyuyor ki. Bu adı istemiyorum. Bu adı almayacağım. Benim değil. Hala kim olduğumu bilmiyorum. Ben İrialı değilim!” Bir an adını söylediğini fark etti ve aniden sustu.

Cadı hala konuşmuyordu. Karanlıkla yan yana yürümeye başladılar. Sonunda, kızgınlığını bastırmaya çalışan ve korkmuş bir sesle, “Böyle çıktı . . .” dedi Gül.

“Bunu bir başkasına söylersen seni öldürürüm,” dedi Ejderböceği.

Büyücü birden yürümeyi kesti ve bir kedi gibi hırıldadı. “Birisine *söylersen* mi?”

Ejderböceği de durdu. Bir süre sonra, “Üzgünüm,” dedi, “ama bana ihanet etmişsin gibi hissettim.”

“Sana gerçek adını söyledim. Düşündüğüm bu değildi. İçimin rahat olduğunu da sanma. Sanki bir şeyler eksik kalmış gibi. Yine de senin adın budur. Eğer isim sana ihanet ediyorsa, böyle olması gerektiği içindir.” Gül bir an durakladı, sonra daha sakın ve soğuk bir sesle yeniden konuşmaya başladı: “Eğer sen de bana ihanet etmek gücün sahip olmak istiyorsan, İrialı, bunu yapacağım: Benim adım Etau-dis.”

Rüzgar yeniden çıkmıştı. Her ikisi de üşüyor, dişleri birbirine vuruyordu. Karanlık patikada yüzleri birbirine dönük olarak durmalarına karşın, birbirlerini güçlükle görüyorlardı. Ejderböceği el yordamıyla cadının elini buldu. Birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar ve uzun süre öyle kaldılar. Sonra ace-

leyle patikada yürümeye başladılar. Büyücü köyün yakınındaki kulübesine, İria'nın varisiyse tepeye, büyük bir gürültü patırtıyla kendisini uğurlayan köpeklerin zil zurna sarhoş olup sönmüş ateşin başında sızan Efendi dışında bir kilometre yakındaki herkesi uyandıran yaygaraları ve gürültülü havlamalarıyla karşıladığı harabe evine yöneldi.

2. Fildişi

İria'daki Batıgöleti'nin Efendisi, belki eski evin sahibi değildi, ama bölgenin en merkezi ve en zengin topraklarına sahipti. Akralarıyla yaptığı kavgalardan çok, bağlara ve meyve bahçelerine düşkünlüğüyle bilinen Huş'un babası, ona büyük bir miras bırakmıştı. Huş, bir yandan mirasının tadını çıkarırken, bir yandan da tarlaları ve üzüm bağlarını çekip çevirmeleri için adamlar tutmuştu. Wayfirth Beyi'nin küçük erkek kardeşinin utangaç kızıyla evlenmişti ve kızlarının asil kan taşıdığını düşünmekten sonsuz mutluluk duyuyordu. O zamanlar asiller arasında, Bilgeler Adası'nda eğitim görmüş bir büyücü, yani asası ve gri peleriniyle haki bir büyücünün hizmetinde olması pek revaçtaydı; bu yüzden İria'daki Batıgöleti'nin Efendisi, Roke'tan bir büyücü çağırdı. Karşılığını cömertçe ödeyince bir büyücü tutmanın bu kadar kolay olması şaşırtıcıydı.

Fildişi adlı genç adamın aslında henüz asası ve pelerini yoktu; Roke'a dönünce büyücü olacağını söylemişti. O da diğerleri gibi, sadece Okul'da aldığı eğitimle büyücü olamayacağı için Ustalar tarafından tecrübe kazanmak üzere dış dünyaya gönderilmişti. Kazanacağı bu deneyimden sonra tekrar Roke'a döndüğünde büyücülük unvanını alacaktı. Huş bu hikayeyi biraz kuşkulu gözlerle dinledi, ama Fildişi, Roke'ta aldığı eğitimin, Way'de, İria'daki Batıgöleti'nde ihtiyaç duyulabilecek her türlü büyüyü bildiği konusunda Huş'u ikna etmeyi başardı. Bunu kanıtlaması için yemek salonunun ortasından bir geyik sürüsünün kaçışması, ardından salonun güney duvarından giren kuğuların kuzey duvarına kadar kanat çırpması ve son olarak da tabanı gülmüşten bir ırmağın yemek masasının ortasında akmaya

başlaması, Efendi ve ailesinin büyücünün hareketlerini dik-katlice taklit edip kadehlerini ırmaktan akan altın rengi tatlı şarapla doldurup tatmaları gerekti. Alçakgönüllü ve kendinden memnun bir ses tonuyla “Andrades şarabı,” dedi genç adam. Bu kadar gösteri, Huş’un karısını ve kızlarını ikna etmek için yeterliydi. Ve Huş genç adamın ücretini hak edeceğini düşünmesine rağmen, yine de kendi bağlarının üzümlerinden yapılan ve yeterince içersen adamı bir güzel sarhoş eden kırmızı Fanian şarabını tercih ederdi. Bu sarı şey de zaten ballı suya benziyordu.

Genç büyücü tecrübe kazanmak istiyorsa, Batıgöleti pek de uygun bir yer değildi. Ne zaman Kemberağzı’ndan ya da yakın arazilerden konuklar gelse, geyik sürüsü, kuğular ve altın şarabın aktığı ırmak numaraları tekrarlanıyordu. Ilık bahar akşamları için de birkaç havai fişek gösterisi düzenlenmişti. Ama meyve bahçeleri ve üzüm bağlarının bakıcıları Efendi’ye gelip bu yıl daha çok armut olması ya da güney tepesindeki Fanian bağlarının canlanması için büyücünün yardımını istediğinde, Huş, “Bir Roke büyücüsü böyle şeyler için kendisini küçültmez. Gidip köy sihirbazını falan bulun!” diye yanıt vermişti. Hatta en küçük kızları öksürük nöbetlerine tutulduğunda, Huş’un karısı genç bilgeyi böyle sorunlarla rahatsız etmemek için Eski İria’lı Gül’e haber saldırmış, köy cadısı da arka kapıdan gizlice girerek, ufak bir büyü mırıldanıp, küçük kız için hazırladığı lapayla onu sağlığına kavuşturmuştu. Fildişi küçük kızın hasta olduğunu hiç fark etmediği gibi, armut ağaçları ve bağlar için kendisinden talep edilebileceklerden de hiç haberdar olmadı. Becerilerini geliştiren ve eğitimini sürdüren her insan gibi, o da tüm zamanını kendisine ayırıyordu. Günlerini, Roke’tan buraya kadar çamurlu ve tozlu yollarda yürümek için gelmediğini söylediğinde Efendi’nin kendisine verdiği göz alıcı siyah kısrakla kırlarda dolaşarak geçiriyordu.

Bu gezintilerinde yolu bazen, tepenin üzerindeki köklü meşe ağaçları arasında yer alan eski bir evin yanından geçiyordu. Bir keresinde köy yolundan sapıp tepeye yönelmiş, ama sıska ve gürültücü bir köpek sürüsü önünü kesmişti. Kısrak, köpeklerin yaygarasından öylesine ürkmüştü ki,

binicisini neredeyse üzerinden atıyordu. Bu yüzden evden uzak durmak daha akıllıcaydı. Yine de bu evi seviyor ve yazın ilk akşamlarında eski evi ışıklar içinde düşlemek hoşuna gidiyordu.

Tepedeki evi Huş'a sorduğunda, "Orası İria," diye yanıtladı Huş. "Yani, Eski İria demek istedim. Ev kanunen bana ait. Ama neredeyse bir yüzyıl süren kavgalar ve kan davasının ardından, büyükbabam huzursuzluğu sonlandırmak için evden vazgeçti. Yine de, evin Efendisi konuşamayacak kadar sarhoş olmasa benimle tartışmaya devam edecek. Yaşlı adamı yıllardır görmedim. Galiba bir kızı var."

"Kızın adı Ejderböceği. Tüm işi o çekip çevirir. Geçen yıl bir kere gördüm, uzun boylu ve çiçek açan bir ağaç kadar güzel," diye söze girdi on dört yaşında ve yaşının getirdiği merakla çevresinde olan biten her şeyi büyük bir ilgiyle izleyen en küçük kız Gül. Yeniden öksürüklere boğulduğunda, annesinin bakışları büyük bir kederle hemen büyücüye yöneldi. Bu kez öksürükleri duymuş olmalıydı. Büyücü Gül'e gülümsediğinde, annenin kalbi huzurla doldu. Gül'ün öksürükleri gerçekten önemli olsa, ona gülümser miydi hiç?

"O eski evdeki hiçbir şey bizi ilgilendirmiyor," dedi Huş, sinirli bir sesle. Fildişi, nezaket gereği başka bir şey sormadı. Ancak çiçek açmış bir ağaç kadar güzel olan bu kızı görmek istiyordu. Sonraki gezilerinde Eski İria'ya daha sık gitmeye başladı. Tepenin eteğindeki köyde bilgi almak için durmaya çalıştıysa da, ne duracak bir yer bulabildi, ne de cevap verecek kimse. Donuk bakışlı bir cadı ona kısa bir bakış atıp kulübesine kaçtı. Doğrudan eve gitmeyi denese, canavar köpek sürüsü ve büyük bir olasılıkla sarhoş, yaşlı bir adamla karşılaşacaktı. Yine de denemeye değer, diye düşündü; Batıgöleti'ndeki sıkıcı hayat beynini uyuşturmuştu ve risk almaktan da hiçbir zaman çekinmemişti. Kısrağı tepeye doğru sürdü. Çok kısa bir süre sonra, onu karşılayan köpekler çılgınlar gibi havlamaya ve kısrağın ayaklarına saldırırmaya başladılar. Zavallı hayvan acıyla çifteler savurup köpekleri uzak tutmaya çalışırken, büyücü de tüm gücüyle yularlara sarılarak ve küçük bir büyü yaparak atın üzerinde kalmayı başarmıştı. Sonra köpekler sıçrayıp bu kez adamın

bacaklarına saldırmaya başladılar. Tam pes edip, atın oradan uzaklaşmasına izin vermek üzereyken, köpeklerin arasından birisi görüldü. Büyücü, çılgına dönmüş, ter içindeki atı sakinleştirmeyi başardığında, lanetler okuyarak köpekleri kayışla döven, çiçek açan ağaçlar kadar güzel kızı ancak fark edebildi. Gerçekten de çok uzun boyluydu. Elleri, ayakları, ağzı ve gözleri kocaman, saçları darmadağın ve toz içindeydi. Acıyla haykıran ve sinen köpeklere, “Defolun! Çabuk eve dönün, sizi aşağılık pire torbaları!” diye bağıırıyordu.

Fildişi sağ bacağına hafifçe dokundu. Baldırından, köpeklerden birinin söktüğü pantolonundan ince bir kan sızıyordu.

“Yaralandı mı?” diye sordu kız. Kısrağın sağ ön bacağına okşarken, “Ah, iğrenç yaratıklar!” diyerek söyleniyordu. Atın terine karışan kan, ellerine bulaşmıştı. “Canım, kızım,” dedi. “Cesur kızım, canım benim.” Kısrağın başını eğerek, rahatladığını gösterircesine hafifçe ürperdi. Atın ayakları dibine eğilmiş kız, öfkeyle Fildişi’ne dönerek, “Onu neden köpeklerin ortasında bıraktın öyle?” dedi. Fildişi, atın üzerinde olmasına rağmen kendini bir an çok kısa ve çok küçük hissetti.

Adamın yanıt vermesini beklemedi. Kız, “Atı biraz yürüteceğim,” diye ayağa kalkıp dizginleri tuttuğunda, Fildişi attan inmesi gerektiğini fark etti. Göz ucuyla atın bacağına baktığında, yaradaki kanın köpük köpük parladığını gördü. “Yarası çok mu kötü?” diye sordu.

Genç kız, “Gel kızım, gel canım,” dedi, ama adamla konuşmuyordu. Kısrağın uysal bir biçimde onu izledi. Tepenin yukarısına, taş ve tuğladan yapılmış eski bir ahıra doğru tozlu patikada ilerlemeye başladılar. Çatıda yuva yapmış kırlangıçların kendi aralarındaki muhabbetleri dışında ortada ne bir at, ne de başka bir canlı belirtisi vardı.

Genç kız, “Atı hareketsiz tutmaya çalış,” diyerek atın dizginlerini adama verdi ve onları terkedilmiş bu ahırda yalnız bırakıp uzaklaştı. Ağır bir kovayla geri döndüğünde kısrağın ayağını süngerle temizlemeye başladı. “Eyeri çıkar,” dedi sabırsız bir sesle, “seni aptal!” der gibiydi. Fildişi söyleneni

yaptı, bu iri, kaba saba kız hem onu sinirlendiriyor, hem de ilgisini çekiyordu. Kız, Fildişi'nin kafasındaki çiçek açmış ağaca hiç benzemiyordu, ama yine de büyük, öfkeli bir güzelliği vardı. Kısarak ona tümüyle itaat ediyor, "Ayağını kaldır!" dediğinde ayağını kaldırıyordu. Kız atı baştan aşağı temizledi, eyer battaniyesini üzerine örttü ve güneşe çıkardı. "İyileşecek," dedi. "Yarası derin, ama günde dört, beş kere ılık ve tuzlu suyla temizlersen, iyileşecektir. Özür dilerim." Son sözünü içtenlikle, ama isteksizce söylemişti. Adamın, köpeklerin kısırağına saldırmasına izin verdiğine inanamaz gibiydi. Sarı bir yakutu ya da kehribarı andıran açık kahverengi gözlerini ilk defa adama çevirdi. Büyücünün alışık olmadığı türden gözlerdi, kendi gözleri hizasında bakıyorlardı.

Yumuşak bir dille ve özensizce konuşmaya çalışan büyücü Fildişi, "Ben de," dedi. Kız, "Bu, Batıgöletli İriah'nın kısırağı. Öyleyse, sen büyücü olmalısın?" diye sordu.

Büyücü hafifçe eğildi. "Büyük Havnor Limanı'ndan Fildişi, hizmetinizdeyim. İzin verirseniz –"

Kız sözünü kesti. "Roke'tan geldiğini sanıyordum."

"Öyleyim," dedi Fildişi, soğukkanlılığını yeniden sağlamıştı artık. Kız anlaşılması çok zor bir ifadeyle adama bakıyordu, Fildişi kızın gözlerinin bir koyununkiler kadar anlaşılmasa olduklarını düşündü. Sonra kız birden "Orada mı yaşadın?" diye sordu. "Orada mı eğitim aldın? Başbüyücü'yü tanıyor musun?"

Adam "Evet," dedi gülümseyerek. Ardından irkilerek öne doğru eğilip, elini bir süre dizinin altına bastırdı.

"Sen de mi yaralandın?"

"Önemli değil," diye yanıtladı adam. Canı yanmasına karşın, kesik artık kanamıyordu. Kızın bakışları adamın yüzüne çevrildi.

"Nasıldır? Yani Roke nasıl bir yerdir?"

Fildişi hafifçe topallayarak yakındaki eski bir tezgaha yürüdü ve üzerine oturdu. Yarasını sıvazlayarak bacağına u-

zattı ve sonra kıza dönüp, “Roke’un nasıl bir yer olduğunu anlatmak çok uzun zaman alır,” dedi. “Ama benim için bir zevktir.”

* * *

“Adam bir büyücü, ya da yakında olacak,” dedi köy cadısı Gül, “hem de bir Roke büyücüsü! Ona sorular sormamalı-sın!” Sadece kızmamış, korkmuştu da.

Ejderböceği onu “Bu onun için önemli değil ki,” dedi. “zaten, çok nadiren cevaplıyor soruları.”

“Tabii ki öyle yapacak!”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü o bir büyücü! Çünkü sen bir kadınsın; hiçbir sanatı, bilgisi, eğitimi olmayan bir kadın!”

“Bana öğretebilirdin! Hiç yapmaya niyetin de yok ki!”

Gül öğretebileceklerinin tümünü bir anda kafasından şöyle bir geçiriverdi.

“Bu yüzden de ondan öğrenmeliyim,” dedi Ejderböceği.

“Büyücüler kadınlara hiçbir şey öğretmez. Sen ne yaptığını bilmiyorsun.”

“Sen ve Süpürge birbirinize tılsım alış verişi yapıyorsunuz ya işte.”

“Süpürge bir köy sihirbazı. Bu adam ise ilim irfan sahibi biri. Yüksek Sanatları Roke’taki Büyük Ev’de öğrenmiş!”

Ejderböceği, “Nasıl bir yer olduğunu bana anlattı,” dedi. “Kasabanın, Thwil Kasabası’nın içinden geçiyormuşsun. Sokağa açılan bir kapı varmış, ama kapalı bir kapı. Sıradan bir kapı gibi görünüyormuş.” Cadı sır gibi saklanan bu bilgilerin çekimine kapılıp, salgın bir hastalık gibi vücuduna yayılan bir tutkuyla dinliyordu. “Ve kapıyı çaldığında bir adam açıyormuş, sıradan görünüşlü bir adam. Seni sınıyormuş. İçeri girebilmek için özel bir söz, bir parola söylemeliymişsin. Parolayı bilemezsen, içeri girmene asla izin verilmeyormuş. Ama girmeyi başarırsan, kapı dışarıdan görüldüğünden tamamen farklıymış; boynuzdan yapılmış, üze-

rinde de bin yapraklı ağaç işlemesi varmış. Çerçevesiyse bir diştten yapılmış, çok ama çok uzun zaman önce, Morred'den, Erreth-Akbe'den bile önce, daha Yerdeniz'de insanların henüz yaşamadığı zamanlarda yaşamakta olan bir ejderhanın dışından yapılmış. O zamanlar yalnızca ejderhalar varmış. Ejderha dişini Havnor'da, dünyanın merkezindeki Onn Dağı'nda bulmuşlar. Ağacın yaprakları, güneş ışınlarını geçirecek kadar ince, evin kapısıysa Kapıcı bir kere kapattıktan sonra hiçbir büyü'nün açamayacağı kadar güçlüymüş. Ve sonra Kapıcı seni bir salona götürürmüş, sonra bir başka salona, ve sonra bir başkasına . . . Tam kaybolduğunu düşünmeye başladığın ve ümitsizliğe kapıldığın anda kendini Büyük Ev'in Çeşmeli Avlu'sunda, gökyüzünün altında buluverirmişsin. Ve burada Başbüyücü seni bekliyor olurmuş . . .”

“Devam et,” diye mırıldandı köy cadısı.

“Şimdilik bu kadarını anlattı, Ustalar'dan bahsederken çok dikkatliydi,” dedi Ejderböceği. Düşüncelerinden sıyrılıp, yumuşak, kapalı bahar gününe ve Gül'ün köy yolundan neredeyse hiçbir farkı olmayan ön bahçesine, İria Tepesi'nde otlayan yedi koyunun arasına, meşe ağaçlarının gri taçlarına geri dönmüştü.

Gül başını salladı.

“Ama bana öğrencilerden bahsetti.”

“Bunda bir kötülük yok herhalde.”

“Bilmiyorum,” dedi Ejderböceği. “Büyük Ev hakkında bir şeyler duymak muhteşem anlattı, ama oradaki insanların biraz daha . . . Bilmiyorum. Tamam, çoğu oraya gittiklerinde yalnızca birer çocuktur. Ama aslında . . .” Bakışları tepedeki koyunlara çevrildi, sesi endişeliydi. “Bazıları gerçekten kötü ve aptal insanlar,” dedi alçak bir sesle. “Okul'a kabul edilmelerinin tek sebebi zengin olmaları. Ve orada bulunmalarının tek sebebi de daha zengin olmak istemeleri. Daha zengin, ya da daha güçlü.”

“Ne sandın ya,” dedi Gül, “bu yüzden oradalar onlar!”

“Ama güç, insanlara istediğini yaptırmak ya da para karşılığında bilgini kullanmak değildir; bunu bana sen söylemiştin.”

“Öyle mi demiştim?”

“Evet!”

“Bir sözcük iyileştirdiği gibi yaralayabilir de,” dedi cadı. “Aynı öldüren bir elin iyileştirebildiği gibi. Hep aynı yönde yol alanların hali iyi değildir.”

“Ama Roke’ta gücü, kötülük ya da kazanç için değil, iyilik için kullanmayı öğretiyorlar.”

“Her şey ucundan kıyısından kazanç içindir. İnsanlar hayatta kalmak zorunda. Ben ne biliyorum? Yapmasını en iyi bildiğim şeyle geçinmeye çalışıyorum. Ama büyük büyülere, ölüleri çağırmak gibi tehlikeli sanatlara burnumu sokmuyorum,” derken, bir yandan da ağzından telaffuz ettiği tehlikeyi uzaklaştırmak için eliyle bir işaret yaptı.

“Tehlike her yerde,” dedi Ejderböceği. Bakışları koyunlardan tepeye, oradan ağaçlara ve gün doğumunun hemen öncesindeki açık gökyüzü kadar renksiz ve sonsuz görünen dik uçuruma kaymıştı.

Gül onu izlerken, İriyalı’nın kim olduğunu, ya da kim olabileceğini bilmediğini fark etti. İri, tuhaf, cahil, masum ve hiddetli bir kızdı, tamam. Ama çocukluğundan beri Gül onda farklı bir şeyler görmüştü, olduğundan çok daha fazla bir şey. İriyalı ne zaman bakışlarını böyle uzaklara dikse, Gül’ün bilgeliğinin bile anlayamadığı o farklı dünyaya, başka bir zamana ya da öte varlığa geçer gibiydi. Gül bir an için genç kızdan korktu, onun için korktu.

“Dikkatli ol,” dedi cadı suratsız bir ifadeyle. “Haklısın, tehlike her yerde. Ama büyücülerin işine burnunu sokmak hiç de akıllıca değil.”

Ejderböceği, Gül’ün uyarısını göz ardı edemeyecek kadar bu kadına sevgi, saygı ve güven duyuyordu; ama yine de, Fildişi’ni tehlikeli biri olarak görmüyordu. Adamı anlamıyordu, ama o büyücüden korkma fikri bir türlü aklına yat-

mıyordu. Saygı duymaya çalışmış, ama bunu da becerememişti. Onun akıllı ve oldukça yakışıklı olduğunu düşünüyordu, ama hikayeleri dışında ilgisini çeken başka bir şeyin olduğu da söylenemezdi. Fildişi ise Ejderböceği'nin öğrenmek istediklerinin farkındaydı. Yeni hikayeleri anlattıkça, Ejderböceği başka şeyler öğrenmek istiyor, Fildişi'nin anlattığı hikayeler kızın gerçekten duymak istedikleri olmaktan çıkıyordu. Fildişi, ona karşı sabırlıydı ve kız gösterdiği bu sabır yüzünden Fildişi'ne minnettardı. Kızın cahilliği bazen adamı gülümsetiyordu, ama hiçbir zaman onu küçümsememiş ya da cahilliğini yüzüne vurmamıştı. Tıpkı köy cadısı gibi, Fildişi de kızın tüm sorularına başka bir soruyla yanıt veriyordu; Gül'ün sorularının her zaman kolay ve bildiği bir yanıt olduğunu düşünen Ejderböceği, Fildişi'nin soruları karşısında huzursuz oluyor, uzun uzun düşünüyor ve inançlarını sorgulamaya başlıyordu.

İria'nın eski ahırında buluşmayı adet edindikleri günler boyunca, genç kızın ardı arkası kesilmeyen soruları karşısında genç adam isteksiz ve yarım yamalak da olsa ona yeni şeyler anlatıyordu; büyücü hikayelerinde Ustalar'ını ve Roke'un parlak hayalini korumaya çalıştıkça kızın ısrarlı sorularına yenileri ekleniyordu. Ve sonunda bir gün adam daha fazla dayanamadı.

"Orada iyi adamlar var," dedi. "Başbüyücü, büyük ve bilge bir adamdı. Ama o artık yok. Ve tabii Ustalar var . . . Bazıları kendi halinde, büyük sırlara sahip ve hatta yeni sırlar, yeni adlar peşinde, ama bilgilerini hiçbir amaç uğruna kullanmıyorlar. Bazılarıysa hırslarını gri bilgelik pelerininin altına saklıyor. Güç, Yerdeniz'de artık Roke'ta değil, Havnor'daki Saray'da. Bugün binlerce büyüyle korunmasına rağmen, Roke artık muhteşem geçmişiyile yaşıyor. Peki o büyülü duvarlar neyi koruyor dersin? Hırsları uğruna edilen kavgaları, her yeni görüşe ve eskilerin gücünü elinden alabilecek gençlere karşı duyulan korkuları. Ve hepsinin ortasında, hiçlik. Boş bir avlu. Başbüyücü hiçbir zaman dönmeyecek."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu kız, fısıldayarak.

Adam gözlerinde sert bir ifadeyle, “Ejderha onu götürdü,” diye yanıt verdi.

“Bunu gördün mü? Yani kendi gözlerinle gördün mü?” Kız ellerini sımsıkı birleştirmiş Başbüyücü’yü ejderhanın üzerinde düşlemeye çalışıyordu.

Uzun bir sessizliğin ardından, kafasını karıştıran düşüncelerinden sıyrılıp yine gün ışığına, ahıra geri döndü. “Ama Başbüyücü gitmiş olsa bile,” dedi, “Ustalar’dan bazıları çok bilge olsa gerek?”

Adam yüzünde acılı bir ifadeyle başını kaldırıp yeniden konuşmaya başladı. “Ustalar’ın tüm tılsımı ve bilgisi gün ışığına çıktığında pek bir işe yaramıyor. Gözbağları, hepsi harika göz boyamaları. Ama insanlar buna inanmak istemiyor. Onları suçlayabilir misin? Hayatlarında değerli ya da güzel öylesine az şey kaldı ki.”

Anlattıklarını göstermek istercesine, yerden bir taş parçası alıp havaya fırlattı ve bir şeyler mırıldandı. Havaya yükselen taştan mavi, minik kanatlar çıktı ve büyücünün uzattığı parmağına bir kelebek olarak kondu. Adam elini hafifçe sallayınca kelebek yeniden havalandı ve yine cansız bir taş parçası olarak yere düştü.

“Benim de hayatımda çok fazla şey yok,” dedi kız, yerdeki taşa bakarak. “Tek bildiğim çiftliği çekip çevirmek ve doğru bildiklerimi savunmak. Ama düzenbazlıkların ve yalanların Roke’a kadar ulaştığını bilseydim, beni aptal yerine koydukları için, hepimizi aptal yerine koydukları için onlardan nefret ederdim. Yalan olamaz. Hepsi yalan olamaz. Başbüyücü Aksaçlı Adamların arasına, labirente girdi ve Barış Halkası’yla geri döndü. Genç kralla birlikte ölümlerin arasına gitti ve örümcek kalpli büyücüyü yenip geri geldi. Bütün bunları kral kendi ağzıyla anlattı. Burada bile şarkıları söylendi, hikayeciler, arpçılar şarkılarını söylediler . . .”

Fildişi hafifçe başıyla onayladı. “Ama Başbüyücü ölüm diyarında tüm büyü gücünü kaybetti. Belki de büyücülük o zaman gücünü kaybetti.”

"Gül'ün büyüleri her zamanki kadar işe yarıyor," diye sertçe karşı çıktı kız.

Fildişi sadece gülümseyip yanıt vermese de, kız, Fildişi gibi büyük sırlara ve tılsımlara şahit olmuş biri için bir köy cadısının ne kadar zavallı olduğunu anlayabiliyordu. Derin bir iç çekerek "Keşke kadın olmasaydım!" dedi.

Adam yeniden gülümsedi. "Sen güzel bir kadınsın," dedi, ama bunu, kızın kendisinden nefret ettiğini açıkça belli etmeden önce yaptığı gibi, ona hoş görünmek için değil, öylesine söylemişti. "Neden erkek olmak isteyesin ki?"

"Roke'a gidebilmek için! Ve orayı görmek, öğrenmek için! Neden, neden sadece erkekler kabul ediliyor ki?"

"İlk Başbüyücü böyle istemiş, yüzyıllardır böyle," dedi Fildişi. "Ama . . . Ben de hep merak etmişimdir."

"Sen de mi?"

"Evet. Büyük Ev'de ve Okul'da, civarda her gün aynı oğlanları ve adamları görmek. Kasaba kadınlarının Roke Tepesi topraklarına girmemesi için büyüler yapıldığını bilmek. Belki de bir gün, büyük bir kadının avluya girmesine izin verilir . . . Neden böyle? Kadınların hepsi sanıldığı kadar yetersiz mi? Yoksa, Ustalar onlardan, yozlaşmaktan mı korkuyorlar? Hayır, sadece körü körüne bağlı oldukları kuralı kadınların değiştirmesinden korkuyorlar. Kuralın . . . saflığının bozulmasından."

"Kadınlar da iffetle yaşayabilirler. Erkekler gibi," diye atıldı Ejderböceği. Büyücü ne kadar narin ve inceyse, Ejderböceği de o kadar açık sözlü ve patavatsızdı, ama başka türlü davranmayı bilmiyordu zaten.

"Elbette," dedi adam, gülümsemesiyle yüzü aydınlanmıştı. "Ama cadılar her zaman iffetli bir hayat sürmüyor, öyle değil mi? . . . Belki de Ustalar bundan çekiniyorlardır. Belki de büyücüler Roke Kuralları'nda anlatıldığı kadar sade bir hayat sürmek zorunda değillerdir. Belki de tüm bunlar gücü saf tutmak için değil, gücü kendilerinde tutmak içindir. Kadınları, güce ulaşmak için sade bir hayat sürmeyi kabul etmeyenleri aralarına almamak . . . Kim bilir, belki bir

gün kadın bir büyücü olur! O zaman bütün kurallar, her şey değişir!”

Ejderböceği, adamın kendisinden çok daha hızlı düşündüğünü, tıpkı taş parçasını bir kelebeğe dönüştürdüğü gibi, aklındaki düşüncelerle oynayabildiğini, onları şekillendirdiğini görebiliyordu. Bu oyunda ona eşlik edemese de, merakla izliyordu.

“Roke’a gidebilirsin,” diye devam etti Fildişi. Gözlerindeki ışıltıda çocuksu bir hınzırlık, heyecan ve coşku vardı. Kızın kuşkulu ve yalvaran bakışlarını görünce sözlerini yineler: “Gidebilirsin. Kadın olabilirsin, ama görünüşünü değiştirmenin yolları var. Cesur bir kalbin var, bir erkeğin kararlığına sahipsin. Büyük Ev’e girebilirsin. Biliyorum.”

“Peki orada ne yapacağım?”

“Diğer öğrencilerin yaptığını. Taş bir hücrede yaşayıp bilgeliği öğreneceksin! Düşlediğin gibi bir şey olmayabilir, ama bunu da öğreneceksin.”

“Yapamam. Anlarlar. İçeri bile giremem. Kapıcı’nın olduğunu söyledin. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum.”

“Parola, evet. Sana öğretebilirim.”

“Bunu yapar mısın? Yasak değil mi?”

“Neyin ‘yasak’ olduğu umurumda değil,” dedi adam, kaşları çatılmıştı. “*Yasaklar çiğnenmek içindir*, diye Başbüyücü’nün kendisi söylemişti. Kuralları haksızlık koyar, onları yıkan ise cesarettir. Senin cesaretin varsa, benim de var!”

Kız ona baktı. Konuşamadı. Ayağa kalktı, ahırdan dışarı çıkıp tepenin aşağısına doğru kıvrılan patikada yürümeye başladı. En çok sevdiği, büyük, çirkin ve koca kafalı köpek peşinden gidiyordu. Gül’ün on yıl önce ona gerçek adını verdiği bataklığın hemen yukarısında durdu. Orada öylece durdu; köpek yanına oturmuş kızın yüzüne bakıyordu. Yüzünde ne düşündüğünü belirten hiçbir ifade olmamasına rağmen, aklından sürekli aynı sözcükler geçiyordu: “Roke’a gidip kim olduğumu bulabilirim.”

Batı yönündeki sazlıklara ve söğüt ağaçlarına, daha uzaktaki tepelere baktı. Gökyüzünde tek bir bulut yoktu. Ruhu bedeninden çıkıp boş gökyüzünde geziniyormuş gibi orada hareketsiz durdu.

Yolun aşağısında siyah kırsığın nal sesleri belli belirsiz duyuluyordu. Ejderböceği aniden kendini topladı ve Fildiş'i'ne seslenerek koşmaya başladı. "Gideceğim," dedi.

Büyücü böyle bir macerayı planlamamıştı. Ama düşündükçe, bu çılgınlığın kendisine ne kadar da yarıştığı hükmüne varıyordu. Yaklaşan uzun ve sert kışı Batıgöleti'nde geçirme fikri ruhunu donduruyordu. Burada Ejderböceği dışında düşüncelerini dolduran hiçbir şey yoktu. Kızın güçlü ve masmum güzelliği karşısında bugüne kadar hep yenik düşmüştü, ama istediğini elde edebilmesi için ona istediklerini vermek zorunda olduğu bu oyunun oynanmaya değer olduğunu düşünüyordu. Kız onunla gelmeyi kabul ederse, oyunu kazanmış kadar sevinecekti. Şaka bir yana, genç kızı Roke'taki Okul'a erkek kılığında sokmaya çalışmak hiç de parlak bir fikir değildi, ama en azından geleneklerine bağlı, kibirli Ustalar'ına ve onların dalkavuklarına saygısızlık olarak değerlendirileceği için memnunluk vericiydi. Ve bir şekilde başarırsa, tek bir dakikalığına bile olsa o kapıdan bir kızı sokmayı başarırsa, ne büyük bir intikam olurdu!

Para bulmaları gerekiyordu. Oysa ki kız, Fildiş'i'nin büyük bir büyücü olarak parmaklarını şaklatıp büyü rüzgarıyla onları Roke'a kadar götürecek sihirli bir kayak yapıvereceğini sanıyordu. Ancak büyücü gemi yolculuğu için para bulmaları gerektiğini söylediğinde, kız, "Bende peynir parası var ya işte," deyiverdi.

Fildiş'i, kızın bu tür beklenmedik taşralı hareketlerinden ve sözlerinden büyük keyif alıyordu. Genç kız bazen onu korkuttuğunda, kızıyordu. Ve düşler kuruyordu, ama kızın ona boyun eğdiği düşler değildi bunlar. Aksine, kendisinin büyük bir güce boyun eğerek güzellikleri yok edişine, kızın algıların ötesinde bir varlık, kendininse hiçbir şey olmadığı, her şeyi yıkan bir kucaklamaya dair düşlerdi. Böylesi rüya-

lardan titreyerek ve utanç içinde uyanıyordu. Gün içinde, kızın büyük ve kirli ellerini gördüğünde, kız basit bir köylü gibi konuştuğunda, adam kendisini yine üstün hissediyordu. Sadece kızın bu tür beklenmedik sözlerini anlatabileceği birinin olmasını istiyordu yanında, Büyük Liman'daki eski dostları bunları komik bulabilirdi. Batıgöleti'ne geri dönüş yolunda 'peynir parası,' diye kendi kendine tekrarlayarak güldü. "Gerçekten duruyormuş," dedi yüksek sesle. Siyah kısırak hafifçe kulaklarını salladı.

Fildişi, Huş'a, şimdilik açıklayamayacağı bir nedenle Roke Adası'na gitmesi gerektiğini, hocalarından biri olan El Usta'nın kendisini çağırdığını, ancak işinin bir aydan uzun sürmeyeceğini, en kötü ihtimalle nadas zamanına kadar geri dönmüş olacağını söyledi. Bir Roke büyücüsü olarak, insanların onun ihtiyaçlarını ücretsiz yerine getirmek istemelerinden yararlanmasının hoş olmayacağı kesindi, ama Efendi Huş ona maaşından biraz avans verirse gemi yolculuğu ve konaklama masraflarını ödeyebilir ve geri döndüğünde Efendi'ye hizmetleriyle bunu öderdi. Bunun üzerine Huş söylenenleri kabul edip, yolculuğu için küçük bir para kesesi vermek zorunda kalmıştı. Bu, büyücünün yıllardır cebinde taşıdığı ilk gerçek paraydı: bir yüzünde Shelieth'li Susamuru'nun ve diğer yüzünde Kral Lebannen'in onuruna Barış Rünü kazınmış olan on fildişi para. "Merhaba, küçük adaşlar," dedi paralara, yalnız kaldığı bir anda. "Umarım peynir parasıyla iyi geçinirsiniz."

Fildişi, Ejderböceği'ne planlarından çok fazla bahsetmedi, çünkü çok fazla plan yapmamıştı. Daha da kötüsü, kullanma fırsatı bulduğunda bazen yüzünü kara çıkaran zekasına ve hele de şansına hiç güvenmiyordu. Kız neredeyse hiç soru sormadı. Bir tek, "Bütün yolculuk boyunca erkek gibi mi gideceğim?" diye sordu. "Evet," oldu adamın yanıtı, "ama sadece kılık değiştireceksin. Roke Adası'na varana kadar gözbağı büyüsü yapmayacağım."

"Dönüşüm büyüsü falan yaparsın sanmıştım," dedi kız.

"Bu akıllıca olmaz," dedi büyücü, Dönüşüm Usta'nın ağırbaşlı sözlerini taklit edercesine. "Gerekirse, yaparım el-

bette. Ama büyük tılsımları kullanırken büyücülerin ne kadar temkinli davrandıklarını göreceksin. Bunun için birçok geçerli nedenleri var.”

Genç kız “Denge,” dedi, adamın yaptığı açıklamayı her zamanki gibi en basit anlamıyla kabul etmişti.

“Ve belki de büyü sanatının eski gücünü kaybetmiş olması,” diye ekledi genç adam.

Kızın büyüye olan inancını neden azaltmaya çalıştığını bilemiyordu; belki kızın inancı, benliği zayıfladıkça, adamın varlığı güçlendiği içindi. Başlangıçta tek amacı kızı yatağa atabilmektir. Her zaman büyük keyif aldığı bu oyun, hiç beklemediği, ama sonunu da getiremediği bir yarışa dönmüştü. Artık onu kazanmak değil, yenmek istiyordu. Kızın onu yenmesine izin vermeyecekti. Rüyalarının anlamsızlığını kıza ve tabii ki kendisine ispatlamalıydı.

İlk başlarda, kızın kaba saba güzelliğini elde etmek için sabırsızlandığı günlerde, pek de önemsemediği, lakin etkili olduğunu düşündüğü, sihirbazların kullandıkları bir baştan çıkarma tılsımı yapmıştı genç adam. Kız bir ineğin yularını onardığı sırada, genç büyücü tılsımı yapıvermişti. Sonuç hiç de Havnor ve Thwil’de büyü yaptığı kızlardaki gibi olmamıştı. Ejderböceği git gide sessiz ve suratı asık bir insan olmuştu. Roke ile ilgili sonu gelmez sorularını sormayı kesmiş ve genç adam konuşmaya başladığında sessiz kalmayı tercih eder olmuştu. Bir keresinde tüm cesaretini toplayıp kızın elini tuttuğunda, kız hiddetle adamın kafasına vurarak, onu sersemletmeyi başarmış, ardından ayağa kalkıp, tek bir söz söylemeden uzun adımlarla ahırdan uzaklaşmıştı. Kızı takip eden çirkin köpek, sırtarak ardında kalan adama bakmıştı.

Kız doğrudan eski eve yöneldi. Kulaklarındaki uğultu geçtiğinde, adam cazibe büyüünün işe yaradığını ve olanların kendisini yatağa çağırmanın bir çeşidi olduğunu düşünerek o da eve yöneldi. Eve yaklaştığında, kırılan çanak çömleğin seslerini duydu. Her zaman sarhoş olduğu söylenen baba yalpalayarak dışarı çıktı, korkmuş ve şaşırılmış görünüyordu. Ardından Ejderböceği’nin yüksek ve kaba bağı-

rışı duyuldu – “Çık dışarı, seni sarhoş, sürünge yaratık! Seni aptal, utanmaz zampara!”

İria'nın Efendisi bir çocuk gibi şikayet edercesine, Fildişi'ne “Bardağımı aldı,” dedi. Köpekler etrafında toplanmış, havlıyorlardı. “Bardağımı kırdı.”

Fildişi oradan ayrıldı. İki gün boyunca hiç görünmedi. Üçüncü gün, bilerek Eski İria'nın yakınlarından geçerken, kız uzun adımlarla ona yaklaştı. Buğulu kahverengi gözleriyle adama bakarak “Özür dilerim, Fildişi,” dedi. “O gün bana ne olduğunu bilmiyorum. Çok kızmıştım. Ama sana değil. Çok özür dilerim.”

Fildişi sevinçle özü kabul etti. Bir daha da kızın üzerinde hiçbir baştan çıkarma tılsımı denemedi. Çok yakında, diye düşündü, bir daha büyü yapmasına gerek kalmadan Ejderböceği'nin üzerinde nasılsa mutlak bir güce sahip olacaktı. Sonunda bunu nasıl başaracağını bulmuştu. Kız bunu kendi elleriyle adama vermişti. İnanılmaz derecede güçlü ve iradeli bir kızdı, ama adamın şansına, aptalın tekiydi.

Huş, şarap tüccarlarının istediği on yıllık Fanian şarabı dolu altı varili arabayla Kemberağı'na gönderiyordu. Yüğü çok değerli olduğundan, arabaya göz kulak olması için büyüçüsünü gönderiyor olmaktan çok hoşnuttu ve genç kral işleri hızla yoluna koysa da yollarda yine de hırsızlar kol geziyordu. Böylece Fildişi dört atın çektiği arabadan bacaklarını sarkıtıp, hafifçe sallanarak, Batıgöleti'nden ayrıldı. Eşek Tepesi'nin aşağısında, ilk bakışta fark edilmeyen birisi yol kenarında beliriverdi ve arabacıya onu da alıp alamayacaklarını sordu. Arabacı yabancıyı uzak tutmak için kamçısını kaldırarak “Bilmiyorum,” dediği anda Fildişi arabanın ön tarafına gelip “Bırak gelsin. Ben varken hiçbir zararı olmaz.” dedi.

“O zaman bir gözünüz onda olsun, efendi,” dedi arabacı.

“Merak etme,” diyen Fildişi, Ejderböceği'ne göz kırptı. Kir pas içinde bir çiftçi tulumu ve iğrenç bir şapka giymiş olan kız karşılık vermedi. Sakin yaz tepeleri ve tarlaları arasında, aralarında sallanan altı şarap varili eşliğinde yavaş,

çok yavaş geçen sakin yolculuk boyunca kız rolünü oynamaya devam etti. Fildişi onunla şakalaşmaya çalışsa da, kız sadece başını sallayarak ona katıldı. Belki de başladıkları bu yolculuk onu korkutmuştu. Bunu kimseler bilemezdi, çünkü taş gibi sessizdi. Bu kızla bir kez yatarsam, diye düşündü Fildişi, ondan çok sıkılabilirim. Bu düşünce onu dayanılmaz derecede heyecanlandırırsa da, kızın güçlü varlığı karşısında çabucak sakinleşti.

Bir zamanlar İria topraklarına ait olan bu yolda hiçbir han yoktu. Güneş batıdaki ovalara yaklaştığında, atlar için bir ahır, araba için bir barınak ve arabacılar için ahırda saman sunan bir çiftlik evinde durdular. Samanlık karanlık ve havasız, samanlarsa küf kokuyordu. Fildişi hiçbir çaba göstermese de, Ejderböceği onun üç adım ötesine uzanıvermişti. Bütün gün boyunca erkek rolünü öylesine iyi oynamıştı ki, neredeyse onu bile kandırmayı başarmıştı. Belki o yaşlı bunakları da kandırmayı başaracak, belli mi olur! diye düşündü genç adam ve bu düşünceyle gülümseyerek uykuya daldı.

Sonraki günü, arabanın üstünde, bir ya da iki yaz sağa-nağının altında geçirdiler ve akşam karanlığında surlarla korunan refah bir kent olan Kemberağzı'na vardılar. Şarap yüklü arabayı arabacıya bırakıp, limana yakın bir han aramak için uzaklaştılar. Ejderböceği tuhaf, tasvip etmezmiş ya da daha çok huşu içindeymiş gibi görünen bir sessizlikle şehri inceliyordu. "Bu güzel bir kasaba," dedi Fildişi, "ama dünyada tek gerçek şehir Havnor'dur." Kızı etkilemeye çalışmanın bir anlamı yoktu, ağzından çıkan tek söz "Gemiler Roke'la çok fazla ticaret yapmıyor, değil mi? Sence bir gemi bulmamız çok mu zaman alır?" olmuştu.

"Bir asa taşırsam çok sürmez," diye yanıtladı adam.

Kız etrafa bakınmayı kesmiş, düşünceli bir şekilde uzun adımlarla onu takip ediyordu. Yürürken çok güzeldi, cesur ve zarif bir görüntüsü vardı; başı dimdik duruyordu.

"Bir büyücüye hayır diyemeyeceklerini mi söylüyorsun? Ama sen büyücü değilsin ki."

“O sadece formalite. Biz kıdemli büyücüler Roke meseleleri söz konusu olduğunda bir asa taşıyabiliriz, ki bu durum da öyle.”

“Beni oraya götürmek mi?”

“Onlara bir öğrenci getirmek, evet. Büyük yetenekleri olan bir öğrenci!”

Ejderböceği daha fazla soru sormadı. Hiçbir zaman tartışmıyordu; erdemlerinden biri de buydu.

O gece, rıhtımdaki bir handa yedikleri akşam yemeğinin sonrasında, kız kendisinden beklenmeyecek kadar çekingen bir sesle sordu, “Bende büyük yetenekler mi var?”

Fildişi, “Bana göre, evet,” diye yanıtladı.

Ejderböceği düşüncelerine daldı – onunla konuşmak zaman alan bir şeydi. Bir süre sonra yeniden konuşmaya başladı, “Gül her zaman bende gücün olduğunu söylemiştir, ama ne tür bir güç olduğunu hiç bilemedi. Ve ben de . . . öyle olduğunu biliyorum, ama ne olduğunu bilmiyorum.”

Fildişi bardağını Ejderböceği’ne kaldırarak “Bunu öğrenmek için Roke’a gidiyorsun,” dedi. Bir süre sonra kız da ona eşlik ederek bardağını kaldırdı ve öylesine yumuşak, öylesine neşeli gülümsedi ki, adam dayanamayarak, “Ve her ne arıyorsan, onu bulman dileğiyle!” diye sözüne devam etti.

Ejderböceği’nin “Eğer bulursam, bunu senin sayende yapmış olacağım,” sözleri üzerine Fildişi, kızın temiz kalpliliğine aşık olmuş, bu yolculukta onun sadece ve sadece yol arkadaşı olduğu dışındaki düşüncelerini yeminle inkar edebilirdi.

Kalabalık handa odalarını iki yabancıyla paylaşmak zorunda kalmışlardı; Fildişi kendisine biraz gülse de, düşünceleri olabildiğince iyi niyetliydi.

Ertesi sabah, hanın mutfak bahçesinden bir bitki filizi koparıp, benzeme büyüyle tam kendi boyuna uygun, bakır uçlu bir asa yaptı. Etkilenmiş görünen Ejderböceği “Hangi ağaçtan?” diye sorduğunda Fildişi gülerek “Biberiye,” diye

yanıtladı ve kız da gülmeye başladı. Rıhtıma yönelip, bir büyücü ve öğrencisini güneye, Bilgeler Adası'na götürebilecek bir gemi olup olmadığını sormaya başladılar ve çok geçmeden Wathort'a giden bir yük gemisi buldular. Kaptan, büyücüyu itibarı için, öğrencisiniyse yarı fiyatına götürmeyi kabul etmişti. "Yarı fiyatı" bile neredeyse peynir parasının iki katıydı, ama güverteli, iki direkli bir gemi olan *Susamuru*'nda kendi kamaraları olacaktı.

Gemi kaptanıyla konuşurlarken, rıhtıma bir araba yanaşarak kendilerine tanıdık gelen altı şarap fıçısını indirmeye başladı. "Bunlar bizim," dedi Fildişi. Gemi kaptanının "Hort Kenti'ne gidiyorlar," açıklamasına Ejderböceği alçak sesle, "İria'dan" diye ekledi.

Ejderböceği ardında kalan topraklara dönüp gülümsedi. Genç büyücünün onu geriye bakarken gördüğü tek an buydu.

Gemi denize açılmak üzereyken iklimci geldi, bir Roke büyücüsü değildi, eski bir denizci pelerini giymiş bir adamdı. Fildişi adamı selamlarken asasıyla fazla kibirli bir hareket yaptı. Sihirbaz onu baştan ayağı süzerek, "Bu gemide sadece bir kişi havayla uğraşır. Bu ben olmayacaksam şimdi gemiyi terk ederim," dedi.

"Ben yalnızca bir yolcuyum, Heybeci Usta. Rüzgarları seve seve size bırakabilirim."

Sihirbaz, bir ağaç kadar hareketsiz duran Ejderböceği'ne baktı ve yanıt vermedi.

"İyi," dedi adam ve bunlar, Fildişi'ne söylediği son söz oldu. Ama yolculuk sırasında, birkaç kez Ejderböceği ile konuşması Fildişi'ni biraz tedirgin etti. Cahilliği ve her zaman doğruyu söylemesi kızı, ve tabii ki kendini tehlikeye atabilirdi. Ejderböceği, iklimciyle ne konuşuyordu? Bunu kıza sorduğunda, "Ne olacağını," diye yanıtlamıştı kız.

Fildişi bakakaldı.

"Hepimize. Way'e, Felkway'e, Havnor'a, Wathort'a ve Roke'a. Adalardaki insanlara. Geçen sonbaharda Kral Lebannen tacını giymeden önce, kendisini taçlandırması için

yaşlı Başbüyücü'yü çağırdığını, ama büyücünün gelmediğini söyledi. Ve yeni bir Başbüyücü de yokmuş. O yüzden tacını kendisi giymiş. Ve kimileri bunun yanlış olduğunu, tahtın onun olmadığını söylüyormuş. Ama kimileriye kralın kendisinin yeni Başbüyücü olduğunu iddia ediyormuş. Fakat o bir büyücü değilmiş, yalnızca bir kralmış. Ve bu yüzden adaletin olmadığı ve büyücülüğün kötü amaçlarla kullanıldığı karanlık yıllar yeniden geliyormuş.”

Bir süre sessizliğin ardından Fildişi, “Bütün bunları o yaşlı iklimci mi söyledi?” diye sordu.

Ejderböceği her zamanki yalınlığıyla, “Sanırım herkes bunu konuşuyormuş,” diye yanıtladı.

İklimci en azından işini biliyordu. *Susamuru* güneye yöneldi; yaz esintileri ve dalgalı denizlerle karşılaştılar, ama hiçbir zaman fırtına ya da sorun yaratacak bir rüzgar çıkmadı. O kentine uğradılar, İlien, İeng, Kamery ve O limanlarından kargo aldılar ve sonra da yolcularını Roke'a bırakmak için batıya yöneldiler. İşte o zaman Fildişi midesinde hafif bir yanma hissetti, çünkü Roke'un ne kadar iyi korunduğunu biliyordu. Roke rüzgarı ters estiğinde ne kendisi, ne de iklimci bir şey yapabiliirdi. Ve ters eserse, Ejderböceği neden böyle olduğunu soracaktı. Neden rüzgar ters yönde esiyordu?

Dümençinin yanında durup, yelkenleri inceleyen ve batı rüzgarı başlar başlamaz bir şeyler yapmak için hazır bekleyen sihirbazın da endişeli olduğunu görmek onu mutlu etmişti. Ama kuzey rüzgarı düzenli esmeye devam etti ve yalnızca şiddetli bir boraya tutuldular. Fildişi kamaralarına geri döndü, ama Ejderböceği güvertede kaldı. Sudan korktuğunu söylemişti. Yüzme bilmiyordu, “Boğulmak korkunç bir şey olsa gerek . . . havasız kalmak yani.” Bu düşünce onu ürpertiyordu. Bugüne kadar korktuğunu belli ettiği tek şeydi. Ama basık, sıkışık kamaradan da hoşlanmıyordu ve ılık gecelerde hep güvertede uyumayı tercih etmişti. Fildişi onu kamarada kalmaya ikna etmeyi denemedi. Kızı elde etmek için ondan üstün olmalıydı ve bunun için de öncelikle Roke'a varmaları gerekiyordu.

Fildişi yeniden güverteye çıktı. Gökyüzü açılıyordu ve güneş doğduğunda batı yönündeki tüm bulutlar dağılmış, bir tepenin koyu karanlık silüetinin ardında altın sarısı gökyüzü görülüyordu.

Fildişi bu tepeye uzun zamandır beslediği bir nefretle baktı.

İklimci, güvertede yanında duran Ejderböceği'ne "Orası Roke Tepesi, delikanlı," dedi. "Thwil Koyu'na varmak üzeriz. Orada yalnızca onların istediği rüzgarlar olur."

Körfeze girip demir attıklarında karanlık çökmüştü. Fildişi, gemi kaptanına, "Karaya sabah çıkacağım," dedi.

Ejderböceği, küçük kamaralarında oturmuş, her zamanki ağırbaşlı haliyle, ama heyecandan alev alev yanan gözlerle Fildişi'ni bekliyordu. Fildişi, "Karaya sabah çıkacağız," diye yineledi ve Ejderböceği başıyla onayladıktan sonra, "İyi görünüyor muyum?" diye sordu.

Fildişi dar ranzasına oturdu ve kendi ranzasında oturmakta olan Ejderböceği'ne baktı; dizlerini sığdıramayacakları için yüz yüze oturamıyorlardı. O Limanı'nda, büyücü Fildişi'nin önerisiyle Ejderböceği kendisine sade bir gömlek ve tulum almıştı, böylece Büyü Okulu için daha uygun bir aday olmuştu. Rüzgarda yanmış yüzünü ovarak iyice temizlemişti. Saçları, Fildişi'ninkiler gibi örülüydü. Dizlerinin üzerinde birleştirdiği ellerini, bir erkeğinki kadar uzun ve güçlü ellerini de temizlemişti.

"Erkeğe benzemiyorsun," dedi Fildişi. Kızın yüzü asıldı. "En azından bana göre. Benim için hiçbir zaman erkeğe benzemeyeceksin. Ama merak etme, onları kandırmayı başaracaksın."

Ejderböceği tedirgin bir şekilde başını evet anlamında salladı.

"İlk sınav büyük sınavdır, Ejderböceği," dedi Fildişi. Kamaralarında tek başına yattığı her gece bu konuşmayı planlamıştı. "Büyük Ev'e girmek, o kapıdan geçmek."

Ejderböceği, telaşlı ve kararlı bir şekilde “Bunu ben de düşünüyordum,” dedi. “Onlara yalnızca kim olduğumu söylesem olmaz mı? Sen bana kefil olsan, bir kız olmama rağmen yeteneğim olduğunu söyleyen? Ben de kabul ederlerse rahibelik yemini edip o hayatı yaşasam . . .”

Kızın konuşması boyunca Fildişi başını sallıyordu. “Hayır, hayır, hayır, hayır. Hiç ümit yok. İşe yaramaz. Mümkün değil!”

“Sen olsan bile mi?”

“Ben olsam bile. Dinlemezler. Roke Kuralları, Yaradılış Lisanı kullanılan Yüksek Sanatlar’ın kızlara öğretilmesini yasaklar. Bu bir kuraldır. Seni dinlemeyeceklerdir. O yüzden günlerini görmeliler! Ve bunu biz yapacağız, sen ve ben. Onlara göstereceğiz. Cesur olmalısın, Ejderböceği. Gücünü kaybetmemelisin ve hiçbir zaman ‘Ah, eğer yalvarırsam belki beni içeri alırlar.’ diye düşünmemelisin. Seni kabul edebilirler, edecekler. Ama kim olduğunu belli edersen, seni cezalandırırlar. Ve tabii ki beni de.” Son sözcükleri üzerine basa basa söylemişti. Sonra kendi kendine mırıldandı, “Buna izin vermemeli.”

Ejderböceği, ne düşündüğünü belli etmeyen gözleriyle Fildişi’ne baktı ve “Ne yapmalıyım?” diye sordu.

“Bana güveniyor musun, Ejderböceği?”

“Evet.”

“Bana gerçekten güveniyor musun, tamamen? Bu macerada senin için göze aldığım tehlikenin, senin karşı karşıya olduğundan bile büyük olduğunun farkında mısın??”

“Evet.”

“Öyleyse Kapıcı’ya vereceğin yanıtı önce bana söylemelisin.”

Ejderböceği gözlerini Fildişi’ne dikti. “Ama ben sanıyordum ki, bunu sen bana söyleyecektin, parolayı.”

“Sana soracağı parola . . . senin gerçek adıdır.”

Bunu söyledikten sonra Fildişi bir süre sessiz kaldı ve ardından yeniden konuşmaya başladı, “Ve benzerlik büyüünü yapabilmem için, Roke Ustaları’nın anlayamayacağı, seni yalnızca bir erkek olarak görebileceği kadar tam ve derin bir büyü yapabilmem için, adını ben de bilmeliyim.” Fildişi yine durakladı. Konuşurken, söylediği her şeyin gerçek olduğuna kendisi de inanmıştı. Yeniden konuşmaya başladığında, sesi değişmiş, yumuşamıştı, “Bunu çok daha önce de sorabildim, ama o sanatları kullanmamayı tercih ettim. Bana adını söylemen için öncelikle yeterince güvenmeni istedim.”

Ejderböceği, dizlerinin üzerinde kenetlediği ellerine bakıyordu. Kamaradaki fenerin soluk kırmızı aydınlığında hareketleri çok zarif, çenesindeki gölgeler çok uzundu. Başını kaldırıp, Fildişi’nin gözlerinin içine bakarak konuştu. “Adım İrialı,” dedi.

Fildişi gülümsedi. Ejderböceği gülümsemedi.

Adam hiçbir şey söylemedi. Aslında, kendini kaybetmişti. Bu kadar kolay olacağını bilseydi, Ejderböceği’nin adını çok daha önce öğrenip, aylar, haftalar önce, parasını harcamasına ve şüphe uyandıran saygınlığını tehlikeye atmasına, tüm bu çılgınca maceraya atılmasına, Roke’a kadar gelmesine hiç gerek kalmadan ona istediğini yaptırabilirdi. Oysa ki şimdi bütün bu planın aptalca olduğunu görüyordu. Kıza yapacağı hiçbir büyü, Kapıcı’yı bir an için bile kandıramazdı. Bir zamanlar ona yapıldığı gibi, Ustalar’ı küçük düşürmek için yaptığı tüm planlar boş bir hayaldi. Ejderböceği’ni kandırmayı kafasına öylesine takmıştı ki, ona kurduğu tuzağa kendisi düşmüştü. Kendi yalanlarına her zaman ilk önce kendisinin kandığını, özenle kurduğu tüm tuzaklara kendisinin düştüğünü acıyla fark etti. Bir zamanlar kendini aptal durumuna düşürdüğü Roke’a, bunu bir kez daha yapmak için yine gelmişti. Büyük, ıssız bir öfke tüm benliğini sardı. Hiçbir şey yoktu, yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Fildişi, “Sorun ne?” diye soran Ejderböceği’nin kısık sesindeki derin incelik karşısında bu oyunu daha fazla sürdürmeyeceğini anladı. Utanç içinde, elleriyle yüzünü kapatarak gözyaşlarını saklamaya çalıştı.

Ejderböceği elini Fildişi'nin dizine koydu. İlk kez adama dokunuyordu. Fildişi uzun zamandır arzuladığı bu dokunuşun sıcaklığını ve ağırlığını hissetti.

Ejderböceği'ne zarar vermek, onun bu korkunç ve cahil kibarlığı yüzünden ona acı çektirmek istiyordu, ama sonunda konuşmayı becerebildiğinde, ağzından, "Sadece seninle sevişmek istiyordum." sözleri çıktı.

"Sevişmek mi?"

"Rahiplerden biri olduğuma inandın mı? Kutsal olabilmek için büyülerle kendimi hadım edeceğime inandın mı? Neden asam yok sanıyorsun? Neden Büyü Okulu'nda değilim? Söylediğim her şeye inandın mı?"

"Evet," dedi Ejderböceği. "Üzgünüm." Eli hala Fildişi'nin dizindeydi. "İstersen sevişebiliriz."

Fildişi ayağa kalkıp hareketsiz durdu.

"Nesin sen?" diyebildi sonunda Ejderböceği'ne.

"Bilmiyorum. Bu yüzden Roke'a gelmek istedim. Bulmak için." Fildişi, kızıdan kendisini kurtardı, ayağa kalktı, kamarada kambur biçimde durmaya çalıştı, ikisi de alçak tavan yüzünden kamarada dik duramıyordu. Ellerini sımsıkı kavuşturdu, sonra serbest bırakıp olabildiğince uzakta durmaya çalışarak Ejderböceği'ne sırtını döndü.

"Bulamayacaksın. Hepsi yalan, hepsi numara. Yaşlı adamların sözcüklerle oynadığı bir oyun. Onların oyunlarına katlanamıyordum, o yüzden orayı terk ettim. Ne yaptım, biliyor musun? Yüzünde tüm dişlerini gösteren bir gülümsemeyle Ejderböceği'ne döndü. Odama bir kız, kasabadan bir kız getirdim. Hücreme. Küçük, taş, kutsal hücreme. Arka sokağa bakan bir penceresi vardı. Hiç büyü yapmadım; onların tılsımlarının o kadar yakınındayken hiçbir büyü yapamazsın. Ama kız gelmek istedi ve geldi. Pencereden bir ip merdiven sarkıttım ve oradan tırmandı. Ve iş üzerindeyken yaşlı adamlar odama girdi! Hepsi gördü! Gerekirse yine gösteririm, gerekirse derslerini yine veririm!"

"Deneyeceğim," dedi Ejderböceği.

Fildişi bakakaldı.

“Seninle aynı sebeplerden ötürü değil,” diye devam etti Ejderböceği, “ama denemek istiyorum. Bunca yolu bunun için geldik. Ve sana adımlı söyledim.”

Doğruydı, kızın adını biliyordu: İrialı. Bu ad, Fildişi'nin zihninde alevler içinde bir kömür parçası, bir kor gibi yanıyordu. Düşünceleri onu tutamıyordu. Bilgeliği, adı kullanabilmesi için yeterli değildi. Dili, onu söyleyemiyordu.

Ejderböceği ona baktı, keskin ve güçlü yüzü gölgeli fenerin ışığında yumuşamıştı. “Beni buralara kadar sadece sevmek için getirdiysen, Fildişi,” dedi, “eğer hala istiyorsan, bunu yapalım.”

Söyleyecek söz bulamayan Fildişi başıyla hayır işareti yapabildi. Bir süre sonra gülererek “Sanırım o ihtimali . . . çok uzun zaman önce kaybettik . . .” dedi. Ejderböceği'nin yüzünde ne bir pişmanlık, ne bir serzeniş, ne de utanç belirtisi vardı.

“İrialı,” diye yeniden söze başladığında, kızın adı Fildişi'nin kuru ağzındaki kaynak suyu kadar tatlı ve yumuşak çıkmıştı. “İrialı, Büyük Ev'e girmek için şunları yapmalısın . . .”

3. Azver

Ejderböceği, sokağın dar, basık ve dik duvarları arasında tatlı bir eğimle daha yüksekçe bir duvardaki ahşap kapıya giden yolun başında Fildişi'nden ayrıldı. Genç büyücü söz verdiği gibi büyüü yapmıştı; kendini erkek gibi hissetmese de, görüntüsü öyleydi. Ayrırlarken el sıkışmışlardı, çünkü sonuçta arkadaşlıklar, yol arkadaşlıydılar ve Fildişi tüm bunları onun için yapmıştı. “Cesaret!” diyerek uğurlamıştı kızı. Kız, sokağı tırmanıp, kapının önünde durduğunda dönüp geriye baktı, ama Fildişi çoktan uzaklaşmıştı.

Kapıyı çaldı.

Bir süre sonra, kapının tıngırdadığını duydu. Açılan kapıda beliren sıradan görünüşlü bir adam, “Senin için ne

yapabilirim?" diye sordu. Gülümseliyordu, ama sesi samimiydi.

"Beni Büyük Ev'e kabul edebilirsiniz, efendim."

"İçeri nasıl gireceğini biliyor musun?" Badem gözleri çok dikkatliydi, ama sanki kilometrelerce ya da yıllarca öteden bakıyor gibiydi.

"Buradan, efendim."

"İçeri girmene izin vermem için kimin adını söylemen gerektiğini biliyor musun?"

"Kendi adımlı, efendim. Adım İrialı."

"Emin misin?" dedi adam.

Bu soru Ejderböceği'ni duraksatmıştı. Sessizce orada dikkeldi. Sonunda doğruyu söylerse içinin rahat olacağına karar verip "Way Adası'ndaki köy cadısı Gül, İria Tepesi'nin eteğindeki derede bana bu adı verdi," diyebildi.

Kapıcı Usta ona çok uzun süre bakmış gibi geldi. "Öyleyse adın bu olmalı," dedi adam. "Ama belki tam adın bu değil. Sanırım başka bir adın var."

"Onu bilmiyorum, efendim."

Uzun bir sessizlikten sonra, "Belki burada öğrenebilirim, efendim" diyebildi. Kapıcı başını hafifçe salladı. Yüzüne yayılan çok hafif bir gülümseme, çenesinde hilal şeklinde çizgiler oluşturmuştu. "İçeri gel, kızım," dedi.

İrialı, Büyük Ev'in eşiğinden içeri adımını attı.

Fildişi'nin gözbağı büyüğü, örümcek ağları gibi temizlenivermişti. Kız, kendisi gibi görünüyordu.

Taş bir koridora kadar Kapıcı'yı takip etti. Ancak o zaman arkasına bakıp, kemik çerçeveli yüksek kapıya oyulmuş ağacın bin yaprağının içinden parlayan ışığa bakmayı akıl edebildi.

Gri cüppesi içindeki genç bir adam koridorda onlara yaklaştığında kısa bir süreliğine durdu. İrialı'ya gözlerini

dikti; sonra da başıyla kısaca selamlayıp yoluna devam etti. İrialı dönüp ona baktığında adamla göz göze geldi.

Göz hizasında, sisli, yeşil bir ateş topu, genç adamı izliyordu. Kapıcı elini topa doğru salladı ve ateş ona dokunmadan geçti. İrialı ani bir hareketle yana kaçılıp, ateşten çılgınca sakınmaya çalışmasına rağmen, üzerinden geçen serin ateşin sıcaklığından saçlarının hafifçe yandığını hissetti. Kapıcı arkasına dönüp baktığında yüzünde çok daha büyük bir gülümseme vardı. Hiçbir şey söylemese de, adamın kendisinin farkında olduğunu, onu önemseydiğini hissetmişti. Doğrularak adamı izlemeye devam etti.

Meşe ağacından yapılmış bir kapının önünde durdular. Adam kapıyı çalmak yerine, grimtrak, hafif bir ağaçtan yapılmış asasının başıyla kapıya küçük bir işaret ya da bir rün çizdi. Ardından, "İçeri gelin!" diye yankılanan bir sesle, kapı açıldı.

"Burada biraz bekle, İrialı," diyerek odaya giren Kapıcı, kapıyı ardına kadar açık bırakmıştı. Olduğu yerden, kitapla dolu rafları, başka kitaplarla, mürekkep hokkalarıyla ve el yazmalarıyla dolu bir masayı, masada oturan iki ya da üç oğlanı ve Kapıcı'nın konuştuğu gri saçlı, bodur adamı görbiliyordu. Adamın alçak ve heyecanlı bir sesle Kapıcı'yı sorgularken yüzünün değiştiğini, şaşkın bir ifadeyle gözlerini kendisine doğrulttuğunu fark etti.

İkisi birlikte genç kıza geldiler. Kapıcı, "Roke'un Dönüşüm Ustası, Way Adası'ndan İrialı ile tanışın," diyerek kızı takdim etti.

Dönüşüm Ustası, doğrudan İrialı'ya bakıyordu. Onun kadar uzun değildi. Gözlerini bir an için Kapıcı'ya çevirdikten sonra, yeniden İrialı'ya döndü.

"Yüzünüze karşı konuşacağım için beni bağışlayın, genç hanım," dedi, "ama yapmalıyım. Kapıcı Usta, biliyorsunuz ki hükmünüzü hiçbir zaman sorgulamam, ama Kural gayet açık. Bunu kırmanıza ve kızı içeri almanıza neyin neden olduğunu sormak durumundayım."

“O istedi,” dedi Kapıcı Usta.

“Ama –” Dönüşüm Ustası durakladı.

“En son ne zaman bir kadın Büyü Okulu’na girmek istemişti?”

“Kural’ın buna izin vermediğini biliyorlar.”

Dönüp, “Bunu biliyor muydun, İriali?” diye-soran Kapıcı Usta’ya kızın yanıtı, “Evet, efendim,” oldu.

“Öyleyse seni buraya getiren nedir?” diye sordu Dönüşüm Ustası sertçe, ama merakını gizleyemiyordu.

“Fildişi Usta erkek kılığında girebileceğimi söyledi. Ama ben gerçek kimliğimi söylemiş olmayı tercih ederdim. Sizler kadar sade, iffetli bir hayat yaşayabilirim, efendim.”

Kapıcı Usta’nın çenesinde beliren iki uzun çizgi, gülümsemesiyle birleşmişti. Dönüşüm Ustası’nın yüzündeki sert ifade değişmemiş, ama adam gözlerini kırıştırmıştı: Kısa bir süre düşündükten sonra, “Eminim öyledir, evet, dürüst olmak kesinlikle çok iyi bir fikir. Hangi Usta demiştiniz?”

“Fildişi,” diye söze girdi Kapıcı Usta. “Havnor’daki Büyük Liman’dan bir delikanlı, üç yıl önce kapıdan içeri almıştım. Hatırlayacağınız gibi, geçen yıl Okul’dan ayrılmıştı.”

Dönüşüm Ustası, “Fildişi! El Usta’yla çalışan çocuk mu? O burada mı?” diye İriali’yı sıkıştırmaya başladı. Dimdik duran kız yanıt vermedi.

Kapıcı Usta gülümseyerek “Okul’da değil,” dedi.

“Seni kandırmış, genç bayan. Bizi kandırmaya çalışarak seni de kandırdı.”

“Buraya gelmek ve Kapıcı Usta’ya ne söylemem gerektiğini öğrenmek için onu kullandım,” dedi İriali. “Buraya birilerini kandırmak için değil, bilmem gerekeni öğrenmek için geldim.”

“Delikanlıyı neden kabul ettiğimi hep düşünmüştümdür,” dedi Kapıcı Usta. “Şimdi anlamaya başladım.”

Bu söz üzerine Dönüşüm Ustası ona baktı ve yüzünde ciddi bir ifadeyle, “Kapıcı Usta, aklından ne geçiyor?” diye sordu.

“Sanırım Way Adası’ndan İrialı sadece bilmesi gerekeni öğrenmeye değil, bizlerin bilmesi gerekeni de bulmamız için buraya geldi.” Artık gülmeyen Kapıcı Usta’nın ses tonu da onun kadar ciddiydi. “Sanırım dokuzumuzun toplanıp tartışması gereken bir konuyla karşı karşıyayız.”

Duydukları karşısında Dönüşüm Ustası oldukça şaşırmıştı, ama Kapıcı Usta’yı sorgulamadı. Yalnızca, “Ama öğrencilerin önünde değil,” diye ekledi.

Kapıcı Usta başını sallayarak onayladı.

“Kasabada kalabilir,” dedi Dönüşüm Ustası, rahatlamıştı.

“Biz onun hakkında konuşurken mi?”

Dönüşüm Ustası kuşkulu bir sesle, “Onu Divan Odası’na getirmeyeceksin, değil mi?” diye sordu.

“Başbüyücü, Arren adlı çocuğu getirmişti.”

“Ama – ama Arren, Kral Lebannen’in ta kendisiydi . . .”

“Peki İrialı kim?”

Dönüşüm Ustası sessiz kaldı ve bir süre sonra alçak ve saygı dolu bir sesle, “Dostum, bunu öğrenmek için sence ne yapmalıyız? Sence bu kız kim olabilir, bize ne öğretebilir?”

“Biz kimiz,” dedi Kapıcı Usta, “kimiz ki, onun kim olduğunu bilmeden onu reddediyoruz?”

Bir kadın,” dedi Çağrıcı Usta.

İrialı’nın birkaç saattir beklemekte olduğu Kapıcı Usta’ya ait alçak, aydınlık ve boş odanın Büyük Ev’in mutfak bahçelerine bakan küçük camlı bir penceresi vardı; hoş, bakımlı bahçelerdi. Sebze, yeşillik ve şifalı ot yataklarının uzandığı bahçelerinin arkalarında bağlar ve meyve ağaçları görülüyordu. İri yarı, koyu tenli bir adamın, yanında iki oğlanla birlikte sebze bahçelerinden birini ekmek için dışarı çıktığını

gördü. Adamların dikkatli çalışmasını izlemek zihnini dağıtmasına yardımcı oluyordu. O anda, onlara yardım etmeyi çok istedi. Beklemek ve yabancı olmak çok zordu. Kapıcı Usta sadece bir kez gelmiş, getirdiği soğuk et, ekmek ve yeşil soğanı yemesini söylemişti, ama çiğneyip yutmak İrialı'ya çok zor gelmişti. Bahçıvanlar gitmişti ve pencereden seyredecek kimseler kalmamıştı, ama lahanalar büyüyor, serçeler tek bacakları üzerinde sekiyor, arada sırada gökyüzünde bir yerlerde bir atmaca görünüyor ve rüzgar büyük ağaçların tepesinde, bahçelerin ötesinden esiyordu.

Kapıcı geri gelip, "Gel İrialı, gel ve Roke'un Ustaları'yla tanış," dediğinde kalbi dört nala giden bir arabaya koşulmuş bir at gibi atmaya başladı. Adamın ardından labirent gibi koridorlardan geçip, bir dizi yüksek penceresi olan karanlık duvarlı bir odaya geldi. Odada bir grup adam oturuyordu, odaya girdiğinde hepsi dönüp ona bakmıştı.

"Efendiler, Way Adası'ndan İrialı," dedi Kapıcı Usta. Adamların hepsi sessizdi. Kapıcı Usta, odanın ortasına doğru gitmesini işaret ederek "Dönüşüm Ustası'yla tanışmıştın," dedi. Diğer Ustalar'ı da tanıttı, ama İrialı hepsini aklında tutamadı. Yalnızca bahçıvan sandığı adamın Şifacı Usta ve aralarında en genç, sert bakışlı ve taştan oyulmuş gibi güzel bir yüzü olan uzun boylu adamın ise Çağrıcı Usta olduğu aklında kaldı. Kapıcı Usta sözlerini bitirdiğinde, ilk olarak bu genç adam konuşmuş, "Bir kadın," demişti.

Kapıcı Usta başıyla onayladı, her zamanki kibarlığıyla.

"Dokuzumuzu bunun için mi topladın? Sadece bunun için mi?"

"Sadece bunun için," dedi Kapıcı Usta.

"İç Deniz'in üzerinde uçan ejderhalar görüldü. Roke'un Başbüyücüsü, adaların taç giydirilmiş bir kralı yok. Yapmamız gereken gerçek işler var," dedi Çağrıcı Usta, sesi de taş gibi soğuk ve ağırdı. "Bunları ne zaman yapacağız?"

Kapıcı Usta yanıt vermediği için rahatsızlık verici bir sessizlik olmuştu. Sonunda, boz cüppesinin altına kırmızı bir tunik giymiş, ufak tefek ve parlak gözlü bir adam konuşma-

ya başladı, “Bu kadını Ev’e öğrenci olarak kabul mu ediyor-sun, Kapıcı Usta?”

“Eğer kabul edersem, bunu onaylamak ya da onayla-mamak sizlere kalmıştır,” oldu Kapıcı Usta’nın yanıtı.

“Ediyor musun?” diye sordu kırmızı tunikli adam, yü-zünde hafif bir gülümseme vardı.

“El Usta,” dedi Kapıcı Usta, “o, öğrenci olarak kabul edilmek istedi ve bu isteği reddetmek için hiçbir neden gö-remiyorum.”

“Birçok neden var,” dedi Çağrıcı Usta.

Boğuk, berrak sesli bir adam sözü aldı: “Burada geçerli olan bizlerin hükmü değil, uyacağımıza yemin ettiğimiz Roke Kuralı.”

“Kapıcı Usta’nın kurala karşı gelmeyi düşündüğünü sanmıyorum,” dedi beyaz saçlı, iri kemikli, sert yüzlü, iri yarı bir adam olmasına karşın, konuşana kadar İrialı’nın fark etmediği bir adam. Ardından İrialı’ya dönüp, “Benim adım Kurremkarmerruk,” diye ekledi. “Büyü Okulu’nun İsimci Ustası olarak, kendi adım da dahil, adları özgür kılarım. Sana İrialı adını kim verdi?”

“Köyümüzün cadısı, Gül, efendim,” diye yanıtladı kız. Dimdik duruyordu, ama sesi titrek ve kaba çıkmıştı.

Kapıcı Usta, İsimci Usta’ya “Adı yanlış mı konmuş?” diye sordu.

Kurremkarmerruk başını salladı. “Hayır. Ama . . .”

Herkese sırtı dönük, sönük şömineye bakarak ayakta du-ran Çağrıcı Usta, olduğu yerde döndü. “Cadıların birbirine taktığı adlar bizi ilgilendirmiyor,” dedi. “Bu kadın ilgini çe-kiyorsa, Kapıcı Usta, bu işi bu duvarların dışında, korumaya yemin ettiğin kapının dışında sürdürmelisin. Kadının bura-da işi yok ve hiç olmayacak. Buraya yalnızca karışıklık, uyuşmazlık ve zayıflık getirecektir. O buradayken başka bir şey söylemeyecek ve bir daha konuşmayacağım. Bilinçli ola-rak yapılan hataya verilecek tek yanıt sessizliktir.”

Daha önce konuşmamış ustalardan biri, “Sessizlik yeterli değil, efendim,” diye söze girdi. İrialı'nın gözlerine çok tuhaf bakıyordu; soluk pembemsi bir cildi, uzun ve cansız saçları, buz rengi, kısık gözleri vardı. Konuşması da tuhaftı, soğuk ve sanki bozuk bir sesle konuşur gibiydi. “Sessizlik her şeyin yanıtıdır ve hiçbir şeye yanıt değildir,” dedi.

Çağrıcı Usta, soylu ve karanlık yüzünü kaldırıp soluk yüzlü adama baktı, ama konuşmadı. Hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp odadan çıktı. İrialı, Çağrıcı Usta yanından geçerken ürperdi. Sanki bir mezar açılmış gibiydi, soğuk, nemli, karanlık bir mezar. Nefesi gırtlığında düğümlenip kaldı. Güçlkle soluk alabiliyordu. Kız kendine geldiğinde, Dönüşüm Ustası'nı ve soluk yüzlü adamın dikkatlice ona baktıklarını gördü.

Kıza bakışlarını dikmiş bir başka adam, boğuk sesli bir çanı andıran bir sesle, yalın, nazık bir ciddiyetle konuşmaya başladı. “Gördüğüm kadarıyla, seni buraya getiren adam zarar vermeye çalışıyordu, ama sen öyle değilsin. Ancak burada olman, İrialı, bize ve kendine zarar veriyor. Yerli yerinde olmayan her şey çevresine zarar verir. İyi çalınan bir nota bile, ait olmadığı bir ezgiyi bozar. Kadınlar, kadınlara öğretir. Cadılar, sanatlarını diğer cadılardan ve sihirbazlardan öğrenir, büyücülerden değil. Burada öğretilen, bir kadının diline uygun bir lisan değildir. Genç yüreğin böylesi kurallara isyan ediyor, bunların haksızlık, keyfi olduğunu söylüyor. Ama bunlar doğru kurallardır; bizim istediğimiz şekilde değil, olması gereken şekildedir. Haklı ve haksız, aptal ve bilge, herkes buna uymalı ya da hayatlarını feda edip üzölmelidir.”

Yanında duran Dönüşüm Ustası ile yüzünde kararlı bir ifade olan zayıf, yaşlı adam başlarını sallayarak onayladılar. El Usta “İrialı, üzgünüm. Fildişi benim öğrencimdi. Onun eğitimini beceremediysem, gitmesine izin vermekle çok büyük bir hata yaptım. Önemsi bir olduğunu sandım, dolayısıyla zarar vereceğini düşünemedim. Ama sana yalan söyledi ve seni aldattı. Utanç duymamalısın. Hatalı olan o idi, sen değil,” dedi.

“Utanmıyorum,” diye yanıtladı İriali. Hepsine birden baktı. Nezaketlerinden dolayı onlara teşekkür etmesi gerektiğini düşündü, ama doğru sözcükleri bulamadı. Güçlkle başını salladı, arkasına döndü ve uzun adımlarla odadan çıktı.

Koridorların kesiştiği bir köşe başında ne yöne gideceğine karar vermeye çalışırken Kapıcı Usta ona yetişebildi. “Bu taraftan,” diyerek yanında yürümeye başladı ve bir süre sonra “Buradan,” diyerek onu bir kapının önüne götürdü. Bu, boynuz ve fildişinden yapılmış bir kapı değildi. Siyah ve iri bir meşe ağacından, tek parça, üzerinde yılların eskittiği demir bir sürgü olan bir kapıydı. “Bu arka kapıdır,” dedi büyücü, sürgüyü çekerken. “Eskiden Medra’nın Kapısı derlerdi. Her iki kapıya da ben bakarım.” Kapıyı açtı. Günün parlaklığı İriali’nin gözlerini kamaştırdı. Tekrar görebildiğinde, kapıdan bahçelere ve tarlalara giden bir patikayı seçebildi; tarlaların ardında yüksek ağaçlar ve sağ yanında Roke Tepesi vardı. Ama kapının hemen dışında, patikanın başında duran soluk saçlı, çekik gözlü adam onları bekler gibiydi.

“Şekilleme Ustası,” diyerek selamladı Kapıcı Usta, hiç şaşırmamışa benziyordu.

“Bu hanımı nereye gönderiyorsun?” diye sordu Şekilleme Ustası tuhaf lisanıyla.

“Hiçbir yere,” dedi Kapıcı Usta. “Onu içeri aldığım gibi, şimdi de kendi rızasıyla dışarı çıkarıyorum.”

Şekilleme Ustası, “Benimle gelir misin?” diye sordu İriali’ya.

İriali önce ona, sonra Kapıcı Usta’ya baktı, yanıt vermekten çekinmişti.

“Ben Ev’de yaşamıyorum. Hiçbir evde yaşamıyorum,” diye devam etti Şekilleme Ustası. Hızla dönerek “Orada yaşıyorum, Koru’da . . . hah,” diye ekledi. Büyük, beyaz saçlı Kurremkarmerruk, İsimci Usta, patikanın hemen aşağısında bekliyordu. Diğer büyücü “hah” diyene kadar orada değildi. İriali bir birine bir diğerine boş boş bakakaldı.

Yaşlı adam kıza, “Bu yalnızca benim bir görüntüm, bir gözbağı, bir tılsım,” diye açıkladı. “Ben burada da yaşamıyorum. Çok çok ötedeyim,” diyerek kuzeyi işaret etti. “Şekilleme Ustası’yla işin bittiğinde oraya gelebilirsin. İşminle ilgili daha çok şey bilmek isterim.” Diğer iki büyücüyü başıyla selamlayıp bir anda yok oluverdi. Adamın olduğu yerden bir bal arısı vızıldayarak uzaklaştı.

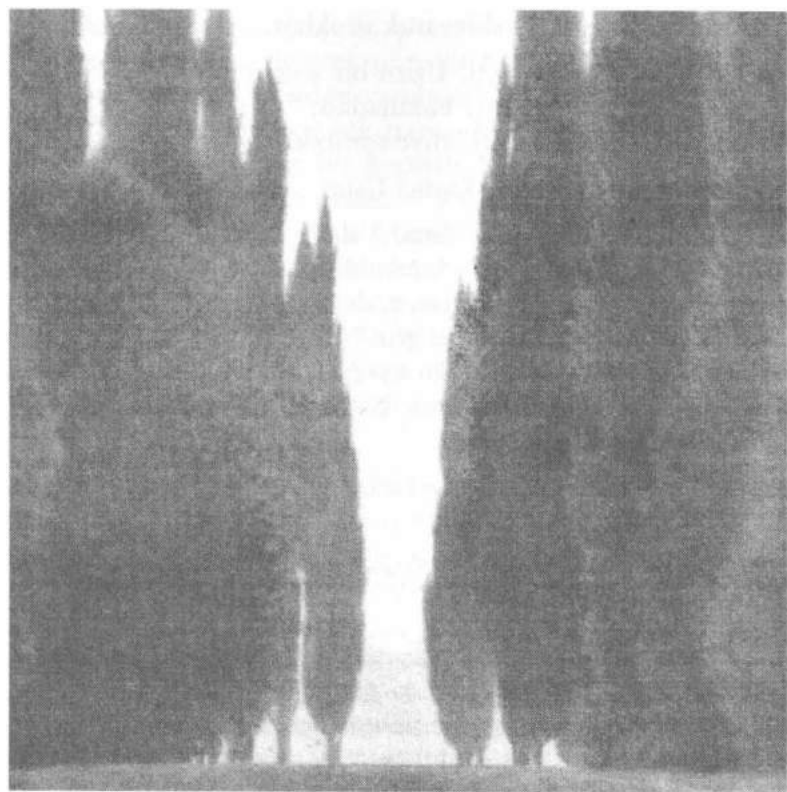
İrinalı başını yere eğdi. Uzun bir sessizliğin ardından, boğazını temizleyip, yukarı bakmadan, “Burada olmamın size zarar verdiği doğru mu?” diye sorabildi.

“Bilmiyorum,” dedi Kapıcı Usta.

“Koru’da bir zararı olmaz,” dedi Şekillendirme Ustası. “Hadi gel. Eski bir ev var, bir kulübe. Eski, kir pas içinde bir yer. Ama senin için fark etmez, değil mi? Orada kalabilirsin. Beni izle. Kendi gözlerinle gör.” Ve maydanozlarla fasulye çalıları arasından, patikadan aşağı doğru yürümeye başladı. Kız belli belirsiz gülümseyen Kapıcı Usta’ya baktı ve soluk saçlı adamı izlemeye başladı.

Neredeyse bir kilometre kadar yürüdüler. Koru, sağ tarafta batı güneşi altında bütün ihtişamıyla belirdi. Bir sürü gri çatısıyla, daha alçak bir tepeye oturan Okul, arkalarında kalmıştı. Korunun ağaçları artık bir kule gibi önlerinde yükseliyordu. Koruluğun yeşilliği içinde meşe ve söğüt ağaçları, kestane ve dişbudaklar, yaprak dökmeyen başka büyük ağaçlar fark ediliyordu. Güneşin yer yer girebildiği koyu gölgelerin içinden akan dere boyunca, su içmek için gelen sığırlar ve koyunların ezdiği çimenler dışında her yer yemyeşildi. Elli, altmış kadar koyunun kısa, parlak çimenlerde otladığı bir çayırdan geçmiş, derenin yanında duruyorlardı. Büyücü ağaçların öğleden sonraki gölgesinde yarı gizlenmiş, alçak, yosun kaplı bir çatıyı eliyle işaret edip, “İşte ev,” dedi. “Bu akşam burada kalır mısın?”

İrinalı’dan kalmasını istememiş, rica etmişti. Bu incelik karşısında kızın tek yapabildiği başıyla onaylamaktı.

“Yemek getireyim,” dedi adam ve İsimci Usta gibi tuhaf olmasa da, ağaçların gölgeleri ve gün ışığı altında uzun adımlarla uzaklaştı. İrialı adamın gittiğinden emin olana kadar bekleyip, yüksek çimenlerin ve yabancı otların arasından küçük eve doğru yürümeye başladı.

Ev çok eski görünüyordu. Birçok kere tamirat görmüştü, ama son zamanlarda pek dokunulmamış gibi duruyordu. İçerinin görüntüsünden, çok uzun zamandır kimsenin yaşamadığı anlaşıyordu. Ama hoş bir havası vardı; sanki orada uyumuş olanların huzurlu bir uyku çekmişler gibi. Eski duvarlar, sıçanlar, örümcek ağları ve tek tük eşyanın hiç biri İrialı’ya yabancı değildi. Eski bir süpürge bulup biraz ortalığı süpürdü. Tahta yatağın üstündeki battaniyesini havalandırdı. Kapakları eğri bir dolabın içinde bulduğu kırık testiye kapıdan on adım uzakta pırıl pırıl akan dereden doldurdu. Bütün bunları kendinden geçmiş bir şekilde yapıp bitirdiğinde, güneşin ısıttığı duvara yaslanıp çimenlerin üzerinde uyuyakaldı.

Uyandığında, Şekilleme Ustası bir sepetle geri dönmüş, yanında oturuyordu.

“Aç mısın? Ye,” dedi adam.

“Daha sonra yerim efendim, teşekkür ederim,” diye yanıtladı İrialı.

Büyücü, “Ben acıktım,” diyerek sepetten haşlanmış bir yumurta alıp kırdı, kabuklarını soydu ve yemeye başladı.

“Buraya Susamuru’nun Evi diyorlar,” diye konuşmaya devam etti. “Çok eskidir. Büyük Ev kadar eski. Burada her şey eskidir. Bizler de eskiyiz . . . yani Ustalar.”

İrialı “Yaşlı değilsiniz,” diye adamın sözünü kesti. Adam otuz, kırk yaşlarında gibi görünse de, tam olarak söylemek zordu; saçlarının beyaz olduğunu düşünüyordu, çünkü siyah değildi.

“Ama çok uzaklardan geldim. Onca yolu geçmek yıllar alabilir. Ben Karg’lıyım, Karego’dan. Hiç duydun mu?”

“Aksaçlı Adamlar!” diye atıldı İrialı, gözlerini kocaman açmış, adama bakıyordu. Papatya’nın bütün şarkılarında doğu yörelerinden gelip, masum bebekleri mızraklarına dizen Aksaçlı Adamlar’ın ve Erreth-Akbe’nin Barış Halkası’nı kaybedişinin, yeni şarkılardaysa Kral’ın Hikayesi ve Başbüyücü Çevik Atmaca’nın Kır Adamlar’ın diyarına gidip halkayı nasıl geri getirdiğinin hikayesi anlatılırdı . . .

“Aksaçlı mı?” diye sordu Şekillendirme Ustası.

“Ak. Beyaz,” dedi İrialı uzaklara bakarak, utanmıştı.

“Ha,” dedi adam bir süre sonra, “Çağrıcı Usta yaşlı değildir.” Ve İrialı çekik, buz rengi gözleri üzerinde hissetti.

Yanıt vermedi.

“Sanırım onu korkuttun.”

Kız başıyla onayladı.

Sessiz geçen birkaç dakikanın ardından, adam yeniden konuşmaya başladı, “Bu ağaçların gölgesinde, kötülük bulunmaz. Yalnızca gerçekler vardır.”

“Yanımdan geçtiğinde,” diye söze başladı İrialı, “bir mezar gördüm.”

“Ah,” dedi Şekilleme Ustası.

Dizinin yanında yumurta kabuklarından bir tepe yapmıştı. Beyaz kabuk parçalarını önce bir yay gibi dizmiş, sonra da ucunu kapatıp bir daire oluşturmuştu. “Evet,” dedi, yumurta kabuklarını inceleyerek; ardından, toprağı hafifçe kazarak kabukları dikkatlice gömdü. Ellerini temizlerken bakışları önce İrialı’ya, sonra da uzaklara daldı.

“Cadı mıydın, İrialı?”

“Hayır.”

“Ama bu konularda bilgilisin.”

“Hayır, değilim. Gül bana öğretmedi. Buna cesaret edemeyeceğini söyledi. Çünkü bende gücün olduğunu düşünüyordu ve bunun ne olduğunu bilemiyordu.”

Büyücü yüzünde ciddi bir ifadeyle, “Senin şu Gül, pek zeki bir çiçekmiş,” dedi.

“Ama bir şey . . . bir şey yapmam gerektiğini biliyorum, bir şey olmam gerektiğini. O yüzden buraya gelmek istedim. Bunu bulmak için. Bilgeler Adası’nda.”

İrialı, adamın tuhaf yüzüne alışmaya başlamıştı, aklından geçenleri artık yüzünden okuyabiliyordu. Yüzünde üzgün bir ifade olduğunu düşündü. Sert, hızlı, kuru ve sakın bir konuşma tarzı vardı. “Bilge adamların hepsi de öyle ulu kişiler değil, ha?” dedi adam. “Belki Kapıcı.” Gözlerini kızın gözlerine dikmiş, hiç gülümsemeden, doğrudan ona bakıyordu. “Ama orada, koruda, ağaçların altında . . . Eski bilgelik vardır. Hiç eskimeyen bilgelik. Sana öğretemem, ama seni Koru’ya götürebilirim.” diyerek ayağa kalktı. “İster misin?”

İrialı tereddütlü bir şekilde, “Evet,” diye yanıtladı.

“Ev hoşuna gitti mi?”

“Evet –”

Büyücü “Yarın,” dedi ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

İrialı sonraki birkaç haftayı, yazın sıcak günlerini Susamuru’nun Evi’nde uyuyarak ve Şekilleme Ustası’nın sepetiyle getirdiği yumurtaları, peyniri, yeşilliği, sebzeleri, tütülenmiş eti yiyerek geçirdi. Öğleden sonraları yüksek ağaçlardan oluşan koruda yaptıkları yürüyüşlerde, her seferinde başka bir patikadan geçiyorlarmış ve sanki bu patikalar korunun ötesinde bir yerlere gidiyormuş gibi geliyordu. Sessizce yürüyor, mola verdiklerinde bile nadiren konuşuyorlardı. Büyücü sessiz bir adamdı. İçinde belli belirsiz bir öfke olsa da, bunu kıza hiç göstermiyor, yanında yürürken, Koru’daki ağaçlar, kuşlar ve diğer dört bacaklı yaratıklar kadar buraya ait duruyordu. İlk başta söylediği gibi, İrialı’ya hiçbir şey öğretmeye çalışmamıştı. Kız ona Koru’yu sorduğunda, Roke Tepesi kadar eski olduğunu, Segoy adalar diyarını yarattığından beri var olduğunu, ağaçların köklerinde gizli olan büyü gücünün ağaçların yetiştiği her yere erişebil-

diğini anlatmıştı. “Koru bazen buradadır,” demişti, “ve bazen de başka bir yerde. Ama her zaman vardır.”

Büyücünün yaşadığı yeri hiç görmemişti. Yazın bu ılık akşamlarında, canı nerede isterse orada uyuyordur, diye düşünmüştü. Getirdiği yiyeceklerin nereden geldiğini sorduğunda, doğrudan Okul’dan gelmediğini, ancak Ustalar’ın hasada, tarlalarına ve meyve bahçelerine sağladıkları korumaya minnettarlıklarını göstermek için köylülerin verdiğini söylemişti. Bu açıklama İrialı’ya mantıklı gelmişti. Way Adası’nda, “ekmeksiz,aşsız kalmış bir büyücü” ne görülmüş, ne de duyulmuştu. Ama o büyücü değildi ve bu nedenle ekmeğini kazanmış olmak için, bir köylüden ödünç aldığı aletler ve saman parasından kalanlarla Thwil Kulesi’nden aldığı sıvayla Susamuru Evi’ni elinden geldiğince onarmaya çalışmıştı.

Şekilleme Ustası öğleden önce hiç gelmediği için, sabahları yeterince boş vakti oluyordu. Yalnızlığa alıştı, ama cadı Gül’ü, Papatya’yı ve Tavşan’ı, tavukları, inekleri ve koyunları, gürültücü, aptal köpekleri ve Eski İria’yı bir arada tutmak, masaya yemek koyabilmek için evde yaptığı işleri özlemişti. Her sabah, büyücü gün ışığı renginde parlayan saçlarıyla ağaçların arasından görünene kadar, telaşsız bir şekilde ev işleriyle uğraşıyordu.

Koru’ya girdiği anda kazanmak, hak etmek ve hatta öğrenmek gibi düşüncelerin hiç biri kalmıyordu. Orada olmak yeterliydi.

Kız, Büyük Ev’in öğrencilerinin koruya gelip gelmediğini büyücüye sorduğunda, adam “Bazen,” demişti. Bir başka seferindeyse, “Benim sözlerimin hiçbir anlamı yok. Yaprakları dinle.” olmuştu yanıtı. Öğretmek adına adamın söylediği yegane sözler bunlar olmuştu. İrialı Koru’da yürürken, rüzgarın yaprakları hışırdatışını ya da ağaçların tepesinde delice esişini dinliyordu; gölge oyunlarını izliyor ve toprağın derinliklerindeki ağaç köklerini düşünüyordu. Burada olmaktan tümüyle hoşnuttu. Yine de, huzursuzluğa ya da telaşa kapılmadan beklediğinin farkındaydı. Bu sessiz bekle-

yiş, koruluktan çıkıp açık gökyüzünü gördüğünde kendisini daha derinden belli ediyordu.

Bir keresinde, önlerinde dikilen koyu yeşillikler kendisine çok yabancı gelecek kadar uzaklaştıkları bir gün, uzaklardan, üflenlen bir boru ya da çığlık gibi belli belirsiz bir ses duymuştu. Orada hareketsiz beklemiş, batı yönünü dikkatle dinlemişti. Büyücü ise İriyalı'nın durduğunu fark edene kadar yürümeye devam etmişti.

“Duydum . . .” demişti kız, ama ne duyduğunu söyleyememişti.

Adam da durup dinlemişti. Sonra da bu uzak çağrının büyütüp derinleştirdiği bir sessizlikte yürümeye devam etmişlerdi.

İriyalı, Koru'ya yanında büyücü olmadan hiç gitmemiş, büyücünün de onu orada yalnız bırakması için günler geçmişti. Ancak bir öğleden sonra, meşe ağaçlarının çevrelediği bir açıklığa geldiklerinde, büyücü, “Buraya geri döneceğim, tamam mı?” diyerek hızlı, sessiz adımlarıyla uzaklaşarak, ormanın her an değişir gibi duran derinliklerinde göz açıp kapayıncaya kadar kaybolmuştu.

İriyalı'nın koruyu kendi başına keşfetmeye hiç niyeti yoktu. Korunun sükuneti, insanı hareketsizliğe, izlemeye ve dinlemeye davet eder gibiydi; ayrıca korudaki patikaların ne kadar dolambaçlı olduğunun da farkındaydı. Varlık Korusu, Şekilleme Ustası'nın dediği gibi, “dışarıdan görüldüğünden daha büyük”tü. Güneşin yer yer erişebildiği bir gölgelik bulup oturdu ve yaprakların gölgelerinin toprakta yaptığı ışık oyunlarını izlemeye başladı. Meşe ağaçları burada çok sıkı; korulukta hiç yaban domuzuyla karşılaşmamasına karşın, burada izlerini görebiliyordu. Bir an bir tilki kokusu alır gibi oldu. Düşünceleri, ılık yaz rüzgarı kadar sessiz ve hafif hareket ediyordu.

Zihni Koru'da genelde düşüncelerinden sıyrılıp, ormanın kendisiyle dolardı, ama o gün hatıraları tüm canlılığıyla gözünün önüne gelmişti. Fildişi'ni, onu bir daha hiç göremeyeceğini düşünmüş, genç adamın kendisini Havnor Adası'na

geri götürecek bir gemi bulup bulamadığını merak etmişti. Adam Batıgöleti'ne bir daha asla geri dönmeyeceğini söylemişti; genç adam için tek yer Büyük Liman'dı, Kralın Şehri'ydi ve Way Adası, Solea şehri gibi denizin dibini boylasa umurunda bile olmazdı. Way diyarının yollarını ve tarlalarını düşününce kalbi sevgiyle doldu. Eski İria köyünü, İria Tepesi'nin altındaki bataklığı ve eski evi düşündü. Papatya'nın mutfakta tahta nalınlarıyla dans ederek şarkılar söylediği kış akşamlarını, elinde bağ bıçağıyla üzüm bağlarında ona asmaları, "tam içinde yaşamın olduğu yerden" nasıl budayacağını öğreten yaşlı Tavşan'ı ve bir çocuğun kırık kolundaki acıyı dindirmek için sihirler okuyan cadı Gül'ü, Etaudis'ini düşündü. Bilge insanlar tanıdım, diye düşündü. Babasını hatırlayınca irkilse de, yaprakların ve gölgelerin hareketleri sarhoş adamın bağırان görüntüsünü gözlerinin önüne getirdi. Adamın büyük ellerinin bedeninde zorla gezinmesini hissetti. Babasını göz yaşları içinde, hasta, utanılacak halde gördü ve acıyla kasılan bedeni bir anda gevşedi. Hiç tanımadığı annesi bile o adamdan daha değerliydi.

Ilık gölgede rahatlayarak gerindi ve tekrar Fildişi geldi aklına. Hayatında arzuladığı kimse olmamıştı. Alımlı ve kibirli büyücüyü atının üzerinde ilk gördüğünde, onu arzulayabilmeyi çok istemişti; ama yapmadı, yapamadı ve belki de tılsımlarla korunduğunu düşündü. Cadı Gül büyücülerin tılsımlarından bahsetmiş, "Ne senin aklına, ne de onunkine girebilir, anlıyor musun? Çünkü tılsım güçlerini eksilteceğini söylerler," demişti. Ama Fildişi, zavallı Fildişi her zaman çok korunmasızdı. İffet büyüsü yapılmış biri varsa, bu kesinlikle kendisi olmalıydı, çünkü onun kadar çekici ve yakışıklı bir adama karşı bile duyguları hoşlanmanın ötesine geçememiş, onu heyecanlandıran tek şey ise genç büyücünün kendisine öğretebilecekleri olmuştu.

Koru'nun derin sessizliğinde kendisini düşündü. Kuşlar susmuş, esinti dinmişti, yapraklar hareketsiz duruyordu. Güçlü kollarına, gömleğinin üzerinden göğüslerinin ufak, hafif kabarıklığına bakıp, "Kısırın teki miyim, eksik olan, kadın bile olamayan biri miyim?" diye düşündü.

Başını kaldırdığında Aksaçlı Adam'ın ulu kavakların arasındaki dar patikadan çıkıp açıklığa doğru geldiğini gördü.

Adam, genç kızın önünde durdu. İrialı utandığını hissetti, yüzü ve boğazı yanıyor, midesi bulanıyor, kulakları çınlıyordu. Adamın dikkatini başka yöne çekmek için konuşmaya çalıştı, söyleyecek bir şeyler aradı ama hiçbir şey bulamadı. Adam yaklaşıp yanına oturduğunda, başını eğip kurumuş bir yaprağı inceler gibi yaptı.

“Ne istiyorum?” diye sordu kendine ve cevap sözcüklerle değil, tüm gövdesi ve ruhundan geldi: ateş, bundan daha büyük bir ateş istiyordu, yükselmek, alevler içinde yükselmek . . .

Kendine geldiğinde, ağaçların altındaki durgun havayı hissedebildi. Aksaçlı Adam yanına oturup başını eğdiğinde, İrialı onun ne kadar narin ve hafif görüldüğüne, ne kadar sessiz ve kederli olduğuna şaştı. Kıza zarar vermezdi.

Büyücü, İrialı'ya döndü.

“İrialı,” dedi, “yaprakları duyabiliyor musun?”

Yeniden çıkan hafif bir rüzgar, kavaklar arasında hafif bir fısıltıyı taşır gibiydi. “Biraz,” diye yanıtladı İrialı.

“Sözleri duyuyor musun peki?”

“Hayır.”

İrialı hiçbir şey sormadı, adam da başka bir şey söylemedi. Genç kız, ayağa kalkıp onları bir şekilde koruluğun dışına, Thwilburn ile Susamuru'nun Evi'nin kavuştuğu açıklığa çıkan patikaya yönelmiş olan büyücüyü izlemeye başladı. Oraya vardıklarında akşam olmak üzereydi. Büyücü dere-nin tam koruyu terk ettiği yerden su içti, İrialı da onu takip etti. Dere kenarındaki uzun ve serin çimlerin üzerine oturduklarında, büyücü yeniden konuşmaya başladı.

“Benim halkım, Karglar, tanrılara taparlar. İkiz tanrılara, kardeşlere. Ve kral da bir tanrıdır. Ama onlardan önce ve onlardan sonra, dereler hep olacaktır. Mağaralar, taşlar, tepeler. Ağaçlar. Yeryüzü. Yeryüzünün karanlığı.”

“Kadim Güçler,” dedi İrialı.

Büyücü başıyla onayladı. “Orada, kadınlar Kadim Güçleri bilirler. Buradaysa, cadılar. Ve bilgi kötü bir şeydir, öyle değil mi?”

Sözlerinin sonuna eklediği o küçük, şüpheli “değil mi?” İrialı’yı hep şaşırtmayı başarıyordu, bu sefer de yanıtsız bırakmayı tercih etmişti.

“Karanlık kötüdür,” dedi Şekilleme Ustası. “Değil mi?”

İrialı derin bir nefes aldı ve büyücünün doğrudan gözlerinin içine bakarak, “*Sadece karanlıkta bulabilirsin ışığı,*” dedi.

“Ah,” dedi büyücü ve yüzündeki ifadeyi kızın görmemesi için başını çevirdi.

“Gitmeliyim,” dedi İrialı. “Koru’da yürüyüşlere çıkabilirim, ama orada yaşayamam. Ora, a . . . oraya ait değilim. Hem Okuyucu Usta burada olmamın zarar verdiğini söyledi.”

Şekilleme Ustası, “Hepimizin varlığı zarar verir,” dedi.

Her zaman yaptığı gibi, dere kenarında eline gelen bir avuç kum üzerinde yapraklar, ot parçaları ve çakıl taşlarıyla oynayarak şekiller oluşturuyor, inceliyor, yeniden düzenliyordu. “Zarardan bahsetmenin zamanı geldi,” dedi.

Uzun bir sessizliğin ardından, konuşmasına devam etti. “Çevik Atmaca’yı genç kralla birlikte ölümün kıyısından bir ejderhanın getirdiğini biliyorsun. Sonra, ejderha Çevik Atmaca’yı evine götürdü, çünkü Başbüyücü güçlerini kaybetmişti, artık büyücü değildi. Hemen ardından, Roke Ustaları her zamanki gibi yeni bir Başbüyücü seçmek için Koru’da toplandı. Ama bu sefer her zamanki gibi değildi.

“Ejderha gelmeden önce, Çağrıcı Usta da sanatını kullanarak gidebildiği ölüm diyarından geri gelmişti. Efendimizi ve genç kralı orada, taş duvarın arkasındaki diyarda görmüş. Geri dönemeyeceklerini, Çevik Atmaca’nın ona geri dönmesini, bize, yaşama bu haberi iletmesini istediğini söyledi. Efendimiz için hepimiz yas tuttuk.

“Ama sonra ejderha Kalessin, Çevik Atmaca’yla birlikte geri döndü.

“Başbüyücü Kral Lebannen’in önünde diz çöktüğünde, Çağrıcı Usta da bizlerle birlikte Roke Tepesi’ndeydi. Sonra ejderha, efendimizi evine götürdüğünde, Çağrıcı Usta yere yıkılıverdi.

“Kalbi atmadan, ölü gibi yatıyordu; soğuktu, ama nefes alıyordu. Şifacı Usta bütün sanatlarını kullandı ama onu uyandırmayı başaramadı. ‘Öldü,’ dedi. ‘Nefesi onu terk etmiyor, ama öldü.’ Onun için yas tuttuk. Sonra, hepimiz ümitsizliğe kapıldığımız için, baktığım tüm şekiller değişim ve tehlikeyi işaret ettiği için, yeni bir Roke Muhafızı, bizlere yol gösterecek bir Başbüyücü seçmek için yeniden toplandık. Ve toplantıda genç kralı Çağrıcı Usta’nın yerine oturttuk. Bizlerle birlikte oturmasının doğru olacağını düşünmüştük. Yalnızca Dönüşüm Usta ilk başta buna karşı çıkmış, sonra kabul etmişti.

“Toplandık, tartıştık ama seçemedik. Onu konuştuk, bunu tartıştık, ancak kimse bir isim öneremedi. Sonra ben . . .” Bir süre durakladı. “Karg insanların *eduevanu* dediği bir şey oldu, yani diğer nefes. Sözcükler bir anda dilimden döktü *Hama Gondun!* dedim. Ve Kurremkarmerruk bunu Hard diline tercüme etti: ‘Gont’tan bir kadın.’ Ancak kendime geldiğimde, bunun ne anlama gelebileceğini açıklayamadım. Ve Başbüyücü’yü seçmeden dağıldık.

“Kral, Yelanahtarı Usta eşliğinde kısa bir süre içinde ayrıldı. Krala tacı giydirilmeden önce, ‘Gont’tan bir kadın’ın ne anlama geldiğini Başbüyücü’ye danışmak için birlikte Gont Adası’na gittiler. Ha? Ama lordu bulamadılar, yalnızca Halka’nın Tenar’ını bulabildiler. Kadın onlara aradıklarının kendisi olmadığını söyledi. Hiç kimse, hiçbir şey bulamadılar. Sonunda Lebannen bunun daha gerçekleşmemiş bir kehanet olduğuna karar verdi ve Havnor Adası’nda tacını kendi elleriyle taktı.

“Şifacı Usta gibi, ben de Çağrıcı Usta’nın öldüğüne kanaat getirmiştım. Alıp verdiği soluğun, tıpkı yılanların öldükten çok sonra bile kalplerinin atmasını sağlayan büyü

gibi, büyücünün hayattayken yaptığı ve bizlerin anlayamadığı bir tılsım sayesinde olduğunu sanıyorduk. Nefes alıp veren birini gömmek korkunç bir şey olsa da, bedeni artık soğumuştı ve kan dolaşımı durmuştu, bedenin içinde ruh yoktu. Bu daha da korkunçtu. Sonuçta, cenaze törenini hazırladık. Ve orada, mezarının başında, gözlerini açtı. Beden kıpırdadı ve konuşmaya başladı. ‘Yapılması gerekeni yapmak için, kendimi yaşama geri çağırdım,’ ” dedi.”

Şekilleme Ustası’nın sesi her zamankinden daha titrek çıkmıştı. Çakıl taşlarından yaptığı şekli aniden elinin tersiyle bozuverdi.

“Yelanahtarı Usta döndüğünde, yine dokuz kişi olmuştuk. Ama bölündük. Çünkü Çağırıcı Usta yeniden toplanıp Başbüyücü’yü seçmemiz gerektiğini söylemişti. Kralın aramızda olmaması gerekiyordu ve ‘Gont’tan bir kadın’ her kimse, Roke bilgelerinin yanında oturması da söz konusu olamazdı. Değil mi? Yelanahtarı, Okuyucu, Dönüşümcü, El Usta onun doğru söylediğini düşünüyordu. Ve Kral Lebannen ölüm diyarından geri dönmeyi başardıysa, kehanetin doğru olması için Başbüyücü’nün de ölümden geri dönmeyi başarmış birisi olması gerekiyordu.”

“Ama –” dedi İrialı ve sustu.

Bir süre sonra Şekilleme Ustası yeniden konuşmaya başladı, “O sanat, yani çağrı . . . korkunç bir şey. Çok . . . büyük tehlike. Burada,” diyerek ağaçların koyu yeşil gölgesini işaret etti, “burada çağırma büyüsü yok. Duvarın öbür tarafından çağırmak yok. Duvar yok.”

Bir savaşçının yüzüne yansımış öfkesi, koruluğa döndüğünde yumuşamış, sakinleşmişti.

“O yüzden,” diyerek devam etti, “şimdi seni bahane edip toplanmamız gerektiğini söylüyor. Ama Büyük Ev’e gitmeyeceğim. Çağrıya uymayacağım.”

“O buraya gelmez mi?”

“Koru’da gezinebileceğini sanmıyorum. Roke Tepe-si’nde de. Tepe’de her şey olduğu gibidir.”

Kız, ne demek istediğini anlamamış olmasına rağmen, düşünceleri başka bir yönde olduğu için sormadı: “Beni bahane edip toplanmanız gerektiğini söyledi dedin.”

“Evet. Bir kadını göndermek için dokuz büyücü bir araya gelmeli,” Çok nadir gülümsüyordu, güldüğü zaman ise bunu hızla ve hiddetle yapıyordu. “Roke Kuralları’nı uygulamak için toplanmalıyız. Ve Başbüyücü’yü seçmek için.”

İrialı, “Eğer buradan gideceksem –” diye düşündü yüksek sesle, “İsimci Usta’ya giderim . . .”

Büyücü başını hayır anlamında sallayıp, “Burada daha güvendesin,” dedi.

Zarar verme düşüncesi İrialı’nın canını sıkıyordu, ama tehlikede olduğunu hiç düşünmemişti. Büyücünün sözleri aklına yatmıştı. “Başımın çaresine bakabilirim,” dedi. “Öyleyse İsimci ve sen. Üçüncü kim, Kapıcı mı?”

“Thorion’un Başbüyücü olmasını istemiyorum. Çok düşünüp az konuşan Şifacı Usta’nın da.” İrialı’nın şaşkınlık içinde kendisine baktığını fark etti. “Çağrıcı Usta Thorion gerçek adını kullanır,” dedi. “Ne de olsa o bir ölü, değil mi?”

Kral Lebannen’in de gerçek adını kullanmaktan çekinmediğini biliyordu. O da ölüm diyarından geri dönmüştü. Yine de, Çağrı Ustası’nın da bunu yaptığını düşündükçe şaşırıyor ve huzursuz oluyordu.

“Peki ya . . . öğrenciler?”

“Onlar da bölündü.”

İrialı, içinde çok az zaman geçirdiği Okul’u düşündü. Oturduğu yerden, Koru’nun eteğinden, binayı tek tip bir varlık olarak ve bir kafes, bir kümes gibi başkalarını ondan uzak tutan taş duvarlarını gördü. Böyle bir yerde insan dengesini nasıl koruyabilirdi ki?

Şekilleme Ustası dört çakıl taşından küçük bir eğri yaparken, yeniden konuşmaya başladı. “Keşke Çevik Atmaca hiç gitmeseydi. Keşke gölgelerin ne dediğini anlayabilseydim. Ama tek duyduğum, yaprakların sürekli ‘değişim, de-

ğışim . . .' diye fısıldaması. Onlar dışında her şey değişecek." Başını kaldırıp yüzünde yine aynı sevecen ifadeyle ağaçlara baktı. Güneş batmak üzereydi; büyücü ayağa kalktı, kıza kibarca iyi akşamlar diledi ve hızlı adımlarla ağaçların altında kayboldu.

İrialı bir süre daha Thwilburn Deresi'nin yanında oturup, büyücünün anlattıkları üzerinde düşündü. Koru'da hissettikleri ve oradaki düşünceleri aklına gelince, korudaki düşüncelerin ve hislerin onu endişelendirmiş olabileceği hissine kapıldı. Eve dönüp tütsülenmiş et, ekmek ve maruldan oluşan akşam yemeğini hazırlayarak, tadını hiç fark etmeden yedi. Huzursuz bir şekilde dolaşırken kendini yeniden su kenarında buldu. Sadece en parlak yıldızların görülebildiği akşam karanlığında, su çok durgun ve sıcak görünüyordu. Kız sandaletlerini çıkarıp ayaklarını suya soktu. Su ılık olmasına rağmen, güneş kadar kızgın damarlarının atışını hissedebiliyordu. Tüm giysilerini, sahip olduğu yegane şeyler olan erkek tulumunu ve gömleğini çıkararak çı çıplak suya girdiğinde, akıntıyı tüm bedeninde hissetti. İria'daki derelerde hiç yüzmemişti ve dalga dalga hareket eden gri, soğuk denizden nefret ediyordu, ama hızlı akan su, o gece hoşuna gitmişti. Sürükleniyor ve elleriyle suyun içindeki ipek gibi yumuşak kayalara tutunarak batmadan yüzüyor, ipeksi bedeni ve bacakları yosunlar arasından kayıp geçiyordu. Tüm endişeleri ve huzursuzluğu akan suyla beraber akıp gitmişti, yıldızların beyaz ve sönük ateşini seyrederek, derenin dokunuşlarından keyif alarak yüzdü.

İrialı bir anda ürperdiğini hissetti, su soğumuştı. Hala yumuşak ve gevşek olan kollarını ve bacakları toplayıp yukarı baktığında, derenin kenarında bir adamın karartısını seçebildi.

Ani bir hareketle suda dikiliverdi.

"Çık dışarı!" diye bağırmaya başladı. "Defol git buradan, seni aşağılık, seni iğrenç sapık, yoksa ciğerlerini sökerim senin!" Sudan sıçrayarak kıyıdaki yeni kesilmiş çimenlerin üzerine çıktı ve hızla ayağa kalktı. Orada kimse yoktu. Alev alev yanıyor, öfkeden titriyordu. Dere kenarına geri döndü,

giysilerini buldu ve küfürler savurarak giymeye başladı . . .
 “Seni korkak büyücü! Seni hain orospu çocuğu!”

“İrialı?”

Kız, “O buradaydı!” diye bağırmaya başladı. “O sefil yaratık, Thorion!” Yıldızların soluk ışığında eve yaklaşmakta olan Şekilleme Ustası’na doğru hızlı adımlarla yaklaştı. “Derede yıkanıyordum, sonra orada dikilip beni seyrettiğini fark ettim!”

“Bir tılsım, sadece bir görüntü. Sana zarar veremez, İrialı.”

“Gözleri olan bir görüntü, görebilen bir görüntü! Acaba şey olabilir mi—” İrialı bir anda sustu, doğru sözcüğü bulamamıştı. Kendini çok kötü hissetti, titriyordu, ağzında kalan soğuk tükürüğü yuttu.

Şekillendirme Ustası yaklaşıp kızın ellerini tuttu. Büyücünün elleri sıcaktı, kız bir ölümlünün hissedebileceği kadar çok üşümüş olduğunu fark ederek adamın bedenine iyice sokulup ısınmaya çalıştı. Yüzü adama dönük olmasa da, el ele ve bedenleri kenetlenmiş olarak orada bir süre hareketsiz durdular. Sonunda İrialı kendini geri çekmeyi başardı ve doğrularak sıırıslıklam olan cansız saçlarını geriye doğru attı. “Teşekkür ederim,” dedi. “Üşümüştüm.”

“Biliyorum.”

“Ben hiç üşümem aslında,” dedi. “Hep onun yüzünden.”

“Sana söylüyorum, İrialı, buraya gelemez, burada sana zarar veremez.”

“Bana başka yerde de zarar veremez,” diye tersledi kız, damarlarında yine aynı alevi hissetmişti. “Bunu denemeye kalkarsa, onun canına okurum.”

“Ah,” dedi Şekilleme Ustası.

İrialı yıldızların soluk ışığında büyücüye dönüp, “Bana adını söyle—gerçek adını değil, seni düşündüğüm zamanlar seslenebileceğim adını,” dedi.

Büyücü bir süre sessiz kaldı, ardından, “Karego-At’ta, bir barbar olduğum zamanlarda, bana Azver derlerdi. Hard dilinde, savaş sancağı demektir,” diye yanıtladı.

İrialı “Teşekkür ederim,” dedi.

Küçük evde havanın boğucu ve çatının basık olduğu hissine kapılarak geçirdiği saatler sonunda, İrialı ani ve derin bir uykuya daldı. Yine aynı şekilde, aniden uyandığındaysa, gökyüzünün doğusu aydınlanmaya başlamıştı. Seyretmekten en çok zevk aldığı şeyi, gökyüzünün gün doğumundan hemen önceki halini izlemek için kapıya çıktığında, Şekilleme Ustası Azver’in gri cüppesine sımsıkı sarınmış olarak kapının önünde derin bir uykuda olduğunu gördü. Sessizce eve geri döndü. Kısa bir süre, büyücünün yalpalayarak ve yarı uykulu insanların yaptığı gibi kafasını kaşıyarak koruluğa doğru gittiğini gördü.

Aldığı malzemeye duvarlara sıva yapmak için evin iç duvarlarını kazımaya başladı. Ama güneş pencerelere vuracak kadar yükseldiğinde, açık olan kapısı çalındı. Sıska, sert bakışlı yaşlı İsimci Usta ve katı ve duygusuz bakışlarıyla, bahçıvan sandığı Şifacı Usta dışarıda bekliyorlardı.

Kapı önüne çıkıp onları selamlamak için bir şeyler mırıldandı. Roke’un Ustalar’ını karşısında gören İrialı’nın cesareti kırılmıştı, bu adamların burada olması barış dolu günlerin ve Şekilleme Ustası’yla yaptıkları sakin orman yürüyüşlerinin sona erdiği anlamına geliyordu. Huzurlu günler önceki gece sona ermişti. Bunu biliyordu, ama bilmemeyi tercih ederdi.

“Şekillendirme Ustası bizi çağırmış,” dedi Şifacı Usta. Huzursuz görünüyordu. Pencerenin altındaki yabani ot demetini fark etmişti, “Bunlar hasım yaprağı. Havnor Adası’ndan gelen birisi dikmiş olmalı. Adada yetiştiğinden habirim yoktu.” diyerek bitkiyi dikkatle incelemeye başladı ve tohumlarını kesesine doldurdu.

İrialı fark ettirmemeye çalışarak, ama dikkatlice İsimci Usta’yı inceliyor, önceki gece görüntü olduğunu sandığı şey

mi, yoksa kanlı canlı olarak orada mı olduğunu anlamaya çalışıyordu. Adamda tuhaf görünen bir şey olmamasına karşın, İrialı'ya yine de sanki orada değilmiş gibi geliyordu ve büyücü gün ışığına çıktığı zaman gölgesinin olmadığını gördü. Yanılmamıştı.

İrialı, “Buradan çok uzakta mı yaşıyorsunuz, efendim?” diye sordu.

Büyücü başıyla onayladı. “Kendimi yarı yolda bırakmak zorunda kaldım,” diye yanıtladı ve bakışlarını kaldırdığında, artık tümüyle uyanmış olan Şekilleme Ustası'nın onlara yaklaştığını gördü.

Azver onları selamlayıp, “Kapıcı gelecek mi?” diye sordu.

Şifacı Usta, “Kapılara göz kulak olsa daha iyi olurmuş, öyle dedi,” diyerek yanıtlarken, bir yandan da çok gözlü kesesini dikkatlice kapatmaya çalışıyordu. Diğerlerine bakıp, “Ama karınca yuvası kapatılabilir mi bilemiyorum.”

“Sorun nedir?” dedi Kurremkarmerruk, “Ejderhalarla ilgili kitaplar okuyordum, fark etmemişim. Kule'de çalışan bütün oğlanlar gitti.”

“Çağrıldılar,” dedi Şifacı Usta, canı sıkkın bir şekilde.

İsimci Usta “Yani?” diye sordu, sesi çok daha bunalmış geliyordu.

“Yalnızca olanların bana nasıl görüldüğünü söyleyebilirim,” oldu Şifacı Usta'nın yanıtı, isteksiz ve huzursuz görünüyordu.

Yaşlı büyücü, “Devam et,” diyerek sıkıştırdı.

Şifacı Usta hala tereddüt ediyordu. “Bu hanım bizlerden biri değil,” diyebilirdi sonunda.

Azver, “Benden biri,” diye yanıtladı.

İsimci Usta, “Kız buraya bu zamanda geldi,” diye ekledi. “Ve buraya, bu zamanda, hiç kimse tesadüfen gelmez. Herhangi birimizin aklından geçenler hepimizin düşüncesidir. İsimlerin ötesinde isimler vardır, Efendi Şifacı.”

Koyu gözlü büyücü sonunda başını sallayarak onayladı ve onların düşüncelerine boyun eğmiş olmanın rahatlığıyla, "Peki öyleyse," dedi. "Thorion diğer ustalar ve öğrencilerle son zamanlarda fazlaca vakit geçiriyor. Gizli toplantılar, kendi aralarında konuşmalar, söylentiler, fısıltılar. Genç öğrenciler çok korkmuş ve bazıları bana ya da Kapıcı'ya gitmek istediklerini söylediler. Gitmelerine izin vereceğiz, ama limanda hiç gemi yok. Hanımı getiren gemi ertesi gün Wathort'a yelken açtı ve o tarihten beri başka bir gemi gelmedi. Yelanahtarı Usta Roke rüzgarını bütün gemilere ters estiriyor. Kralın kendisi bile gelmeye kalksa, Roke'a varamayacaktır."

"Rüzgar değişene kadar, değil mi?" diye sordu Şekilleme Ustası.

"Thorion, tacını Başbüyücü giydirmedeği için Lebannen'in gerçek kral olmadığını söylüyor."

"Saçmalık! Tarihte böyle bir şey yok!" diyerek atıldı İsimci Usta. "İlk Başbüyücü, son Kral'dan yıllar sonra geldi. Roke'u çok uzun yıllar krallar yönetti."

"Ah," dedi Şekillendirme Ustası. "Ev sahibi geri döndüğünde bakıcının anahtarları teslim etmesi zor olurmuş."

Şifacı Usta sıkıntılı olsa da sabırlı sesiyle, "Barış Halkası tamamlandı," diye söze girdi, "kehanet gerçekleşti, Morred'in oğlu tacı giydi ve yine de barış gelmedi. Nerede yanlış yaptık? Neden dengeyi bulamıyoruz?"

"Thorion'un kafasında ne var?" diye sordu İsimci Usta.

"Lebannen'i buraya getirmek," diye yanıtladı Şifacı Usta. "Genç öğrenciler gerçek taçtan, burada yapılacak ikinci bir törenden bahsediyor. Başbüyücü Thorion tarafından."

İriyalı, "Uzak dursun!" diye ağzından geçirirken, aynı anda tehlikeyi uzaklaştırmak için eliyle bir işaret etti. Büyücülerden hiç biri gülmedi, ama Şifacı Usta da aynı hareketi yaptı.

İsimci Usta, "Herkesi nasıl çevresinde toplayabiliyor?" diye sordu. "Çevik Atmaca ve Thorion, Irioth'a karşı koydu-

ğunda sen buradaydın, Şifacı Usta. Onun hünerleri de Thorion'unkiler kadardı. Adamları kullanmak, onları tümüyle kontrol etmek için kullanıyordu. Thorion da aynı şeyi mi yapıyor?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Şifacı Usta. "Sadece onunla birlikteyken, Büyük Ev'deyken, yapılmış olandan başka bir şey yapılamayacağı hissine kapılıyorum. Hiçbir şeyin değişmeyeceğini, hiçbir şeyin yetismeyeceği hissine . . . İyileştirmek için ne yaparsam yapayım, hastalık hep ölümle sonlanacakmış gibi geliyor." Büyücü yaralı bir öküz gibi etrafına baktı. "Ve korkarım bu doğru. Denge'yi yeniden sağlamak için tek yapabileceğimiz, hareketsiz durmak. Çok ileri gittik. Başbüyücü ve Lebannen'in ölüme bedenleriyle birlikte gidip dönmeleri . . . bu doğru değildi. Bozulmaması gereken bir kuralı bozdular. Thorion, kuralı düzeltmek için geri döndü."

İsimci Usta'nın, "Nasıl, onları ölüme geri göndermek için mi?" sorusuna, Şekilleme Ustası "Kuralların ne olduğunu kim söyleyebilir ki?" diye karşılık verdi.

Şifacı Usta, "Bir duvar var," dedi.

"O duvarın kökleri benim ağaçlarımınki kadar derinde değil," dedi Şekilleme Ustası.

Kurremkarmerruk sert ve titreyen bir sesle, "Ancak haklısın Şifacı Usta, dengemiz kayboldu," dedi. "Ne zaman ve nerede çok ileri gittik? Neyi unuttuk, neye sırtımızı çevirdik, küçümsedik?"

İrialı büyücülere tek tek baktı.

"Denge bozulduğu zaman, hiçbir şey yapmamak iyi değildir. Bu yanlış olur," dedi Şekillendirme Ustası. "Ta ki . . ." Bir elini aşağıya indirirken, diğerini kaldırarak bir ters denge işareti yaptı.

İsimci Usta, "Kendini ölümden geri çağırmak kadar yanlış ne olabilir?" diye sordu.

"Thorion içimizde en iyisiydi . . . cesur bir adamdı ve soylu bir zekaya sahipti." Şifacı Usta'nın sesi öfke doluydu. "Çevik Atmaca onu severdi. Bizler de severdik."

“Vicdanına yenik düştü,” diye devam etti İsimci Usta. “Vicdanına uyup, her şeyi kendi başına düzeltmeye kalktı. Bunun uğruna, ölümünü reddetti. O yüzden, yaşamı da reddediyor.”

“Peki ona kim karşı koyacak?” diye sordu Şekillendirme Ustası. “Ben sadece ormanımda gizlenebilirim.”

“Ben de kulemde saklanırım,” dedi İsimci Usta. “Ve sen, Şifacı. Kapıcı ile birlikte kötülükleri dışarıda tutmak, ya da bu kez içeride tutmak için yaptığımız duvarlar arasında, Büyük Ev’de kapana kısılmış durumdasınız.”

“Ona karşı dört kişiyiz,” dedi Şekilleme Ustası.

“Bize karşı beş kişiler,” diye yanıtladı Şifacı Usta.

“İş bu noktaya kadar geldi mi?” diye hayıflandı İsimci Usta, “Segoy’un diktiği ağaçların yanında durup birbirimizi nasıl yok edeceğimizi mi konuşacağız?”

“Evet,” oldu Şekilleme Ustası’nın yanıtı. “Değişmeden kalan her şey kendi sonunu hazırlar. Koru sonsuza kadar vardır, çünkü sürekli kendini ölümle yeniler. Bu ölü elin bana dokunmasına izin vermeyeceğim. Bizlere yeniden umut getiren krala dokunmasına da. Bir işaret geldi, ‘Gont’tan bir kadın’ sözü benim ağzımdan çıktı, bu sözün unutulmasına izin vermeyeceğim.”

Şifacı, “Öyleyse Gont’a mı gitmeliyiz?” diye sordu, Azver’in öfkesinden etkilenmişe benziyordu. “Çevik Atmaca orada.”

“Halka’nın Tenar’ı da orada,” diye ekledi Azver.

“Belki umudumuz da oradadır,” dedi İsimci Usta.

Sessiz, kararsız, bir umut ışığı aradılar.

İriyalı da bir kenarda sessiz duruyordu, ama umudunu çoktan kaybetmiş, utanmış ve önemsiz olduğu hissine kapılmıştı. Bu büyücüler, sevdikleri şeyi korumak için bir çıkar yol arayan, ama ne yapacaklarını bilmeyen cesur, bilge adamlardı. Ve kız ne onlar kadar bilgeydi, ne de alınan kararlarda yeri vardı. Yanlarından uzaklaştığını kimse fark bile etmemişti. Thwilburn Deresi’nin koruluktan çıkıp kayalık-

larda küçük bir şelale oluşturduğu yere doğru yürüdü. Su sabah güneşinde parlıyor, neşeli bir sesle akıyordu. İrialı ağlamak istiyordu, ama hayatında ağlamayı hiç becerememişti. Orada durup suyu seyredirken, utanç duygusu yerini yavaş yavaş öfkeye bıraktı.

Hala tartışmakta olan üç adamın yanına döndü ve, “Azver,” diye seslendi.

Şaşırان büyücü İrialı’ya döndü ve birkaç adım yaklaştı.

“Neden Kural’a benim için karşı geldin? Hiçbir zaman sizlerden biri olamayacak bir kadın için buna değer miydi?”

Azver, “Kapıcı seni kabul etti, çünkü sen gelmek istedin,” diyerek kaşlarını çatı. “Seni Kuru’ya getirdim, çünkü sen gelmeden çok önce bile yapraklar adını fısıldıyordu. İrialı, diyorlardı, İrialı. Buraya neden geldiğini bilmiyorum, ama tesadüf eseri olmadığı belli. Çağrı Ustası da bunun farkında.”

“Belki onu yok etmek için geldim.”

Büyücü İrialı’ya bakmaya devam ederek hiçbir şey söylemedi.

“Belki de Roke’u yok etmek için geldim.”

Bu söz üzerine büyücünün soluk gözleri ışıladı. “Dene-sene!”

İrialı orada öylece dururken derinden bir titreme geldi. Kendisini büyücünden çok daha büyük, kendisinden daha büyük, çok büyük hissetti. Parmağının bir fiskeyle büyücüyü al aşağı edebilirdi. Küçük, cesur insanoğlu orada savunmasız bir ölümlü gibi duruyordu. İrialı içine çok, ama çok derin bir nefes çekti ve büyücünden birkaç adım uzaklaştı.

İçinde kabaran bu inanılmaz güç yavaş yavaş kayboldu. Başını eğip kendisine baktı, güneşte yanmış kolunu, paçaları katlanmış tulumunu, sandaletli ayaklarının altındaki otları görünce şaşırmadan edemedi. Bakışlarını yeniden çevirdiği Şekilleme Ustası hala çok korunmasız görünüyordu. Acımayla karışık bir saygı duyduğu adamı içinde bulunduğu tehlikeye karşı uyarlamak istedi, ama ağzından hiçbir sözcük

çıkmadı. Gerisin geriye dönüp şelalenin yanındaki açıklığa gitti. Otların üzerine oturup, başını kollarının arasına alıp adamı unutmaya çalıştı, tüm dünyayı unutmaya çalıştı.

Tartışmaya devam eden büyücülerin sesleri, akmaya devam eden derenin sesi gibiydi. Dere kendi sözlerini, büyücüler de kendilerinininkileri söylüyordu, ancak hiçbirisi doğru sözler değildi.

4. İrialı

Azver diğer büyücülerin yanına döndüğünde, yüzündeki ifadeyi görüp endişelenen Şifacı Usta, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Azver. "Belki de Roke'tan hiç ayrılmamalıyız."

"Zaten büyük olasılıkla bunu yapamayız," dedi Şifacı. "Yelanahtarı rüzgarları bize doğru estirmeye başlarsa . . ."

Kurremkarmerruk, beklenmedik şekilde "Ben geri dönüyorum," dedi. "kendimi eski bir pabuç gibi bir yerlerde bırakmak hoşuma gitmiyor. Bu akşam sizlere katılırım." Ve bir anda yok oldu.

Bunun üzerine Şifacı Usta derin bir iç geçirip, "Ben de senin ağaçlarının arasında biraz yürümek istiyorum, Azver," dedi.

Azver, "Peki, Deyala. Ben burada kalacağım," dedikten sonra, Şifacı da oradan uzaklaştı. Azver, evin duvarına yaslı duran, İrialı'nın yaptığı derme çatma banka oturdu. Acı çeker gibi iki büklüm olmuş bir şekilde dere kenarında hareketsiz oturmakta olan İrialı'ya uzun uzun baktı. Büyük Ev'e giden yoldaki çimenlerde otlamakta olan koyunların çingirakları duyuluyordu. Sabah güneşi etrafı ısıtmaya başlamıştı.

Babası ona Savaş Sancağı adını vermişti. Bildiği her şeyi geride bırakarak batudan gelmiş, gerçek adını Koru'daki ağaçlardan öğrenmiş ve Roke'un Şekilleme Ustası olmuştu. Gölgeler, ağaçlar ve köklerin şekilleriyle geçen bunca yıldır

ormanın dili ona hep yıkımı, bozulmayı, değişimi fısıldamıştı. Artık zamanı gelmişti, bunu biliyordu. Kızla birlikte, zamanı da gelmişti.

İrialı onun himayesinde, onun sorumluluğundaydı; kızı gördüğü anda bunu anlamıştı. İrialı'nın kendi ağzıyla söylediği gibi Roke'u yok etmek için bile gelmiş olsa, kızı hizmet etmeliydi. Bunu büyük bir hevesle yapmıştı. Uzun boylu, dik başlı, korkusuz kızla birlikte ormanda defalarca yürümüş, böğürtlen ağaçlarının dikenli dallarını kocaman elleriyle dikkatlice yoldan çektiğine şahit olmuştu. Kızın Thwilburn suyunun gölgede aldığı renk gibi açık kahverengi gözleri her şeye bakmış, hareketsiz durup dinlemişti. Büyücü onu korumak istiyor ve bunu yapamayacağını biliyordu. İrialı üşüdüğünde onu biraz olsun ısıtabilmişti, ama bundan fazlasını yapamazdı. Kız gitmesi gerektiği zaman gidecekti. Tehlike diye bir şey bilmiyordu. Masumiyeti dışında bir bilgeliği, öfkesinden başka bir silahı yoktu. Hayvanlar kadar sessiz, orada iki büklüm olmuş kızı bakarken, "Kimsin sen, İrialı?" diye düşündü.

Arkadaşı Deyala ormandan geri gelerek bir süre banka, yanına oturdu. Gün ortasında ertesi sabah Kapıcı'yla birlikte gelmelerine karar verdiler ve Deyala Büyük Ev'e gitti. Bütün Ustalar'ı Kuru'da buluşmaya çağıracaklardı. Deyala, "Ama O gelmeyecek," dediğinde, Azver başıyla onayladı.

Azver bütün gününü Susamuru Evi'nde, İrialı'ya göz kulak olarak geçirdi. İrialı birkaç parça bir şeyler yemek için eve gelmiş, sonra hemen dere kenarına geri dönüp orada hareketsiz oturmaya devam etmişti. Azver, bedeninde ve zihninde ne kadar karşı koymaya çalışsa da bir türlü atamadığı bir uyuşukluk, bir sersemlik hissediyordu. Çağrıcı Usta'nın gözlerini düşündüğünde, yaz güneşinin tam altında oturmasına rağmen ona da bir üşüme hissi geldi. "Bize ölümler hükmediyor," diye düşündü. Ne yaptıysa da bu düşünceden kurtulamadı.

Kurremkarmerruk'un, Thwilburn deresinin kenarından yavaş yavaş yaklaşmakta olduğunu görünce sevindi. Bir elinde ayakkabıları, diğerinde uzun asasıyla, yaşlı adam de-

renin içinde güçlkle ilerliyor, ıslak kayalarda ne zaman ayağı kaysa öfkeyle homurdanıyordu. İsimci Usta sonunda bankın yanına oturup ayaklarını kuruttu ve ayakkabılarını giymeye başladı. “Kule’ye geri döndüğümde, dostum,” dedi, “Ata bineceğim. Araba tutacağım. Katır kiralayacağım. Ben yaşlandım, Azver.”

Şekilleme Ustası, “Eve gel,” diyerek çağırdığı İsimci Usta’ya su ve yiyecek çıkardı.

“Kız nerede?”

Azver, “Uyuyor,” diye yanıtlayıp başıyla kızın minik bir selalenin üzerindeki çimlerde kıvrılarak yattığı yeri işaret etti.

Susamuru Evi’ne hala güneş vurmasına karşın, yakıcılığı yavaş yavaş geçiyordu ve Koru’nun gölgeleri otların üzerine vurmaya başlamıştı. Kurremkarmerruk banka oturup sırtını duvara yasladı. Azver kapının yanında, ayakta durmayı tercih etmişti.

Yaşlı adam sessizliği bozarak, “Her şeyin sonuna geldik,” dedi.

Azver sessizce başıyla onayladı.

“Neden buralara geldin, Azver?” diye sordu İsimci Usta. “Bunu sana sormayı sık sık düşündüm. Çok, çok uzaklardan geldin. Üstelik, yanılmıyorsam Karg ülkesinde büyücüler de yok.”

“Hayır, yok. Ama büyücülük sanatını oluşturan şeyler var. Su, toprak, ağaçlar, ormanlar . . .”

“Yine de Yaradılış Lisanı’nı bilen kimse yok.”

“Hayır. Ejderhalar da yok.”

“Hiç mi olmadı?”

“Sadece çok, ama çok eski hikayelerde. Tanrılardan önce. İnsanlardan önce. İnsanların insan, onların ejderha olduğu zamanlardan önce geçen hikayeler.”

Yaşlı bilge, “Bak bu çok ilginç,” diyerek oturduğu yerde hafifçe doğruldu. “Ejderhalarla ilgili bir araştırma yaptığımı

sana söylemiştim. İç Deniz'in üzerinde, neredeyse Gont Adası yakınlarına kadar doğu yörelere uçan ejderhaların görüldüğü anlatılıyor. Bu hikayelerin ilham kaynağı büyük olasılıkla, Ged'i eve götüren ejderha Kalessin ve onu gören denizcilerin bire bin katarak anlattıkları hikayeler. Ama bir oğlan çocuğu, daha geçtiğimiz baharda, Onn Dağı'nın batısında uçan ejderhaları bütün köyün gördüğüne yemin etti. Ben de eski kitapları okumaya, Pendor'un doğusuna ne zamandan beri geçmediklerini bulmaya karar verdim. Kitaplardan birinde seninkine, ya da benzer bir hikayeye rastladım. İnsanların ve ejderhaların tek bir tür olduğunu, ama bir gün tartıştıklarını anlatıyordu. Bir bölümü doğuya, kalanlarsa batıya gitmiş, iki farklı tür olmuşlar ve tek oldukları zamanları unutmuşlar."

"Biz doğu uç yörelerin de doğusuna gittik," dedi Azver, "fakat, benim dilimde, orduya komuta edene ne dendiğini bilir misin?"

"*Erdan*," diye hemen yanıtladı İsimci Usta, gülerek. "Ejder. Ejderha . . ."

Bir süre sonra, devam etti, "Bir kelimenin asıl halini kıyamete kadar izleyebilirim . . . Ama korkarım, Azver, o zaman geldi. Kıyaneti yenemeyeceğiz."

"Bizden çok daha güçlü," dedi Azver, tatsız bir sesle.

"Evet, öyle . . . O zaman . . . Öyleyse, olacaklar belli olsa da, bunu başaramayacak olsak bile – eğer onu yenmeyi başarısak – eğer onu ölümler diyarına geri göndermeyi başarır ve bizler sağ kalırsak . . . o zaman ne yaparız? Sırada ne var?"

Uzun bir sessizliğin ardından Azver, "Hiç bilmiyorum," dedi.

"Yaprakların ve gölgelerin sana hiçbir şey söylemiyor mu?"

"Değişim, değişim," diye yanıtladı Şekillendirme Ustası. "Dönüşüm."

Büyücü tam sözlerini tamamlamıştı ki, aniden başını kaldırdı. Çitlerin yanına toplanmış olan koyunlar birden kaçışmaya başlamıştı, Büyük Ev'den onlara doğru patikadan aşağı birileri geliyordu.

Şifacı Usta soluk soluğa, "Bir grup genç adam," diye atıldı. "Thorion'un adamları. Buraya geliyorlar. Kızı almaya, onu buradan götürmeye geliyorlar." Olduğu yerde hareketsiz, derin bir nefes çekti. "Ben ayrılırken Kapıcı onlarla konuşuyordu. Yoksa . . ."

"İşte geldi," dedi Azver, hemen yanlarında beliriveren Kapıcı Usta'nın yumuşak, renksiz yüzü her zamanki gibi sakindi.

"Onları uyardım," dedi Kapıcı, "Medra'nın Kapısı'ndan bugün geçerlerse, geri döndüklerinde bildikleri eve bir daha hiç dönemeyeceklerini söyledim. Bazıları geri dönmeye karar verdi. Ama Yelanahtarı ve Okuyucu onları zorladı. Yakında burada olurlar."

Koru'nun doğusundaki tarlalardan yükselen sesleri duyabiliyorlardı.

Dere kenarında yatmakta olan İrialı'nın yanına hızla giden Azver'i diğerleri izledi. İrialı uyanıp ayağa kalkmış, şaşırmış, afallamış ve donuk gözlerle olanlara bakıyordu. Büyücüler korumak istercesine İrialı'nın çevresini sardıklarında, en az otuz kişi olan grup küçük kulübenin yanından geçmiş, onlara yaklaşmaktaydı. Gelenlerin çoğu büyük öğrencilerdi; Yelanahtarı Usta'nın önderliğindeki kalabalığın içinde beş ya da altısı büyücü asası taşıyordu. Yaşlı büyücünün ince, keskin hatlı yüzünde zoraki ve yorgun bir ifade olmasına rağmen, diğer dört büyücüyü nezaketen adlarıyla selamladı. Büyücüler yaşlı adamın selamına karşılık verdikten sonra Azver sözü alarak, "Koru'ya gel, Yelanahtarı Usta," dedi, "Dokuz'un hepsi gelene kadar orada bekleyeceğiz."

"Öncelikle bizleri ayrı düşüren sorunu çözmeliyiz," dedi Yelanahtarı Usta.

"Bu önemli bir sorun," diyerek İsimci Usta söze girdi.

Yelanahtarı Usta, “Yanınızdaki kız Roke Kuralları’na karşı geliyor,” diye devam etti. “Buradan gitmeli. Rıhtımda onu bekleyen bir tekne var ve sizleri temin ederim ki, Way Adası’na kadar rüzgar uygun esecek.”

“Bundan şüphem yok, efendim,” dedi Azver, “ama kızın gideceğini hiç sanmıyorum.”

“Şekillendirme Ustası, çok uzun zamandır var olan, yıkıcı güçlere karşı düzenin korunmasını sağlayan Kural’ımıza ve bizlere ihanet mi edeceksin? Bu kadar insan arasında, düzeni bozan kişi sen mi olacaksın?”

“Onu cam gibi kıramazsın,” dedi Azver. “O nefes, o ateş.”

Bunları söylemek onu bitkin düşürmüştü.

“O ölümü tanımaz,” diye devam etti Azver, ama kendi dilinde konuştuğu için kimse ne dediğini anlamamıştı. Azver, İrialı’ya sokuldu, kızın vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. İrialı o bir hayvan sessizliğiyle durmuş, konuşulanların hiç birini anlamıyormuş gibi etrafına bakıyordu.

Yelanahtarı Usta öfkeyle ve açıkça, “Efendi Thorion hepimizi kurtarmak için ölümden geri geldi.” dedi. “Başbüyücü O olacak. Onun yönetiminde, Roke eski günlerine dönecek. Kral onun ellerinden gerçek tacına kavuşacak ve onun yardımıyla, Morred’in yaptığı gibi, onun nasihatıyla hükmedecek. Cadılar kutsal topraklar kirletemeyecek. Ejderhalar İç Deniz’i tehdit edemeyecek. Düzen, huzur ve barış geri gelecek.”

Büyücülerden hiçbiri onu yanıtlamadı. Sessizliği, geride bekleyen öğrencilerin kendi aralarında fısıldamaları bozdu ve içlerinden biri, “Cadıyı bize verin,” diye bağırdı.

“Hayır,” dedi Azver, ama başka bir şey söyleyemedi. Söğüt ağacından yapılmış asasını kavradı, ama elindeki bir dal parçasından başka bir şey değildi. Dört büyücüden yalnızca Kapıcı Usta hareket edip konuşabiliyordu. Bir adım öne çıkıp genç öğrencilerin yüzlerine tek tek baktı. “Gerçek adlarınızı söyleyerek bana güvendiniz. Şimdi de güveniyor musunuz?” dedi.

İçlerinden biri, ince ve karanlık yüzlü, meşe ağacından bir asa taşıyan öğrenci “Efendim,” dedi, “size güveniyoruz ve bu yüzden de barışın geri gelmesi için cadının gitmesine izin vermenizi istiyoruz.”

Tam Kapıcı yanıt vermek üzereydi ki, İriyalı ileri atıldı.

“Ben cadı değilim,” dedi. Adamların boğuk sesleri arasında İriyalı’nın sesi yüksek ve metalik çıkmıştı. “Sanatım yok. Bilgim yok. Öğrenmeye geldim.”

“Burada kadınları eğitmiyoruz,” dedi Yelanahtarı Usta. “Bunu biliyorsun.”

“Hiçbir şey bilmiyorum,” dedi İriyalı. Öne çıkmış, doğrudan büyücüye bakıyordu. “Bana kim olduğumu söyle.”

Büyücü soğuk bir öfkeyle, “Duracağın yeri bil, kadın,” diye karşılık verdi.

“Benim yerim,” dedi İriyalı, yavaşça, kelimeleri seçerek, “yerim tepenin üstüdür. Nesnelerin olduğu gibi görüldüğü tepe. Ölü adama onu orada beklediğimi söyle.”

Yelanahtarı Usta sessiz kalmayı tercih etti, ama öfkeli homurdanmalar yükselen genç adamlardan bazıları hareketlenmeye başlamıştı. Azver, kızla öğrenciler arasına girdi. İriyalı’nın sözleri zihninin ve bedeninin uyusukluğunu almıştı. Büyücü, “Thorion’a onu Roke Tepesi’nde beklediğimizi söyleyin,” diyerek İriyalı’ya döndü ve “Geldiğinde, biz de orada olacağız. Şimdi benimle gel,” dedi. İsimci, Kapıcı ve Şifacı da büyücüyle İriyalı’nın arkasından Koru’ya yöeldiler. Koru’da onlar için bir patika belirmiş, ancak öğrencilerden bazıları arkalarından yetismeye çalıştığında, patika ortadan kayboluvermişti.

Yelanahtarı Usta, “Geri dönün,” diye seslendi adamlara.

Kararsız bir şekilde geri döndüler. İyice alçalmış olan güneş hala tarlaları ve Büyük Ev’in çatılarını aydınlatıyordu, ama koruluğun içinde sadece gölgeler vardı.

“Cadılık bu,” dedi öğrenciler, “küfür, kirlenmişlik.”

Yelanahtarı Usta, yüzünde kararlı ve kasvetli bir ifadeyle, “En iyisi buradan gitmek,” dedi, keskin bakışları sıkıntılıydı.

Hayal kırıklığı içindeki öfkeli adamlar da kendi aralarında tartışarak, Okul'a doğru yürümeye başlayan büyücünün peşi sıra gitti.

Koru'nun çok içlerine gitmemiş, daha derenin yakınındaydılar ki, İrialı aniden durup, suyun üzerine doğru eğrilmiş bir söğüt ağacının devasa köklerinin yanına acıyla kıvranarak çöktü. Dört büyücü patikada kaldılar.

"Öteki nefesle konuştu," dedi Azver. İsimci Usta başıyla onayladı.

Şifacı Usta, "Öyleyse onu izlemeli miyiz?" diye sordu.

Bu sefer Kapıcı başını salladı. Belli belirsiz gülümseyip, "Öyle görünüyor," dedi.

Sabırlı, sıkıntılı bakışlarıyla, "Peki öyleyse," diyen Şifacı Usta, dizlerinin üzerine çöküp yol kenarındaki küçük bitkileri ve mantarları incelemeye başladı.

Zaman, Koru'da her zamanki gibi akıp gitti; hiç geçmiyormuş gibi gelse de, birkaç nefes alıp verme kadar zamanda, yaprakların birkaç kez titremesi, uzaklardan öten bir kuşa bir başkasının cevap vermesi kadar bir sürede gün batmıştı. İrialı yavaşça ayağa kalktı. Hiç konuşmadan, patikaya gözlerini dikip yürümeye başladı. Dört adam onu takip etti.

Koru'dan çıkıp, kendilerini gecenin sakin karanlığında buldular. Thwilburn deresini geçerken, gökyüzü batı yönünde hala parlaklığını koruyordu. Tarlaların arasından, önlerinde koyu bir karaltı gibi gökyüzüne yükselen Roke Tepesi'ne doğru yürüdüler.

"Geliyorlar," dedi Kapıcı. Bütün büyücüler, öğrenciler, tarlaların arasından ve Büyük Ev'den gelen patikadan yaklaşıyordu. Çağrıcı Usta Thorion, gri cüppesi içinde, kemik beyazı bir ağaçtan yapılmış uzun asasından yayılan tılsım ışığı ile onlara öncülük ediyordu.

İki patikanın kesişip Tepe'nin yukarılarına çıkmaya başladığı yerde, Thorion yürümeyi kesip onların gelmesini bekledi. İrialı uzun adımlarla büyücünün karşısına dikildi.

Çağrıcı Usta derinden gelen anlaşılır bir sesle, "Way Adası'ndan İrialı," dedi, "barış ve düzenin geri gelmesi ve denenin yeniden sağlanması için, sana bu adadan şimdi ayrılmayı emrediyorum. İstedığın şeyi bizler sana veremeyiz ve bu yüzden bizleri bağışlamayı diliyoruz. Ama kalmakta ısrar edecek olursan, cezalandırılacak ve karşı gelmenin bedelini ödeyeceksin."

İrialı'nın bedeni iyice dikleşti, neredeyse büyücü kadar uzun ve dik duruyordu. Kısa bir süre sessizliğini korudu ve ardından tüyleri ürperten yüksek bir sesle konuşarak, "Tepe'nin üstüne gel, Thorion," dedi.

İrialı büyücüyü tepenin eteklerindeki yol ağzında bırakıp, patikanın yukarısına doğru birkaç adım attıktan sonra geri dönüp, "Neden Tepe'ye gelmekten çekiniyorsun?" dedi.

Hava gittikçe kararıyordu. Gökyüzünün batısında ince bir kızılık kalmış, doğu yönü ise denizin üzerinde iyice kararmıştı.

Çağrıcı Usta İrialı'ya baktı. Kollarını ve beyaz asasını yavaşça kaldırıp, Roke'un tüm büyücülerinin bildiği bir dilde, Yaradılış Lisanı'nda konuşmaya başladı: "İrialı, adını kullanarak, seni bana itaat etmeye çağırıyorum!"

İrialı duraksadı, bir an için çağrıya boyun eğerek büyücüye dönecek gibi oldu, fakat sonra haykırarak, "Ben sadece İrialı değilim!" diye bağırdı.

Bunun üzerine, Çağrıcı Usta ona doğru koşarak, kızı yalamak ve ona hükmetmek için hamle yaptı. Her ikisi de artık Tepe'nin üzerindeydi. Kız, mucizevi bir şekilde, büyücünden çok daha uzun görünüyordu; kızıl alevlerin akşam karanlığını bölen titrek ışığında, kırmızı ve altın sarısı tonlarında bir ışıltı, kız ile büyücüyü birbirinden ayırdı . . . ve sonra bir anda kayboldu. Uzun boylu adam, Tepe'deki pati-

kada dikilmekte olan kıza boyun eğerek, yavaş yavaş eğildi ve toprağa uzandı.

Kalabalıktan ilk önce Şifacı Usta, iyileştirici, kıpırdayabilirdi. Hızla patikadan çıkıp, Thorion'un yanında diz çöktü. "Efendim," dedi, "dostum."

Büyücünün elleri, gri cüppenin oluşturduğu yığının altında sadece giysiler, kurumuş kemikler ve kırık bir asa bulundu.

"Bu daha iyi, Thorion," dedi, ama gözyaşlarını tutamamıştı.

Yaşlı İsimci Usta yaklaşıp, Tepe'nin üzerinde dikilmekte olan kıza, "Kimsin sen?" diye sordu.

"Diğer adımlı bilmiyorum," dedi kız. İsimci'nin konuştuğu gibi, Çağırıcı Usta'yla konuştuğu gibi, bunu Yaradılış Lisanı'nda, ejderhaların dilinde söylemişti.

Kız arkasını dönüp Tepe'nin yukarısına doğru yürümeye başladı.

"İriyalı," diye seslendi Şekillendirme Ustası Azver, "Geri dönecek misin?"

Kız yürümeyi kesti ve büyücü yanına gelene kadar bekledi. "Çağırarak olursanız, gelirim," dedi.

Uzanıp büyücünün eline dokundu. Büyücü, var gücüyle nefesini tuttu.

"Nereye gideceksin?" diye sordu.

"Bana ismimi suda değil, ateşte verecek olanların yanına. Halkıma."

"Batıya," dedi büyücü.

Kız, "Batıdan da öteye," diye yanıtladı.

Büyücüyü, diğerlerini geride bırakıp, artık iyice çökmüş karanlığın içinde tepenin yukarısına doğru yürümeye başladı. İşte o zaman, kız onlardan uzaklaştıkça, altından pullarla kaplı kanatları, kıvrılmış sivri kuyruğu, pençeleri ve parlak bir ateş saçan nefesi gördüler. Tepenin en yukarısına geldi-

ğinde bir an duraklayarak uzun başını yavaşça çevirdi, bakışları Roke Adası'nda gezinerek, gecenin karanlığında artık hayal meyal seçilen Koru'nun üzerinde bir süre durdu. Sonra, pirinç levhalardan çıkan sese benzer bir şingirtıyla geniş kanatlarını açarak, ejderha havalandı ve Roke Tepesi'nin üzerinde bir daire çizdikten sonra uzaklaştı.

Alevden bir top, bir duman bulutu karanlık gecede yavaş yavaş yok oldu. Sol eliyle, ejderhanın dokunarak yaktığı sağ kolunu tutan Şekilleme Ustası Azver, tepenin eteğinde sessizce ejderhanın arkasından bakakalan adamlara baktı. "Peki, dostlarım," dedi, "Şimdi ne olacak?"

Yanıt, Kapıcı'dan geldi. "Sanırım evimize dönüp kapılarını ardına kadar açmalıyız."

DISKDÜNYA

TERRY PRATCHETT

HADAMUMU NINE

BÜYÜNÜN RENGİ (1983; İthaki Yayınları, 1999)
FANTASTİK IŞIK (1988; İthaki Yayınları, 2000)
EŞİT HAKLAR, EŞİT AYINLER (1988; İthaki Yayınları, 2000)
MORT (1989; İthaki Yayınları, 2000)
ŞİFACI (1989; İthaki Yayınları, 2002)
UCUBE KOCAKARILAR (1990; İthaki Yayınları, 2002)
PYRAMIDS (1990)
GUARDS! GUARDS (1991)
ERIC (1991)
MOVING PICTURES (1992)
REAPER MAN (1992)
WITCHES ABROAD (1994)
SMALL GODS (1994)
LORDS AND LADIES (1994)
INTERESTING TIMES (1995)
SOUL MUSIC (1995)
MASKERADE (1995)
MEN AT ARMS (1996)
FEET OF CLAY (1996)
HOGFATHER (1996)
JINGO (1997)

Diskdünya, uzayda durmadan dolaşan, kocaman bir tosbağanın üzerindeki dört filin sırtında duran bir dünyadır. Pratchett, bu klasik mitolojik kavramı başlangıç noktası olarak kullanarak, engin bir hedefler yelpazesini neşeyle hicve-

der – Shakespeare, Oluşumculuk kuramı, kahramanlık fantezileri, vs. – ve yeni hammaddeler elde etmek üzere, Eski Mısır, Aztek İmparatorluğu ve Rönesans İtalyası gibi ücra alemlere atılır. Tarihsel dönemleri ya da kültürleri hicvetmediği zamanlarda Pratchett, hareketin çoğunun, Rönesans Floransası, Viktorya Çağı Londrası ile günümüz New Yorkunun karışımı olan, ergitme potası niteliğindeki bir fantastik şehir olan Ankh-Morpork etrafında toplanmasına izin verir.

Dizi fantazyayı bir lunapark aynası olarak kullanarak, bize yirminci yüzyıl kaygılarının çarpıtılmış, ancak tanınabilir bir imgesini yansıtır. (Örneğin, fırsat eşitliği ve hakça davranış yasaları, yurttaşların arasında vampirler, kurt adamlar ve zombiler olduğunda yeni boyutlar kazanır.)

Kitaplar kabaca dört gruba ayrılabilir:

Rincewind dizisinde (*Büyünün Rengi*, İthaki Yayınları, 1999, *Fantastik Işık*, İthaki Yayınları, 2000, *Şifacı*, İthaki Yayınları, 2002, *Eric*, *Interesting Times*) öykünün baş kişisi, sürekli bir tehlikeden kaçıp on kat kötü bir şeye yakalanıp duran, kabiliyetsiz, korkak (ya da düşünceleri çok berrak) büyücüdür. Talihsizlikleri ne kadar bahtsız bir hal alırsa alsın, sonunda galebe çalmayı ve Diskdünya'ya asayiş görüntüsünü, asayişin orada anlaşılan biçimiyle getirmeyi başarır. Bu kitapların başlıca taşlama hedefi, türün tüm unsurlarıyla – troller, büyücüler ve benzeri direyler – birlikte kahramanlık fantazyasıdır. Örneğin, *Şifacı*, bir Lovecraftvari ölümler diyarları parodisidir; *Eric* ise Faust'un şeytanla pazarlık izleşini alaya alır.

Havamumu Nine grubu (*Eşit Haklar/Eşit Ayınlar*, İthaki Yayınları, 2000; *Ucube Kocakarılar*, İthaki Yayınları, 2002; *Witches Abroad*, *Lords and Ladies*, *Maskerade*), dizideki en popüler karakterlerden biri olan, her türlü durumda idareyi eline alan, yapısı demirden, değer ölçüleri çelikten, gururu ise betonarmeden bir cadıyı tanıtır; bir Western kahramanı gibi o, teknik açıdan iyilik yapan, kötü bir cadıdır. *Maskerade*'ın çatısını, Operadaki Hayalet'in yeniden yazımı oluşturur ve *Lords and Ladies*'de *Bir Yaz Gecesi Rüyası*,

Shakespeare'in çıtkırdıldım perileri Kelt folklorundan kibirli, vahşi elflerle değiştirilerek hicvedilir.

Ölüm dizisini oluşturan dört kitap (*Mort*, İthaki Yayınları, 2000; *Reaper Man*, *Soul Music*, *Hogfather*) gizliden gizliye insanlığa zaaf besleyen ve aynı insanları anlamak konusundaki kabiliyetsizliği gerçekten acınası durumlara yol açan, espriden anlamayan bir zat olan Ölüm'ün çilelerini aktarır. *Mort*'ta Ölüm bir tatile çıkarak, yokluğunda işleri kendisinden de yufka yürekli olan çıracıklarına bırakır. *Reaper Man*, Ölüm'ü ölümlü olduğu – geçici olarak – ve insan olmanın *gerçekte* ne anlama geldiğini anladığı süre içinde izler.

City Watch kitapları (*Guards! Guards!*, *Men at Arms*, *Feet of Clay*), fantazyayı polisiye roman unsurlarıyla harmanlayarak kendisine yaraşan keyifli sonuçlar elde eder. *Guards! Guards!*, üstü başı pis, ancak dürüst Ankh-Morpork Gece Devriyesi'ni şehrin Ataerkini öldürmek ve yeni bir kukla egemeni başa getirmek isteyen bir ejderhayla savaş ederken yakalar. *Men at Arms*, Diskdünya'nın yegane tüfeğiyle (Diskdünya'daki Leonardo de Vinci eşdeğeri tarafından tasarlanmış) etrafa dehşet saçan bir seri katilin izini sürer.

Yalnız olan *Pyramids* romanı, Firavunlar çağı Mısırına biraz modern düşünce zerk eder. *Moving Pictures* Diskdünya alet kutusunu kullanarak sinemanın gerçek büyüsunü inceler. *Small Gods*, yegane "hakikati" Diskdünya'nın düz değil, aslında küre şeklinde oluşu olan bir dinin yükselişine, kara bir mizahla bakar.

"Deniz ve Ufak Balıklar"da Pratchett, "ikinci olma"nın kaybetme anlamında kullanılan bir terimden ibaret olduğuna inanan, son derece rekabet sever bir kimse olan Havamumu Nine'nin yeni bir macerasını sunuyor . . .

Deniz ve Ufak Balıklar

TERRY PRATCHETT

(Çeviren: Gamze Sarı)

İşler bir elma yüzünden karıştı, bu ilk defa da değil hani.

Havamumu Nine'nin ağartılmış ve tertemiz masasında bunlardan bir torba dolusu vardı. Kırmızı ve yuvarlak, parlak ve kokulu. Geleceği bilselerdi, birer bomba gibi tik taklıyor olurlardı.

"Hepsi sende kalsın, ihtiyar Hopcroft bana ne kadar istersen al, dedi," dedi Ogg Dadı. Cadı, bacasına yan bir bakış attı. "Lezzetli, hafif buruşuk, ama bostancısı da bostancı hani."

"Bir elmaya *senin adını* mı verdi?" dedi Nine. Her kelimesi havadan düşen bir asit damlası gibiydi.

"Gül yanaklarım yüzünden," dedi Ogg Dadı. "Geçen sene o merdivenden düşünce de ayağını iyileştirmiştım. Bir de kel kafası için merhem yaptıydım."

"Gerçi bir faydası olmadı," dedi Nine. "Taktığı o peruk var ya, o şeyi hala hayatta olan bir adamın kafasında görmek korkunç."

"Ama ilgi gösterdiğim için memnun oldu."

Havamumu Nine gözlerini torbadan ayırmıyordu. Dağların sıcak yazları ve soğuk kışlarında serpiyen meyve ve sebzelerin namı almış, yürümüştü. Percy Hopcroft, bostancıla-

rın en önde geleniydi ve iş bahçıvanlık çerçevesinde deve kılından yapılma bir çalıyla cinsel içerikli soytarılıklar yapmaya geldiğinde, kesinlikle hevesli bir adamdı.

“Elma ağaçlarını her yanda satıyor,” diye devam etti Ogg Dadı. “Tuhaf, değil mi, çok geçmeden binlerce kişinin Ogg Dadı’dan bir ısırik alacağını düşünmek yani.”

“Öncekilere ilaveten binlerce kişinin,” dedi Nine, iğneleyici bir tavırla. Dadı’nın vahşi geçen gençliği açık bir kitap olmakla birlikte, yalnızca sade kapaklı baskısı bulunabiliyordu.

“Sağ ol, Esme.” Ogg Dadı’nın yüzü bir an özlemle doldu, sonra yalandan kaygılanırmış gibi yaparak ağzını açtı. “Ah, *kıskanmıyorsun*, değil mi, Esme? Şu ufacık parlak anımı bana çok görmüyorsun, değil mi?”

“Ben mi? Kıskanmak mı? Neden kıskanayım ki? Hepi topu bir *elma*. Önemli bir şey değil ki.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. İhtiyar bir kadının nabzına göre şerbet vermek için ufacık bir cici bici işte,” dedi Dadı. “Peki sende durumlar nasıl?”

“İyi. İyi.”

“Kışlık odununu içeri aldın, değil mi?”

“Çoğunu.”

“İyi,” dedi Dadı. “İyi.”

Konuşmadan oturdular. Pencere pervazında mevsimsiz sıcağın uyandırdığı bir kelebek, Eylül güneşine ulaşmaya çalışarak kanat çırpıyordu.

“Patateslerin . . . onları kazıp çıkardın, değil mi?” dedi Dadı.

“Evet.”

“Bu sene bizimkilerden iyi hasat kaldırdık.”

“İyi.”

“Fasulyelerini de tuzladın, değil mi?”

“Evet.”

“Herhalde gelecek haftaki Mahkemeler’i iple çekiyorsundur, öyle mi?”

“Evet.”

“Sanırsam, alıştırma da yapmışsındır, öyle mi?”

“Hayır.”

Dadı’ya, güneş ışığına rağmen, odanın köşelerindeki gölgeler derinleşiyormuş gibi geldi. İçerideki havanın bizzat kendisi de kararıyordu. Cadıların kulübeleri, zamanla sakinlerinin ruh hallerine karşı duyarlı hale gelir. Ama Dadı bodoslama devam etti. Ahmaklar acele eder, ama korkacak bir şeyi kalmamış ufak tefek, ihtiyar hanımlarla kıyaslandıklarında, onlar bile hantal kalırlar.

“Pazar bize yemeğe geliyor musun?”

“Ne var?”

“Domuz.”

“Elma sosuyla mı?”

“Evet—”

“Hayır,” dedi Nine.

Dadı’nın arkasında bir gıcırdama oldu. Kapı ardına kadar açılmıştı. Cadı olmayan biri buna mantıklı bir açıklama bulur, elbette bunun sadece rüzgardan olduğunu söylerdi. Ogg Dadı da bunu kabul etmeye son derede hazırlıklı olmakla birlikte, şunu eklerdi: *Neden* sadece rüzgardan ve nasıl oldu da rüzgar mandalı kaldırmayı başardı?

“Eh, bütün gün burada oturup çene çalamam,” dedi çabucak ayağa kalkarak. “Yılın bu mevsiminde hep meşgulsündür, değil mi?”

“Evet.”

“Ben gideyim, o zaman.”

“Güle güle.”

Dadı patikada seğirtirken rüzgar kapıyı yeniden kapadı.

Dadı’ya bir ihtimal, bir parça ileri gitmiş olabilir gibi geldi. Ama sadece bir parça.

Cadı olmanın kötü yanı – en azından, bazı insanlar için, cadı olmanın kötü yanı – böyle taşraya çakılıp kalmaktı. Ama bu Dadı için mesele değildi. İsteddiği her şey buradaydı. İstemiş olduğu her şey de buradaydı, ancak gençliğinde birkaç kez elinin altında erkek kalmadığı olmuştu. Yaban eller gezmek için iyiydi, ama gerçekten ciddi yerler değillerdi. Oralarda ilginç yeni içkiler olurdu ve yiyecekler de iyiydi, ama yaban eller, yapman gerekeni yapmaya gittiğin, sonra da buraya, gerçek olan yere döndüğün yerlerdi. Ogg Dadı, küçük yerlerde mutlu olurdu.

Elbette, diye düşündü çimenliği geçerken, kendi penceresinden böyle bir manzara görünmüyordu. Dadı aşağıda, kasabada yaşardı, ama Nine ormanın ötesinden ve yaylaların üzerinden ta Diskdünya'nın muazzam, yuvarlak ufkuна bakabilirdi.

Böyle bir manzara, diye uslamladı Dadı, muhtemelen aklını kafanın içinden emip alabilirdi.

Ona, dünyanın yuvarlak ve düz olduğunu – ki bu gayet mantıklıydı – ve uzaydan bir tosbağanın kabuğunda duran dört filin sırtında durduğunu söylemişlerdi – ki bunun da mantıklı olması gerekmiyordu. Hepsi Orada Bir Yerlerde olup bitmekteydi ve Dadı, yanında taşıdığı, yaklaşık on beş kilometre çapında kişisel bir dünyada yaşamaya devam edebildiği sürece, her şey Dadı'nın rızası ve ilgisizliğiyle böyle devam edebilirdi.

Ama, Esme Havamumu, bu küçük krallığın barındırabileceğinden fazlasına ihtiyaç duyuyordu. O, *öteki* türden bir cadıydı.

Dadı da Havamumu Nine'nin sıkılmasını önlemeyi kendisine görev biliyordu. Elma meselesi oldukça adiceydi, düşündüğünde garazkar, ufak bir zaferdi, ama her günü katlanılır kılmak için Esme'nin bir şeylere ihtiyacı vardı ve bunun öfke ve kıskançlık olması gerekiyorsa da, bırak öyle olsun. Dadı ufak bir zafer, sadece ikisinin arasında kalacak minik bir aşağılanma ayarlayacaktı ve bundan dönüş yoktu. Dadı arkadaşının kafası bozuk haliyle baş edebileceğinden

emindi, ama sıkılan haliyle değil. Canı sıkılan bir cadı *her şeyi* yapabılırdi.

İnsanlar, “o günlerde kendi eğlencemizi kendimiz yaratmak zorundaydık,” derlerdi, bu bir tür ahlaki liyakat belirtisiymiş gibi . . . ve belki de öyleydi, ama bir cadının yapmasını isteyeceğin son şey sıkılıp kendi eğlencesini kendisinin yaratmasıydı, zira cadıların zaman zaman neyin eğlenceli olduğu konusunda değişkenlikleriyle ün salan fikirleri olurdu. Esme de şüphesiz, dağların kuşaklardır gördüğü en kudretli cadıydı.

Yine de Mahkemeler yaklaşıyordu ve bunlar her defasında Esme Havamumu’nu birkaç hafta idare ederdi. Rekabete bir alabalığın sineğe uçması gibi koşardı.

Ogg Dadı, her zaman Cadı Mahkemeleri’ni iple çekerdi. Açık havada iyi bir gün geçirirdin ve elbette koca bir de şenlik ateşi olurdu. Kim sonrasında şöyle sağlam bir şenlik ateşi olmayan bir cadı mahkemesi duymuştu ki?

Sonradan da küllerde patates közleyebilirdiniz.

İkinci akşamın içinde eridi ve köşelerdeki, taburelerle masaların altındaki gölgeler bulundukları yerden sürünerek çıkıp bir araya topladı.

Karanlık kendisini etrafına dolarken, Nine sandalyesinde hafifçe sallanıyordu. Yüzünde derin bir konsantrasyon ifadesi vardı.

Şöminedeki kütükler çökerek közlere dönüştü; közler de tek tek söndüler.

Gece koyulaştı.

Şöminenin üzerindeki eski saat tik-taklıyordu ve bir süre bundan başka hiçbir ses duyulmadı.

Hafif bir hışırtı oldu. Masadaki kesekağıdı kımıldadı, sonra da sönen bir balon gibi kırışmaya başladı. Bungun hava yavaşça ağır bir çürüme kokusuyla doldu.

Bir süre sonra ilk kurt sürünerek dışarı çıktı.

Ogg Dadı tam eve dönmüş kendisine bir maşrapa bira dolduruyordu ki, kapı vuruldu. İçini çekerek sürahiyi yerine koydu ve gidip kapıyı açtı.

“Ah, selam, hanımlar. Hangi rüzgar attı sizi bu civarlara? Üstelik böyle soğuk bir gecede?”

Dadı, üç cadının önünde gerisin geri odaya girdi. Cadıların üzerinde geleneksel olarak zanaatlarıyla ilişkilendirilen siyah cüppeler ve sivri şapkalar vardı ve bunlar her birinin diğerinden farklı görünmesine yarıyordu. İnsanın bireyselliğini ifade etmesine olanak vermekte üniformanın üzerine yoktur. Şuradaki bir büküm, buradaki bir kırma, görünüşteki, eh, tek biçimlilikte daha bir bağırان ayrıntılardır.

Örneğin Gammer Beavis’in şapkasının son derece düz bir kenarı ve kulağını temizlerken kullanabileceğin sivrilikte bir ucu vardı. Dadı, Gammer Beavis’i severdi. Belki kadın biraz fazla eğitimliydi, öyle ki, zaman zaman ağzından taşıyordu, ama kendi ayakkabılarını kendi tamir eder ve enfiye çekerti ve Ogg Dadı’nın kısıtlı dünya görüşü çerçevesinde, bu birinin İdare Eder olduğu anlamına gelirdi.

İhtiyar Dismass Ana’nın giysileri, durugörüsündeki kopuk retina yüzünden, aynı anda birçok değişik zamanda birden yaşayan birinden beklenebilecek bir dağınıklık vardı. Kafa karışıklığı normal insanlar için zaten yeterince kötüdür, ancak zihin okülte meyilli olduğunda çok daha beter olur. Elinizden gelen tek şey, dışına giydiğinin yalnızca iç çamaşırları olmasını ümit etmektir.

Giderek de kötüye gidiyordu, Dadı bunun farkındaydı. Bazen gelmeden birkaç saat önce kapıyı vurma sesi duyulurdu. Ayak izleri birkaç gün sonra gelirdi.

Üçüncü cadıyı gören Dadı’nın içi karardı ve bunun nedeni Letice Kulağakaçan’ın kötü bir kadın olması değildi. Aslında, tam tersiydi. Edepli, iyi niyetli ve sevecen – hiç değilse daha az saldırgan olan hayvanlara ve çocukların nispeten daha temiz pak olanlarına karşı – biri olarak tanınırdı. Ve size her zaman iyi bir hareket yapmaktan geri durmazdı.

Sorun şuydu ki, iyi bir hareket senin için iyi olmasa da, kendi iyiliğin için sana iyi bir hareket yapardı. Sonunda kendini zihinsel olarak hareketlenerek tersyüz olmuş bulurdun ve bu iyi bir şey değildi.

Bir de evliydi. Dadı'nın cadıların evlenmesine bir itirazı yoktu. *Kurallar* yoktu ki. Kendisinin de pek çok kocası olmuş, hatta bunlardan üç tanesiyle evlenmişti bile. Ama Bayan Kulağakaçan şüphe uyandıracak kadar büyük miktarda altını olan, emekli bir büyücüydü ve Dadı, Letice'in cadılığı kendisini meşgul edecek bir şey olarak yaptığından kuşkulanıyordu, belirli sınıfa mensup başka kadınların kiliseye diz örtüleri işlemeleri ya da fakirleri ziyaret etmeleri gibi.

Bir de parası vardı. Dadı'nın parası yoktu ve bu nedenle parası olanlardan hoşlanmamaya meyilliydi. Letice öyle bir siyah kadife cüppeye sahipti ki, dünyadan bir delik kesilip çıkarılmış gibi görünüyordu. Dadı buna sahip değildi. Dadı iyi bir siyah kadife cüppe istemiyordu ve gözü böyle şeylerde değildi. Bu yüzden de neden başkalarının onlara sahip olması gerektiğini anlamıyordu.

"İyi akşamlar, Gytha. Nasıl gidiyor senin işler?" dedi Gammer Beavis.

Dadı piposunu ağzından çıkardı. "Taş gibiyim. İçeri gelin."

"Bu yağmur berbat, di mi?" dedi Dismass Ana. Dadı gökyüzüne baktı. Buzlu eflatun rengindeydi. Ama Ana'nın zihninin olduğu yerde muhtemelen yağmur yağıyordu.

"O zaman içeri gel de kurulan," dedi iyi huylulukla.

"Bu toplantımızın üzerine talihli yıldızların şavkı düşsün," dedi Letice. Dadı anlayışlı anlayışlı kafa salladı. Letice'in konuşmaları her zaman onun cadılığı pek de geniş hayal gücünün eseri olmayan bir kitaptan öğrendiğini düşündürdü.

"Ya, öyle," dedi.

Dadı çayla kekleri hazırlarken kibar sohbetler oldu. Sonra Gammer Beavis, ziyaretin resmi bölümünün başlamakta olduğunu açık seçik belirten bir ses tonuyla dedi ki:

“Burada Mahkeme komitesi sıfatıyla bulunuyoruz, Dadı.”

“Ah? Öyle mi?”

“Katılacaksın herhalde?”

“Ah, evet. Kendi ufak rolümü yerine getireceğim.” Dadı, Letice’e yan bir bakış attı. O yüzde onu tam olarak mutlu etmeyen bir gülümseme vardı.

Gammer, “Bu yıl çok ilgi var,” diye devam etti. “Son zamanlarda başlayan kızların sayısı giderek artıyor.”

Letice, “İnsan, oğlanları elde etmek için, diye düşünmeden edemiyor,” dedi ve burnunu çekti. Dadı herhangi bir yorum yapmadı. Onun fikrince, oğlanları elde etmek için cadılığı kullanmak epey iyi bir kullanım sayılırdı. Bir anlamda bu, temel kullanımlardan biriydi.

“Bu iyi,” dedi. “Her zaman yüksek katılım iyi görünür. Ama.”

“Affedersin?” dedi Letice.

“‘Ama,’ dedim,” dedi Dadı. “Çünkü biri ‘ama,’ diyecekti, değil mi? Bu ufak sohbete kocaman bir ‘ama’ yaklaştırmakta. Hissedebiliyorum.”

Bunun protokolü hiçe saymak anlamına geldiğini biliyordu. Herhangi biri konuya varmadan önce daha en azından yedi dakika havadan sudan konuşulması gerekirdi, ama Letice’in varlığı sınırlarına dokunuyordu.

“Konu Esme Havamumu,” dedi Gammer Beavis.

“Öyle mi?” dedi Dadı şaşırmadan.

“Katılıyor sanırım, değil mi?”

“Asla uzakta kaldığını görmedim.”

Letice içini çekti.

“Sanmam ki . . . onu ikna edebilsen . . . bu yıl katılmamaya?” dedi.

Dadı’nın şok geçiriyor gibi bir hali vardı.

“Baltayla mı ikna edeyim, demek istiyorsun?” dedi.

Üç cadı aynı anda geriye yaslandılar.

“Anlıyorsun ya –” diye başladı Gammer biraz utanmış görünerek.

“Doğrusunu istersen, Bayan Ogg,” dedi Letice. “Bayan Havamumu’nun katıldığını bildiklerinde diğer insanların katılmalarını sağlamak çok zor oluyor. Hep o kazanıyor,” dedi.

“Evet,” dedi Dadı. “Bu bir yarışma.”

“Ama o *her zaman* kazanıyor!”

“Ee?”

“*Başka* türden yarışmalarda,” dedi Letice, “normalde bir kişinin ancak üst üste üç yıl kazanmasına izin verilir, sonra da kişi bir süre geri planda kalır.”

“Evet, ama bu cadılık,” dedi Dadı. “Kuralları farklı.”

“Nasıl farklı?”

“Hiç kural yok.”

Letice eteğini büzdü. “Belki de olmasının zamanı geldi,” dedi.

“Ah,” dedi Dadı. “Siz de gidip bunu Esmeye söyleyeceksiniz, öyle mi? Buna yüreğin var mı, Gammer?”

Gammer Beavis gözlerinin içine bakmadı. İhtiyar Dismass Ana gözlerini geçen haftaya dikmiş, bakıyordu.

“Bayan Havamumu’nun son derece gururlu bir kadın olduğunu anlıyorum,” dedi Letice.

Ogg Dadı piposundan bir nefes daha çekti.

“Bu, deniz suyla dolu demek gibi bir şey,” dedi.

Diğer cadılar bir an sessiz kaldılar.

“Bunun değerli bir yorum olduğundan kuşku yok,” dedi Letice, “ama anlamadım.”

“Denizde su yoksa, deniz deniz değildir,” dedi Ogg Dadı. “Sadece yerde lanet olası bir delikten ibaret demektir. Esmeyeyle ilgili mesele şu ki . . .” Dadı piposundan gürültülü bir

nefes daha çekti. “O *tüm*den gururdur, anlıyor musun? O sadece gururlu bir *kişi* değildir.”

“O zaman belki de biraz daha mütevazı olmayı öğrenmesi gerekir . . .”

“Mütevazı olacak neyi varmış ki?” dedi Dadı sertçe.

Ama dış yüzeyi yumuşak şekerlemeyle kaplı diğer birçok insan gibi Letice’in de kolay kolay sıkıştırılamayan, sert bir çekirdeği vardı.

“Kadının doğuştan yetenekli olduğu açık ve gerçekten, minnettar olması gerekir –”

Ogg Dadı bu noktada dinlemeyi bıraktı. *Kadın*, diye düşündü. Demek gidişat böyleydi.

Neredeyse tüm mesleklerde aynıydı. Eninde sonunda birileri örgütlenmeye ihtiyaç olduğuna karar verirdi ve örgütleyicilerin, umumca kabul edildiği üzere, zanaatlerinin en üst düzeyindeki kişiler olmayacağından emin olabilirdin. *Onlar* fazla sıkı çalışıyor olurdu. Adil olmak gerekirse, genellikle en kötüler tarafından da yapılmazdı. Onlar da fazla sıkı çalışıyor olurdu. Buna mecburdular.

Hayır, bu iş tamı tamına sağa sola koşuşturacak ve telaş edecek kadar zamanı olanlar tarafından yapılırdı. Ve yine adil olmak gerekirse, dünyanın sağa sola koşuşturan ve telaş eden insanlara *ihtiyacı* vardı. Sadece, onlardan pek hoşlanman gerekmiyordu.

Sükunetten Letice’in bitirdiğini anladı.

“Gerçekten mi? Şimdi, bakın,” dedi Dadı, “doğuştan yetenekli olan benim. Cadılık biz Ogg’ların kanında vardır. Asla kendimi fazla zorlamak zorunda kalmadım. Ama Esme . . . onda biraz var, doğru, ama fazla değil. Sadece olanı deli gibi çalıştırıyor. Siz de ona çalıştırmaya *çalış*masını mı söyleyeceksiniz?”

“Daha çok senin söylemeni ümit ediyorduk,” dedi Letice.

Dadı bir iki küfür etmek üzere ağzını açtı, sonra durdu.

“Ne diyeceğim,” dedi, “siz ona yarın söylersiniz, ben de onu zaptetmek için sizinle gelirim.”

Onlara patikadan yaklaştıklarında Havamumu Nine, Ot toplamaktaydı.

Hasta odası ve mutfakta kullanılan günlük otlar yaban otu olarak bilinir. Nine'nin Otları yaban otu değildi. Ya karmaşıktılar ya da hiç. Şu şirin sepetle narin makasla yapılan çıtkırıldım işlerden de yoktu. Nine bıçak kullanırdı. Önünde de bir sandalye tutardı. İkinci bir savunma hattı olarak da deri bir şapka, eldivenler ve önlük.

O bile Otların bazılarının nereden geldiğini bilmezdi. Kökler ve tohumlar dünyanın dört bir yanında, hatta belki daha ötelerde değiş tokuş edilirdi. Bazılarının sen yanından geçerken dönen çiçekleri vardı, bazıları gelip geçen kuşlara dikenlerini fırlatırdı ve bazıları kazıklara bağlanmıştı, devrilmesinler diye değil, ertesi gün hala orada olsunlar diye.

Sarma sigara yapıp tüttüremeyeceğin ya da bir tavuğu doldururken kullanamayacağın herhangi bir otu yetiştirmeye asla zahmet etmeyen Ogg Dadı onun, “Pekala, sizi hergeleler-” diye mırıldandığını duydu.

Letice Kulağakaçan yüksek bir sesle, “Günaydın, Bayan Havamumu,” dedi.

Havamumu Nine kasıldı, sonra sandalyeyi büyük bir dikkatle yere bırakarak arkasını döndü.

“Hanımefendi olacak,” dedi.

Letice neşeyle, “Her neyse,” dedi. “İyisindir umarım?”

“Şu ana kadar öyleydim,” dedi Nine. Diğer üç cadıya neredeyse belli belirsiz başını sallayarak selam verdi.

Güm güm atan bir sessizlik vardı, bu da Dadı'yı dehşete düşürüyordu. Bir fincan çay içmeye filan davet edilmeleri gerekirdi. İnsanları böyle etrafta ağaç etmek berbat bir gör-güsüzlüktü. Neredeyse, yaşı geçmiş, evlenmemiş bir cadıya “Küçük hanım” demek kadar kötü; neredeyse, ama yine de onun kadar değil.

“Mahkemeler için geldiniz,” dedi Nine. Letice neredeyse bayılacaktı.

“İı, nasıl –”

“Çünkü komiteye benzer bir haliniz var. Öyle pek fazla kafa yormaya gerek yok,” dedi Nine eldivenlerini çekerek çıkarırken. “Eskiden komiteye ihtiyacımız yoktu. Haber yayılır, hepimiz de orada olurduk. Şimdi birdenbire insanlar bir şeyleri *ayarlar* oldu.” Nine bir an ciddi bir içsel savaş veriyormuş gibi göründükten sonra, yapmacık bir kayıtsızlıkla ekledi, “Çaydanlık ateşte. İçeri gelseniz iyi olur.”

Dadı rahatladı. Belki de Havamumu Nine’nin bile kafa tutamayacağı görenekler vardı. Biri senin can düşmanın da olsa, onu eve davet eder ve çayla kurabiye ikram ederdin. Aslında, düşmanlık ne kadar fazlaysa, çıkardığın porselenler o kadar iyi, kurabiyelerin kalitesi de o kadar yüksek olurdu. Daha sonra yeniden canlarını cehenneme yollamayı dileyebilirdin, ama senin çatının altında oldukları sürece, onları tıkanana kadar beslerdin.

Küçük, kara gözleri mutfak masasının parıldadığına ve yeni silindiğinden hala nemli olduğuna dikkat etti.

Fincanlara çaylar doldurulduktan ve hoşbeş edildikten ya da, daha doğrusu Letice tarafından sunulup Nine tarafından sessizlik içinde kabul edildikten sonra, kendi kendisi tarafından seçilmiş bulunan başkan oturduğu yerde kıvrınarak dedi ki:

“Bu yıl Mahkemelere o kadar büyük bir ilgi var ki, Bayan Havamumu, yani Hanımefendi.”

“İyi.”

“Aslına bakılırsa Koçdorukları bölgesinde cadılık bir nevi rönesans çağı yaşamakta.”

“Rönesans, ha? Bu iyi bir şey işte.”

“Bu genç kadınlar için çok iyi bir salahiyet kazanma yolu, sen de aynı fikirde misin?”

Birçok kişi keskin sözler söyleyebilirdi. Dadı bunu bilirdi. Ama Havamumu Nine keskin bir tarzda *dinleyebilirdi*. Sırf duyarak, bir şeyin aptal görünmesini sağlayabilirdi.

“Şapkan da güzelmiş,” dedi Nine. “Kadife mi? Buralarda imal edilmemiştir, herhalde?”

Letice şapkasının kenarına dokundu ve ufak bir kakhaha attı.

“Ankh-Morpork’taki Boggi’nin dükkanından,” dedi.

“Ah? Mağazadan mı aldın?”

Ogg Dadı odanın tahtadan, paralanmış bir koninin bir ayak üzerinde durduğu köşesine baktı. Koninin üzerine siyah basma parçaları ve söğüt odunundan değnekler iğnelerle tutturulmuştu, bunlar Nine’nin baharlık şapkasının temelini oluşturunuyordu.

“Terzi elinden çıkmış,” dedi Letice.

Nine, “Bir de şu şapka iğnelerin,” diye devam etti. “Hepsi de hilal ve kedi şeklinde—”

Bir uyarı atışı yapmanın zamanının geldiğine kani olan Ogg Dadı, “Senin de hilal şeklinde bir broşun var, öyle değil mi, Esme?” dedi. Kendisini öfkeli hissettiği zamanlarda Nine’nin bazen cadıların mücevher takması konusunda söyleyecek çok şeyi olurdu.

“Doğru, Gyhta. Hilal şeklinde olan bir broşum var. Şekli hakkındaki gerçek bu işte. Hilal, cüppe tutturmak için son derece kullanışlı bir şekil. Ama onunla bir şey *kast etmiyorum*. Her neyse, lafımı kestiğinde tam da Bayan Kulağakaçan’a şapka iğnelerinin ne kadar cezbedici olduğunu söylemek üzereydim. Son derece *cadıca*.”

Tenis maçındaki bir izleyici gibi kafasını sağa sola döndüren Dadı bu ölümcül okun hedefini vurup vurmadığını görmek için Letice’e bir göz attı. Ama kadın *gülümsüyordu*. Bazıları malum olanı beş kiloluk bir çekicin ucunda olsa bile bir türlü fark edemiyordu işte.

“Cadılık konusuna değinmişken,” dedi Letice doğuştan başkan olanlara özgü mecburi geçişlere yatkınlıkla. “Sana Mahkemeler’e *katılman* meselesini açabileceğimi düşündümdü.”

“Evet?”

“Sen . . . ah . . . her yıl kazanmanın başkalarına haksızlık olduğunu düşünüyor musun?”

Havamumu Nine önce yere, sonra da tavana baktı.

“Hayır,” dedi sonrasında. “Ben onlardan daha iyiyim.”

“Bunun diğer yarışmacılar için biraz cesaret kırıcı olduğunu düşünmüyor musun?”

Bir kez daha önce yer, sonra tavan araştırıldı.

“Hayır,” dedi Nine.

“Ama işe kazanamayacaklarını bilerek başlıyorlar.”

“Ben de öyle.”

“Ah, hayır, sen kesinlikle –”

“*Demek istediğim*, ben de işe onların kazanamayacağını bilerek başlıyorum,” dedi Nine susturucu bir tavırla. “Onlar da işe *benim* kazanmayacağımı bilerek başlamalı. Kazanamamalarına şaşmamalı, kafalarını doğru dürüst toplamıyorlarsa.”

“Bu gerçekten de şevklerini epey kırıyor.”

Nine samimi bir şekilde şaşırmış görünüyordu. “İkinci olmaya uğraşmalarında ne terslik var?” dedi.

Letice bodoslama devam etti.

“Seni yapmaya ikna etmeyi umduğumuz şey, Esme, bir tür emeklilik konumunu kabul etmen. Belki şöyle ufak ve güzel bir teşvik konuşması yapar, ödülü verirsin ve . . . hatta hakemlerden biri bile olabilirsin belki . . .”

“Hakemler mi olacak?” dedi Nine. “Hiç *hakemimiz* olmamıştı. Herkes kimin kazandığını bilirdi.”

Dadı, “Bu doğru,” dedi. Bir iki mahkemenin sonundaki sahneleri hatırladı. Havamumu Nine kazandığında, bunu herkes bilirdi. “Ah, bu çok doğru.”

Letice, “Bu son derece zarif bir jest olurdu,” diye devam etti.

“Hakem olacağına kim karar verdi?” dedi Nine.

“Şey . . . komite . . . yani birkaçımızın bir araya toplanmış hali. Sadece işlere bir yön vermek için . . .”

“Ah, anlıyorum,” dedi Nine. “Bayraklar?”

“Efendim?”

“Şu ufak bayraklardan sıra sıra olacak mı? Belki de çubukta elma satan birileri filan?”

“Kesinlikle bir tür flama –”

“Tabii. Şenlik ateşini de unutmayın.”

“Hoş ve güvenli olduğu sürece.”

“Ah. Doğru. Her şeyin hoş olması lazım. Güvenli de,” dedi Nine.

Bayan Kulağakaçan duyulur bir biçimde rahatlayarak iç çekti. “Eh, bu güzelce halloldu,” dedi.

“Öyle mi?” dedi Nine.

“Hemfikir olduğumuzu sanmıştım ki–”

“Olmuş muyduk? Gerçekten mi?” Şömineden karıştırma çubuğunu aldı ve ateşi vahşice dürttü. “İşleri bir de ben gözden geçireceğim.”

Letice, “Acaba bir an açık konuşabilir miyim, Havamumu Hanımefendi?” dedi. Ninenin çubuğu dürtüklemeyi kesti.

“Evet?”

“Biliyorsun, devir değişiyor. Bak şimdi, sanırım neden kendini herkese karşı bu kadar mütehakkim ve kötü davranmak zorunda hissettiğini anlıyorum, ama sana bir dost olarak söylediğimde bana inan ki, kardeşimiz Gytha gibi biraz rahatlasan ve daha nazik olmayı denesen her şey senin için çok daha kolay olurdu.”

Ogg Dadi’nın gülümsemesi fosilleşip bir maskeye dönüşmüştü. Letice’in bunun farkındaymış gibi bir hali yoktu.

“Elli metrelik bir çember içindeki tüm cadılar sana hayranmış gibi görünüyor,” diye devam etti. “Şimdi, birtakım değerli maharetlerin var, tabii, ama cadılık artık aksi bir

ihtiyar olmaktan ve insanları korkutmaktan ibaret değil ki. Sana bunu bir dost sıfatıyla söylüyorum –”

“Buradan ne zaman geçersen yeniden uğra,” dedi Nine.

Bu bir sinyaldi. Ogg Dadı ayağa fırladı.

Letice, “Tartışabileceğimizi sanmıştım –” diye itiraz etti.

Dadı, diğer cadıları oturdukları yerden çekerek, “Sizlere ana yola kadar eşlik edeyim,” dedi.

Grup kapıya vardığında Nine sertçe, “Gythal!” dedi.

“Evet, Esme?”

“Sanırım daha sonra buraya geri geleceksin, değil mi?”

“Evet, Esme.”

Dadı patikadaki üçlüye yetişmek için koştu.

Letice, Dadı’nın kasti bir yürüyüş olarak düşündüğü bir şeye sahipti. Onu sallanan gıdalarına, fazlasıyla kabartılmış saçlarına ve konuşurken ellerini şapşalca sallamasına bakarak değerlendirmek bir hataydı. Ne de olsa o bir cadıydı. Hangi cadıyı kazısan altından . . . eh, az önce kazımış olduğun cadı çıkardı karşına.

Letice, “O hoş bir insan değil,” diye öttü. Ama bu iri bir avcı kuşun ötüşüydü.

“Bu konuda haklısın,” dedi Dadı. “Ama –”

“Biraz haddini bilmesinin zamanı geldi de geçiyor!”

“E-e . . .”

“En kötüsü de sana zorbalık ediyor, Bayan Ogg. *Senin gibi* ilerlemiş yaşta evli bir hanıma hem de!”

Dadı’nın gözleri sadece bir an kısıldı.

“Onun tarzı bu,” dedi.

“Bana göre son derece garazkar ve iğrenç bir tarz!”

“Ah, evet,” dedi Dadı basitçe. “Tarzlar çoğu zaman öyledir. Ama, bak, sen –”

Gammer Beavis çabucak, “Ürün tezgahına bir şey getirecek misin, Gytha?” dedi.

Dadı sönererek, “Ah, sanırım birkaç şişe,” dedi.

“Ah, ev yapımı şarap mı?” dedi Letice. “Ne kadar hoş.”

“Bir nevi şarap sayılır, evet. Eh, yol işte burada,” dedi Nine. “Ben bir . . . ben geri dönüp iyi geceler diyeyim –”

“Biliyorsun, onun peşinde koşturup durarak kendini küçültüyorsun,” deli Letice.

“Evet. Eh. İnsanlara zamanla alışılıyor. Size iyi geceler.”

Kulübeye geri döndüğünde, Havamumu Nine mutfak zemininin orta yerinde dağınık bir yatağı andıran bir yüz ifadesiyle ve kollarını kavuşturarak ayakta duruyordu. Ayaklarından biriyle yerde ritim tutuyordu.

Arkadaşı içeri girer girmez, “Bir büyücüyle evlendi,” dedi Nine. “Bana bunun doğru olduğunu söyleyebilirsin.”

“Eh, biliyorsun büyücüler *evlenebiliyor*. Sadece asayla sivri şapkayı geri vermeleri gerekiyor. Evlenemeyeceklerini söyleyen bir kural yok, büyücülükten vazgeçtikleri sürece. İşle evli olmaları gerekiyor.”

“O kadınla evli olmak başlı başına bir *iştir* herhalde,” dedi Nine. Büzüşen yüzünde ekşi bir gülümseme belirdi.

Dadı az önce zihninde belirilmiş olan “sirke” sözcüğünün etrafına yeni fikir bağlaşımları örerek, “Bu yıl çok turşu kurdun mu?” dedi.

“Soğanlarımın hepsine sinek musallat oldu.”

“Yazık olmuş. Sen soğan seversin.”

“Sineklerin bile yemek yemesi gerekir,” dedi Nine. Kapıya sert sert baktı. “Hoşmuş,” dedi.

“Helasındaki kapağın üzerinde örgü bir kılıf var,” dedi Dadı.

“Pembe mi?”

“Evet.”

“Hoş.”

“O *kötü* biri değil,” dedi Dadı. “Kemancının Dirseği’nde iyi işler yapıyor. İnsanlar ondan sitayişle bahsediyor.”

Nine burnunu çekti. “Benden sitayişle bahsediyorlar mı?” dedi.

“Hayır, senden susarak bahsediyorlar, Esme.”

“İyi. Şapka iğnelerini gördün mü?”

“Bence onlar oldukça . . . *hoştu*, Esme.”

“Cadılık bu hallere düştü işte. Bol bol mücevher, hiç çekmece yok.”

İkisinin de isteğe bağlı olduğunu düşünen Dadı, yükselen öfke dalgasına karşı bir set inşa etmeye çalıştı.

“Aslında katılmanı istemelerini bir onur olarak da düşünebilirsin,” dedi.

“Bu hoş.”

Dadı içini çekti.

“Bazen hoşluk, denemeye değerdir, Esme,” dedi.

“Gytha, bir kişiye iyi bir hareket yapamazsam, asla kötü bir hareket yapmam, bilirsin. Fırfırlar ya da süslü etiketlere ihtiyacım yok.”

Dadı içini çekti. Elbette, doğruydu bu. Nine eski moda bir cadıydı. İnsanlara iyilik yapmazdı, onlar için doğru olanı yapardı. Ama Dadı insanların her zaman doğrunun kadrini bilmediğini bilirdi. Geçen gün atından düşen ihtiyar Pollitt’i düşün, mesela. İsteddiği bir ağır kesiciydi. *İhtiyaç duyduğu* ise, Nine mafsallını yerine oturturken birkaç saniye ıstırap çekmekti. Sorun şuydu ki, insanlar acıyı hatırlardı.

Etrafını fırfırla bezemeyi unutmadığında ve ilgi gösterdiğinde ve, “Nasılsın?” gibi şeyler söylediğinde insanlarla daha iyi geçinirdin. Esme onların nasıl olduklarını bildiğinden bu tür şeylerle hiç vakit kaybetmezdi. Ogg Dadı da bilirdi, ama bildiği başka bir şey de, bildiğini anlamalarına izin verdiğine insanların ödünün ciddi ciddi koptuğuydu.

Başını yana eğdi. Nine'nin ayağı hala yerde trampet çalıyordu.

“Bir şeyler mi planlıyorsun, Esme? Seni tanıyorum. Yüzünde öyle bir bakış var.”

“Ne bakışıymış bu?”

“Şu haydutun bir ağacın tepesinde çıplak bulunduğu ve sürekli ağladığı ve peşindeki korkunç şeyi sayıklayıp durduğu zamanki bakışın. Tuhaf, hiç pençe izi bulamamıştık. *İşte o bakış.*”

“Yaptığının karşılığında ondan beterini hak etmişti.”

“Evet . . . eh, ihtiyar Hoggett kendi domuz ahırında eşek sudan gelinceye kadar dövülmüş halde bulunmadan ve bu konuda konuşmayı reddetmeden önce de bakışın öyleydi.”

“Karisını döven ihtiyar Hoggett'ı mı diyorsun? Ya da artık bir kadına asla el kaldırmayacak olan Hoggett'ı mı?” dedi Nine. Dudaklarının gerilerek oluşturduğu şekle gülümseme denebilirdi.

“Sana, ‘işlere burnunu sokan ihtiyar bir çuval’ demesinin hemen ardından bizim Millson'ın evinin üzerine bütün o karlar düşerken yüzünde gene o bakış vardı . . .” dedi Dadı.

Nine durakladı. Dadı bunun doğal nedenlerle olduğuna oldukça emindi, Nine de onun bundan ve gururun dürüstlükle savaş halinde olduğundan kuşkulandığını biliyordu . . .

Nine, kesin bir şey söylemeden, “Olabilir,” dedi.

“Mahkemelere gidebilecek ve . . . bir şey yapabilecek biri gibi,” dedi Dadı.

Arkadaşının bakışlarındaki öfke havayı cızırdatabilirdi.

“Ya? Demek benim hakkımdaki kanaatin bu? İşler buna vardı, öyle mi?”

“Letice çağa ayak uydurmamız gerektiğini söylüyor–”

“Ee? Ben de çağa ayak uyduruyorum işte. Kimse çağı arkadan ~~iteklememiz~~ gerektiğini söylemedi. Herhalde artık git-

mek istersin, Gyhta. Düşüncelerimle baş başa kalmak istiyorum!”

Ferahlamış bir halde eve doğru seğırtirken Dadı’nın şahsi düşüncesi, Havamumu Nine’nin cadılık için iyi reklam olmadığıydı. Ah, o cadılık alanındaki *en iyilerden* biriydi, ona şüphe yoktu. Cadılığın bir türünde, kesinlikle. Ama hayata yeni yeni atılan bir kız kendisine, Bu kadar mı? diye sorabilirdi pekala. Sıkı çalışıyor, kendini bazı şeylerden mahrum bırakıyordun ve sonunda eline geçen tek şey kendi kendini inkar oluyordu, öyle mi?

Nine tam olarak arkadaşsız sayılmazdı, ama insanlarda doğurduğu duygu çoğunlukla saygıydı. İnsanlar fırtına bulutlarına saygı duymayı da öğrenirdi. Toprağı tazelerlerdi. Onlara ihtiyacınız vardı. Ama hoş değillerdi.

Ogg Dadı, üç keten geceliği üst üste giyerek yattı yatağa, çünkü keskin donlar güz havasına saplanmaya çoktan başlamıştı. Aynı zamanda sıkıntılı bir ruh hali içindeydi.

Bir nevi savaşın ilan edildiğinin farkındaydı. Nine ayaklandığında bazı korkunç şeyler yapabilirdi ve bu şeylerin onları fazlasıyla hak eden kişilere yapılmış olması, korkunçluklarını bir nebze olsun azaltmıyordu. Ogg Dadı onu hayli ürkünç bir şey planlıyor olacağını biliyordu.

Kendi hesabına birşeylerde galip gelmekten hoşlanmazdı. Galibiyet kurtulunması zor bir alışkanlıktı ve insana savunulması zor, tehlikeli bir statü sağlardı. Yaşamda huzursuzlukla, senden sonraki, süpürge sopası daha iyi, kurbağadaki eli daha çabuk olan kızı gözleyerek yürürdün.

Kuştüyü yorgan dağının altında döndü.

Havamumu Nine’nin dünya görüşünde ikinciliğe yer yoktu. Kazanırdın, kazanmazsan da kaybederdin. Kaybeden olmakta *yanlış* bir taraf yoktu, kazanan olmaman dışında elbette. Dadı her zaman iyi bir kaybeden olma politikasını izlemişti. *Neredeyse* kazandığında insanlar seni *sever* ve sana içki ısmarlardı. “Kazanmasına ramak kalmıştı,” “Sadece kıl payıyla kazandı”dan çok daha iyi bir iltifattı.

Onun düşüncesine göre ikinciler daha fazla eğlenirdi. Ama bu Nine'nin fazla zaman ayırdığı bir sözcük değildi.

Havamumu Nine, kendi karartılmış kulübesinde oturmuş, ateşin can çekişmesini izliyordu.

Eskimiş alçının pislikten değil, eskiliğinden aldığı gri renkte duvarları olan bir odaydı. İçinde yararlı, kullanışlı olmayan, oradaki varlığını alnının teriyle kazanmayan tek bir şey dahi yoktu. Ogg Dadi'nın kulübesindeki her düz alan süsler ve saksıda çiçekler için mekan olarak hizmet vermeye zorlanmıştı. İnsanlar Ogg Dadi'ya bir şeyler verirdi. Nine bunlara her zaman ucuz, panayır süprüntüsü derdi. Hiç değilse, insanların içinde. Kendi zihninin mahremiyeti içinde ne düşündüğünü asla söylemezdi.

Son kor da kırpışarak sönene dek hafif hafif sallandı.

Gecenin gri saatlerinde, insanların cenazenize gelmesinin muhtemel tek sebebinin öldüğünüzden emin olmak olacağını düşünmek kolay değildir.

Ertesi gün Percy Hopcroft arka kapısını açtı ve doğrudan Havamumu Nine'nin mavi ve dik dik bakan gözleriyle karşılaştı.

"Ah, Tanrım," dedi çaktırmadan.

Nine çekingen bir şekilde hafifçe öksürdü.

"Bay Hopcroft, Bayan Ogg'un adını verdiğin şu elmalar için gelmişim," dedi.

Percy'nin dizleri titremeye başlamıştı ve peruğu da kafasının arka tarafından zeminin ümit edilen güvenliğine doğru kaymaya meyillendi.

Nine kendisini tanıyanlara tuhaf bir şekilde monoton gelecek bir ses tonuyla, "Sana bunun için teşekkür etmeliyim, çünkü bu onu çok mutlu etti," diye devam etti. "O çok fazla iyi iş yaptı ve ufak da olsa, ödülünü almasının zamanı gelmişti. Bu çok hoş bir düşünceydi. Bu yüzden de sana şu ufak nişaneyi getirdim –" Nine'nin eli çevik bir hareketle önlüğüne dalıp siyah renkte, küçük bir şişe çıkarırken,

Hopcroft geriye sıçradı. “– son derece nadir bulunur, içindeki nadir otlar yüzünden. Nadirdirler. Son derece nadir otlar.”

Nihayet, Hopcroft’ın şişeyi alması gerektiği dank etti kafasına. Şişenin tepesini büyük bir dikkatle kavradı, şişe ısıklalabilir ya da bacakları çıkabilirmiş gibi.

“Şey . . . çok teşekkür ederim,” diye mırıldandı.

Nine kaskatı bir şekilde kafasını salladı.

“Hayır dualarım bu evin üzerinde olsun,” dedi ve arkasını dönerek yoldan dönmeye başladı.

Hopcroft kapıyı dikkatle kapadı, sonra da kendisini kapının arkasına fırlattı.

Mutfak kapısından olanları izlemekte olan karısına, “Hemen şu an toplanmaya başla!” diye bağırdı.

“Ne? Bütün hayatımız burada! Öylece koşup kaçamayız!”

“Kaçmak hoplamaktan iyidir, kadın! *O* benden ne istiyor ki? Ne *istiyor*? *O* hiç *hoş* davranmaz ki insana!”

Bayan Hopcroft’ın ödün vermeye niyeti yoktu. Kulübeyi daha yeni hal yoluna koymuştu, bir de yeni pompa almışlardı. Bazı şeyleri geride bırakmak kolay değildi.

“O zaman durup düşünelim,” dedi. “O şişedeki nedir?”

Hopcroft şişeyi kol uzaklığında tutuyordu. “*Sen* öğrenmek ister misin?”

“Titremeyi kes be adam! Tehdit filan etmedi, değil mi?”

“ ‘Hayır dualarım bu evin üzerine olsun,’ dedi! Canına yandığım bana epey tehditkar geldi! Bu Havamumu Nine’ydi işte!”

Şişeyi masanın üzerine koydu. Bir şeyler olmaya başlarsa koşmaya hazırlıklı olan insanların temkinlice öne eğilen konumunu alarak, şişeye baktılar.

“Etiketinde ‘Saç Çıkarıcı’ diyor,” dedi Bayan Hopcroft.

“Kullanmam ben onu!”

“Bize daha sonra soracaktır. Tarzı bu.”

“Bir an olsun düşünürsen, ben –”

“Önce köpekte deneyebiliriz.”

* * *

Bu iyi bir inek.”

William Saftavuk süt sağma taburesinde daldığı düşüncelerden sıyrıldı ve elleri hala hayvanın memelerinde işlemeye devam ederken çayıra bakındı.

Çitin üzerinde yükselen siyah ve ince uçlu bir şapka vardı. Öyle bir irkildi ki, sütü sol çizmesinin içine sağmaya başladı.

“Epey süt veriyor, değil mi?”

William, “Evet, Havamumu Hanım!” diye titreşti.

“Bu iyi. Uzun süre böyle gitsin, derim ben. Sana iyi günler.”

Ve sivri uçlu şapka patikada ilerlemeye devam etti.

Saftavuk onun arkasından baktı. Sonra kovaya yapıştı ve her iki adımı da bir şaplayarak ahırın içine doğru seğirtti ve seslenerek oğlunu çağırdı.

“Rummage! Hemen buraya gel!”

Oğlu samanlıkta belirdi, tırmığı hala elindeydi.

“Ne oldu, Baba?”

“Daphne’yi hemen şimdi pazara götüreceksin, anladın mı?”

“Ne? Ama o bizim en iyi süt veren ineğimiz, Baba!”

“Öyleydi, evlat, öyleydi! Havamumu Nine az önce onu lanetledi! Hemen sat şunu, boynuzları düşmeden!”

“Ne dedi, Baba?”

“Dedi ki . . . dedi ki . . . ‘Uzun süre süt vermeye devam etsin’ . . .” Saftavuk durdu.

Rummage, “Öyle *pek fazla* lanete benzemiyor, baba,” dedi. “Demem o ki . . . bildiğin her zamanki lanetler gibi değil. Aslında kulağa biraz ümitli geliyor,” diye de ekledi.

“Şey . . . sorun . . . söyleme . . . şeklindeydi . . .”

“Ne tür bir şekil, Baba?”

“Şey . . . neşeli . . . gibi.”

“Sen iyi misin, Baba?”

“Söylemesinde . . .” Saftavuk durdu. “Eh, doğru değil,” diye devam etti. “Bu doğru değil! Etrafta dolaşıp insanlara neşelilik etmeye hakkı yok! O asla neşeli değildir! *Çizmem de süt dolu!*”

O gün, Ogg Dadı ormandaki gizli imbiğini kontrol etmek için biraz zaman ayırmıştı. Bir imbik olarak, olabilecek en iyi korunan sırdı, zira krallıktaki herkes nerede olduğunu biliyordu ve bunca çok insan tarafından saklanan bir giz gerçekten de çok gizli olsa gerektir. Kral bile biliyordu ve bilmiyormuş gibi yapmasına yetecek kadarını biliyordu, bunun anlamı da Dadı’dan hiç vergi istememesi, Dadı’nın da reddetmek zorunda kalmaması anlamına geliyordu. Her yıl Kral, Hogswatch gününde de arılar yeşilaycı olmasa bal olabilecek şeyden bir fiçı dolusu alıyordu. Ve herkes durumu anlıyordu, hiç kimsenin para ödemesine gerek yoktu ve böylece, ufak bir açıdan, dünya daha mutlu bir yer oluyordu. Kimsenin de dişleri dökülesiye lanetlenmesine gerek kalmıyordu.

Dadı uyukluyordu. İmbiğe göz kulak olmak gece gündüz süren bir işti. Ama nihayet ismini tekrar tekrar seslenen insanların sesi ona fazla gelmeye başladı.

Elbette hiç kimse açıklığa girmezdi. Bu, açıklığın nerede olduğunu bildiklerini kabullenmek anlamına gelirdi. Bu yüzden çevresindeki çalılarda sarsak adımlarla yürüyorlardı. Dadı iterek kendine yol açtı ve herhangi bir amatör drama kumpanyasının göğsünü kabartacak yapmacıklı şaşkınlık ifadeleriyle karşılandı.

“Eh, ne istiyorsunuz?” diye sordu.

“Ah, Bayan Ogg, düşündük ki, sen . . . senin ormanda yürüyüş yapıyor olabileceğini düşündük,” dedi Saftavuk, camı bile kırabilecek bir koku havada salınırken. “Bir şeyler yapman lazım! Havamumu Nine!”

“Ne yaptı?”

“Söyle ona, Bayan Hampicker!”

Saftavuk’un yanındaki adam çabucak şapkasını çıkardı ve önünde saygıyla ‘si senyor haydutlar köylerimizi yağmaladı’ pozisyonunda tuttu.

“Şey, hanımefendi, oğlumla birlikte bir kuyu kazıyorduk ki, o yanımızdan geçti –”

“Havamumu Nine mi?”

“Evet, hamfendi ve dedi ki –” Hampicker yutkundu. “Burada hiç su bulamazsın, adamcağızım. Şuradaki kestane ağacının yanındaki kovuğa baksan daha iyi olur!” Biz de kazmaya devam ettik ve *hiç su bulamadık!*”

Dadı piposunu yaktı. Bir kıvılcım, üzerinde dikkatsizce oturmakta olduğu fiçıyı yüz metre havaya göndereli beri imbiğin yakınlarında pipo içmiyordu. Şansına, bir köknar ağacı düşüşünü yavaşlatmıştı.

“Demek . . . sonra kestane ağacının yanındaki oyugu kazdınız, öyle mi?” dedi ılımlı bir tavırla.

Hampicker’ın şok olmuş gibi bir hali vardı. “Yo, hamfendi! Orada *ne* bulmamızı istemişti kim bilir?”

“Benim de ineğime lanet okudu!” dedi Saftavuk.

“Gerçekten mi? Ne dedi?”

“Dedi ki, ‘uzun süre süt versin!’” Saftavuk durdu. Aslına bakılırsa, bir kez daha söyleyince kulağa . . .

“Eh, mesele söyleyiş biçimiydi,” diye ekledi zayıfça.

“Ya, nasıl bir biçimdi bu?”

“Hoş bir şekilde!”

“Hoş bir şekilde mi?”

“Gülümseyerek filan! Şimdi içmeye bile cesaret edemiyorum!”

Nine’nin akli karışmıştı.

“Sorunu anlayamıyorum ki –”

“Bunu Bay Hopcroft’ın köpeğine anlat,” dedi Saftavuk. “Hopcroft, Nine yüzünden zavallı yaratığın yanından ayrılmaya cesaret edemiyor! Aile cümleten delirmek üzere! Adam kırkıyor, karısı makasları biliyor, iki oğlan da sürekli dışarıda kılları atacak yeni yerler arıyor!”

Dadı tarafından yapılan sabırlı sorgulamalar sonucunda, Saç Çıkarıcı’nın bu olaydaki rolü gün ışığına çıktı.

“Peki köpeğe ne kadar verdi?”

“Yarım şişe, Bayan Ogg.”

“Esme’nin etikete, ‘Haftada bir küçük çay kaşığı dolusu,’ yazmış olmasına ve o zaman dahi geniş bir pantolon giymen gerekirken mi?”

“Dediğine göre adam öyle gerginmiş ki, Bayan Ogg! Yani Nine n’apmaya çalışıyor? Karılarımız çocukları kapı dışarı çıkarmıyor. Yani, diyelim onlara gülümsedi?”

“Ee?”

“O bir cadı!”

“Ben de öyleyim ve onlara gülümsüyorum,” dedi Ogg Dadı. “Hep şeker için peşimden koşuyorlar.”

“Evet, ama . . . sen . . . yani . . . o . . . yani . . . sen . . . yani, şey –”

“Ve o iyi bir kadındır,” dedi Dadı. Sağduyu onu, “Kendi tarzında,” diye eklemeye zorladı. “Tahmin ederim oyukta su vardır ve Saftavuk’un ineği iyi süt verecektir ve Hopcroft şişelerin üzerindeki etiketleri okumuyorsa, üzerinde yüzünün yansımasını görebileceğin bir kafayı hak ediyor ve Esme Havamumu’nun çocuklara lanet okuyacağını düşünüyorsan,

solucan kadar aklın var, demektir. Onları bütün gün kalaylar, evet. Ama lanetlemez. O kadar alçağa nişan almaz.”

Saftavuk, “Evet, evet,” diye neredeyse inledi, “ama bu doğru gelmiyor, dediğimiz bu. O etrafta dolaşıp *hoş* davrandıkça, insan üzerinde dikileceği bir bacağı bile olup olmadığını bilemiyor.”

“Ya da üzerinde sıçrayacağı,” dedi Hampicker meşum bir tavırla.

“Pekala, pekala, bu konunun icabına bakacağım,” dedi Nine.

“İnsanlar etrafta dolaşıp yapmalarını beklemediğin şeyleri yapmamalı,” dedi Saftavuk zayıfça. “İnsanların asabını bozuyor.”

“Göz kulak da oluruz senin im –” dedi Hampicker, sonra da karnına yapışıp geri çekilerek hırıltıyla soludu.

“Ona kulak asma, strestendir,” dedi Saftavuk dirseğini ovuşturarak. “Ot mu topluyorsun, Bayan Ogg?”

“Öyle,” dedi Dadı yapıkların üzerinden aceleyle uzaklaşırken.

“O zaman senin için ateşi söndüreyim mi?” diye arkasından bağırdı Saftavuk.

Ogg Dadı yoldan aceleyle yaklaştığında Nine evinin dışında oturuyordu. Eski giysilerle dolu bir çuvalın içindekileri ayırıyordu. Dört bir yanına geçkin giysiler saçılmıştı.

Bir de bir şarkı mırıldanıyordu. Ogg Dadı endişelenmeye başladı. Tanıdığı Havamumu Nine müziği tasvip etmezdi.

Ve Dadı’yı gördüğünde gülümsedi ya da en azından ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Bu *gerçekten* de endişe vericiydi. Normal koşullar altında Nine sadece kötü bir şey, onu hak eden birinin başına gelmekteyken gülümserdi.

“Hey, Gytha, seni görmek ne hoş!”

“Sen iyi misin, Esme?”

“Hiç daha iyi olmamıştım, canım.” Mırıldanma devam etti.

“Hmm . . . çaputları mı düzenliyorsun?” dedi Dadı. “Şu yama işi yorganı mı yapacaksın?”

Havamumu Nine’nin sağlam inanışlarından biri de bir gün gelip yama işi bir yorgan yapacağıydı. Ancak, bu sabır gerektiren bir iştir ve on beş yıl içinde ancak üç yamalık ilerleme gösterebilmişti. Ama yine de eski giysileri toplardı. Birçok cadı yapardı bunu. Bu cadıca bir şeydi. Eski giysilerin kişilikleri olurdu, eski evler gibi. İçinde biraz giymelik kalmış giysiler söz konusu olduğunda, bir cadıda hiç gurur bulunmazdı.

“Burada bir yerde olacaktı . . .” diye mırıldandı Nine. “Aha, işte burada.”

Elinde bir giysiyi salladı. Temelde pembe renkteydi.

“Burada olduğunu biliyordum,” diye devam etti. “Üstelik neredeyse hiç giyilmemiş. Yaklaşık benim bedenimde üstelik.”

“Onu *giyecek* misin?” dedi Dadı.

Nine’nin delici, ‘seni dizlerinden keserim’ bakışı ona çevrildi. Dadı, “Yok yiyeceğim, seni aklını kaçırmış ihtiyar ahmak,” gibi bir cevap alırsa rahatlayacaktı. Bunun yerine arkadaşları rahatladı ve biraz kaygılı bir şekilde şöyle dedi:

“Sence bana yakışmaz mı?”

Yakasının etrafında bir dantel vardı. Dadı yutkundu.

“Sen genellikle siyah giyersin,” dedi. “Şey, genellikleden biraz fazla. Daha çok her zaman gibi.”

“Hayli de berbat bir görünüşüm var,” dedi Nine kabaca. “Kendimi biraz renklendirmemin zamanı geldi, sen de öyle düşünmüyor musun?”

“Ve o kadar . . . pembe ki.”

Nine onu bir yana bıraktı ve Dadı’yı dehşete düşüren bir biçimde elinden tuttu ve ciddiyetle, “Ve biliyorsun, bu Mah-

keme meselesinde fazlasıyla 'yemliğini kimseye kaptırmak istemeyen köpek' misali davrandım, Gytha –"

"'Yemliğini kimseye kaptırmak istemeyen kancık'," dedi Dadı dalgınlıkla.

Bir an için Nine'nin gözleri yeniden birer safire dönüştü.

"Ne dedin?"

"Şey . . . sen 'yemliğini kimseye kaptırmak istemeyen kancık' olurdun," diye mırıldandı Dadı. "Köpek değil."

"Ha? Ah, evet. Buna dikkatimi çektiğin için sağ ol. Eh, düşündüm ki biraz geri çekilmemin, gidip gençlere tezahürat yapmamın zamanı geldi. Yani, söylemem lazım ki, ben . . . insanlara pek hoş davranmadım, yani . . ."

"I . . ."

"Hoş *davranmaya* çalıştım," diye devam etti Nine. "Ama üzülerek söylüyorum ki, sonucu istediğim gibi olmadı."

"Asla hoşluk konusunda tam olarak . . . iyi olmadın," dedi Dadı.

Nine gülümsedi. Dadı gözlerini zorlayarak bakmasına rağmen, içten bir kaygıdan başka bir şey algılayamadı.

"Belki de alıştırma yaptıkça daha iyi olurum," dedi.

Dadı'nın elini okşadı. Ve Dadı eline, başına korkunç bir şey gelmişçesine baktı.

"Sadece, insanlar senin daha . . . kararlı olmana alışıklar," dedi.

"Ürün tezgahı için reçelle kek yaparım diye düşündüm," dedi Nine.

"Ah . . . iyi."

"Ziyaret edilmesi gereken hasta insan var mı?"

Dadı gözünü ağaçlara dikti. Giderek kötüleşiyordu. Belleğinde civarda bulunanlar arasında bir şifa ziyaretine ihtiyaç duyacak kadar hasta, ama Havamumu Nine'den gelecek bir şifa ziyaretinin şokuna dayanacak kadar iyi birini aradı. İş uygulamalı psikolojiye ve fizyoterapi folklorunun daha

kaba türlerine gelinde, Nine rakipsizdi; aslına bakılırsa, bu ikinciye uzaktan bile yapabiliyordu, zira onun yolda olduğunu duyan, ıstırap içindeki pek çok can yatağından kalkıp yürümüş, yo, koşmuştu.

“Herkes şu anda oldukça iyi,” dedi Dadı diplomatik bir tavırla.

“Neşelendirilmeye ihtiyacı olan ihtiyarlar var mı?”

Her iki kadın tarafından sorgulanmadan kabul edildiği üzere, *ihtiyarlar* kavramı onları kapsamına almıyordu. Doksan yedi yaşındaki bir cadı da kendisini buna katmazdı. İhtiyar insanlar her zaman başka insanlar olurdu.

“Hepsi de şu anda hayli neşeli,” dedi Nine.

“Belki de ufaklıklara öykü anlatabilirim.”

Dadı başıyla onayladı. Nine bunu daha önce kısa bir süreligine havaya girdiğinde bir kez yapmıştı. Çocuklar açısından oldukça iyi gitmişti. Geleneksel bir halk efsanesini ağızları açık ve görünürde keyif alarak dinlemişlerdi. Sorun daha sonra eve dönüp de ‘bağırsaklarını sökmek’ gibi şeylerin anlamlarını sorduklarında çıkmıştı.

“Onlara anlatırken sallanan sandalyede oturabilirim,” diye ekledi Nine. “Hatırladığım kadarıyla, böyle yapılıyor. Onlara özel melas karamelalı elmalarından da yapabilirim. Bu hoş olmaz mıydı?”

Dadı yeniden başıyla onayladı, bir tür dehşet dolu düş içinde. Tam teşekkül’ü bir hoşluk çılgınlığının yolunda duran yegane şey olduğunu fark etti.

“Karamela,” dedi. “Bu dediğin cam gibi tuzla buz olan türden, yoksa bizim ufaklık Pewsey’in ağzının bir kaşıkla kanırtarak açılmasını gerektiren cinsten mi?”

“Galiba geçen defa neyi yanlış yaptığımı biliyorum.”

“Biliyorsun, şekerle aranız pek iyi değil, Esme. Yaptığın tüm günlük lolipoları hatırladın mı?”

“Gerçekten de bütün gün gittiler, ama, Gytha.”

“Bunun tek nedeni Pewsey’imizin biz dışlarından ikisini çekene kadar ağzını açamamasıydı, Esme. Senin turşulara devam etmen lazım. Seninle turşular iyi geçiniyor.”

“Bir şeyler yapmam şart, Gytha. Sürekli aksi bir ihtiyar olamam ki. Buldum! Mahkemeler’e yardım ederim. Mutlaka yapılacak bir sürü iş vardır, değil mi?”

Dadı içten içe gülümsedi. *Buydu*, demek.

“Ah, evet,” dedi. “Eminim Bayan Kulağakaçan sana ne yapacağını söylemekten memnun olacaktır,” dedi. *Yaparsa da daha büyük ahmaklık etmiş olur*, diye düşündü, *zira bir şeyler planlamakta olduğundan eminim*.

“Onunla konuşacağım,” dedi Nine. “Eminim kafama koyduğumda yardım edebileceğim milyonlarca şey vardır.”

“Ve edeceğinden eminim,” dedi Dadı neşeyle. “Büyük bir fark yaratacağını hissediyorum.”

Nine bir kez daha çantayı karıştırmaya başladı.

“Sen de geleceksin, değil mi, Gytha?”

“Ben mi?” dedi Dadı. “Dünyada kaçırmam.”

Dadı o gün özellikle erken kalktı. Herhangi bir nahoş durum olacaksa, ringin yanından bir koltuk kapmak istiyordu.

Olan şey, üzerine flamalar asılmış bir ipti. Dadı, Mahkemeler’e doğru yürürken, ağaçlar arasında, parlak renklerdeki çemberler halinde asılı durmaktaydı.

Üstelik de tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Bir makası olan herhangi bir kimsenin bir üçgen şekli kesememesinin teknik olarak mümkün olmaması gerekirdi, ama birisi bunu başarmıştı. Ve flamaların özenle kesilmiş, eski giysilerden yapıldığı de açıktı. Dadı bunu anlamıştı, zira gerçek flamaların çoğunda yaka bulunmazdı.

Mahkemeler sahasında, insanlar tezgahları kuruyor ve çocuklara takılarak düşüyorlardı. Komite azaları kararsız bir halde bir ağacın altında duruyor, ara sıra çok uzun bir merdivenin üzerindeki pembe bir şeikle göz atıyorlardı.

“Buraya gün ağarmadan gelmişti,” dedi Letice, Dadı yaklaşırken. “Bütün gece uyumayıp flamaları yaptığını söyledi.”

“Ona kekleri anlat,” dedi Gammer Beavis kasvetle.

“*Kek* mi yapmış?” dedi Dadı. “Ama o yemek pişiremez ki!”

Komite azaları yan taraftaki bir şeyleri karıştırdılar. Kadınlardan çoğu Mahkemeler için hazırlanan yiyeceklere katkıda bulunurdu. Bu bir gelenektir ve kendi başına resmi olmayan bir yarışma niteliğindedir. Serilmiş, üzeri kapalı tabakların arasında, üzerinde yüksek bir . . . belirsiz bir renk ve şekle sahip şeyler yığını bulunan, büyük bir tabak vardı. Bir sürü ufak inek kuru üzüm yedikten sonra kusmuş gibi görünüyordu. Bunlar Ur-kekleriydi; tarihöncesi kekler . . . öyle büyük bir ağırlığa ve ruha sahip keklerdi ki bunlar, diğer pudra şekerli küçük keklerin arasında hiç yerleri yoktu.

“Bu işi hiçbir zaman becerememiştir,” dedi Dadı zayıfça. “Kimse bunlardan tattı mı?”

“Hahaha,” dedi Gammer ciddiyetle.

“Sertler, öyle mi?”

“Kafasına vura vura bir trolü öldürebilirsin.”

“Ama o . . . bunlarla . . . nasıl desem . . . o kadar gurur duyuyordu ki,” dedi Letice. “Sonra bir de . . . reçel var.”

Büyük bir kavanozdu. Katılmış mor lavla doluymuş gibi görünüyordu.

“Hoş . . . bir rengi var,” dedi Dadı. “Kimse tadına baktı mı?”

“Kaşığı çıkaramadık ki,” dedi Gammer.

“Ah, eminim ki –”

“İçeri anca çekiçle sokabildik.”

“O ne planlıyor, Bayan Ogg? Zayıf ve intikam güden bir tabiatı var,” dedi Letice. “Sen onun arkadaşısın,” diye ekledi.

di, ses tonu bunun bir beyandan çok suçlama olduğunu düşündürüyordu.

“Ne düşündüğünü bilmiyorum, Bayan Kulağakaçan.”

“Onun uzak durduğunu sanıyordum.”

“İlgi gösterip gençleri teşvik edeceğini söyledi.”

“Bir şeyler planlıyor,” dedi Letice karanlık bir tavırla. “O kekler benim otoritemin altını oymak için düzenlenmiş bir entrika.”

“Yo, her zaman böyle yemek pişirir,” dedi Dadı. “Bir türlü beceremiyor, o kadar.” *Demek senin otoriten, ha?*

“Flamaları neredeyse bitirdi,” diye rapor etti Gammer. “Şimdi yeniden faydalı olmaya çalışacak.”

“Eh . . . sanırım ondan Piyango Kabı’nı yapmasını isteyebiliriz.”

Dadı boş boş baktı. “Çocukların kepeklerle dolu büyük bir leğene ellerini sokup bir şeyler çıkarmaya çalıştıkları şeyi mi kastediyorsun?”

“Evet.”

“Bunu *Havamumu Nine*’nin yapmasına izin mi vereceksin?”

“Evet.”

“Ancak, onun acayip bir mizah anlayışı vardır, bilmem anlatabiliyor muyum.”

“Hepinize günaydın!”

Havamumu Nine’nin sesiydi bu. Ogg Dadı bu sesi yaşamının büyük bölümü boyunca tanımıştı. Ama seste yine o tuhaf yan vardı. Kulağa hoş geliyordu.

“Kepek leğenine göz kulak olup olamayacağınızı merak ediyorduk, Bayan Havamumu.”

Dadı irkildi. Ama Nine sadece, “Memnuniyetle, Bayan Kulağakaçan. Güzel şeyleri çekerken yüzlerindeki ifadeleri görmek için sabırsızlanıyorum,” demekle yetindi.

Ben de, diye düşündü Dadı.

Diğerleri aceleyle uzaklaştığında, arkadaşına yanaştı.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu.

“Gerçekten ne demek istediğini anlamıyorum, Gytha.”

“Senin korkunç yaratıklarla güç denemesine girdiğini gördüm. Esme, Tanrı aşkına, bir defasında senin bir tek boynuzlu at yakaladığını gördüm. Ne planlıyorsun?”

“Hala neden bahsettiğini anlamadım, Gytha.”

“Senin girmene izin vermedikleri için kızdın, şimdi de korkunç intikam planları mı kuruyorsun?”

Bir an ikisi de sahaya baktılar. Dolmaya başlıyordu. İnsanlar domuz kazanmak için top oynuyor ve yağlı direk üzerinde dövüşüyordu. Lancre Gönüllü Badosu, popüler ezgilerden bir potpuri çalmaya çalışıyordu ve her bir müzisyenin ayrı bir ezgi çalması çok yazık oluyordu. Küçük çocuklar dövüşüyordu. Kavurucu bir gündü, muhtemelen o yıldaki en sonuncu olacaktı.

Gözleri sahanın ortasındaki, çevresi iplerle sarılmış, kare şeklindeki alana çekildi.

“Mahkemeler’e katılacak mısın, Gytha?” dedi Nine.

“Soruma cevap vermedin!”

“Ne sorusuydu bu?”

Dadı kilitli bir kapıyı yumruklamamaya karar verdi. “Evet, aslına bakarsan, bir şansımı deneyeceğim.”

“O zaman kesinlikle kazanmanı ümit ederim. Sana teza-hürat yapmak isterdim, ama bu diğerlerine adaletsizlik olur. Ben de araziye uyup ufak bir fare kadar sessiz duracağım.”

Dadı dalavereyi denedi. Yüzüne geniş, pembe bir gülümseme yayıldı ve arkadaşını dürttü.

“Peki, peki,” dedi. “Ancak . . . bana söyleyebilirsin, değil mi? Olduğu zaman kaçırmayı istemem. Bu yüzden, *onu* yapacağın zaman bana ufak bir işaret çaksan, ha?”

“O, dediğin nedir, Gytha?”

“Esmе Havamumu, bazen gerçеkten sana iyi bir tokat aşk edeceğim geliyor!”

“Ah, deme.”

Ogg Dadı sık sık küfretmezdi ya da en azından Lancrelılar tarafından “renkli lisan” olarak kabul edilen şeyin sınırını pek aşmazdı. Kötü sözcükleri kullanma alışkanlığı varmış gibi görünürdü, ama cadılar genellikle ne söylediklerine çok dikkat eder. Sözcükler kulak eriminden çıktıktan sonra ne yapacaklarından asla emin olamazsın. Ama şimdi bıyık altından küfretti ve kuru çimlerde kısa süreli, ufak ateşlerin yanmasına neden oldu.

Bu da onu tam da Lanet Okuma için uygun ruh haline soktu.

Bir zamanlar bunun yaşayan, nefes alan – en azından olayın başlangıcında – bir özne üzerinde yapıldığı söylenirdi, ama bu ailece dışarıda geçirilebilecek bir güne uygun düşmezdi ve birkaç yüz yıldır Lanetler, nasıl bakarsan bak, bir korkuluktan pek öte olmayan Bahtsız Charlie’ye yöneltiliyordu. Lanetler genellikle lanetlenenin zihnini hedef aldığından, bu önemli bir sorun teşkil ediyordu, zira ‘Samanı küflenese, havucu düşese’nin bile bir balkabağı üzerinde pek etkisi olmuyordu. Ama geneldeki üslup ile yaratıcılığa fazladan not veriliyordu.

Her halükarda bunlar için pek baskı yoktu. Herkes hangi olayın önemli olduğunu biliyordu ve bu Bahtsız Charlie değildi.

Bir sene, Havamumu Nine balkabağını patlatmıştı. Kimse onun bunu nasıl yaptığını anlayamamıştı.

Birisi bu günün sonrasında yürüyerek uzaklaşacaktı ve herkes, puanlar ne derse desin, o kişinin kazanan olduğunu bilecekti. Şapkasının Ucu En Sivri Olan Cadı ödülünü ve süpürge sapı dresajını kazanabilirdiniz, ama bunlar sadece tribünler içindi. Asıl önemli olan bütün yazı üzerinde çalışarak geçirdiğin Numara’ydı.

Dadı on dokuz numarayla son sırayı çekmişti. Bu yıl çok sayıda cadı arzı endam etmişti. Havamumu Nine’nin çekil-

diği haberleri etrafa yayılmıştı ve hiçbir şey okült cemaatte haber kadar hızlı yayılamaz, zira sıfır rakımda ilerlemek zorunda değildir. Kalabalıkların arasında pek çok sivri uçlu şapka hareket ediyor ve kafa sallıyordu.

Cadılar kendi aralarında genelde kediler kadar sokul-gandırılar, ancak aynı kedilerde olduğu gibi, huzura benzer bir şey içinde bir araya geldikleri yerler, zamanlar ve tarafsız ortamlar bulunur. Ve süregitmekte olan şey, bir tür yavaş, karmaşık dansı . . .

Cadılar etrafta dolaşarak birbirlerine merhaba diyor, yeni gelenleri karşılamaya koşuşturuyorlardı ve olayın masum seyircileri, burada eski dostların bir araya gelmiş olduğuna inanabilirdi. Ki bir düzeyde, muhtemelen öyleydi. Ama Dadı bir cadının gözleriyle olanları izledi ve özenle takınılan duruşları, karşısındakini dikkatle tartışları, beden durumundaki ufak değişiklikleri, yoğunluk ve uzunluk açısından ince ayarı yapılmış göz temasını gördü.

Bir cadı arenaya çıktığında, özellikle de nispeten tanınmayan biriye, diğerlerinin tümü gözlerini onun üstünde tutmak ve bunu tercihen yapmıyormuş gibi görünerek yapmak için bir mazeret bulmuş olurdu.

Bu *gerçekten* de kedileri izlemek gibiydi. Kediler birbirlerini dikkatle süzerek epey zaman harcar. Dövüşmek zorunda kaldıklarında bu, kafalarında zaten kararlaştırılıp bitmiş olan bir şeye ıstampayı basmaktır.

Dadı bütün bunları biliyordu. Aynı zamanda, cadıların çoğunun iyi yürekli (bütünde), müşfik (mülayim kişilere karşı), cömert (hak edene; hak etmeyenler hesaba kattıklarından çok fazlasını alırdı) ve genel olarak gerçekte öpücükten çok tekme sunan bir yaşama kendilerini hayli adanmış kişiler olduklarını bilirdi. Bir tanesi bile şekerlemeden yapılmış bir evde oturmuyordu, gerçi görevine düşkün gençlerden birkaçı bazı peksimet türleriyle deneyler yapmıştı. Bunu hak eden çocukları bile fırınlarına tıkmazlardı. Genellikle her zaman yaptıkları şeyi yapar – komşularının dünyaya gelişini ve gidişini kolaylaştırır ve aradaki şiddetli engelleri aşmalarına yardım ederlerdi.

Bunu yapmak için özel bir insan türüne mensup olman gerekirdi. Özel bir kulak türüne de sahip olman gerekirdi, zira insanları, sana bir şeyler anlatmaya meyilli oldukları durumlarda görürdün, paranın nerede gömülü olduğu ya da babasının kim olduğu veya gözünün nasıl olup da yenisinden morardığı gibi. Ve özel bir ağız türüne de sahip olman gerekirdi; kapalı kalan çeşitten. Sırları saklamak seni güçlü kılırdı. Güçlü olmak sana saygı duyulmasını sağlardı. Saygı sağlam akçeydi.

Ve bu kız kardeşliğin içinde – gerçi kız kardeşlik değil, kronik devamsızlardan oluşan dağınık bir karışımdı bu; bir cadılar grubu bir cadılar meclisi değil, küçük bir savaş anlamına gelirdi – her zaman bu konumundan haberdar olma hali mevcuttu. Bunun, öteki dünyanın statü olarak düşündüğü şeyle bir ilgisi yoktu. Hiçbir zaman hiçbir şey söylenmezdi. Ama yaşlı bir cadı öldüğünde, civardaki cadılar son birkaç laf etmek üzere cenazesine katılır, sonra da kafalarının arkasındaki şu ısrarcı ve küçük düşünceyle, ciddiyet içinde evlerine dönerlerdi: *Bir kişi yukarıdayım.*

Ve yeni gelenler dikkatlice, çok dikkatlice izlenirdi.

“Günaydın, Bayan Ogg,” dedi arkasından bir ses. “Sanırım iyisiniz, değil mi?”

“Nasılsın, Shimmy Hanımefendi,” dedi Dadı dönerek. Zihinsel dosyalama sistemi bir kart çekti: Berrak Shimmy, Cutshade taraflarında ihtiyar annesiyle birlikte yaşıyor, enfieye çekiyor, hayvanlarla arası iyi. “Annen nasıl?”

“Onu geçen ay toprağa verdik, Bayan Ogg.”

Ogg Dadı Berrak’tan hoşlanırdı, çünkü onu sık görmezdi.

“Tüh . . .” dedi.

“Ama ona sağlığını sorduğunu söylerim, yine de,” dedi Berrak. Halkaya kısa bir bakış attı.

“Şu şişman kız da kim?” diye sordu. “Kısa tahterevalliye takılmış bowling topu gibi kıcı var.”

“O Agnes Nitt.”

“Şu lanet okurkenki sesi epeyce iyi. Böyle bir sesle lanetlendin mi, anlarsın.”

“Ah, evet, ona lanet okumaya elverişli bir ses bahşedilmiş,” dedi Dadı kibarca. “Esme Havamumu’yla ben de ona birkaç püf noktası öğrettik,” diye ekledi.

Berrak’ın başı döndü.

Sahanın uzak ucunda, ufak, pembe bir şekil, Piyango Kabı’nın başında tek başına oturuyordu. Piyango Kabı pek rağbet görüyor gibi değildi.

Berrak eğilerek yaklaştı.

“O . . . ııı . . . ne yapıyor?”

“Bilmiyorum,” dedi Dadı. “Sanırım bu meseleye hoşlukla yaklaşmaya karar verdi.”

“Esme mi? *Hoş* mu?”

“Şey . . . evet,” dedi Dadı. Birine söylerken de kulağa daha iyi gelmiyordu.

Berrak ona dik dik baktı. Dadı onun sol eliyle bir işaret yaptığını, sonra da aceleyle uzaklaştığını gördü.

Artık sivri uçlu şapkalar kümelenmeye başlamıştı. Üç ya da dört kişilik küçük gruplar vardı. Sivri uçların bir araya geldiğini, hararetli sohbetler yapmak üzere bir küme oluşturduğunu, sonra da yeniden bir çiçek gibi açılıp uzakta bir pembelik damlasına döndüğü görülebiliyordu. Sonra bir şapka o gruptan ayrılıyor ve azimle bir başka gruba yöneliyor ve bütün süreç baştan başlıyordu. Çok ağır çekimde nükleer bölünme izlemeyi andırıyordu biraz. Epey heyecan vardı ve çok geçmeden bir patlama olacaktı.

Ara sıra biri dönüp Dadı’ya baktığından o da, daha çok etki altında kalan kişilere okült süsler yapan ve tedarik eden Zakzak Kolukuvvetli’nin tezgahının yanına gelene dek küçük gösterilerin arasından aceleyle ilerledi. Zakzak, UĞURLU AT NALLARI, TANESİ 2 \$ yazan bir serginin üzerinden ona neşeyle kafa salladı.

“Selam, Bayan Ogg,” dedi.

Dadı heyecanlandığını fark etti.

“Bunların nesi uğurlu,” dedi at nallarından birini eline alarak.

“Eh, her biri için iki dolar alıyorum,” dedi Kolukuvvetli.

“Ve bu onları uğurlu mu yapıyor?”

“Benim için uğurlu,” dedi Kolukuvvetli. “Sanırım, siz de bir tane almak istersiniz, değil mi, Bayan Ogg? Bu kadar rağbet göreceklarını bilsem, yanımda bir kutu daha getirirdim. Hanımlardan bazıları iki tane aldı.”

‘Hanımlar’ sözcüğünde sesi yükselip alçalmıştı.

“*Cadılar* mı uğurlu at nalı satın alıyor?” dedi Dadı.

“Yarın hiç gelmeyecekmiş gibi,” dedi Zakzak. Bir an kaşlarını çatı. Ne de olsa onlar *gerçekten* cadıydı. “Şey . . . yarın gelecek . . . değil mi?” diye ekledi.

“Bu konuda neredeyse eminim,” dedi Dadı, ama bu adamı pek rahatlatmamış gibiydi.

“Birdenbire koruyucu otlar ticareti de patladı,” dedi Zakzak. Ve bir cüce olduğundan, bu da Sel’i muhteşem bir havlu satma fırsatı olarak göreceği anlamına geldiğinden, “İlgilenir misiniz, Bayan Ogg?” dedi.

Dadı başını iki yana salladı. Bela herkesin gözünü diktiği yönden gelecekse, bir sedefotu sürgününün pek yardımı olmayacaktı. İrice bir meşe ağacı daha iyi olurdu, ama sadece bir ihtimal.

Atmosfer değişiyordu. Gökyüzü geniş, soluk bir maviydi, ama insanların içlerinde gök gürültüleri vardı. Cadılar huzursuzdu ve bu kadar çok sayıda cadı bir arada olduğundan, gerginlik birinden sekerek diğerine çarpıyor ve yoğunluğu artarak, kendi kendisini herkese yeniden yayınlıyordu. Bu, bir rünü kuru erik sanan sıradan insanların dahi derin, varoluşsal bir endişe duymalarına neden oluyordu, hani şu çocuklarını terslemene ve içki içmek istemene yol açan cinsten.

İki tezgahın arasındaki bir boşluktan baktı. Pembe şekil hala fiçinin arkasında sabırla ve biraz yılgınlıkla oturuyordu. Hiç kimseden oluşmayan muazzam bir sıra vardı sanki.

Sonra Dadı ürün tezgahını görebilene kadar bir çadırdan diğerine koşuşturdu. Tezgahın başı zaten kalabalıktı, ama orada, bezin ortasında terk edilmiş bir halde duran, korkunç keklerden oluşan bir yığın vardı. Ve bir reçel kavanozu. Şarlatanın biri yanına tebeşirle bir tabela dikmişti: KAŞIĞI KAFANOZDAN ÇIKAR, 3 DENEMESİ Bİ KURUŞA!!!

Gizlenmek konusunda dikkatli davrandığını sanmıştı, ama arkasında samanların hisirdadığını duydu. Komite onun izini bulmuştu.

“Bu senin el yazın, değil mi, Bayan Kulağakaçan?” dedi. “Bu zalimlik. Bu . . . hoş değil.”

“Gidip Bayan Havamumu’yla konuşmana karar verdik,” dedi Letice. “Bunu kesmesi lazım.”

“Neyi kesmesi?”

“İnsanların kafalarına bir şeyler yapıyor! Buraya hepimizi etkilemek için geldi, tamam mı? Herkes onun kafa büyüğü yaptığını biliyor. Hepimiz bunu hissedebiliyoruz! Herkesin gününü mahvediyor!”

“Tek yaptığı orada oturmak,” dedi Dadı.

“Ah, evet, ama acaba sorabilir miyiz, *nasıl* oturuyor orada?”

Dadı bir kez daha tezgahın arkasından baktı.

“Eh . . . normal gibi. Bilirsin . . . ortadan ve dizlerden ikiye katlanmış . . .”

Letice bir parmağını sertçe salladı.

“Şimdi beni dinle, Gytha Ogg –”

“Onun gitmesini istiyorsanız, gidip ona siz söyleyin!” diye çıkıştı Dadı. “Gırtlığıma kadar geldi –”

Acı bir çocuk haykırışı duyuldu.

Cadılar birbirlerine baktılar, sonra da sahayı aşıp Piyango Kabi'na koştular.

Küçük bir çocuk yerde kıvranıyor, hıçkırarak ağlıyordu.

Dadı'nın en küçük torunu Pewsey'di bu.

Dadı'nın karnı buz kesti. Çocuğu kaptı ve Nine'nin yüzüne düşmanca baktı.

“Ne yaptın ona, seni –” diye başladı.

“Bebekistemiyom! *Bebekistemiyom!* *Askeristiyom!*
ASKERistiyomistiyomistiyomişte!”

Dadı Pewsey'in yapış yapış elindeki bez bebeğe ve çığlık atmakta olan ağzının çevresinde görülebildiği kadarıyla yüzündeki hakaret görmüş, gözü yaşlı öfke ifadesine baktı –

“BananiASKERistiyomistiyom!”

– sonra da diğer cadılara ve Havamumu Nine'nin yüzüne baktı ve çizmelerinden taşan utancı hissetti.

“Onu geri koyup bir daha deneyebileceğini söyledim,” dedi Nine yumuşak başlılıkla. “Ama bir türlü dinlemedi beni.”

“–ASKERistiyomisti–”

Ogg Dadı, “Pewsey Ogg, şayet hemen şu an sesini kesmezsen, Dadı sana –” diye başladı ve düşünebildiği en korkunç cezayı bulup çıkardı: “Dadı sana bir daha hiç şeker vermeyecek!”

Bu tahayyül edilemez tehdit yüzünden donakalan Pewsey susarak ağzını kapadı. Sonra, Letice Kulağakaçan, Dadı'yı dehşete düşüren bir şekilde, sırtını dikleştirdi ve, “Bayan Havamumu, gitmenizi tercih ediyoruz,” dedi.

“Rahatsızlık mı veriyorum?” dedi Nine. “Umarım rahatsızlık vermiyorumdur. Rahatsızlık vermek *istemiyorum*. Sadece kaptan bir piyango çekti ve –”

“Sen . . . insanların keyfini kaçırıyorsun.”

Artık her an olabilir, diye düşündü Dadı. Artık her an başını kaldırabilir, gözlerini kısıabilir ve Letice geriye iki adım atmazsa, benden çok daha sert bir hal alacak.

Nine, “Kalıp seyreder miyim?” dedi sessizce.

“Senin neyin peşinde olduğunu biliyorum ben,” dedi Letice. “Mahvetmeyi planlıyorsun, değil mi? Yenilmenin düşüncesine bile katlanamıyorsun, bu yüzden de iğrenç bir şey yapmaya niyetleniyorsun.”

Üç adım geriye, diye düşündü Dadı. Aksi halde geriye kemiklerden başka bir şey kalmayacaktı. Artık her an . . .

“Ah, kimsenin bir şeyleri mahvettiğimi düşünmesini istemem,” dedi Nine. İçini çekti ve ayağa kalktı. “Ben eve gideyim.”

“Hayır, gitmiyorsun!” diye tersledi Dadı onu gerisin geri sandalyeye iterek. “Bu konuda sen ne düşünüyorsun, Beryl Dismass? Ya sen, Letty Parkin?”

“Hepsi de –” diye başladı Letice.

“Seninle konuşmuyordum!”

Bayan Kulağakaçan’ın arkasındaki cadılar gözlerini Dadı’dan kaçırdılar.

“Şey, mesele o değil . . . yani, biz sanmıyoruz ki . . .” diye başladı Beryl acemice. “Yani . . . her zaman çok saygı duymuşumdur . . . ama . . . eh, bu herkes için . . .”

Sesi söndü. Letice’in muzaffer bir edası vardı.

“Gerçekten mi? O zaman gerçekten de gitsek iyi olacak,” dedi Dadı aksileşerek. “Bu civardaki şahıslardan hoşlanmıyorum.” Etrafına bakındı. “Agnes? Nine’yi eve götürmeme yardım et . . .”

Nine, “Gerçekten de ihtiyacım yok . . .” diye başladı, ama diğer ikisi onu kollarından tuttular ve ikiye ayrılıp onlara yol veren ve dönüp gitmelerini izleyen kalabalığın arasından nazikçe geçirdiler.

Letice, “Muhtemelen herkes için en iyisi oldu,” dedi. Cadılardan birkaçı yüzüne bakmamaya çalıştılar.

Nine'nin mutfak döşemesi kumaş kırpıklarıyla kaplıydı ve masanın kenarından damlayan kaskatı kesilmiş reçel yerde yerinden oynatılması mümkün olmayan bir tepelik oluşturmıştı. Reçel tenceresi suda yumuşasın diye lavaboya bırakılmıştı, ancak reçel yumuşayana kadar demirin çoktan paslanacağı kesindi.

Yanlarında bir sıra boş turşu kavanozu vardı.

Nine oturdu ve ellerini kucağında kavuşturdu.

“Bir fincan çay ister misin, Esme?” dedi Ogg Dadı.

“Hayır, canım. Sen Mahkemeler'e geri dön. Benim için endişelenme,” dedi Nine.

“Emin misin?”

“Burada sessizce otururum. Sen endişelenme.”

Oradan ayrılırlarken Agnes, “Geri dönmüyorum!” dedi dişlerini sıkarak. “Letice'in gülümsemesinden hoşlanmıyorum . . .”

“Bir defasında bana Esme'nin *kaş çatışından* hoşlanmadığını söylemiştin,” dedi dadı.

“Evet, ama bir kaş çatışa güvenebilirsin. Şey . . . sence ipin ucunu kaçırmıyordur, değil mi?”

“O kaçırırsa bir daha kimse yakalayamaz,” dedi Dadı. “Hayır, sen benimle birlikte geri gel. *Eminim* ki . . . bir şey planlıyor.” *Ne olduğunu bir bileydin*, diye düşündü. *Daha fazla beklemeye katlanabileceğime emin değilim.*

Artan gerilimi daha sahaya varmadan hissedebiliyordu. Elbette, gerilim *her zaman* olurdu, bu Mahkemeler'in bir parçasıydı, ama bu gerginlik çeşidinde ekşi, nahoş bir tat vardı. Küçük gösteriler hala devam ediyordu, ama parmağını bastıramadıkları, yine de onları parmağının altına alan hislerin dürttüğü sıradan ahali gitmekteydi. Bizzat cadılara gelince, onlarda oyuncuların korku filminin bitmesine iki

dakika kala, canavarın son sıçrayışını yapmak üzere olduğunu ve artık meselenin sadece hangi kapıdan çıkacağına kalmış olduğunu bildikleri zamanki yüz ifadeleri vardı.

Letice'in çevresi cadılar tarafından sarılmıştı. Dadı yük-selen sesleri duyabiliyordu. Olanları endişeyle izlemekte olan başka bir cadıyı dirseğiyle dürttü.

"Ne oluyor, Winnie?"

"Ah, Reena Trump parçasını yüzüne gözüne bulaştırdı ve arkadaşları gergin olduğu için bir kez daha denemesi gerektiğini söylüyor."

"Çok yazık."

"Virago Johnson da hava durumu büyüsü ters gitti diye kaçtı."

"Bir bulut parçasının altında gitti, öyle mi?"

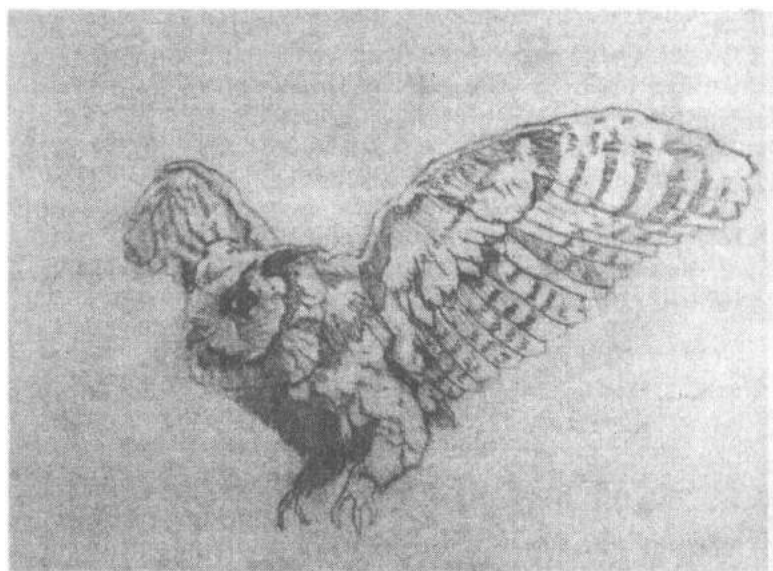
"Ben de denediğim zaman epey sakarlık ettim. Senin şansın olabilir, Gyhta."

"Ah, ben hiçbir zaman ödül peşinde koşmadım, Winnie, beni bilirsin. Asıl önemlisi katılıp eğlenmek."

Öteki cadı ona yan bir bakış attı.

"Neredeyse inandırıcı konuştun," dedi.

Gammer Beavis aceleyle yanlarına geldi. "Haydi, Gytha," dedi. "Elinden geleni yap, olur mu? Şimdiye kadarki tek yarışmacı Bayan Waevitt ile ıslık çalan kurbağası ve bir melodi filan da çalabiliyor değil. Zavallının sinirleri düğüm düğüm olmuştu."

Ogg Dadı omuzlarını silkti ve iplerle ayrılmış alana yürüdü. Uzaklarda bir yerde birisi arada sırada kaygılı bir ıslıkla kesilen bir isteri krizi geçirmekteydi.

Büyücülerin büyüünün aksine, cadıların büyüü genellikle pek fazla ham büyüünün kullanılmasını gerektirmezdi. Aralarındaki fark, çekişle manivela arasındaki fark gibidir. Cadılar genellikle ufak bir değişikliğin büyük bir sonuç doğuracağı ufak noktayı bulmaya çalışırdı. Bir çığ yaratmak için dağı sallayabilir ya da belki de bir kar tanesini bırakabileceğin noktayı tam olarak bulabilirdin.

Bu yıl Dadı, Saz Adam üzerinde çalışarak oyalanmıştı. Onun için ideal bir hünnerdi. İnsanları güldürüyordu, hafif müstehcendi, görüldüğünden çok daha kolaydı, ancak Dadı'nın katıldığını, ancak kazanma ihtimalinin düşük olduğunu gösteriyordu.

Kahretsin! O kurbağanın kendisini yeneceğine güvenmişti. Yaz gecelerinde hayli güzel bir şekilde ılık çalarken duymuştu onu.

Konsantre oldu.

Saman parçaları ekin dibinden hışırdayarak geçti. Tek yapması gereken sahada esen ufak rüzgar parçalarını kullanmak, *oraya* ve *buraya* gitmesine, yukarı doğru sarmal çizmesine izin vermektir ve -

Ellerinin titremesinin önüne geçmeye çalıştı. Bunu yüz kez yapmıştı, artı kahrolası şeye *düğüm* bile atabiliyordu. Esme Havamumu'nun yüzünü hatırlayıp duruyordu ve orada şaşkın ve incinmiş haliyle oturuşunu ve birkaç saniyelğine Dadı'nın öldürmeye hazır olduğunu-

Bir an bacakları ve akla kolları ve kafayı getiren bir şeyleri toparlamayı başardı. İzleyicilerden yüzeysel bir alkış geldi. Sonra o daha şeyin ilk adımına konsantre olamadan yolunu şaşırmış bir girdap onu yakaladı ve yere fırlattı, geriye tek kalan bir sürü işe yaramaz samandı.

Onu yeniden ayağa kaldırmak için çılgınca el hareketleri yaptı. Şey devrildi, kendi kendisini düğüm etti, sonra da uzanıp hareketsiz kaldı.

Biraz daha gergin ve tek tük alkış oldu.

“Kusura bakmayın . . . bugün işi kıvıramıyorum, anlaşılan,” diye mırıldandı sahadan yürüyerek uzaklaşırken.

Hakemler bir araya toplandılar.

“Bence şu kurbağa *gerçekten de iyiydi*,” dedi Dadı gerekenden yüksek bir sesle.

Daha biraz önce olabildiğine başıbozuk olan rüzgar, artık daha sert esiyordu. Olayın psişik karanlığı olarak adlandırılabilen şeyi, gerçek alacakaranlık yüzünden artırıyordu.

Şenlik ateşinin gölgesi sahanın uzak ucunda hayal meyal görünüyordu. O ana kadar kimse kendinde onu yakacak cesareti bulamamıştı. Cadı olmayanların neredeyse tamamı eve dönmüştü. Günün tüm iyi yanları çoktan süzülüp gitmişti.

Hakemler topluluğu dağıldı ve Bayan Kulağakaçan gergin kalabalığa yaklaşırken gülümsemesi sadece köşelerde balmumundan yapılmış gibiydi.

“Eh, *amma da* zor bir karar oldu,” dedi canlılıkla. “Ama aynı zamanda ne kadar muhteşem bir katılım vardı! *Gerçekten de son derece* güç bir seçimdi—”

Benimle ıslığımı kaybeden ve ayağını bançosuna sıkıştıran bir kurbağa arasında, diye düşündü Dadı. Cadı bacılarının yüzlerine yan bir bakış attı. Bazılarını altmış yıldır tanıyordu. Hayatında hiç kitap okumuş olsaydı, yüzlerini aynı bir kitap gibi okuyabilirdi.

“Hepimiz kimin kazandığını biliyoruz, Bayan Kulağakaçan,” dedi akışı bölerek.

“Ne demek istiyorsunuz, Bayan Ogg?”

“Burada aklını toplayabilen tek bir cadı bile olmadı,” dedi Dadı. “Üstelik çoğu da uğur muskaları almıştı. Cadılar? Uğurlu muskalar alıyorlar, ha?” Kadınlardan birkaçı gözlerini yere dikip baktı.

“Neden herkesin Bayan Havamumu’ndan böyle korkmuş göründüğünü anlamıyorum! Ben kesinlikle korkmuyorum! Yani sence sizlere bir büyü mü yaptı?”

“Verdiği hisse bakılırsa, epey keskin bir şey olsa gerek,” dedi Dadı. “Bak, Bayan Kulağakaçan, hiç kimse kazanmadı, bugün yaptığımız şeylerle kimse kazanamazdı zaten. Bunu hepimiz biliyoruz. Bu yüzden de hepimiz eve gidelim, olur mu?”

“Katiyen olmaz! Bu kupaya on dolar verdim ve onu sunmaya niyetliyim—”

Ölen yapraklar ağaçlarda titreşti.

Cadılar bir araya toplandılar.

Dallar çatırdadı.

“Rüzgardan,” dedi Ogg Dadı. “O kadar . . .”

Derken Nine *oradaydı*. Adeta onun hep orada olduğunu hiç fark etmemişlerdi. Arka plandan belirme becerisine sahipti.

“Sadece gelip kimin kazandığına bir bakayım, dedim,” dedi. “Tezahürata katılmak filan . . .”

Letice öfkeden çılgına dönmüş bir halde ona yaklaştı.

“İnsanların kafalarına mı girdin?” diye çığlık attı.

“Ya bunu nasıl yapacaktım ki, Bayan Kulağakaçan?” dedi Dadı yumuşak başlılıkla. “Bütün o uğurlu muskalarına filan rağmen?”

“Yalan söylüyorsun!”

Ogg Dadı alınan solukları duydu ve kendisinininki en yüksek sesliydı. Cadılar için sözleri her şeydi.

“Ben yalan söylemem, Bayan Kulağakaçan.”

“Günümü mahvetmeye kalkıştığını *inkar* mı ediyorsun?”

Kalabalığın kıyısındaki bazı cadılar gerilemeye başladılar.

“Tamam, reçelim herkesin damak tadına uygun değil, ama ben asla—” diye başladı Nine küçük, mütevazı bir ses tonuyla.

“İnsanlara tesir ediyorsun!”

“-sadece yardım etmeye kalkıştım, herkese sorabilirsin–”

“Yaptın! İtiraf et!” Bayan Kulağakaçan’ın sesi bir martınıninki kadar cırtlaktı.

“-ve kesinlikle hiçbir şey–”

Tokat inerken Nine’nin yüzü döndü.

Bir an kimse nefes almadı ve kimse hareket etmedi.

Nine bir elini ağır ağır kaldırdı ve yanağını ovuşturdu.

“Biliyorsun, bunu kolayca yapabiliirdin!”

Dadı’ya Letice’in çığlığı dağlardan yankılandı gibi geldi.

Kupa elinden düştü ve anızın üzerinde çatırdayarak ezildi.

Sonra tablonun buzu çözüldü. Cadı bacılarından ikisi öne çıkıp ellerini Letice’in omuzlarına koydular ve karşı koymayan Letice’i nazikçe çekerek uzaklaştırdılar.

Diğer herkes Havamumu Nine’nin ne yapacağını bekliyordu. O başını kaldırdı.

“Umarım Bayan Kulağakaçan iyidir,” dedi. “Biraz . . . kendini kaybetmiş bir hali vardı.”

Bir sessizlik oldu. Nine terk edilmiş kupayı aldı ve ona işaret parmağıyla hafifçe vurdu.

“Hmın,” dedi. “Sanırım, sadece kaplama. Buna on dolar ödedyse, zavallı kadını kazıklamışlar.” Kupayı havada yalayan Gammer Beavis’e fırlattı. “Bunu yarın ona geri verebilir misin, Gammer?”

Gammer, gözlerini Nine’den kaçırarak başıyla evetledi.

“Yine de bunun her şeyi bozmasına izin vermek zorunda değiliz,” dedi Nine cana yakın bir tavırla. “Günü doğru dü-rüst bitirelim, ha? Her zamanki gibi. Ateşte kızarmış patates, yumuşak şekerleme ve ateşin çevresinde anlatılan eski öykülerle. Ve bağışlamayla. Ve bırakalım eskide olanlar eskide kalsın.”

Dadı, aniden gelen rahatlamanın bir yelpaze gibi açıldığını hissedebiliyordu. Cadılar aslında hiç var olmayan bir büyüün etkisinden kurtulmuşçasına yeniden canlandılar. Herkeste bir doğrulup dikelme ve süpürgelerinin üzerindeki eyer torbalarına yönelirken bir hışırtı başlangıcı oldu.

Dadı, etraflarında konuşmalar başlarken, “Bay Hopcroft bana bir çuval dolusu patates verdiydi,” dedi. “Gidip buraya getireyim. Ateşi yakabilir misin, Esme?”

Havadaki ani bir değişiklik kafasını kaldırıp bakmasına yol açtı. Nine’nin gözleri akşam karanlığında ışıldıyordu.

Dadı’nın kendini yere atacak kadar akıly vardı.

Havamumu Nine’nin eli havada bir kuyruklu yıldız gibi kavis çizdi ve kıvılcım çatırdayarak uçtu.

Şenlik ateşi patladı. Mavi-beyaz bir alev, yığılmış dalların arasından yukarıya fırladı ve ormana gölgeler kazıyarak göğe doğru dans etti. Şapkaları kafalardan uçurdu, masaları tersyüz etti, silüetler ve kaleler ve ünlü savaşlardan sahneler oluşturdu ve el ele tutuştu ve bir halka oluşturup dans etti. Gözde, beyne kadar yolunu dağlayarak açan, mor bir artçı imge bıraktı—

Ve yatıştı ve sadece bir şenlik ateşiydi.

“*Unutmak* hakkında bir şey söylemedim,” dedi Nine.

Havamumu Nine ile Ogg Dadı şafak loşluğunun içinden eve doğru yürürken, çizimleri sisi tekmeleyerek havalandırıyordu. Aslına bakılırsa, iyi bir gece olmuştu.

Bir süre sonra Dadı, “Bu yaptığın şey hoş değildi,” dedi.

“Ben bi şi yapmadım.”

“Eh, evet . . . yapmadığın şey hoş değildi. Birinin sandal yesini, o oturmayı beklerken çekmek gibi bir şeydi . . .”

“Oturdukları yere bakmayan kişilerin ayakta kalmaları gerekir,” dedi Nine.

Yaprakların üzerinde kısa süren bir pıtır oldu, birkaç yağmur damlasının gruba katılmak istemediği zaman olan hafif yağmurlardan.

“Eh, pekala,” diye teslim etti Dadı. “Ama biraz zalimceydi.”

“Doğru,” dedi Nine.

“Ve bazıları birazcık sert olduğunu da düşünebilir.”

“Doğru.”

Dadı ürperdi. Pewsey çığlık attıktan sonraki birkaç saniye içinde kafasından geçen düşünceler—

“Sana hiçbir sebep vermedim,” dedi Nine. “Kimsenin kafasının içine zaten orada olmayan *hiçbir şey* koymadım.”

“Affedersin, Esme.”

“Tamam.”

“Ama . . . Letice’in *niyeti* zalimlik etmek değildi. Esme, demek istediğim, o kinci, tahakkümcü ve budala, ama—”

“Beni çocukluğumuzdan beri tanırısın, değil mi?” diye onun lafını kesti Nine. “İyi günde kötü günde, değil mi?”

“Evet, elbette, ama—”

“Ve bir kez bile ‘Sana bunu bir dost sıfatıyla söylüyorum,’ diyecek kadar alçalmadın, değil mi?”

Dadı başını iki yana salladı. Bu açıklayıcı bir noktaydı. Uzaktan yakından dost canlısı olan biri bile böyle bir şey söylemezdi.

“Hem cadılığın insana salahiyet veren tarafı nedir ki?” dedi Nine. “Budalaca bir sözcük.”

“Ne bileyim,” dedi Dadı. “Aslını istersen ben cadılığa *hakikaten* de oğlanları elde etmek için başlamıştım.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?”

“Sen ne almak için yola çıktın, Esme?”

Nine durup buz rengindeki gökyüzüne, sonra da yenisinden yere baktı.

“Bilmem,” dedi sonunda. “İntikam, sanırım.”

Dadı, işte bu kadar, diye düşündü.

Nine'nin kulübesine vardıklarında geyikler sekerek uzaklaştılar.

Arka kapının yanında özenle yığılmış yakacak odunlar, kapı eşiğinde de iki çuval duruyordu. Bir tanesinin içinde büyük bir peynir vardı.

“Görünüşe bakılırsa Bay Hopcroft ile Bay Saftavuk buradaymış,” dedi Dadı.

“Hmfh.” Nine, ikinci çuvala ilıştırılmış özenli, ancak kötü bir yazıyla yazılmış kağıt parçasına baktı: “‘Sevgili Havamumu Hanfendi, bu yeni şampiyona cinsine ‘Esmе Havamumu ismini vermeme izin verirsiniz, son derece müteşekkir olacağım.’ Vay, vay, vay. Acaba ona bu fikri veren neydi?’”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Dadı.

“Kalıbımı basarım, yoktur,” dedi Nine.

Kuşkuyla kokladı, çuvalın sicimini çekti ve bir Esmе Havamumu çekip çıkardı. Yuvarlak, çok az yassı, bir ucu da sivriydi. Bir soğanı.

Ogg Dadı yutkundu. “Ona yapma demiştim—”

“Ne dedin?”

“Ah . . . hiçbir şey.”

Dünya, Ogg Dadı aracılığıyla kaderini beklerken Havamumu Nine soğanı elinde evirip çevirdi. Sonra kendisini rahatlatan bir karara varmış gibi göründü.

“Çok kullanışlı bir sebze şu soğan,” dedi neden sonra. “Sıkı. Keskin.”

“Bünyeye iyi gelir,” dedi Dadı. “Dayanıklısıdır. Tat verir.”

“Acı ve baharlıdır,” dedi Dadı rahatlatma selinin içinde mecazın suyunu çıkararak. “Peynirle iyi gider—”

“O kadar abartmamıza gerek yok,” dedi Havamumu Nine soğanı yeniden çuvala koyarak. Sesi neredeyse dostaneydi. “Bir fincan çay içmeye gelir misin, Gyhta?”

“Şey . . . ben gitsem iyi olacak.”

“Pekala.”

Nine kapıyı kapamaya başladı, sonra durdu ve yeniden açtı. Dadı mavi gözlerden birinin onu çatlaktan izlediğini görebiliyordu.

“Ama haklıydım, değil mi,” dedi Nine. Bu bir soru değildi. Dadı başıyla onayladı.

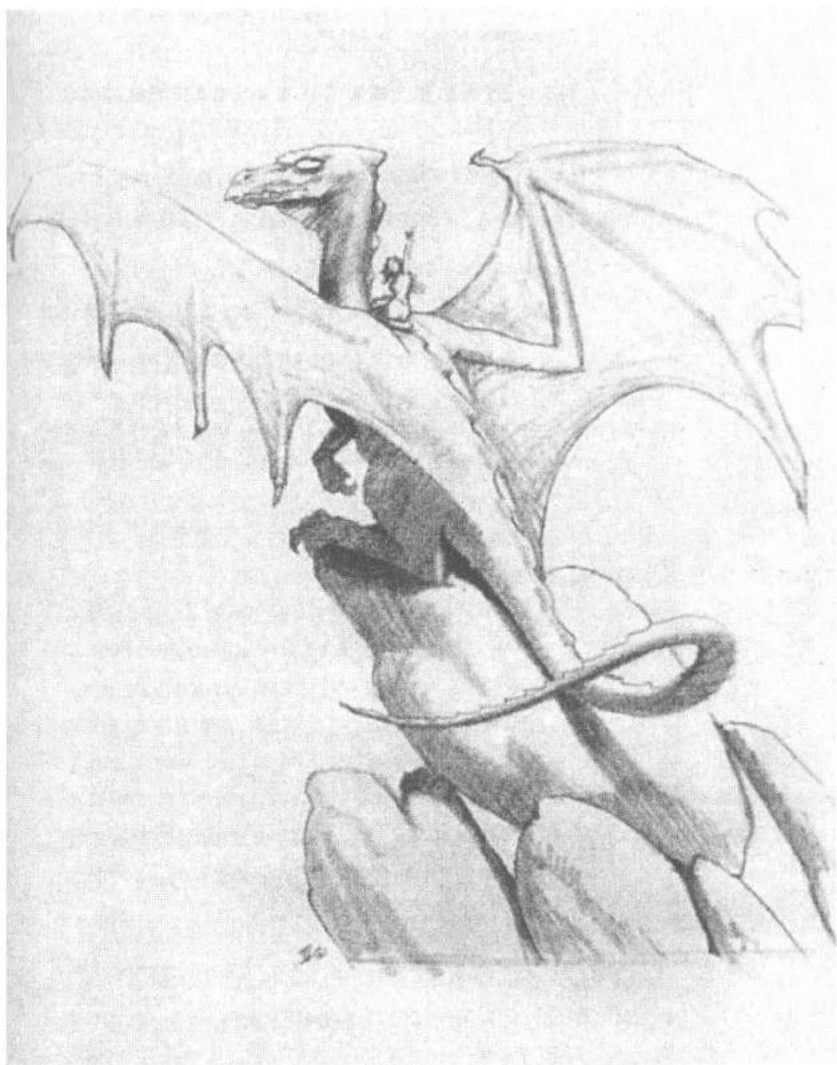
“Doğru,” dedi.

“Bu hoş.”

PERN

ANNE McCAFFREY

PERN'İN EJDARBİNİCİLERİ ÜÇLEMESİ:

EJDER UÇUŞU (1969; İthaki Yayınları, 1999)

EJDER ARAYIŞI (1971; İthaki Yayınları, 1999)

BEYAZ EJDER (1978; İthaki Yayınları, 2000)

ARPCİ SALONU ÜÇLEMESİ:

EJDER ŞARKISI (1976; İthaki Yayınları, 1999)

DRAGONSINGER (1977)

DRAGONDRUMS (1978)

DİĞER PERN ROMANLARI:

MORETA, DRAGONLADY OF PERN (1983)

NERILKA'S STORY (1986)

DRAGONSDAWN (1988)

THE RENEGADES OF PERN (1991)

ALL THE WEYRS OF PERN (1991)

THE CHRONICLES OF PERN (1992)

THE DOLPHINS OF PERNS (1994)

DRAGONSEYE (1996)

THE MASTERHARPER OF PERN (1998)

Teknolojik bakımdan gelişmiş olan Dünya'daki yaşamdan hoşnutsuz yüzlerce kolonici uzay yolculuğuyla, beşi düzgün, biriye diğerlerinin etrafında çılgınca dönen yörüngesinde

toplam altı gezegen bulunduran Rukbat yıldızına geldiler. Üçüncü gezegen yaşamın devam ettirilebileceği nitelikteydi ve uzay yolcuları yerleşip, buraya Pern adını verdiler. Kendi uzay gemilerini hammadde olarak kullanıp evlerini inşa etmeye koyuldular.

Pern, yerleşim için idealdi, tek bir şey dışında. Sistemin altıncı gezegeni düzensiz aralıklarla Pern'e yaklaşıyor ve önlerine çıkan her organik şeyi yiyip yutan, değdikleri toprağı yıllarca çorak bırakan ölümcül kökmantar hücrelerini savuruyordu. Koloniciler, İplik adını verdikleri üreme hücreleriyle mücadele için derhal çözüm aramaya giriştiler. Savunma için, ilk indiklerinde evcilleştirdikleri ejderciklere, uçan küçük kertenkelelere başvurdular. Bu sürüngenlerin ateş püskürtebilme yeteneğinin ilk İplik Düşüşü'nde büyük faydası görüldü. Sürüngenlerin nesiller boyu genetik olarak geliştirilmesi ve seçici çiftleştirme sonucunda, koloniciler gerçek boyutta bir ejder ırkı yarattı.

Ejderler ve binicileri el ele verip çalışınca, Pern kolonicileri İplik'le etkili bir şekilde savaşmayı ve gezegende tutunmayı başardılar. Yarı feodal, tarımcı bir toplum haline geldiler, yöneticiler ve tarım işçileri için Kale'ler, zanaatkarlar için Salon'lar, ejderler ve binicilerinin yaşaması için de Weyr'ler inşa ettiler.

Pern romanlarının bir çoğı, İplik Düşüşleri arasında Kale ve Weyr politikaları üzerinde durur. Kitaplar, yerleşimcilerin ilk inişinden, torunlarının asırlar sonra ana geminin bilgisayarını keşfetmelerine varıncaya dek, iki bin beş yüz yıllık bir süreyi kapsar.

Pern'in Ejderbinicileri kitaplarının ilki olan *Ejder Uçuşu*, gezegene ilk inişin yirmi beş asır sonrasını konu eder. İplik dört asırdır görülmemiş, insanlar eski uyarılara şüpheyle bakmaya başlamıştır. Üç ejderbinicisi, Lessa, F'lar ve F'nor, İplik'in geri gelmekte olduğuna inanmaktadırlar ve gezegenin savunmasını harekete geçirmeye çalışırlar. İplik'le etkili bir şekilde savaşacak kadar fazla ejder olmadığını bilen Lessa dört yüz yıl geriye, son İplik Düşüşü'nün hemen bitimine, devrin Ejderbinicileri'nin huzursuzlanmaya ve hare-

ketsizlikten sıkılmaya başladığı zamana gider. Onların bir çoğunu kendisiyle birlikte gelmeye, kendi zamanında İplik'le savaşmaya ikna eder. Gelirler ve İplik'le savaşır.

İkinci kitap olan *Ejder Arayışı*, ilk kitabın bitiminden yedi sene sonra başlar. Zaman yolculuğuyla gelmiş ejderbinicileriyle, yani Eskiçağlılarla, yeni nesil arasındaki gerginlik had safhadadır. Eskiçağlı ejderbinicilerinden biriyle kavga eden F'nor yarasının iyileşmesi için Pern'in Güney Kıtası'na yollar. Orada, toprağa düşen İplik'i etkisiz hale getiren bir kurtçuk keşfeder. İplik'e karşı güçlü ve yeni bir silah edindiklerinin farkına varan F'nor, kurtçukların iki kıtaya da yayılmasını tasarlamaya başlar.

Bu sırada, beklenmedik bir İplik Düşüşü, Benden Weyrlideri F'lar ile Eskiçağlıların lideri T'ron arasında bir düelloyu tetikler. F'lar kazanır ve kendisinin Pern'in Weyrlideri olmasını kabul etmeyen tüm ejderbinicilerini sürgüne yollar. Sürgün edilenler Güney Kıtası'na giderler. Kitap, kurtçukların Pern'e dağıtılması maksadıyla üretilmesiyle biter.

Üçüncü kitap olan *Beyaz Ejder*, bir genetik bozukluk sonucu meydana gelen Pern'in tek beyaz ejderini yetiştiren genç Jaxom'un başından geçenleri anlatır. Jaxom, ejderi diğerlerinininkinden küçük olduğu için ejderbinicileri arasında hor görülür ve önyargıyla karşılaşır. Aynı zamanda Pern'in en eski Kalelerinden birinin yönetimini ele alması gerekmektedir ve yönetim kabiliyetinden şüphe edenler vardır. Hem Jaxom, hem de ejderi Ruth, sorunlarla yüzleşirler ve büyüğün her zaman daha iyi olmadığını ispatlamayı başarırlar. Jaxom Kalesinin başına geçer, kızı elde eder ve her şey yoluna girer.

Arpçı Salonu Üçlemesi (*Ejder Şarkısı*, *Dragonsinger*, *Dragon drums*) daha genç okurlara hitap eder ve Menolly adlı, kıymeti bilinmeyen bir kızın ateş kertenkelelerinin bakkıcılığına ve Arpçı Kalfalığına yükselişini anlatır.

Takip eden nice romanda ve burada yayımlanan uzun öyküde, McCaffrey, Pern'in insanlarca mesken tutulduğu ilk günlerden itibaren yaşamın çeşitli yönlerini incelemiştir.

Pern'in Ulağı

ANNE McCAFFREY

(Çeviren: Barış Emre Alkım)

Tenna yükseltinin zirvesine tırmandı ve nefeslenmek için durakladı, sırt adalelerini gevşetmek için öne eğilip ellerini dizlerine koydu. Sonra, kendisine öğretildiği üzere oradaki ufacık düzlükte gezindi, tekmeler savurup uyluk adalelerini salladı, nefesi normale dönünceye değin ağzından soludu. Belinden su matarasını çıkarıp koca bir yudum aldı, kuruyan dokuları nemlendirmek için ağzını çalkaladı. Ağzında-kini tükürüp bir yudum daha aldı, bu sefer suyun gırtlığından aşağı ağır ağır süzülmesine göz yumdu. Hava, onun kan ter içinde kalmasını engelleyecek kadar serindi. Ama üşümesine mahal verecek kadar durmayacaktı burada.

Nefesinin normale dönmesi uzun sürmedi ve bu onu sevindirdi. Kondisyonu yerindeydi. Yokuşu tırmanırken zorladığı bacaklarını rahatlatmak maksadıyla tekmeler savurdu. Ardından kemerini düzeltti, mesaj kesesini yokladı ve hızlı bir yürüyüş temposuyla tepeden aşağı inmeye koyuldu. Hava, gölgelerde emniyetle koşulmayacak denli karanlıktı – Belior tepe aşağı inişi aydınlatacak kadar yükselmemişti düzlüğün üzerinde. Kız kulvarın bu kısmına daha önce ayak basmamıştı, sadece duyduğu kadarıyla biliyordu. Ulaklığın daha ikinci Devir'inde olmasına rağmen şimdiye kadar çok

iyi iş çıkarmış ve önerilen basit etaplar ile ilk Tur'unun hatırı sayılır bir kısmını tamamlamıştı. Ulaklar birbirlerini kollarlardı ve hiç bir istasyon müdürü, bir çömezın omuzlarına kaldırabileceğinden fazla yük bindirmezdi. Şayet şans ı varsa gelecek yedi gün içinde ta Batı Denizi'ne kadar tüm yolu kat etmiş olacaktı. Bu, onun ekspres ulak olarak çıraklık döneminin ilk büyük sınavıydı. Bir kez Kale Kalesi'ne vardı mı, geriye bir tek Batı Sıradağları'nı aşmak kalıyordu.

Tepeden inişin yarısında kendisine sözü edilen bayırın zirvesini gördü ve her zaman yaptığı gibi, taşıdığı keseyi kontrol ettikten sonra dizlerini iyice kaldırıp bir Pern ulağının gururu olan, mesafeleri yiyip yutan o koşuya başladı.

Bir günde yüz altmış kilometre yol koşabilen o efsanevi "koşucu"lar geçmişte kalmıştı kuşkusuz, ama hatıraları canlı tutuluyordu. Onların azim ve bağlılıkları Pern kulvarlarında taban tepen herkes için bir ibret kaynağıydı. Efsaneye göre, koşucular sayıca fazla değildiler ama İplik'in İlk Düşüşü sırasında mesajların acilen ulaştırılması ihtiyacı baş gösterdiğinde ilk ulak istasyonlarını kurmuşlardı. Koşucular hem uzun mesafeleri koşmalarını, hem de tipide ve dondurucu soğuklarda sıcak kalmalarını sağlayan bir tür transa girebiliyorlardı. Şu anda bütün kıtayı bir ağ halinde saran orijinal kulvarları ekenler de onlardı.

Binek hayvanlarını kurye olarak kullanmak, yalnızca Kale Lordları'nın ve Zanaat Ustaları'nın harcı olduğu halde, sıradan bir Pernli, zanaat salonlarıyla, akrabalarıyla ya da dostlarıyla temas kurmak istediğinde ulak keselerinde kıta boyunca bir istasyondan diğerine taşınan mesajların ücretini kolayca karşılayabilirdi. Başkaları adına "kale" dese de, ulakların zanaat tarihçesinde hep "istasyonlar" ve istasyon memurları yer almıştı. Davul mesajları kısa mesafeler için çok uygundu, elbette hava düzgünse ve rüzgar vuruşları bölmüyorsa; ama insanlar yazılı mesajlar göndermek istediği müddetçe onları taşıyacak ulaklar da olacaktı.

Tenna devam ettirdiği geleneği sık sık gururla düşünüyordu. Uzun ve yalnız yolculuklarda içini rahatlatıyordu bu. Şu anda koşusu iyiydi; zemin sağlam ama esnekti, geçmişte

kalan ulaklar tarafından ekildiğinden beri sebatla korunmuş bir yüzeydi. Yosunlu yüzey koşmayı kolaylaştırmakla kalmıyor, aynı zamanda ulağın takip edeceği yolu da belirliyordu. Bir ulak kazayla kulvardan dışarı adım atacak olsa, zemindeki değişikliği hemen hissedirdi.

Belior ardından yavaşça yükselirken, Tenna'nın yolu mehtapla daha da aydınlandı ve kız hızını arttırdı, zahmetsizce soluyarak ellerini yukarı, göğüs hizasına kaldırdı, dirseklerini büküp rahatça koştı. Rüzgarı yakalayıp hızını düşürmek, babasının tabiriyle bir "emniyet payı" bırakmak gereksizdi. Böyle zamanlarda, güzel bir zemin, yeterli ışık ve serin bir akşam varken insan sonsuza dek koşabileceğini hissediyordu. Kendisini durduracak bir deniz yoksa elbette.

Koşmaya devam etti, bayırın çizgisini seçebiliyordu ve bu sırada kulvar tekrar alçalmaya başlamıştı. Belior yolunu aydınlatacak kadar yükselmişti. İlerdeki çayı gördü, dikkatlice yavaşladı . . . suyun sığlığının güzel, çakıllı bir yüzeyi olduğu kendisine söylenmiş olduğu halde . . . ve bilek seviyesine varan soğuk suyu sıçratarak karşı kenara geçti, hafifçe güneye dönüp esnek yüzeyi sayesinde tekrar kulvarı yakaladı.

Artık Kale Kalesi'ne giden yolu yarılamış olmalıydı ve şafak sökmeden evvel varması gerekiyordu. Bu, daha uzaktaki Kale'lere doğru kıyı boyunca güneybatıya giden, sık kullanılan bir rotaydı. Tenna'nın şu anda taşıdıklarının hemen hepsi Kale Kalesi halkına gönderilmişti, o yüzden bu hem kesesi, hem de kendisi için yolun sonuydu. Kale'deki olanaklar hakkında çok şey işitmiş ve duyduklarına inanmamıştı. Ulaklar abartmaktan çok hafife almaya meyilli insanlardı, biri kulvarın tehlikeli olduğunu söylerlerse sözüne inanırdınız! Ama Kale hakkında söyledikleri, oranın gerçekten de muhteşem olduğuydu.

Tenna bir ulak ailesinden geliyordu; babası, amcaları, kuzenleri, büyük babası, erkek ve kız kardeşleri ve iki teyzesi, Pern'i Nerat Burnu'ndan Doruklar Çengeli'ne, Benden'den Boll'a kadar sarıp sarmalayan kulvarlara dağılmışlardı.

"Bu, içimizde var," demişti annesi küçük çocuklarının sorularını yanıtlarken. Cesila, tam Keroon düzlüklerinin kuzey Lemos'a bakan ucunda, devasa göksüpüren ağaçlarının yetişmeye başladığı yerde büyük bir ulak istasyonu işletiyordu. Bu tuhaf ağaçlar Pern'in yalnızca o yöresine özgüydü. Tenna'nın çok daha ufakken, Benden Weyr'i ejderlerinin kıta boyunca uçtukları sırada üzerinde mola verdiklerine inandığı ağaçlardı bunlar. Cesila kızının bu fikrine gülüp geçmişti.

"Pern'in ejderlerinin hiçbir yerde mola vermeye ihtiyaçları yoktur, tatlım. Onların diledikleri yere gitmek için *araya* girmeleri yeterlidir. Muhtemelen onları haftalık besinlerini avlarken görmüşsündür."

Cesila ulaklık günlerinde bir Devir'de dokuz tam Tur gerçekleştirmiş, ardından bir ulakla evlenip kendi ulak namzetlerini üretmeye başlamıştı.

"Çoğumuz doğuştan ince yapılı ve uzun bacaklıyızdır, kemiklerimiz güçlü, ciğerlerimiz geniştir. Ah, ara sıra uzun mesafeden çok, sürat yapmak için uygun olanlar da çıkmaz değil hani, ama onların da Şölen'lerde, diğerleri daha yola ayak koymadan bitiş çizgisi göğüslemekte üstlerine yoktur. Bizim de bu dünyada kaleliler, hatta Weyrhalkı kadar önemimiz var. Herkes kendi usulünce. Dokumacısından sepicisine, çiftçisine, balıkçısına, demircisine ve ulağına kadar."

"Bize öğretilen Ödev Şarkısı'nda böyle demiyordu ama," diye yorumda bulunmuştu Tenna'nın küçük erkek kardeşi.

"Belki," demişti Cesila yüzünde geniş bir gülümsemeyle, "ama ben böyle söylemeyi seviyorum, senin de söylemende bir sakınca yok. Buraya gelecek bir dahaki arpçıya bir çift laf etmeliyim. Eğer mesajlarını taşımamızı istiyorsa şarkının sözlerini değiştirebilir." Bunu dedikten sonra başını o kendinden emin tavrıyla sallamış ve sohbeti sona erdirmişti.

Ulak çocukları gelişimlerini tamamlar tamamlamaz bu iş için uygun Kan'dan olup olmadıklarını öğrenmek için sınavdan geçerlerdi. Tenna'nın bacakları o on beşinci Devir'ini tamamlamadan önce uzamayı durdurmuştu. O za-

man başka bir Kan'dan gelen deneyimli bir ulak tarafından değerlendirilmeye alınmıştı. Tenna çok gerginleşmiş ama annesi her zamanki dobralığıyla uzun boylu kızına çok bilmiş bir bakış fırlatmıştı.

“Baban Fedri'ye dokuz evlat verdim ve dördü daha şimdiden ulak oldu bile. Sen de öyle olacaksın, hiç korkun olmasın.”

“Fakat Sedra . . . ”

Cesila elini kaldırdı. “Ablanın eş seçip ulaklar doğurduğunu biliyorum ama birlikte olacağı erkeği bulmadan önce iki Tur tamamladı. Bu yüzden, o da sayılır. Düzgün ulaklar yetiştirmek için düzgün Kan'lar gerekir ve bunu yapacak olan da bizleriz.” Cesila, Tenna'nın yine lafını bölmeyeceğinden emin olmak için durakladı. “Ben on iki kişilik bir kaleden geldim, içindekilerin tümü de ulaktı. Hepsi de döl veren ulaklar. Koşacaksın, kızım. Kafan rahat olsun. Koşacaksın.” Sonra gülümsemişti. “Bir dişi için koşup koşamamak değil, ne kadar süreyle koşacağı önemlidir.”

Tenna uzun zaman önce – ilk kez küçük kardeşlerine bakacak kadar büyüdüğüne kanaat getirildiğinde – koşmayı, ulak yetiştirmeye yeğleyeceğine karar vermişti. Dizlerini kaldıramaz hale gelene kadar koşacaktı. Hiç eşleşmemiş bir teyzesi vardı: Cesila'nın şu anda olduğundan daha ileri bir yaşa kadar koşmuş, ardından aşağıda, Igen yolunda bir bağlantı istasyonunun başına geçmişti. Tenna'nın, eğer bir şey olur da koşamayacak hale gelirse, istasyon yönetmeye itirazı olmazdı. Annesi kendi istasyonunu işletiyordu, bir ulağın ağrıyan uzuvlarını gevşetmek için daima sıcak su, lezzetli yiyecek, rahat yataklar ve herhangi bir Kale'dekilere meydan okuyacak hekimlik hizmetleri bulunurdu burada. Her zaman da heyecan vericiydi, çünkü o gün kimin geleceği, ya da nereye gideceği belli olmazdı. Ulaklar kıtayı düzenli olarak bir uçtan diğerine aşip, beraberlerinde Pern'in diğer bölgelerine ait haberler taşırlardı. Bir çoğunun kuldardaki sorunlara ve nasıl üstesinden gelineceğine dair anlatacak ilginç hikayeleri olurdu. Diğer Kaleleri ve Salonları, ejderweyrini anlatır, ulakları bilhassa ilgilendiren şeyleri

ihmal etmezlerdi: yani yol koşullarını ve kulvarın ağır bir toprak kayması ya da yağmur sonucu yenilenmesi gereken kısımlarını.

Bununla birlikte, babası ona değerlendirmesini Telgar istasyonundan Mallum'un yapacağını söylediğinde Tenna'nın yüreğine su serpilmişti. Hiç değilse Keroon düzlüklerinin sınırındaki istasyonlarına uğradığı sırada adamlarla tanışmıştı. Diğer ulaklar gibi upuzun ve ince bir adamdı, uzun bir yüzü ve çoğu ulak gibi bir ter bandıyla bağladığı, ak düşmüş saçları vardı.

Ebeveynleri ona Mallum'un ne zaman geleceğini söylememişlerdi, ama adam pırıl pırıl bir sabah, kapının yanındaki tahtaya kaydedilmek üzere bir kese uzatarak ve en yakındaki koltuğa doğru topallayarak çıkageldi.

Alnını turuncu ter bandıyla silip, Tenna'ya getirdiği su bardağı için teşekkür ederken, "Topuğumu örseledim. Şu güneydeki kulvarı yine taşlardan ayıklamamız lazım. Yemin ederim her iki üç Devir'de bir orada yeni taşlar bitiyor," dedi. "Cesila, şu büyülü yara lapandan var mı biraz?"

"Var ya. Seni yolda boğuşurken görür görmez kazanı ocağa sürdüyüm."

"Boğuşmuyordum ya," dedi Mallum neşeyle itiraz ederek. "Sadece topuğuma basmamaya çalışıyordum, o kadar."

"Beni aptal yerine koyayım deme, total seni," diye karşılık verdi Cesila, bir yandan da lapa kesesini sıcak suya daldırıp, parmağının ucuyla kontrol ediyordu.

"Yerime kim koşacak? Şunun içinde hemen güneye yetişmesi gereken emirler var."

"Ben alırım," dedi Fedri odasından çıkıp ter bandını bağlayarak. "Ne kadar acil?" Ulak kemerini omzuna atmıştı. "Sabahki doğu koşusundan gelen birkaç mesaj daha var."

"Hmın. Igen Şöleni'ne yetişmesi lazım."

"Hah! Göz açıp kapayana kadar orada olur," dedi Fedri keseye uzanıp, onu kemerine asmadan önce diğer mesajları

dikkatlice içine aktarırken. Bir eliyle keseyi sırtına yerleştirip, diğeriyle mesaj değişme vaktini tebeşirle yazdı. “Görüşmek üzere.”

Sonra kapıdan çıkıp güneye döndü ve ayağı kulvarın yosunlarına değer değmez uzun mesafe temposunu tutturdu.

Gerekenleri bilen Tenna, Mallum’un yanına bir tabure çekmişti bile. İzin almak için adama bakıp, onun onayı üzerine sağ ayakkabısının bağını çözdü, eliyle kaliteli deriyi yokladı. Mallum kendi ayakkabılarını kendi yapardı, bunu da düzgün ve sıkı dikmişti.

Cessila kızının yanına çöktü, yarayı görebilmek için başını eğdi.

“Hmın. Yolun başında çarpmışsın, di mi?”

“Öyle oldu,” dedi Mallum, Cessila lapayı yerleştirirken hızla nefesini çekerek. “Ooff! Kabuklar . . . çok sıcak olmadı mı?”

Cessila paketi adamın ayağına maharetle ve güzelce bağlarken, burnundan soluyarak reddetti.

“Bu da koşuya çıkacak olan kızın mı?” diye sordu, lapa sürülürken buruşturduğu yüzünü gevşeterek. “Aralarında en güzeli,” dedi ve Tenna’ya doğru sırtıttı.

“Yüzüne değil yaptığı işe bak,” dedi Cesila. “Görünüşü yerinde, ama uzun bacaklar daha iyidir. Adı Tenna.”

“Güzel olmak da kötü değil, Cesila, hem anlaşılan kızın sana çekmiş.”

Cesila yine burnunu çekti, fakat Tenna annesinin Mallum’un yorumlarına kulak asmadığını anlayabiliyordu. Cesila güzel bir kadındı: hala ince ve kıvraktı; elleri, ayakları zarifti. Tenna annesine biraz daha benzemiş olmayı istiyordu.

“Bacaklarının uzun olması iyi,” diye onayladı Mallum. Tenna’yı yakınına çağırıp ince adalelerini iyice inceledi, sonra onun çıplak ayaklarına bakmak istedi. Ulaklar çoğu zaman yalınayak dolaşırlardı. Hatta kimisi yalınayak koşardı.

“İyi kemikler. Hmm. Hoş, ince yapılı. Hmm. Vücudunda bir dirhem et yok, kız. Umarım kışın üşümezsin.” Bu çok beylik bir ulak yorumuydu, ama adamın neşesi cesaret vericiydi ve gözetmeninin Mallum olmasına çok seviniyordu Tenna. Adam 97. İstasyon’daki kısacık ziyaretlerinde hep böyle hoş olurdu. “Ayağım iyileşince yarın kısa bir geziye çıkacağız.”

Başka ulaklar da geldi, böylece Cesila ve Tenna mesajları kaydetmek, aktarılacak paketleri sıralamak, yemek servisi yapmak, banyo suyu ısıtmak ve çizilmiş bacakları tedavi etmekle meşgul oldular. Mevsimlerden bahardı, ulakların bir çoğu yalnızca kışın en soğuk aylarında tozluk giyerlerdi.

O gece geç saatte, doğu rotasına aktarılacak mesajlarla, kuzeye giden bir kadın ulak geldi. Ayağının acısı iyiden iyiye azalan Mallum onları iletmeye gönüllü oldu.

“İyi bir deneme yürüyüşü,” dedi ve Tenna’ya mesaj kesesini kemerine asmasını işaret etti. “Ben hafif seyahat edeceğim, kızım,” Yüzünde alaycı bir sırıtiş vardı, çünkü kesenin ağırlığı, hammaddesi olan wher derisinden birazcık daha fazlaydı. “Önce dur da ayağına ne giydiğine bir bakayım.”

Kız ona ayakkabılarını, bir ulağın donanımının en mühim kısmını gösterdi. Wher derisini yumuşatmak için ailesinin özel yağlarını kullanmış, sonra Soy’una ayakkabı üreten amcasının kendisi için yaptığı en son ayakkabıyı örnek alarak şekil vermişti. Dikişleri düzgündü, ama Mallum’unkiler kadar incelikli değildi. Bu konuda kendini geliştirmeye niyetliydi. Öte yandan, bu ayakkabılar hiç de fena sayılmazlardı ve ayağını eldiven gibi sarıyorlardı. Çivileri şu anki kuru kulvar koşullarına uygun olarak, orta uzunluktaydı. Çoğu uzun mesafe ulağı, özellikle ilkbahar ve yaz mevsimlerinde, yanında sert zemin için kısa çivilerle donatılmış yedek bir çift ayakkabı bulundururdu. Tenna şu anda kışlık ayakkabılarını hazırlıyor, bir yandan da onlara gereksinim duymayı ümit ediyordu, çünkü bu botlar baldır hizasının yarısına kadar geliyor ve çok daha fazla uğraşmayı gerektiriyordu, kalelilerin giydikleri ayakkabılardan daha hafif olsalar

bile. Ama kalelilerin çoğu ağır işlerde çalışırlardı ve ince, yumuşak deri nasıl bir ulağın ayağına uygunsa, kalın deri de onlar için öyleydi.

Mallum kıza ayakkabıları geri verirken başıyla onayladı. Sonra kızın kemerinin koşarken sırtına sürtünmeyecek kadar sıkı oturup oturmadığını, şortunun bacaklarından yukarıya çıkıp çıkmayacağını ve kolsuz gömleğinin böbreklerini üşütmesine izin vermeyecek kadar aşağı inip inmediğini gözden geçirdi. Sık sık idrar molası vermek koşuda ne ritim bırakırdı, ne bir şey.

“Şimdi gidiyoruz,” dedi Mallum, kızın münasip şekilde kuşandığına kanaat getirince.

Cesila kapıda durdu, kızını rahatlatmak için başını salladı, sonra onları doğu kulvarına kadar uğurladı. Kadının onlar daha gözden yitmeden söylediği ulaklara özgü şarkı onları oldukları yere çiviledi. Onun göğü işaret ettiğini gördüler: gökyüzünde ok formasyonu uçuşan ejderleri. Benden Weyri ejderlerinin böyle nadiren görüldüğü günlerde, alışılmadık bir manzaraydı bu.

Gökte ejder görmek iyiye işaret etti. Oradaydılar . . . derken kayboldular! Gülümsedi Tenna. Ulakların, ejderler gibi sadece *düşünerek* kendilerini hedeflerine ulaştırılamaması ne kadar da kötüydü. Adeta onun düşüncesini paylaşıyor muşçasına, Mallum sırtarak karşılık verdi ona ve yüzünü hedeflerinin olduğu yöne döndü, o anda Tenna'nın tüm endişesi kayboluverdi. Adam ileri atıldığında daha üçüncü adımını atmadan ona yetişmişti bile. Mallum bir kez daha başıyla onayladı.

“Koşmak, arkandakilere nal toplatmaktan ibaret değildir,” dedi Mallum, önündeki kulvarı gözleyerek, gerçi bunu Tenna kadar iyi biliyor olmalıydı. “Koşmayı bilmek, büyük oranda kendini ve adımını ayarlamaktır. Üzerinden geçmek zorunda olduğun kulvarın yüzeyini bilmektir. Uzun koşulara dayanabilmek için gücünü idareli kullanmaktır. Ne zaman yavaşlayıp gevşeyeceğini, ne zaman ve nasıl yiyip içeceğini bilmektir ki doğru dürüst koşamayacak kadar tıknıma-

yasın. Değişik Tur'ların rotalarını ve karşılaşabileceğin hava şartlarını tanımaktır . . . kuzey Tur'ları sırasında kar ulaklarına çarpmamak için manevra yapmayı öğrenmektir. En önemlisi de sırası geldiğinde kapağı bir yere atıp havanın dünyaya yapacağını yapmasına izin vermek ve güvenlikte olduğunda çıkmaktır. Böylece taşıdığın mesajlar ve paketler mümkün olduğunca çabuk yerine ulaşacaktır.”

Kız başıyla doğruladı. Aynı nutku istasyondayken defalarca tüm akrabalarından ve ulaklardan duymamış değildi hani. Ama bu sefer söylenenler kendi yararınaydı ve kulağını dört açarak dinlemesi için Mallum'a hatır borcu vardı. Gerçi topuğunun onu rahatsız etmediğinden emin olmak için ikide bir Mallum'un adımlarını izliyordu. Adam bir kez onun bu bakışını yakaladı ve genişçe gülümsedi.

“Uzun koşularda yanına bir topak yara lapası taşı, kızım. Ne zaman ihtiyacın olacağını hiç bilemezsin. Benim başıma geldiği gibi.” Ve buruşturduğu yüzüyle, Tenna'ya en iyi ulağın bile yanlış bir adım atabileceğini anımsattı.

Hiçbir ulak fazla yük taşımazdı, ama istisnasız hepsinin de taktığı uzun bağcıklı turuncu ter bandı, burkulma ya da incinme durumunda sargı yerine geçebilirdi. Bir elin yumruğundan büyük olmayan yağlı bir kese, ara sıra karşılaşabilecek çizikleri hem temizleyen, hem de acısını alan hissizotuna batırılmış bir bez içerirdi. Yaygın sorunlara basit çözümler. Bu yolluklara bir topak yara lapası da eklenebilir, getirdiği yüke de değerd.

Adam yolun düz kısmında hızını aldıysa da Tenna ona yetişmekte güçlük çekmedi.

Kısacık bir mola verdiklerinde, “Güzel bir kızla koşmak insanı zorlamıyor,” dedi Mallum ona.

Keşke görünüşümden bu kadar dem vurmasa, diye düşündü kız. Görünüşünün ne daha iyi koşmasına, ne de olmak istediği şey, yani en iyi ulaklardan biri olmasına faydası yoktu.

Günortasında İрма'nın istasyonuna vardıklarında Tenna'nın nefesi sıklaşmamıştı bile. Ama Mallum hız keser

kesmez, tüm ağırlığını topuğuna her verişinde hafifçe aksamaya başladı.

“Hmm. Pekala, günün geri kalanını burada biraz daha yara lapasıyla geçirebilirim,” dedi kemerinin bir cebinden yara lapası topağını çıkartıp. “Gördün mü?” dedi ve Tenna'ya gösterdi, “çok kullanışlı.”

Kız elini hafifçe ilkyardım kesesine vurdu, gülümsedi.

İhtiyar Irma, güneş yanığı suratında onlar için koca bir tebessümle dışarı çıktı.

“Kızdan ulak olur mu, Mallum?” diye sordu yaşlı kadın, ikisinin de eline birer fincan tutuşturarak.

“Ah, evet, olur. Soy'u sağ olsun, hem beraberinde koşmak da hiç sıkıcı değil!” dedi Mallum gözlerinde bir ışıltıyla.

“Yani sınavı geçtim, öyle mi, Mallum?” diye sordu dolaysız bir yanıtla ihtiyaç duyan Tenna.

Adam, “Ya, öyle,” dedi ve güldü, gezinip, krampları gidermek için bacaklarını sallayarak. “O konuda hiç endişen olmasın. Şu benim yara lapası için sıcak suyun var mı İrm?”

“Yolda,” Kadın gerisin geri istasyonuna girdi, elinde bir tas dumanı tüten suyla gelip çanağı her istasyonun vazgeçilmez demirbaşı olan uzun sıranın üstüne koydu. Çatının uzantısı güneşe ve yağmura karşı bir sığınak teşkil ediyordu. Çoğu ulak, gelen gideni görmek için kulvarları izlemeye bayılırdı. Yüzeyi, nesillerdir sürtünen kışklarla pürüzsüzleşmiş olan sıra, Irma'nın istasyonunda buluşan dört kulvarı da görecektir şekilde yerleştirilmişti.

Tenna, kendiliğinden, sıranın altından bir tabure çıkartıp Mallum'un sağ ayağının altına koydu. Bağlarını çözüp ayak kabı çıkarttı ve artık ıslanmış olan lapayı berelenmiş yerin üzerine yaydı. Irma da bu sırada yarayı iyice inceleyip, lapayı sabitlemesi için kıza bir sargı verdi.

“Bir güne bi'seyciğin kalmaz. Bu sabah da yola çıkmalıydın.”

“Böyle güzel bir kızla koşma şansını tepemezdim,” dedi Mallum.

“Erkek milleti işte,” dedi Irma hiç kulak asmadan.

Tenna adamın dalga geçmediğine inanmaya başlıyordu, buna rağmen yüzünün al al olduğunu hissetti. Daha önce hiç görünüşüne iltifat eden birisi olmamıştı.

“Bacağını çok zorlamadı, Irma. Yolun büyük kısmı düz ve yüzeyi iyi,” dedi kız, Irma’nın eleştirisini başka yöne saptırmayı denerken, Mallum’a mahcubiyetle gülümsüyordu.

“Pöh! Neyse, bir tepe koşusu basbayağı aptallık olurdu ve bu tarafta yol düzdür.”

“Tenna’nın geri götüreceği bir şeyler var mı?” diye Mallum sordu sadede gelerek, “Onun bir ulak olarak ilk gidiş-gelişini yapması için?”

“Olmalı,” dedi Irma Tenna’ya, Pern ulaklarının saflarına gayri resmi olarak kabul edilışinden dolayı göz kırptıktan sonra. “Şimdi yemek yiyebilirsiniz. Çorba hazır, ekmek de.”

“Hiç itirazım olmaz,” dedi Mallum, sanki yara lapasının sıcaklığını azaltmak istermişçesine ayağını dikkatlice kaldırarak, muhtemelen ısı onun kalınlaşmış ayak tabanının bile içine işliyordu.

Tenna hafif öğününü yiyene kadar iki ulak daha gelmişti istasyona: dış görünüşünü bilmediği, Bitra’dan uzun yol gelen ve daha batıya götürülecek bir kese taşıyan bir adam ve Irma’nın oğullarından biri.

“Doksan Yediye koşabilirim,” dedi, ailesinin istasyonunun resmi ismini söyleyerek.

“Bu iyi,” dedi nefesi kesilmiş, göğsü körük gibi inip kalan adam. “Bu iyi olur.” Soluk alabilmek için yutkundu. “Acil,” demeye muvaffak oldu. “Adın?”

“Tenna.”

“Fedri'nin . . . çocuklarından mı?” diye sordu ve Tenna onayladı. “Bu güzel . . . bana yeter. Hazır mısın . . . kulvara çıkmaya?”

“Tabii.” Kız, adamın kemerinden çıkardığı keseyi aldı ve yalnızca alış zamanını işaretlemek için durakladı. “Adın?” diye sordu ona, keseyi kendi kemerine yerleştirip sırtının ortasında güvenceye alırken.

“Masso,” dedi adam, Irma'nın aceleyle koşturduğu su bardağına uzandığı sırada. Onu batı kulvarına kadar uğurladı. Mallum'a şükran dolu son bir el sallayışın ardından kız hızlandı ve Mallum onu ulakların geleneksel “yu-hu” nidasıyla selamladı.

Eve dönüşü, Irma'nın istasyonuna gidişinden daha kısa sürdü ve ağabeylerinden biri, keseyi batıya doğru yolculuğun bir diğer adımına götürmek üzere oradaydı. Silan, değiş tokuş zamanını başıyla takdir etti, kendi alındı belgesini işaretledi ve yola koyuldu.

“Evet kızım, artık resmen ulaksın,” dedi annesi ve bağına bastı onu. “Hiç endişelendiğine değmedi, değil mi?”

“Koşmak her zaman o kadar kolay değildir,” dedi babası oturduğu sıradan, “ama iyi bir süre yaptın ve böyle başlamak çok iyidir. Öğleden önce gelmeni ummuyordum.”

Tenna, ilk yaz ve kış boyunca 97. İstasyon civarındaki tüm kısa mesafe görevlerini yerine getirip daha uzun koşular için dayanıklılık kazandı ve tüm bağlantı istasyonlarında tanındı. En uzun koşusunu sahildeki Gritaşlar'a, çok kötü bir tipinin hemen öncesinde gerçekleştirdi. Sonra, acele mesaj taşıyan tükenmiş bir ulak geldiğinde, 18. İstasyon'daki tek ulak kendisi olduğu için mesajı iki istasyon kuzeye götürmesi gerekti. Bir balıkçı şalopası yeni bir direk dikilene kadar, iki gün gecikecekti limanına. Tekne zaten gecikmiş olduğundan, Tenna'nın mesajını dört gözle bekleyenler vardı.

Bu türden acil haberlerin davulla duyurulması gerekirdi, ama sert rüzgarlar böyle bir mesajı paramparça edip saçma sapan bir hale çevirirdi. Zorlu bir koşuydu, soğuk ve rüzga-

rın yanı sıra, alçak kulvarın üzerinde biriken kar da vardı. Hızını ayarlayıp, yol boyunca dikili olan İplik korunaklarından birinde bir saat dinlendi. Bu koşullar altında öyle iyi bir derece elde etti ki, kemerine, kalfa mevkiine doğru yükselişine işaret eden fazladan dikişler konuldu.

Eğer iyi bir zaman yapabilirse, Kale Kalesi'ne bu koşusu kemerine iki dikiş daha demektir. Yapacağından da emindi . . . yaşlı ulakların kulvarlarda bir süre geçirdikten sonra hissetmeye başladıklarını anlattıkları türden bir kesinlikle. Artık bacaklarındaki his sayesinde ne kadar süre kat ettiğini ölçmeye de alışmıştı. Gerçek yorgunluğa eşlik eden o ağırlık hissinden eser yoktu ve hala rahatça koşuyordu. Bacağına kramp girmediği sürece Kale'deki 300. İstasyona varana değin bu hızda zahmetsizce yola devam edebileceğini biliyordu. Bacak krampı daima bir tehlikeydi ve insanı önceden uyarmaksızın vururdu. Ulakların krampları hafifletmek maksadıyla çiğnedikleri tabletlerden bittikçe yenisini almayı unutmuyordu. Bu beladan kaçınmak için, yol üzerinde gözüne çarpan faydalı bitkileri toplamazlık da etmiyordu.

Zihninin bu şekilde dağılmasına izin vermemesi gerekirdi, ama böyle rahat adımlarla ve bu denli hoş bir gecede dikkatini işine vermek güçtü. Eğer kötü hava, ya da zayıf ışık olsa, dikkatini verirdi. Burası, ulakların karşılaşabileceği neredeyse en büyük tehlike olan tünel yılanları gibi tehlikelerin bulunmayacağı kadar sık kat edilen bir yoldu – bu hayvanlar genelde şafakta ya da akşam karanlığında avlanırlardı. Tünel yılanları kadar yaygın olmasa da, kaçaklar daha büyük tehlike arz ediyorlardı, çünkü onlar hayvan değil insandılar, ne var ki aradaki ayrım çoğu zaman için tartışmaya açıktı. Ulaklar nadiren para taşıdıklarından yollarının kesilmesi binek hayvanlarının ya da yalnız yolcularınki kadar olası değildi. Tenna bu kadar batıda kaçakların saldırdığını hiç duymamıştı ama bu insanlar bazen öylesine acımasızdılar ki bir ulağı sadece kin ve kötü niyet güderek durdurabilirlerdi. Geçen üç devirde böyle iki olay vuku

bulmuştu – kuzey Lemos'da ve Bitra'da – ve sırf zevk için dizarkası kirişlerini keserek ulakları sakat bırakmışlardı.

Arada bir, kötü geçen kışlarda, bir ulak açık arazideyken aç kalmış wherry sürülerinin saldırısına uğrayabilirdi, ama çok seyrek bir durumdu bu. En sık karşılaşılan tehlike yılanlardı, özellikle de yaz ortasında, yavrular yumurtadan çıktığında.

İki yaz önce babası böyle bir tehlikeyle karşılaşmış ve yaralanmıştı. Yetişkin bir tünel yılanının, korktuğunda ne kadar süratli hareket edebildiğine şaşıp kalmıştı adam. Bunlar çoğunlukla miskin yaratıklardı, yalnızca açlık karşısında hızlanırlardı. Ama adam kötü yere yapılmış bir yuvanın ortasına basmış ve bacaklarına dolanan yavrular derisini sayısız yerden delmiş, hatta kasıklarına kadar tırmanmayı başarmışlardı (Annesi gülmemek için kendini zor tutmuş ve tek yaralananın, babasının gururu olmadığı yorumunu yapmıştı Tenna'ya). Ama gösterebileceği pençe ve diş izleri kalmıştı.

Böyle mehtaplı gecelerde, teri yüzünde ve göğsünde kurutacak kadar serin bir havada, ayağının altında esnek kulvar var ve yolu açık iken koşmak, bir zevkti. Ve düşünceleri dağılabilirdi.

Hedefine vardıktan hemen sonra bir Şölen olacaktı; Kale Kalesi'ndeki Zanaat'lere emirler taşıdığını biliyordu. Keseler, hiç değişmeksizin, bir Şölen'den gelirken ya da Şölen'e giderken daha dolu olurdu – katılamayan ama bir Zanaatustası ile bağlantı kurmak isteyenlerden gelen emirler yüzünden. Şansı varsa Şölen'e kalabilirdi. Birine katılmayalı uzun zaman olmuştu ve bir çift yeni koşu ayakkabısı için iyice sepilenmiş deri bulmak istiyordu. Uygun gördüğü deriler karşılığında verecek kadar parası vardı: hesabını annesinin tuttuğu koşuların çeklerini almıştı. Bir çok Salon, ulak istasyonu ödeme makbuzlarını kabul ederlerdi. Onun da cebinde bir tane vardı. Aradığı derileri bulduğu taktirde, ödeme makbuzunun değerinin altında ya da üstünde biraz pazarlık payı bırakacaktı.

Bir Şölen eğlenceli de olurdu. Dans etmeyi seviyordu, hem savurma dansında çok iyiydi, kendine doğru dürüst bir eşlikçi bulabilirse tabii. Kale Kalesi, güzel bir Kale'ydi. Ve Arpçı Salonu Kale'de bulunduğuna göre, müzik özel olacaktı.

Koşmaya devam etti, arpçı melodileri uçuşuyordu zihninde, onları söyleyecek nefesi olmasa bile.

Şimdi bir kaya çıkıntısının etrafında, uzun bir virajda koşuyordu – çoğu kulvar olabildiğince düzdü – ve aklını, yine aldığı talimatlara verdi. Bu dönemecin hemen bitiminde, sağa, içeri, Kale'ye doğru giden bir kulvar bulacaktı. Koşusuna ara verip, yolu geri dönmek için dikkat etmesi gerekiyordu.

Aniden ayağının altında titreşimler hissetti, ama dönemecin iki yanındaki bitkiler yüzünden hiçbir şey göremiyordu. Kulak kabarttı, şu anda tuhaf bir huf-huf sesinin yaklaştığını duyabiliyordu. Ses, onu kulvarın ortasından sola kaçması, sesin ve titreşimlerin kaynağını görecektik kadar çekilmesi için uyarmıştı onu. Bu, bir ulak kulvarıydı, ne bir patikaydı, ne de yol. Hiçbir ulak bu sesleri çıkarmaz, ayağını yeri titretecek kadar sert basmazdı. Üzerine gelen karanlık kütleyi gördü ve binek hayvanı ile binicisi onu kıl payı sıyrarak geçtiği sırada kendini çalıkların arasına attı. Geçişlerinin rüzgarını ve hayvanın ter kokusunu hissedebiliyordu.

“Budala!” diye bağırdı arkalarından; düştüğü sırada ağzına dallar ve yapraklar doluştu, düşüşünü yavaşlatmak için uzattığı ellerine iğnelerin battığını hissetti. Bir sonraki dakikayı ayağa kalkmaya çabalayarak, ağzındaki acı yaprakları ve dalları tükürerek geçirdi. Yapraklar, geride kekremesi, kuru bir tad bırakmışlardı: dikenliçalı! Bir dikenliçalı kümesinin içine düşmüştü. Devir'in bu vaktinde, gövdeyi ve ince dalları kaplayan saç gibi ince dikenleri örtecek yapraklar yoktu henüz. Güzün verdikleri leziz yemişlerin bedeli olan bir sıkıntıydı bu.

Binici de yavaşlamamış, hatta onun başına bir şey gelmediğinden emin olmak dururken, kenara bile çekmemişti.

Kesinlikle kızı görmüştü. Onun öfkeli bağırışını duymuştu. Hem, her şey bir yana, onun bir ulak kulvarında ne işi vardı ki? Kuzeyde sıradan yolcular için iyi bir yol duruyordu.

“Gününü göreceksin!” diye seslendi kız, yumruğunu hüsrarla sallayıp.

Çarpışmayı kıl payı kaçırmanın tepkisiyle, tir tir titriyordu. Sonra, ellerinde, kollarında, göğsünde ve ikisi de yan-ğında olan çiziklerin nahoş bir şekilde farkına vardı. Ayağını ölkeyle yere vurup kemerinin cebinden hissizotu çıkardı ve yaralara sürdü, merhem yaraları yaktıkça dişlerinin arasın-dan nefes aldı. Ama bitkinin özsuynunun kanına karışmasını istemiyordu. Kıymıkların derine gitmesini de. Ellerini te-mizleyip, üstüne hissizotu sürdü. Ne kadar ciddi yaralandı-ğını ölçemiyordu, çünkü kesiklerin bir kısmı kollarının arka-sındaydı. Kıymıkları mümkün olduğunca çıkarttı ve bezi, tüm ıslaklığını yitirene kadar bastırdı. Enfeksiyon tehlikesini atlattıysa bile, istasyona gittiğinde düştüğü için alay konusu olacaktı. Ulakların ayaklarının *üzerinde* ve dengeli olmaları beklenirdi. Hoş, bir binicinin kulvarda olmaması da gereki-yordu ya. Bu, kesinlikle binicinin kim olduğunu, dahası, bir ulak kulvarına çıkacak cesareti nereden bulduğunu keşfet-mesinde işine yarayacaktı. Onun dudaklarını patlatmak için orada olamasa bile, belki bu dersi yerine bir başka ulak ve-recekti. Haklarına tecavüz edildiği durumlarda ulaklar Kale Lordları'na ya da kahyalarına şikayette bulunmaktan çekinmezlerdi.

Elinden geleni yaptıktan sonra öfkesine hakim oldu, yük kesesini hedefine ulaştırmazdı bu. Öfkesinin sağduyusuna gölge düşürmesine izin vermemeliydi. Felaketle burun bu-runu gelişi çok ucuz atlatılmış da olsa, lafı edilecek bir soru-na yol açmamıştı, bunu tekrarlardı kendi kendine. Çizik de-diğin de neydi ki! Ama tekrar tempoyu yakalayamadığının farkına vardı. Üstelik çok da iyi gidiyordu ve bu etabın biti-mine böyle yakinken. . .

Sahip oldukları hızlarda, binek hayvanıyla çarpışacak olsa ölebilirdi. Eğer yolun ortasından çekilmeyi akıl etmemiş olsaydı – ki orada bulunmak için her hakka sahip olan ken-

disiydi, binici değil – eğer ayakkabılarının tabanından, toynak vuruşlarını hissetmemiş ve hayvanın gürültülü soluyuşunu işitmemiş olsaydı . . . İki tarafın mesajları da gecikebilirdi! Ya da kaybolabilirdi.

Bacakları yorgundu, ağırlaşmıştı ve ritmi tekrar tutturmak için dikkatini yoğunlaştırmaya çalıştı. Bunu başarmasının mümkün olmadığını isteksizce kabullenip, gücünü idareli kullanmaya karar verdi.

Şafak ardında, gecenin bitimine doğru koşmak olması gerektiği kadar zevkli değildi, bu, daha da kızdırıyordu Tenna'yi. Tenna kim olduğunu bulana kadar beklesindi o binici! Ona bir çift laf edecekti. Gerçi sağduyusu onunla karşılaşmasının olası olmadığını söylüyordu. Tenna Kale'ye, adam ise ters yöne gidiyordu. Bunca acelesi olduğuna bakılırsa uzun mesafe görevinde bir kurye olabilirdi. Kale Lordları böyle hizmetleri ve hızlı binek hayvanlarının yol boyunca bakımını karşılayabilirlerdi. Ama binicinin bir ulak kulvarında olmaması lazımdı. Hayvanlar için yollar vardı! Toynaklar kulvarın yüzeyini yırtabilir ve istasyon müdürünün, nallı toynakların söktüğü yosun parçalarını yenilemek için saatler harcaması gerekebilirdi. Kulvardaki diğer binicilerin de onu zamanında işitebilmesini umdu! *Sırf bu sebepten dolayı, kafanı koşuna vermelisin, Tenna.* Bir ulak kulvarında, gece ve ayla baş başa olduğundan şüphe etmek için hiç neden yokken bile.

Ulak istasyonu, Kale Kalesi'nin ana girişinin hemen altındaydı. Tarih, yüzlerce, yüzlerce devir önce, daha davul kuleleri bile inşa edilmeden, ulakları kısa mesafe habercileri olarak kullanmaya başlayanın Kale Kalesi olduğunu yazıyordu. Kale, ulakların becerilerinden bir çok görevde yararlanıyordu, bilhassa onların yer ekiplerine eşlik ettiği İplik Düşüşü sırasında, acil durumlarda haberci olarak. Davul kulelerinin dikilmesi ve binek hayvanlarının geliştirilmesi, Pern'in ulaklara olan ihtiyacına bir son vermemişti. Bu ana irtibat kalesi, ulakların barınması ve ihtiyaçlarının giderilmesi için yapılmış olanların en büyüğüydü. Üç katlıydı ve Kale

yalıyarının içinde de birkaç katı vardı. Burası, tüm kıtanın en iyi banyo imkanlarına sahip olmakla da övünürdü: derin küvetlerde asırlar boyu ulakların acılarını ve ağrılarını dindirmiş olan sıcak sularıyla. Cesila, Tenna'ya, hazır bu kadar batıya gidiyorken Kale'yi mutlaka görmesini salık vermişti. Ve işte, burada ve tam da Kale'nin konaklama imkanlarını takdir edebilecek durumdaydı.

Çok bitkindi, sadece hızını yitirmekle kalmamıştı, hedefine uzanan geniş caddeyi inen her bir adımıyla kendini sarsıyordu. Bitkinin özsuğu ellerini yakıyordu ve içlerinde çıkaramadığı kıymık kalmamış olmasını diliyordu.

Sürülerini otlatmak için erkenden kalkmış olan hayvancılar onu neşeli tebessümlerle ve el sallayarak karşıladılar ve bu nezaket gösterisi, keyfini bir nebze yerine getirdi. Kale'ye üstü başı çiziklerle olduğu kadar, asık bir suratla varmak istemiyordu, ilk ziyaretinde olmazdı bu.

Güçlkle, nefes nefese durup da, elini kapı ziline ipini çekmek için uzattığı an, kanatlı kapılar, sanki müdürün gelen ulaklara karşı özel bir duyarlılığı varmışçasına ardına dek açıldı.

“Birinin geldiğini duydum sanırım.” Adam, yüzünde bir hoş geldin gülücüğüyle, kızı sakinleştirmek için iki elini uzattı. Tenna'nın hayatında gördüğü en yaşlı adamlardan biriydi bu: derisi bir yarık ve çatlak ağıyla örüldüydü, ama gözleri – bu saat için – pırıl pırıldı ve şen şakrak bir adama benziyordu. “Üstelik de yeni biri, üstelik hepiniz gözüme aynı gözükürken. Hoş bir sabahta güzel bir yüz görmeye doyum olmuyor.”

Adını söyleyecek kadar nefes alabilen Tenna, geniş antreye girdi. Bacak adalelerindeki gerginliği azaltırken mesaj kesesini çözdü.

“Tenna, doğuya giden mesajlarla, İki yüz sekiz'den geliyor. Hepsinin hedefi Kale.”

“Üç yüz'e hoş geldin, Tenna,” dedi adam, keseyi alıp hiç vakit kaybetmeden, onun varışını istasyon kapısının solundaki kalın, eski tahtaya tebeşirle işlediği sırada. “Hepsi de

buraya, ha?" Adresleri kontrol etmek için keseyi açmadan önce, kıza bir bardak su uzattı.

Bardağı eline alıp tekrar dışarı çıktı, hala adaleleri gevşetmek için bacaklarına hafifçe vuruyordu. Önce ağzını çalkaladı, ilk yudumunu çakılların üzerine tükürdü. Sonra yutmak üzere içebilirdi. Bu da sadece su değil, kuru dokuları kendine getiren, ferahlatıcı bir içecekti.

"Pek koşacak halde değilsin sen," dedi adam kapıya dikilip, onun çıplak tenindeki kan izlerini eliyle işaret ederek. "Neye düştün böyle?"

"Dikenliçalı," dedi kız sıkılı dişlerinin arasından. "Bir binnek hayvanı tepenin dönemecinde üzerime geldi . . . bir *ulak kulvarında* koşmaması gerektiğini bilmiyormuş gibi." Sadece gerçeği dile getirmek istediği halde, sesindeki öfke karşısında şaşkınlığa düşmüştü.

"Bu, büyük ihtimalle Haligon olmalı," dedi istasyon memuru, onaylamayan bir kaş çatışıyla, başını sallarken. "Bir saat kadar önce onu hayvan barınağına doğru deli gibi koştururken gördüm. Kulvarları kullanmaması için onu bizzat uyardım ama yolculuğu yarım saat kısalttığını ve bir deney yürüttüğünü söyledi."

"Beni öldürebilirdi," dedi kız, öfkesi büsbütün körüklenmişti.

"Ona söylesen iyi edersin. Belki bir o kalın kafasına iki çatlağın sokamadığını güzel bir ulak sokabilir."

Adamın tepkisi, Tenna'ya, öfkesinin haklı olduğunu hissettirmişti. İnsanın kendi kendine öfkelenmesi ayrı bir şeydi, öfkelenmekte haklı olduğunu doğrulayacak bir başkasının bulunması, ayrı bir şey. Üstünden bir yükün kalktığını hissediyordu. Gerçi güzel olmanın, birine haddini bildirirken nasıl bir avantaj olacağını anlayamıyordu. O da karşılaştığı en çirkin ulak kadar sıkı bir yumruk sallayabilirdi.

"Dikenliçalı kıymıkları vücudundaysa uzunca bir banyoya ihtiyacın olacak. Hemen o anda üzerlerine süreceksin bi şeylerin vardı, di mi?" Şimdi de bunu yapacak kadar aklının

olmadığı iması karşısında öfkelenen kız, başıyla onayladı-
ğında, adam ekledi. “Şu kesiklere bakmaya benim hanımı
göndereyim sana, Dikenliçalıya düşmek için Devir’in yanlış
zamanı, biliyorsun.” Tenna hemen başıyla onayladı. “Her
şeyi dikkate alırsak, İki yüz sekiz’den buraya iyi bir derece
yapmışsın. Tam genç bir ulağa göre. Sadece güzel bir yüz-
den ibaret olmadığını gösteriyor. Şimdi, çık şu merdivenleri,
ilk sağdan içeri gir, koridor boyunca yürü, soldan dördüncü
kapı. Başka kimse yok içeride. Havlular raflarda. Elbiselerin
orada kalsın: akşam olmadan yıkanıp kurutulurlar. Gece
koşusundan sonra güzel bir yemek, ardından da deliksiz bir
uyku istersin. Bizde hepsi var, ulak.”

Kız teşekkür etti, merdivenlere döndü ve tahta bloklara
dönüşen bacaklarını basamaklardan kaldırmaya çabaladı.
Ayağını hareket ettirdikçe parmakları yere sürünüyordu ve
tahta merdivenleri ayakkabısının çivilerinden koruyan halı-
ların varlığına şükran duydu. Ama zaten bu mekan, ayakka-
bıları, çivileri ve her şeyleriyle, ulaklar içindi.

“Dördüncü kapı,” diye mırıldandı kendi kendine ve
görmüş olduğu en büyük banyo odasına açılan kapıya yük-
lendi. Odada, hoş keskinliğe sahip bir şeyin ekşi kokusu
vardı. Keroon Kalesi’nde bile bu kadar büyük bir oda gör-
memişti. Arka duvar boyunca beş küvet diziliydi ve mahre-
miyete ihtiyaç duyan olur diye aralarına perdeler gerilmişti.
Sağlam ve üzeri kaplamalı iki masaj masası vardı, altlarında-
ki raflar ise yağlar ve merhemlerle doluydu. Güzel kokular
bunlardan geliyor olmalıydı. Oda sıcaktı, yine terlemeye
başladı; ter, çizikleri ve sıyrıkları yakıyordu. Kapının sağında
kıyafet değişme kabinleri yer alıyordu . . . arkasında da üst
üste dizili aşırı büyük havlular boyunu aşırıyordu, üstelik bo-
yu da kısa değildi hani. Her hava koşulu için ulak panto-
lonları ve gömleklerinin, yorgun ayakları destekleyip ısıtan
kalın bilekliklerin bulunduğu dolaplar vardı. Bir havlu aldı,
parmakları kalın ve yumuşak yüzeyi yokladı. Havlu, bir
battaniye kadar büyüktü.

Küvetlere en yakın kabinde elbiselerini sıyırdı, kendili-
ğinden katlayıp düzgün bir küme haline getirdi. Sonra

havluyu küvetin yanına, bu iş için asılmış kancaya tutturup, ılık suya girdi. Leğen, onun boyundan daha uzundu ve dibe değmek için kendini bıraktığında suyun seviyesinin, başından bir karış daha yukarıda olduğunu gördü. Müthişti!

Bu, resmen lükstü. Kale Kalesi'ne ne kadar sıklıkla kura çekebileceğini düşündü. Su, vücudundaki çizikleri yakıyordu, ama yorgun adalelerine verdiği rahatlığın yanında lafi olmazdı bunun. Geniş, dörtgen küvette yuvarlandığında, eli yüzeyin birkaç santimetre altında, oyulmuş bir tür çıkıntıya denk geldi. Bir tebessümle, buna başını dayayıp vücudunu güven içinde uzatabileceğini anladı. Yaptığı da tam olarak buydu, elleri iki yanında, bacakları sarkıtılmış. Banyo yapmanın bu kadar . . . bu kadar muhteşem olabileceğini bilememişti. Bedenindeki her bir adaleyi gevşetti. Ve suda asılı kaldı.

"Tenna?" Bir kadının sesi, adeta yalnız başına banyo yapan kızı ürkütmek istemiyormuşçasına, nazikçe duyuldu. "Ben Penda'yım, Torlo'nun hanımı. Beni yukarı yolladı. Banyo için şu çiziklere iyi gelecek bazı otlar getirdim. Dikenliçalıya düşmek için Devir'in yanlış zamanı."

"Biliyorum," diye surat asarak kabullendi Tenna. "Yardımaınıza müteşekkîr kalırım." Tenna aslında gözlerini açmayı, ya da kıpırdamayı istemiyordu, ama kendini kibarca suya bırakıp küvetin diğer ucuna süzüldü.

"Şu kesiklere bir bakayım, delik açılmış mı göreyim. Bitkinin özsuğu varken bu kötü olurdu," dedi Penda. İki yana tuhaf biçimde salınarak hızla küvete yürüdü, demek ki kalçasını sakatlayan her ne idiye uzun zaman önce olmuş ve kadın onunla başa çıkmayı öğrenmişti. Tenna'ya güldü. "Güzel bir ulak kızsın sen. Haligon'u bir daha gördüğünde ona haddini bildir."

"Onu nasıl tanıyacağım?" diye sordu Tenna huysuzca, gerçi biniciyle yüzleşmeyi yürekten istiyordu. "Ve 'güzel' olmanın faydası ne?"

“Haligon güzel kızlardan hoşlanır.” Penda ona abartılı bir tavırla göz kırptı. “Ona haddini bildirene kadar burada kalmanı sağlarız. *Sen işe yarayabilirsin.*”

Tenna gülümsedi ve Penda'nın işareti üzerine ellerini uzatıp sol kolunu Penda'nın görebileceği şekilde kaldırdı.

“Hımm. Çoğu yüzeysel, ama iki elinin de ayasında delikler var.” Tuhaf bir şekilde yumuşak olan parmaklarını Tenna'nın elinde gezdirdi, üç kıymık yakalayıp çekti ve Tenna bu nahoş his karşısında ürperdi. “İslatmak iyi gelir. Onları tenindeyken gevşetir. Ola ki tümünü de temizleyebilir. Dikenliçalı akıllı bir ottur, böyle yaralar insanı, ama bu iyi gelir,” dedi ve önlüğünün derin cebinden bir dizi şişe çıkarıp birini seçti. “Hiçbir şeyi şansa bırakmamalı, biliyorsun,” diye de ekledi, küvetin suyuna yirmi damla kadar kattarken. “Küveti boşaltmaya da kafanı takma. Bir başkası gelene değin temizlenir ve taze su dolmuş olur. Sen iyice islandıktan sonra kıymıkları çıkaracağım. Sonra ister misin sana masaj yapayım? Yoksa uyur musun önce?”

“Biraz masaj harika olurdu, sağ olun. Uyumadan önce.”

“Yiyecek bir şeyler getireceğim.”

Tenna ailesinin istasyonundaki banyo odasını aklına getirip gülümsedi. Burasıyla kıyaslanacak gibi değildi, gerçi içine uzanabileceğiniz bir küveti olduğu için istasyonu şanslı buluyordu; en uzun boylu ulaklar bile uzanabilirdi. Ama gözünü su tankının altındaki ateşten ayırmamak ve banyoya ihtiyaç duyulduğunda yeterince yakacak bulunduğundan emin olmak gerekirdi. Burası gibi değildi – burada su zaten sıcaktı ve tek gereken onu küvete taşımaktı. Otlar, buğusu yükselen suya güzel bir koku katmış, suyun cildine dokunusunu yumuşatmıştı. Yine arkasına yaslandı.

Penda, içinde klah, taze pişmiş ekmek, küçük bir kap dolusu, çok münasip düşen dikenliyemiş reçeli ve bir kase lapa olan bir tepsiyle çıkageldiğinde, Tenna neredeyse uyukluyordu.

“Mesajlar gönderildikleri kişilere iletildiler bile, koşunun hayırlı bittiğini bilerek huzur içinde uyuyabilirsin.”

Tenna yemeğini son kırıntısına kadar silip süpürdü. Penda da masaj yağlarını karıştırıyordu ve kız, karışımın kokusunu alabiliyordu. Sonra masaya uzandı, vücudunu gevşetti. Penda, hala onun cildinde olan kıymıkları bir cımbızla çıkardı. Bu tehlikeli kılları bir kenara koyarken de saydı. "Toplam dokuz tane," dedi. Kadın azıcık daha ilaç sürünce, son kaşıntılar ve rahatsızlık da ortadan kalktı. İçini çekti. Sonra yorgun kasları ve tendonları yumuşattı. Dokuşu kibar, ama kendinden emindi. Tenna'ya, kollarının ve bacaklarının arkalarında başka delikler de olduğunu söyledi ve cımbızıyla kıymıkları ayıklamaya girişti. Bunu da tamamlayınca, hareketleri daha da yatıştırıcı bir hal aldı ve Tenna yine gevşedi.

"İşte bitti. Solundaki üçüncü kapıdan dümdüz aşağı, Tenna," dedi işini bitirdiğinde, yumuşak bir sesle.

Tenna masajın verdiği uyuşukluğu üzerinden yeterince attı, koca havluyu göğsüne doladı. Çoğu kadın ulak gibi o da tahta göğüslüydü ama bu bir avantajdı.

"Bunları unutma," dedi Penda, Tenna'ya ayakkabılarının bağcıklarını işaret edip. "Sen uyandığında elbiselerin tertemiz ve kuru olacak."

"Sağ ol, Penda," dedi içtenlikle. O çok kıymetli ayakkabılarını unutacak kadar mahmurlaştığına şaşırmişti.

Penda'nın ayaklarına verdiği kalın çoraplarla, sessizce yürüyerek salonu geçti ve üçüncü kapıyı itti. Koridordan vuran ışık ona yatağının yerini gösterdi, daracık odaya enlemesine konmuş, duvara dayanmıştı. Kapıyı kapatıp karanlıkta odaya girdi. Havluyu bırakıp, yatağın ayakucunda görmüş olduğu yorganı bulmak üzere eğildi. Yorganı üzerine çekerek uzandı. Bir kez içini çekti ve uykuya daldı.

Salondaki tatlı kahkahalar ve hareketlilik uyandırdı onu. Biri, ıslık sepetini yarı yarıya aralamıştı, bu yüzden koşu ayakkabılarını koyduğu taburenin üzerine güzelce katlanmış tertemiz ve kupkuru elbiselerini seçebiliyordu. Uyumadan önce çorapları ayağından çıkarmayı bile unuttuğunun far-

kına vardı. Ayak parmaklarını oynattı çorapların içinde. Hassasiyet yoktu. Elleri biraz hissizleşmişti, ama soğuktular, demek ki Penda tüm kıymıkları çıkartmıştı. Buna karşın sol kolunun ve bacağının teni hala kaskatıydı, yaralarını görebilmek için yorganı geriye attı. Yaraları göremediyse de, sol kolunun arkası ve sağ bacağının derisi hoşuna gitmeyecek kadar sıcaktı. Sadece “acıması” haricinde hiçbir şekilde kontrol edemediği beş adet acıyan nokta vardı. Bacaklarını gözden geçirdiğinde, uyluğunda iki, sol baldırında bir, sağ bacağında, incik kemiğinin yanındaki etli kısımda iki adet kötü şişlik saydı. Dikenliçalı kıymıkları deride ilerleyip kana karışabilirlerdi. Eğer birisi kalbe ulaşacak olursa, insanı öldürürdü. İnleyerek doğruldu. Adalelerini sınamak için bacaklarını salladı; Penda'nın masajı sağ olsun, ağrısı sızısı kalmamıştı. Giyindi, sonra yorganı dikkatlice katlayıp yatağın üzerinde bulduğu gibi bıraktı.

Merdivenlere gitti, banyo odasını geçti ve erkek seslerinin uğultusuyla bir kadın ulağa ait olduğu apaçık anlaşılan kahkahayı işitti. Basamakları inerken burnuna kızarmış et kokusu geldi. Karnı guruldadı. Ana odaya açılan holü tek bir uzun pencere aydınlatıyordu ve günün çoğunu uykuda geçirdiğini kestirebildi. Belki de yaraları bir hekime göstermesi gerekirdi, ama Penda ne yaptığını Salon eğitilmiş herhangi bir hekim kadar iyi bilirdi . . . belki daha bile iyi, çünkü o, bir istasyon müdürünün hanımıydı.

“Birisi akşam yemeği için tam vaktinde gelmiş,” dedi Torlo, odadaki ulakların dikkatini Tenna'nın gelişine çekerek. Onu tanıttı. “Bu sabah erken saatte Haligon'la çarpışmış,” diye de ekledi ve Tenna, sallanan başlardan, çatılan kaşlardan, bu ihtiyatsız şahsiyetin herkesçe tanındığını anladı.

Yaşlıca ulaklardan biri, “Lord Groghe'ye bizzat çıktım, bir kaza olacağını söyledim,” dedi başını aşağı yukarı sallayıp, ağırbaşlı bir tavır takınırken. “Ya o zaman ne diyeceksiniz, diye sordum. Birilerinin, haklarımıza ve mallarımıza saygı göstermeyen deli oğlanın teki yüzünden yaralandığını

mı?” Sonra başını Tenna’ya doğru salladı. “Onun devirdiği tek kişi sen değilsin. Gelişini duymadın mı?”

O daha ağzını açamadan, Torlo yanıtladı, “Onunla tepenin dönemecinde karşılaşmış.”

“Kötü bir yer, hem de çok kötü. Ulaklar oradayken ileri-yi, dönemecin arkasını göremezler,” diye konuştu ikinci bir adam ve başını sallayarak duygudaşlığını belirtti. “Yaralarını bir göreyim. Penda yaptığı o güzel şeyden sürdü mü bakayım?” Tenna başıyla evetledi. “Bir şeyciğin kalmaz o zaman. Senin soyundan olanları kulvarlarda gördüm ben, di mi? Kalıbımı basarım Fedri’yle Cesila’nın çocuklarından, öyle mi?” Çok bilmiş bir edayla diğerlerine gülümsedi. “Annen-den daha güzelsin ve o çok güzel bir kadındı.”

Tenna bu komplimanı görmezden gelmeye karar verdi ve ailesinin onlar olduğunu onayladı. “97. İstasyon’da bulundunuz mu?”

“Bir iki sefer, bir iki sefer,” dedi adam sevimli bir gülüşle. Ulak kemeri baştan aşağı dikişlerle kaplıydı.

Torlo arkasından yaklaştı ve Tenna’nın iyi göremediği sol kolunun arkasına baktı.

Düz bir sesle, “Delikler,” dedi.

Diğerleri de teşhisin doğru olup olmadığını görmek için gelip baktılar. Sonra ciddi ciddi başlarını sağlayıp yerlerine geri döndüler.

“Bazen merak ediyorum,” dedi yaşlı ulak, “sırf yemişleri için baharda bu kıymık cefasına değer mi diye.”

Tenna, “İçine düşmek için Devir’in en kötü vakti,” lafını bir kez daha işitti.

“Misler, bir koşu Hekim Salonu’na gidiver,” dedi Torlo ulaklardan birine.

“Ah, gerekeceğini sanmıyorum,” dedi Tenna, çünkü hekimlere para ödemek gerekirdi, o zaman da iyi deri almaya yetecek parası kalmazdı.

Onun gönülsüzlüğünü sezen Torlo göz kırparak, “Seni deviren binek hayvanı Kale Lordu’na ait olduğuna göre, parasını da o öder,” dedi.

“Şu Haligon’un kulağını çekip kulvarlarımızı terk etmesini sağlamazsa, er ya da geç kan parası da ödeyecek. Nallı toynaklar kulvarda çok delik açtı mı?” diye sordu bir başkası.

“Hayır,” diye doğruyu söylemesi gerekti, “yüzey hemen kendini topladı.”

“Hmm, zaten ondan beklenen de bu.”

“Ama Haligon’un sanki babasının malıymış gibi kulvarlarda bir aşağı bir yukarı koşturmasına izin veremeyiz.”

Misler söyleneni yapmak üzere ayrıldı ve her ulak adını ve ana istasyonunu söyledikten sonra, Tenna’ya da bir kadeh şarap ikram edildi. Kız itiraz edecek oldu, ama Torlo dik dik baktı ona.

“Bugün koşu listesinde değilsin, kızım,”

“İlk Tur’umu bitirmem lazım,” dedi hüzünle, kadehi alıp kendine boş bir yer bulurken.

“Bitireceksin, kızım, bitireceksin.” İlk adam – Grolly – bunu kadehini kaldırıp öyle kendinden emin bir şekilde söylemişti ki kız yüreklendiğini hissetti. Orada bulunanların tümü de aynı şeyi söylediler.

Bir iki çizik ve üç dört delik onu batı sahiline ulaşmaktan alıkoyamayacaktı. Şarabını yudumladı.

Banyo yapan ulaklar da şimdi aşağı inmişlerdi ve şarapları ikram edilmişti ki, Misler koşar adım içeri girdi, hekim renklerini taşıyan bir adam da peşi sıra, uzun bacaklı eşlikçisine yetişmek için hoplaya zıplaya geliyordu.

Beveny adlı adam kendini tanıttı ve Penda’ya da katılmasını rica etti – onun bu nezaketi Tenna’nın hoşuna gitti ve kızın, ustabaşı hakkında iyi şeyler düşünmesini sağladı. Muayene hemen oracıkta, ana salonda yapıldı, çünkü yaraların çoğu vücudunun görünür yerlerindeydi. Diğer ulaklar da

kızın durumunun ciddiyetini öğrenmekle canı gönülden ilgilenmiş, önerilerde bulunuyorlardı. Bir çoğu hangi otun hangi durumda kullanılması gerektiği ve ne kadar tesirli olduğu konusunda bilgi sahibiydi. Beveny, ulak gevezeliklerine alışıkmişçasına, yüzünden tebessümü hiç eksik etmiyordu. Kim bilir, alıştı belki de.

“Sanırım şunun ve bacağındaki şu ikisinin içinde hala kıymıklar olabilir,” dedi Beveny en sonunda. “Ama yara lapasının bir gecede çekemeyeceği bir şey değil, bundan eminim.”

Kalabalıktan onaylayanlar ve bilgece gülümseyenler oldu. Sonra yara lapaları enine boyuna tartışıldı ve nihayet uygun bir tanesinde karar kılındı. Muayenenin bu aşamasında Tenna rahat, döşemeli bir iskemleye oturtulmuştu, iskemlenin önünde bacaklarını uzatabilmesi için, uzun, tabureyi andıran bir parça vardı. Kız hayatı boyunca hiç bu kadar ihtimam görmemişti, yine de ulaklar arasında normaldi bu: istasyonlarına yaralı vaziyette gelen bir ulağa karşı, anne ve babası da aynı özel ilgiyi sergilerlerdi. Ama böylesine ilgi odağı olmak – üstelik de Kale İstasyonu'nda - Tenna'yı son derecede mahcup etmişti ve kız böyle ufak tefek yaralanmaların önemli olmadığını söylüyordu. Annesinin yara lapası paketini onlara sundu ve ulaklardan üçü Cesila'nın meşhur merhemi hakkında olumlu şeyler söylediler, ama bu ilacın enfeksiyon değil, çürükler ve zedelenmeler için olduğu ortadaydı. Bu yüzden hekim, ona ilacı acil durumlar için saklamasını önerdi.

“Umarım başına daha acil bir durum gelmez, elbette,” dedi kıza gülümseyerek, bir yandan da odadaki herkesin onay verdiği aromatik bir karışıma, Penda'nın getirdiği sıcak suyu ekliyordu.

Münasip düştüğü üzere alçakgönüllü ve sabırlı olması gerektiğinin tamamen bilincindeki Tenna, tedavi için dişlerini sıktı. Ne kadar sağaltıcı olsalar da, sıcak yara lapaları bazen insanı rahatsız edebilirdi. O arada karışım hazırlanmıştı. Hekim Beveny maharetli parmaklarıyla, acıyan noktaların üzerine başparmağının tırnağından büyük olmayan düzgün

parçalar halinde lapayı yaydı. Penda'nın getirdiği sargılarla bağlamadan önce her bir parçanın tam üzerine gelecek şekilde bezler yerleştirdi. Tenna, yanan on noktayı da ayrı ayrı hissedebiliyordu, ama o kadar da rahatsız edici bir his değildi bu.

“Yarın kontrole geleceğim Tenna, ama hiçbiri için kaygılanmamız gerektiğini düşünmüyorum.” Bunu kendinden öyle emin söylemişti ki, Tenna'nın yüreğine su serpildi.

“Burada, Kale İstasyonu'ndayken ve Hekim Salonu burnumuzun dibindeyken, senin de kaygılanman gerekmiyor,” dedi Torlo ve nazıkçe Beveny'yi kapıya kadar uğurladı; hekim Salon'un yolunu yarılایncaya kadar da bir süre kibarca ardından baktı.

“İyi adam,” dedi dinleyenlere, sonra Tenna'ya gülümse-di. “Ah, işte yemek.”

Belli ki kızın tedavisi yüzünden geciktirilmişti yemek, çünkü şimdi Penda, rosto tabağını ve büyük çanaklar dolusu dumanı tüten yemeği taşıyan beslemeyle birlikte içeri girmişti.

“Rosa,” dedi kadın, ulak kızlardan birine, “git tepsiyi kap içeriden. Spacia, Tenna'ya çatal kaşık getir. Hareket etmemesi gerekiyor. Grolly, kızın kadehi boşalmış . . . ” Diğerlerini yaralı ulağa hizmet etmeleri için yönlendirirken, kendisi de bıçağıyla sürü hayvanının kızarmış kaburgalarından ince dilimler kesmeye koyuldu. “Geri kalanlar, sıraya dizilin.”

Tenna'nın mahcubiyeti geri döndü, kendilerine verilen görevleri neşeyle yerine getiren Rosa ve Spacia'nın yanında bekledi kız. Her zaman yardım eden kendisi olmuştu, bundan ötürü bu durum oldukça alışılmadıktı. Gerek olduğunda şımartılmak da bir ulak geleneğiydi, ama daha önce üzerine düşülen kişi hiç kendisi olmamıştı.

Güneyden ve doğudan, iki grup ulak daha geldi. Banyo-dan çıktıklarında hepsi de Haligon'un Tenna'yı nasıl kulvar dışına çıkardığını, kızın nasıl hekim müdahalesini gerektirecek denli ciddi dikenliçalı yaralarına maruz kaldığını dinlediler. Kızın edindiği izlenim, hemen hemen herkesin bu

rezil Haligon'la bir münakaşa yaşamış olduğu, ya da yaşamış birilerini tanıdığı yönündeydi. Nihayet öyküyü işitmeyen kalmadı ve sohbetin konusu, dönüp dolaşıp üç gün sonra gerçekleşecek olan Şölen'e geldi.

Tenna hafifçe göğüs geçirdi. Üç gün mü? O zamana kadar sapasağlam ayağa kalkmış ve koşmaya devam ediyor olacaktı. İlk Tur'u için fazladan dikişler kazanmak istiyordu. Bir Şölen, Kale'de bile olsa, kendini geliştirmesinden daha mühim değildi. Pern'in ilk kalesinde verilse de, katılma fırsatını elde edeceği son Şölen değildi bu.

Burası, iki kızın ana istasyonuydu. Kızlardan Rosa'nın koyu renkli sımsıkı bukleleri, şımarık bir yüzü ve haylaz gözleri vardı. Uzun sarı saçları ulak usulü arkadan bağlanmış olan Spacia daha ağırbaşlı bir havaya sahipti ama oradaki genç erkek ulaklarla yadırganacak denli senli benliydi. Sonra Tenna için gayri resmi bir konser verildi, Arpçı Salonu'nun yaydığı yeni şarkılardan birkaçı söylendi. Önce Rosa başladı, ardından alto sesiyle Spacia eşlik etti, derken üç ulak daha onlara katıldı; biri tiz ışıyla, diğerleri sesleriyle. Akşam çok neşeli bir hal almıştı, özellikle de Grolly ya da Torlo, Tenna'nın şarap kadehini doldurup durdukça.

Rosa ve Spacia, sargıların gevşememesi bahanesiyle iki koluna girip Tenna'nın merdivenlerden yukarı çıkmasına yardım ettiler. Şölen'de ne giymeye niyetlendiklerinden, kimlerle dans etmeyi düşündüklerinden yana gevezelik ediyorlardı.

"Yarın sıradayız," dedi Rosa, Tenna'yı yatağına yatırırken, "o yüzden, herhalde sen aşağı inmeden önce çıkmış oluruz. Yara lapaları işe yarayacaktır."

İkisi de ona iyi geceler dilediler. Uzanırken başı dönüyordu, ama hoşça bir baş dönmesiydi bu. Hemencecik uykuya daldı.

Tam uyandığı sırada, elinde bir tepsi dolusu yiyeceklerle Torlo geldi.

“Bugün canın daha mı az acıyor?”

“Genelde evet, ama bacağı . . .” Adamın görebilmesi için yorganı çekti.

“Hmm. Bunun biraz daha lapaya ihtiyacı var. Vücuda a-
cıyla girmiş. Ben Beveny’yi çağırayım.”

“Şey, gerçekten mi? . . . Bana kalırsa . . . Eminim ki
Penda, hekimin benim için ne hazırladığını biliyordur . . .”

“Biliyor, ama hekimin senin yaralarından Lord
Groghe’ye bahsetmesini istiyoruz.”

Tenna korkmuştu. Bir ulak *gerçek* bir gerekçesi olmadık-
ça Kale Lordu’nun karşısına çıkmazdı, onun yaraları da o
kadar ciddi değildi.

“Bak buraya, genç ulak,” dedi Torlo ve bir parmağını o-
na doğru salladı. “Ben istasyon müdürüyüm ve bu meseleyi
Kale Lordu’na götürmemiz gerektiğini söylüyorum, çünkü
hiç yaşanmamalıydı.”

Beveny kıza uzunca süre küvette kalmasını salık verdi ve
ona, suya katması için bir damarları daraltan bir ilaç bıraktı.

“Penda’ya da biraz yara lapası bırakacağım. Şu son kıy-
mığın da çıkmasını istiyoruz. Görüyor musun? . . .” Kolun-
daki delikten çıkmış olan ipince, zar zor görünen dikenliçalı
kollarını işaret etti. “Bunlardan bir tane daha istiyoruz, ama
bezin üzerinde, senin içinde değil.”

Yara deliklerinden iki tane daha çıkmıştı ve hekim üç be-
zin de üzerine ince birer cam kapatıp, hepsini birbirine
bağladı.

“En az bir saat suyun içinde kal, Tenna,” dedi ona. “Bu-
gün de çok itina edeceksin. O kıymığın etin içinde daha
fazla ilerlemesini istemeyiz.”

Kız vücudunda serbestçe dolaşan meşum görünümlü bir
kılın düşüncesiyle ürperdi.

“Kaygılanma. Akşama çıkmış olur,” dedi Beveny, temin
edercesine bir gülümsemeyle. “Ve bizimle dans edeceksin.”

“Ah, ayağa kalkar kalkmaz koşmam gerekiyor,” dedi ciddi bir tavırla.

Beveny’nin gülümsemesi yayıldı. “Ne? Gidip de beni seninle dans etmekten mahrum mu bırakacaksın?” Sonra profesyonel bir ifadeye büründü. “Bak, koşmana henüz izin veremem. Şu deliklerin kapandığını görmek istiyorum. Özellikle de bir koşunun toz toprağının tekrar enfeksiyona yol açabileceği, incikte olanın. Yaraların, sana,” sözün üzerine basa basa konuştu, “önemsiz görünebilir ama çok ulak tedavi ettim ve kulvarın tehlikelerini bilirim.”

“Ya,” dedi Tenna uysalca.

“Ya, öyle işte!” Sonra adam tekrar sırttı, kızın omzunu kibarca sıktı. “İlk Tur’unu tamamlayacaksın. Şimdi dinlen. Siz ulaklar ayrı bir ırksınız.”

Bu tembihten sonra, kızı banyo odasına gitmesi için bıraktı.

Rosa, Spacia, Grolly – aslında Kale İstasyonu’ndaki tüm ulaklar – mekik dokuyor, Kale zanaat salonlarına, Kale Lordu’na, Arpçı Salonu’na, Rosa’nın deyimiyle “ötenin arkası”ndan gelen özel mesajları iletiyor ve yakınıp duruyorlardı.

“Sen bize kulak asma,” dedi Rosa, Tenna üzerine düşeni yapması gerektiğini hissettiğinde. “Şölen öncesi hep böyledir, şikayet eder dururuz ama Şölen hepsini telafi eder. Aklıma geldi de, giyecek bir şeyin yok . . .”

“Ah, hayır, benim için zahmet etmeyin . . .”

“Saçmalama,” dedi Spacia. “İstersek yaparız ve istiyoruz.” Tenna’nın uzun bedenini uzun uzadıya süzdükten sonra başını iki yana salladı. “Bizdekilerden hiçbiri sana uymaz.” İki kız da Tenna’dan tam bir baş daha kısaydılar. Etli butlu değillerdi ama doğulu kıza kıyasla daha tıknazdılar.

Derken aynı anda birbirlerine dönüp parmaklarını şıklattılar. Bir ağızdan, "Silvina!" diye bağıldılar.

"Hadi gel," dedi Spacia ve Tenna'nın elini tuttu. "Yürü-yebilirsin, değil mi?"

"Evet, ama . . ."

"O zaman kalk ayağa, ulak," dedi Rosa ve Tenna'nın diğer koluna girdi, onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Silvina, Arpçı Salonu'nun kahyasıdır, onda daima güzel şeyler bulunur . . ."

"Ama . . .ben . . ."

Tenna karşı koymaktan vazgeçti. Ulakların yüzlerindeki kararlı ifadeden, hiçbir tartışmaya girmeyecekleri okunuyordu.

"Onu Silvina'ya mı götürüyorsunuz?" diye sordu Penda usulca mutfaktan çıkıp. "Güzel. Burada ona göre bir şeyim yok ve o ahlaksız Haligon'la karşılaştığında alabildiğine güzel olmalı."

"Niye?" Tenna kuşku içinde, merak etti. Haligon'a had-dini bildirmek için neden alabildiğine güzel olması gereki-yordu ki?

"Niye mi? Elbette Kale İstasyonu'nun şanına leke sür-dürmemek için," dedi Rosa, yüzünde şeytani bir sırıtişla. "Gururluyuzdur, biliyorsun ve misafir de olsan, şu anda buradasın," bunu dedikten sonra şiddetle yeri işaret etti, "güzel görünmelisin."

Rosa'dan bir nebze daha düşünceli olan Spacia, "Zaten öylesin ya," diye aceleyle ekledi, "ama daha da güzel olmanı istiyoruz."

"Şöyle ya da böyle, bu,senin Kale'deki ilk Şölen'in . . ."

"Hem ilk Tur'unu da bitirmek üzeresin."

Gevezelikleri karşı konulacak gibi değildi ve Tenna'nın bir Şölen'e, sahip olduğu tek kıyafet olan ulak kıyafetiyle katılması imkansızdı.

O akşam saatinde Silvina'yı Arpçı Salonu'ndaki ofisinde günlük kayıtları gözden geçirirken buldular ve kadın, ziyaretine gelmesine çok sevindi. Onları Arpçı Salonu'nun altındaki depolara götürdü.

"Ara sıra bir solist arpçı renkleri giymek isterse diye birkaç gösteri kıyafeti bulundururuz. Maviye itirazın olmaz, değil mi?" dedi ikinci bir kilitli kapı dizisinin önünde duraklayıp. "Aslını istersen bence mavi senin için çok yerinde bir seçim olur." Sesi öylesine tatlıydı ki, Tenna dikkatini onun söylediklerine değil, ses tonuna veriyordu. "Tam sana uygun olacağını düşündüğüm bir kıyafet var."

Geniş bir gardırobu açtı ve içindeki bir çok kıyafetin arasından uzun kolları ve üç kızın da nefeslerini tutmaya mecbur eden ince işlemeli süsleri olan uzun bir gece elbisesi çıkarttı.

"Bu harika. Ah, bu kadar kıymetli bir şeyi giyemem," dedi Tenna gerileyerek.

"Saçmalık," dedi Silvina ve Tenna'ya ulak gömleğini çıkartmasını işaret etti.

Kız elbiseyi özenle üzerine geçirdiğinde, tenine değen kumaşın yumuşaklığı onun kendisini . . . özel hissetmesine sebep oldu. Etrafında hafifçe dönmeyi denedi ve uzun etek bileklerinin etrafında girdaplandı, bol yenleri kollarının etrafında kabardı. Bu, şimdiye kadar giydiği en pohpohlayıcı elbiseydi ve Tenna onu inceden inceye tetkik etti, tasarımının ayrıntılarını beynine kaydetti, böylece bir Şölen elbisesi için yeterince parası olduğunda aynısını yapabilecekti. Evdeki elbisesi bunun yanına bile yaklaşamazdı. Bu kadar zarif bir elbisenin içinde dans edebilir miydi, etmeli miydi? Ya üzerine bir şeyler dökülecek olsa?

"Emin değilim . . ." diye girdi söze, yanındakilere dönüp.

"Emin *değilmiş!*" Rosa içerlemişti. "Bak, bu lacivert güzel tenini öne çıkarıyor ve gözlerin . . . mavi, değil mi? Yoksa elbise yüzünden mi öyle gözüküyor? Dahası, *senin* için yapılmış gibi duruyor!"

Tenna korsajın derin kesimli ön kısmına baktı. Elbise her kimin için yapıldıysa, bu kişinin göğüsleri epey daha büyük olmalıydı. İçini yeterince dolduramıyordu. Silvina bir başka kutuyu talan etmekle meşguldü.

“Al,” dedi ve elbisenin önüne içi dolgulu iki votka sıkıştırdı, daha Tenna itiraz edemeden maharetli eliyle yerleştirmişti bile.

“İşte! Böylesi çok daha iyi,” dedi Spacia, sonra kıkırdadı. “Ben de votka kullanıyorum. Ama biz ulakların sürekli sallanan koca göğüsleri olmasından iyidir.”

Tenna yeni geliştirilmiş biçimini ürkekçe yokladı ama ay-nada kendine baktığında göğüs kısmının çok daha iyileşmiş olduğunu gördü, Görünümü daha . . . daha . . . şey, daha iyi uymuştu işte. Kumaş öyle yumuşaktı ki, sırf elbiseyi üzerinde hissetmek bile bir zevkti. Ve mavinin bu rengi . . .

“Arpçı mavisini bu,” dedi hayretler içinde.

“Elbette öyle,” dedi Silvina gülerek. “Çok da fark etmez ya. Ulak şeritleri kuşanacaksın . . . gerçi şu anda,” ve Silvina’nın beğeni dolu gülümsemesi genişledi, “eğer açık sözlülüğümü mazur görürsen, hiç ulağa benzemiyorsun.”

Tenna endamının şu kadarcık bir müdahaleyle ne kadar güzelleştğine şaşmadan edemiyordu. Beli incecikti ve elbise, çok kemikli olduğunu bildiği ve bu yüzden örtülmesi gereken kalçalarının üzerinde bollaşmadan önce, onu iyice sarıyordu.

“Bu vatkalara . . . ben dans ederken fırlamazlar . . . değil mi?”

“Eğer elbiseyi çıkartırsan onları kalmaları gereken yere birkaç dikişle tuttururum.”

Bu o kadar çabuk halledildi ki, Tenna daha farkına bile varamadan Silvina güzel elbiseyi katlayıp Tenna’nın koluna atmıştı bile.

“Peki ya ayakkabılar?” diye sordu Spacia. “Çivili ayakkabılarla gidemez . . . ”

“Belki onları giyse daha iyi eder,” diye konuştu Rosa sert bir tavırla, “Kale Şölen’lerine gelen hödükleri düşünürsen, böyle görünen bir kızın peşine düşen yalnızca Haligon olmayacaktır.”

Silvina, Tenna’nın uzun, dar ayaklarını ölçüp biçercesine incelemiş, koskoca depodaki sayısız rafın birinden uzunca bir kutu çıkarmıştı.

“Daracık ulak ayaklarına bile olacak bir şeyler vardır . . .” diye mınıldandı ve bir çift diz boyu, siyah süet bot çıkardı. “Dene bunları.”

Ayağına uymadılar. Ama dördüncü çiftin – koyu kırmızı olanların – tek kusuru, burun kısmının birazcık uzun gelmesiydi.

“Kalın çorap giyersen tam olur,” diye akıl verdi Spacia.

Ve üç kız böylece ayrıldılar. Tenna elbiseyi ihtimamla istasyona taşıırken, Rosa ile Spacia, botları ve Silvina’nın kıyafeti tamamlamak üzere önerdiği iç etekliği götürmekte ısrar ettiler.

Ertesi sabah son dikenliçalı kıymığı da bir bezin üzerindeydi. Beveny onu da diğerlerinin yanına koydu, delil paketini, memnuniyetle sırtan Torlo’ya teslim etti.

“Bu, Lord Groghe’ye karşı yasal bir şikayette bulunmamızı sağlayacak,” dedi ve Tenna’ya sertçe başını salladı. Kız tam itiraz etmek üzereydi ki, ekledi: “Ama Şölen’den sonra, çünkü şu anda görüşülmeyecek kadar meşguldür. Hem iyi geçen bir Şölen’den sonra değmeyin keyfine.” Tenna’ya döndü. “Bu yüzden Şölen’in bitişine kadar kalman gerekiyor, hepsi bu.”

“Ama artık kısa mesafeleri koşabilirim, değil mi?”

“Hmm,” dedi Torlo, başıyla onaylayarak. “Ara sıra koşu çıkıyor. Boş oturmayı sevmiyorsun, kızım, di mi?” Tenna başını iki yana salladı. “Söyle, Hekim, yola çıkabilir mi?”

“Sadece kısa koşular, engebe yok,” dedi Beveny, “ve Haligon’un binek hayvanıyla dolaşabileceği yerlere de gitmeyeceksin.” Kıza doğru haylazca gülümsedi, sonra müsade isteyip ayrıldı.

Gün ortasından az önce, Şölen tezgahlarının kuruluşunu izlemekte olduğu sıradan Torlo’nun sesiyle kalktı Tenna.

“Benim için bir koşu limana gidiver, olur mu? Az önce bir gemi davul mesajı verdi, Şölen için malzeme getirmiş. Manifestosunu almak bize düşüyor.” Kızı kolundan tutup Kale Kalesi’nin yerel kulvarlarını ve yollarını gösteren büyük haritanın karşısına götürdü, izleyeceği yolu gösterdi. “Düz koşu . . . limana kadar yokuş aşağı. Geri dönüş yolu da pek dik değil.”

Tekrar koşmak güzeldi, gerçi bahar havası serinlemişti, yine de çok geçmeden kendini sıcak tutacak kadar ısındı. Kaptan ona manifestoyu teslim edip ferahladı. Geminin yükü boşaltılıyordu ve adam Şölen’i kaçırmadan Kale’nin yolunu tutmak için sabırsızlanıyordu. Aynı şekilde getirdiklerinin ücretini almak için de sabırsızlanmaktaydı ve Tenna ona manifestoları daha öğlen olmadan ilgili kişilere ulaştıracağına söz verdi.

Gemide doğu sahilinden Kale Kalesi’ne yollanmış mektup bir kese dolusu vardı, kız bu yüzden geriye kemeri dolu döndü. Bacakları hafif eğimi hissetti ama sağ inciğindeki hafif ağrıya rağmen hızını kesmedi.

Evet, şu inanılmaz küvetlerde bir sıcak banyo daha yapmak bunun hakkından gelecekti. Ve Şölen yarındı.

O gece, Kale İstasyonu ertesi günkü Şölen’e diğer istasyonlardan gelen ulaklarla dolup taşıyordu. Tenna, Rosa ve Spacia’yla birlikte ranzada yattı ve güneyli bir ulak olan Delfie de odadaki dördüncü ranzayı kullandı. İstasyonun ön kısmında, pencereli bir odaydı bu ve yoldaki trafik duyulabiliyordu, ama Tenna top patlasa duymayacak kadar yorgun düşmüştü.

“İyi de oldu doğrusu,” dedi Rosa, neşeli bir tiksintiyle, “çünkü ana yoldan gelip gidenler bütün gece bitmek bilmedi. Yemeğimizi dışarıda yiyelim. İçerisi çok kalabalık.” Böylece öndeki sıralara oturdular.

Tenna diğerlerinin peşinden gelirken Spacia ona dönüp, fesatça göz kırptı. İçeride birkaç boş sandalye vardı ama farklı yerlerdeydiler. Tıklım tıklım dolu istasyonda değil de dışarıda yemek güzel olacaktı. Penda ile beslemeleri, klah, ekmek, peynir ve lapa dağıtmakla meşguldüler.

Aslında dışarıda oturmak çok daha ilgi çekiciydi. O kadar çok şey olup bitiyordu ki. Şölen vagonları iki yönden de geliyor ve kullanımlarına ayrılan alana park ediyorlardı. Geçen gece çıplak tahtalar ve direklerden ibaret olan tezgahlar şimdi Salon renkleri ve zanaat nişanlarıyla süsleniyordu. Kalenin önündeki geniş avluya hala tezgahlar kuruluyordu. Tam ortada dans pisti için birbirine geçmeli tahtalar bir araya getiriliyor, arpçılarının platformu dikiliyordu. Tenna bu hareketlilik karşısında kendini neşeye kucaklamak istedi. Daha önce hiç Şölen görmemişti . . . özellikle de Kale kadar büyük bir Kale’de olanını. Önceki gün koştuğu için, ilk Tur’unu tamamlamakta ısrar etmeyişi kendisini o kadar rahatsız etmiyordu. Ve Kale Kalesi’nin üzerinde gökte beliren ejderbinicilerini görme şansına erişti.

“Ah, o kadar güzeller ki,” dedi, Rosa ile Spacia’nın da zarif yaratıkların yere konuşunu ve şık giyimli ejderbinicilerinin inişini izlemekte olduklarını fark edince.

“Evet, öyleler,” dedi Rosa tuhaf bir ses tonuyla. “Keşke İplik’in geri geleceğinden bahsedip durmasalardı.” Ürperdi.

“Sence öyle olmayacak mı?” diye sordu Tenna, çünkü yakın tarihte Benden İstasyonu’na birkaç kez koşmuştu ve İplik’in döneceğinden Weyrhalkı’nın emin olduğunu biliyordu. Kış gündönümünde Kızıl Yıldız Göz Kayası’ndan görünmemiş miydi?

Rosa omuz silkti. “Benim için fark etmez ama koşuları engelleyecek.”

“Benden İplik sığınaklarının hepsinin elden geçirildiğini fark ettim,” dedi Tenna.

Spacia omuz silkti. “İşimizi şansa bırakmak aptallık olurdu, değil mi?” Sonra kaşları çatıldı. “İplik dört bir yanıma yağarken o kutulardan birine tıklıp kalmaktan nefret ederim. Baksana, Silvina’nın deposundaki gardırop bile daha büyük. Ya bir yerinde çatlak varsa, İplik içine girer de ben dışarı çıkamazsam?” Korku ve tiksinti dolu bir taklit yaptı.

“Hiçbir zaman iş buraya kadar gelmeyecek,” dedi Rosa kendinden emin bir edayla.

Rosa, “Lord Groghe etraftaki tüm yeşillikleri yok etti,” diye yorumda bulundu eliyle çevreyi gösterip.

“Bunu ejderbinicileri için olduğu kadar, Şölen için de yaptı,” dedi Rosa onu önemsemeksizin. “Ah, işte Boll ulakları geliyorlar . . .” Ayağa fırlayıp güney yolunda henüz beliriveren ulakların öncülerine el salladı.

Zahmetsizce koşuyorlardı, bacakları, sanki bu uyumlu yürüyüş için alıştırmaya yapmışlarcasına hareket ediyordu. Kesinlikle güzel bir manzara, diye düşündü Tenna, gururla göğsü kabardı, nefesini tuttu.

“Koşmaya geçen gece başlamış olmalılar,” dedi Rosa. “Ah, Cleve’i görüyor musun, Spacia?”

“Arkadan üçüncü sırada,” dedi Spacia parmağıyla işaret ederek. “Onu gözden kaçırmak mümkün mü!” diye de azıcık alaycı bir sesle ekledi, Tenna’ya göz kırptı. Sonra sırf Tenna’nın duyması için elini ağzına götürüp, “Onun gelmeyeceğinden öyle emindi ki . . . Hah!” dedi.

Tenna gülümsedi, Rosa’nın o sabah neden dışarıda oturmak istediğini ve biraz daha klah getirmeye neden Spacia’yı yolladığını şimdi anlıyordu.

Derken, sanki ulak grubunun varışı bir işaretmişçesine, Şölen hazırıldı. Tüm tezgahlar kurulup donanmış, ilk arpçı vardiyası platforma çıkmış, insanları eğlendirmeye hazırlanmıştı. Sonra Rosa, Kale’nin girişinden aşağı inen geniş basamakları işaret etti; işte, kahverengi Şölen kıyafetleri i-

çinde harikulade görünen Lord ve Leydi resmi açılışı yapmak üzere Şölen Meydanı'na iniyorlardı. Onlara ejderbinicileri ve genciyle, yaşlısıyla, Kale Lordu'nun akrabaları eşlik ediyordu. Rosa'nın dediği doğruysa, Lord Groghe'nin geniş bir ailesi vardı.

"Haydi, açılışı kaçırmayalım," dedi Spacia Tenna'ya. Rosa, Cleve'e istasyona kadar eşlik etmiş, Penda'nın Boll'dan gelen gruba uzun koşularının ardından ikinci bir kahvaltı hazırlamasına yardımcı oluyordu.

Bu yüzden iki kız Kale Lordları'nın resmi Şölen yürüyüşünü mükemmel bir yerden izlediler.

Spacia eliyle işaret edip, "İşte Haligon," dedi sert bir sesle.

"Hangisi?"

"Kahverengi giymiş," dedi Spacia.

Tenna'nın ondan aşağı kalır yanı yoktu. "Kahverengi giyen bir sürü insan var."

"Lord Groghe'nin tam arkasında yürüyor."

"Bir sürü insan öyle yapıyor."

"Saçı en kıvrıcık olan," diye ekledi Spacia.

Bu tanıma uyan iki kişi vardı, ama Tenna onun, delikanlılardan daha kısa boylu ve kasıla kasıla yürüyeni olduğuna karar verdi. Bu Haligon olmalıydı. Bir hayli yakışıklıydı, gerçi kahverengi kıyafetli ve daha uzun boyluca olanın görünümü daha çok hoşuna gitmişti: diğeri kadar çekici değilse bile, yüzündeki gülümseme daha şirindi. Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye bakılırsa, Haligon'un kendini babasının en kıymetli oğlu saydığı ortadaydı.

Tenna başıyla onayladı. Evet, ona haddini bildirecekti.

"Hadi, herkes üst kata çıkmadan elbisemizi değiştirmeliyiz," dedi, dikkatini çekmek için koluna dokunan Spacia.

Artık Haligon'u tanıdığına göre, olabildiğince güzel görünmeye hazırdı. Spacia da ona yardımcı olmayı aklına

koymuş, güzelleştirmek için elinden geleni yapıyordu. Tenna'nın saçlarını, yüzüne dökülmesi için kabartıyor, dudaklarını boyamasına yardım ediyor ve gözüne far sürüyordu.

"Gözlerinin maviliğini öne çıkarır, gözlerin aslında gri, değil mi?"

"Ne giydiğime göre değişir." Tenna odadaki boy aynasının önünde küçük bir dönüş yaptı, çapraz kesilmiş eteğin bileklerinin etrafında kabarışını izledi. Spacia'nın dediği gibi, çoraplar ödünç botlarının burnundaki fazlalığı doldurmuştu. Ayaklarının ucunda, çok hantal da görünmüyorlardı. Görünümünden enikonu memnun kalmıştı. Bir derece memnuniyetle kabul etmeliydi ki, "güzel" görünüyordu.

Sonra Spacia yanında dikildi, elbisesinin sarı rengi Tenna'nının koyu mavisiyle derin bir tezat oluşturunuyordu.

"Eyvah, sana ulak şeritleri bulsak iyi olacak, yoksa herkes Arpçı Salonu'na yeni katıldığını düşünecek."

Spacia tüm çekmecelerin altını üstüne getirdiyse de, fazladan şerit bulamadılar.

"Belki de Arpçı Salonu'ndan olmalıyım," dedi Tenna düşünceli bir tavırla. "Böylece daha Haligon şüphelenmeden ona hak ettiği cezayı verebilirim."

"Hmm, bu daha akıllıca olabilir," diye ona katıldı Spacia.

Rosa koşarak içeri daldı, aceleyle elbisesini çıkarıp attı.

Çiçek basmalı pembe Şölen giysisini askısından çıkarırken, Spacia ona, "Yardım ister misin?" diye sordu.

"Hayır, ama aşağı inip Felisha'yı Cleve'den uzak tut. Onu elde etmeye kararlı, biliyorsun. Daha çocuk yemeğini yemeden salınarak içeri girdi ve sanki onun karısıymış gibi koluna girdi." Rosa elbisesini başından geçirirken sesi boğuldu. O sırada küçük bir yırtılma sesi duydular ve Rosa küçük bir itiraz çığlığı koyuverip, öylece kalakaldı, elbisenin

yarısı hala başındaydı. "Ah, hayır, olamaz! Neyi yırttım? Ne yapacağım ben? Kötü mü yırtılmış? Görebiliyor musunuz?"

Dikişler hafifçe açılmıştı ve Spacia tamir etmek için iğneye iplik geçiriyordu. Rakibesini aklına getirmek Rosa'yı öyle huzursuz ediyordu ki, Tenna aşağı inmeye gönüllü oldu.

Rosa ona endişeyle, "Cleve'in hangisi olduğunu biliyor-sun, değil mi?" diye sordu, Tenna başıyla evetledi ve odadan çıktı.

Cleve'den önce Felisha'yı tanıdı. Yüzünün yarısını örten kıvrıkcık, siyah, karmakarışık saçları vardı ve uzun boylu, ince suratlı ulağa yüz kızartacak şekilde kur yapıyordu. Cleve'in alımlı bir gülümsemesi vardı, ama biraz dalgındı, çünkü gözü merdivenlerden ayrılmıyordu. Tenna kendi kendine güldü. Rosa'nın kaygısı yersizdi. Cleve'in, Felisha'nın cilveli görünümünden ve saçını ikide bir geriye atıp tekrar yüzüne düşürmesinden rahatsız olduğu gün gibi aşıkardı.

Onlara yaklaşıp "Cleve?" dedi. Felisha ona dik dik baktı ve başını sallayarak Tenna'ya yoluna gitmesini işaret etti.

"Evet?" Cleve, Felisha'dan uzaklaşıp Tenna'ya bir adım yaklaştı. Felisha bunun üzerine duruşunu değiştirip Cleve'i bariz şekilde kızdıran, sahiplenmeci bir tavırla onun koluna girdi.

"Rosa dedi ki, sen de Haligon'la sürtüşmüşsün, öyle mi?"

"Evet, öyle oldu," dedi Cleve, konuyu anlayıp, kendini Felisha'nın düğümünden kurtarmaya çalışarak. "Altı yedi gün evvel beni Boll kulvarında yere devirdi. Ayağımı kötü şekilde burktum. Rosa onun seni dikenliçalıya ittiğini ve birkaç kötü kıymık yarısı aldığını söyledi. Seni tepenin dönemecinde yakalamış, değil mi?"

Tenna bu karşılaşmadan kalan ve hala görülebilen benekli kıymık yaralarını göstermek için ellerini kaldırdı.

"Ne kadar da korkunç!" dedi Felisha yapmacık bir tavırla. "Şu oğlan öyle pervasız ki."

“Öyle,” dedi Tenna, yüzüne karşı gülmekle beraber, bu kızı zerre kadar sevmemişti. Kesinlikle ulak olamayacak kadar tıknazdı. Saçının karmaşası, giymiş olabileceği Salon ya da Kale şeritlerini örtüyordu. Tenna, Cleve’e döndü. “Spacia senin yerel deriler hakkında çok şey bildiğini söyledi, yeni ayakkabılara ihtiyacım var.”

Felisha, küçümser bir tavırla, “Geldiğin yerde deri sepilemezler mi?” dedi

Cleve sırtarak, “97. İstasyon, değil mi?” diye sordu. “Gel, benim de kendime yeni deri almaya niyetim vardı zaten. Hem Şölen ne kadar büyük olursa, o kadar iyi fiyat bulma şansı olur.” Silkinip Felisha’dan kurtuldu, Tenna’nın koluna girip onu kapıya doğru çekeledi.

Kaçtıkları sırada Tenna, Felisha’nın yüzündeki öfkeli bakışı bir anlığına görebilmişti.

Abartılı bir şekilde soluyan Cleve, “Sağ ol, Tenna,” dedi Şölen Meydanı’na giden avluyu uzun adımlarla kat ederlerken. “Bu kız tam bir baş belası.”

“Boll ulaklarından mı? Kendini tanıtmadı.”

Cleve kıkırdadı. “Hayır, Dokumacı Salonu’ndan,” dedi kayıtsızca, “ama Zanaatustası’nın mesajlarını benim istasyonum götürüyor.” Yüzü buruştu.

“Tenna?” diye seslendi Torlo kapıdan ve ikisi de durup, adamın kendilerine yetişmesini beklediler.

“Haligon’u sana gösterdiler mi?” diye sordu.

“Evet, Rosa’yla Spacia gösterdiler. Kale Lordu’nun tam arkasındaydı. Karşılaştığımızda ona bir çift sözüm olacak.”

“Aferin kızım, aferin,” dedi Torlo, yüreklendirmek için kızın kolunu sıktı, sonra istasyona döndü.

“Yapacak mısın?” diye sordu Cleve, gözleri faltaşı gibi büyümüştü.

“Neyi yapacak mıyım? Haddini bildirmeyi mi kastediyorsun? Hem de öyle bir yapacağım ki,” dedi Tenna, fikrini azimle kesinleştirerek. “Bana yaptığını yapacağım.”

“Sanırım dikenliçalıya düşmüştün?” dedi onun söylediğini harfiyen yerine getireceğini zanneden Cleve. “Meydan’da onlardan hiç bulunmaz.”

“Şölen zeminine boylu boyunca uzatmak da aynı işi görür, sanırım,” diye yanıt verdi Tenna. Bu kalabalıkta birine çelme takmak çok kolay olurdu. Haligon’a herkesin ortasında, görülebilir bir ders vermeye kararlıydı. Hekim Beveny bile ona yardım ediyordu. Bunu yapmak zorundaydı. İstasyondaki saygınlığını yitirmeyi kesinlikle istemiyordu. Derin bir nefes aldı. Çelme takmak kafi gelecek miydi acaba? Şahsi düzeyde, evet. Yine de pervasızca davranıştan ötürü, yaralarının hekim tarafından onaylanmış delilleriyle birlikte suçlanacaktı. Bu yaralar onu üç gündür koşturmakta alıkoymuştu – gelir kaybı demekti bu.

Dokumacı Salonu tezgahına asılı kumaşları görünce “Ah!” dedi: canlı renkler, çiçekli basmalar, hem cüretkar, hem çekingen renklerde çizgili kumaşlar. Ellerini arkasında kavuşturdu, çünkü kumaşlara dokunma isteği dayanılmaz boyutlardaydı.

Cleve burun kıvırdı, “Bunlar Felisha’nın Salonu’nun malları.”

“Ya, şu kırmızı harika . . .”

“Evet, iyi bir Salon’dur . . .”

“Felisha’ya rağmen mi?” Tenna, oğlanın gönülsüzce kabulü karşısında kıkır kıkır güldü.

“Evet . . .” dedi Cleve ve esefle gülümsedi.

Camzanaatı vitrininin önünden geçtiler: çerçevesi süslü ve düz ahşaptan aynalar, tüm renk ve şekillerde bardaklar ve kadehler, her boyda sürahiler.

Tenna kendi yansımasını gördü ve şayet yanı başında Cleve olmasaydı, kendini tanıyamayacaktı. Omuzlarını dikleştirdi ve camdaki yabancı kıza gülümseyerek karşılık verdi.

Sıradaki tezgahtakiler baştan çıkarıcı bir şekilde dizilmiş olan, Terzi Salonu'nun işlenmiş mallarıydı: elbiseler, gömlekler, pantolonlar ve daha şahsi giyecekler – hiç şüphesiz cazip mallardı bunlar ve bu tezgahın önü şimdiden müşterilerle tıka basa dolmuştu.

“Rosa'nın işi neden bu kadar uzun sürdü?” diye sordu Cleve, köşeyi dönünceye kadar görebilecekleri istasyona doğru geriye bakarak.

“Şey, senin için her zamankinden daha güzel görünmek istedi,” dedi Tenna.

Cleve güldü. “O hep güzel görünür.” Sonra aniden kıpkırmızı kesildi.

“O çok nazik ve düşünceli biri,” dedi Tenna yürekten.

“Ah, işte geldik,” dedi Cleve, meydanın köşesindeki tezgaha asılı derileri işaret ederek. “Gerçi sanırım birden çok tezgah olması lazım. Kale Şölen'leri bir çok zanaat salonunu cezbedecek kadar büyüktür. Hepsinde neler varmış, bir bakalım. Pazarlıkta iyi misindir? Değilsen bunu Rosa'ya bırakabiliriz. Çok iyidir. Satıcılar onu gördüklerinde ciddi alıcı olduğunu bilirler. Sen buralarda tanınmadığın için seni kandırabileceklerini düşünebilirler.”

Tenna kurnazca gülümsedi. “Seni temin ederim, paramın karşılığını sonuna kadar almayı planlıyorum.”

“Yani sana kulvarda nasıl koşacağını öğretmemeliyim, değil mi?” Cleve'in sesinde pişmanlığını belirten, özür dolu bir tını vardı.

Tenna gülümseyerek yanıtladı onu ve deri tezgahının ilerisinde maksatsızca gezinmeye başladı. Tam o sırada Rosa onlara yetişti, Tenna'ya sanki on beş dakika önce bir arada değillermişçesine koca bir öpücük verdi. Cleve kolunu Rosa'nın omzuna atıp kulağına bir şeyler fısıldadı, onu güldürdü. Alışveriş yapanlar, geniş koridorun orta yerinde di-

kilen üçlünün etrafından geçip duruyorlardı. Tenna derileri, kimseye fark ettirmeden inceleme şansını tepmedi. Tezgahın gerisindeki kalfa, onun mallara baktığını görmemiş gibi yapıyordu. Tenna bir yandan da Meydan'da gezinenler arasında Haligon'u seçmeye çalışıyordu.

Şölen yerindeki ilk turlarını attıklarında, kalabalıkta yürümek neredeyse imkansızlaşmıştı. Ama bu güzel kalabalığın da o "Şölen duygusu"na katkısı vardı ve bu atmosfer üç ulağa da coşku veriyordu. Zaman isteyen ve çoğu zaman diğer insanların işlerini bitirip dostlarına ve aile yaşantılarına vakit ayırdıkları saatte, tek başına icra edilen mesleklerinde nice saat geçirmişlerdi. Doğru, önemli bir hizmeti yerine getirdiklerini bilmenin o sürekli memnuniyetini taşıyorlardı işlerinde, ama ilikleri donduran bir yağmurda koşarken ya da vahşi bir rüzgarla boğuşurken akla gelmezdi bu. O zaman insan daha çok sahip *olmadıklarını* ve elinden kaçanları düşünürdü.

Yiyecek içecek tezgahlarında her türden içecek ve abur cubur satılıyordu. Onlar da turlarını bitirdiklerinde yiyecek içecek bir şeyler alıp dans pistini çevreleyen masalara yerleştiler.

"Orada işte!" dedi Rosa ansızın, meydanın diğer ucunda, Şölen kıyafetleriyle caka satan kızları gözlemekte olan bir grup genç adamı işaret etti. Şölen'de bu olayı – gündüzü, akşam yemeğini, dansı ve karşılıklı başka neye karar verilirse, onu – paylaşmak üzere bir eşlikçi bulmak adettendi. Herkes sınırları bilir, niyetinin yanlış anlaşılmasına mahal vermemek için önceden tüm ayrıntıları hesaplardı.

Bu, Haligon'un gururunu ayaklar altına almak için ideal bir durum olacaktı. Dostlarıyla birlikte durduğu yer yol kenarındaydı, tozlu ve Şölen vagonlarını çeken yük hayvanlarının pislikleriyle yer yer kirlenmişti. Güzelim elbiselerinin lekelenmesi onu gülünç bir duruma sokacaktı. Tenna, şansы yaver giderse, oğlanın Şölen kıyafetinin sadece tozdan değil, pislikten de nasibini almasını sağlayabilirdi.

“Beni bağışlayın,” dedi içkisini masaya bırakıp. “Halletmem gereken bir mesele var.”

“Ya!” Rosa’nın gözleri büyüdü, ama Tena tahta dans pistini çaprazlamasına geçerken ardından yüreklendirici bir “yu-hu” nidası izledi.

Haligon hala uzun boylu çocuğun yanındaydı, bir şeye gülüyor ve Şölen Meydanı boyunca dikkat çekici şekilde gezinen kızları gözlüyordu. Evet, Tenna’nın düşüşünü ödememin sırası gelmişti artık.

Tenna dosdoğru ona doğru yürüdü, omzuna hafifçe dokundu ve çocuk yanıt vermek için döndüğünde yüzündeki geniş gülümseme, yerini, kızın görünümünü karşısında hatırı sayılır bir ilgiye bıraktı, değerlendirmek için tepeden tırnağa kızı süzerken gözleri ışıldıyordu. Bakmaya kendini öyle kaptırmıştı ki Tenna’nın sağ kolunu geriye attığını görmedi. Kız tüm vücudunu savurarak yumruğunu onun tam çenesine isabet ettirdi. Oğlan vurulmuş bir sürü hayvanı gibi, bilinçsiz bir halde sırt üstü seriliverdi. Tam hayvan pisliklerinin üzerine. Çeneye çarpan yumruğun şiddetiyle sarsıldıysa da, Tenna ellerini büyük bir memnuniyetle ovaladı ve ödünc kırmızı ayakkabılarının topuklarında dönüp geldiği yolu geri yürüdü.

Rosa ve Cleve ile arasındaki mesafeyi yarılamıştı ki, ardından birinin hızla koştuğunu işitti. Bu yüzden birisi koluna yapışıp, ilerlemesini kestiğinde, buna hazırды.

“Bu ne içindi?” Onu durduran, yüzünde içten bir şaşkınlık ifadesi bulunan, kahverengi giysili, uzun boylu delikanlıydı. Onun da gözleri, vücudunu sıkıca sarmalayan mavi giysisinin içindeki Tenna’yı süzüyordu.

“Böyle bol keseden dağıttığı şeyden onun da pay almasını gerektiğini düşündüm,” dedi ve yoluna devam etti kız.

“Dur bir dakika. Sana ne yaptı ki? Seni Kale’de daha önce hiç görmedim ve senin gibi biriyle karşılaştığını bana hiç söylemedi. Emin ol ki söylerdi!” Gözleri beğeniyle parlıyordu.

“Ya, öyle mi?” Tenna başını ona doğru eğdi. Gözleri neredeyse aynı hizadaydı. “Beni dikenliçalıya itti.” Ona ellerini gösterdi ve oğlanın ifadesi yapmacıksız bir kaygıya dönüştü.

“Dikenliçalı mı? Tehlikelidir bu mevsimde.”

“Bunu biliyorum . . . Zor yoldan öğrendim,” diye yanıtladı sivri bir dille.

“Ama nerede? Ne zaman?”

“Neyi değiştirir? Ben skoru eşitledim.”

“Gerçekten de öyle,” gülümsemesi saygılıydı. “Ama bunu yapanın kardeşim olduğundan emin misin?”

“Haligon’un tüm arkadaşlarını tanıyor musun?”

“Haligon’un mu?” Oğlan gözlerini kırıştırdı. Gözlerinin hızlı hesaplamaları yansıttığı kısacık bir duraklamanın ardından, “Tanıdığımı sanırdım,” dedi, sinirli bir şekilde güldü. Sonra eliyle kıza yol verdi. Tenna oğlanın, kendisini kızdırmamak için özen gösterdiğini fark edebiliyordu ve bu, onu daha da memnun etmişti.

“Haligon’un bahsedilmesini istemeyeceği bir sürü şey var,” dedi ona. “O pervasızın teki.”

“Onu yola getirmek de sana mı düşüyor?” Oğlan eliyle ağzını örtmüştü, ama Tenna gözlerinden taşan gülücükleri görebiliyordu.

“Birisi yapmak zorunda.”

“Ya? Sana ne zarar verdi ki? Haligon’un . . . çizmeyi aştığı pek nadirdir. Ona dersini vermek için daha az ortalık bir yer bulamaz mıydın? Şölen kıyafetlerini rezil ettin.”

“Aslını istersen, bu noktayı kasten seçtim. Bırak, durup dururken yere serilmek neymiş hissetsin.”

“Evet, eminim. Peki onunla nerede karşılaştın?”

“Gece yarısı, bir ulak kulvarında dört nala binek hayvanı koşturuyordu . . .”

“Ah,” dedi oğlan ve olduğu yerde kaldı, yüzüne tuhaf, neredeyse suçlu bir bakış yerleşti. “Ne zamandı bu?” diye sordu, keyfi kaçmıştı.

“Dört gece önce, tepenin dönemecinde.”

“Ya sonra?”

“Dikenliçalılara düştüm.” Bunu söyleyip sağ bacağına ileri uzattı ve eteğini, iyileşen yaraların kırmızı noktalarını gösterecek kadar yukarı sıyırdı. Sonra boştaki elini ve iyileşen bir dizi deliği gösterdi.

“Enfeksiyon kaptılar mı?” Oğlan şimdi büsbütün endişelenmişti ve dikenliçalının tehlikelerinden haberdar olduğu ortadaydı.

“Kıymıklar elimde,” dedi Tenna kararlı bir sesle. “Hekim Beveny onları delil olarak saklıyor. Çalışamadım ve işimden üç gün alıkondum.”

“Bunu duyduğuma üzıldüm.” Bunu yürekten söylemişti, yüz ifadesi de ağırbaşlıydı. Sonra başını hafifçe iki yana sallayıp, biraz da ihtiyatla gülümsedi kıza, ama gözlerindeki bakış, Tenna'yı çekici bulduğunu gösteriyordu. “Eğer beni yere sermeme sözü verirsen, sana şimdiye dek tanıdığım ulaklara hiç benzemediğini söyleyebilirim.” Gözleri kısacık bir anlığına kızın dekoltesine takıldı, sonra aceleyle boğazını temizledi. “Ben geri dönüp . . . Haligon kendine gelmiş mi, bir baksam iyi olur.”

Tenna, kurbanın etrafında toplanmış olan küçük gruba bir bakış fırlattı ve başını kibarca sallayıp Rosa ve Cleve'e doğru yoluna devam etti.

İkisi de sarsılmış ve solgun gözüküyorlardı.

“İşte! Onurumuzu korudum,” dedi koltuğuna oturup.

Rosa ile Cleve bakiştılar.

“Hayır,” dedi Rosa ve Tenna'ya yaklaştı, elini onun koluna koydu. “Yere yıktığın kişi Haligon değildi.”

“O değil miydi? Ama bana gösterdiğin kişi oydu. Kahverengi giyiyor . . .”

“Haligon da öyle. Seni dans pisti boyunca takip eden oydu. Konuştuğun kişiydi ve ona haddini bildiriyormuş gibi gözükmüyordun.”

“Ah,” Tenna gevşekçe iskemlesine sırtını yasladı. “Yanlış adama mı vurdum?”

“Öyle,” dedi Rosa, Cleve ile aynı anda başlarıyla tasdik ederlerken.

“Eyvahlar olsun.” Ayağa kalkmaya çalıştı ama Rosa hemen eliyle onu engelledi.

“Özür dilemenin bir işe yarayacağını sanmıyorum.”

“Yaramaz mı? Kime vurdum ki?”

“İkiz kardeşi Horon’a. O da kendi usulünce onun kadar kötüdür.”

“Kuvvetle muhtemeldir, bana öyle terbiyesizce baktı ki.” Tenna hiç değilse yumruğu hak eden birine vurduğuna kendi kendini ikna etmek üzereydi.

“Horon zorbanın tekidir ve güzel kızların onunla işi olmaz. Özellikle de bir Şölen’de.” Sonra Rosa kıkırdadı ve elini ağzına götürdü. “Seni tepeden tırnağa inceliyordu. O yüzden vurdun sandık.”

Yumruğun şiddetini anımsayan Tenna, acıyan parmak eklemlerini ovaladı.

“Birine iyilik yapmış olabilirsin,” dedi Cleve sırtarak. “Sıkı bir yumruktu.”

Tenna dalgınca, “Nasıl yumruk atılacağını ağabeylerim öğretti,” dedi, gözü Meydan’ın karşısındaki gruptaydı. Horon’un ayağa kaldırıldığını görünce bir nebze ferahladı. Onun sendelediğini ve yardımla yürüdüğünü görünce de sevindi. Sonra, Horon’un etrafındaki grup dağılınca, Haligon’un koşar adım istasyona gittiğini gördü. “Bu kötü işte. İstasyonda ne işi var?”

Ayağa kalkan Rosa, “Yerinde olsam önemsemezdim,” dedi. “Torlo ona ulaklara verdiği zararı seve seve anımsattır.”

“Senin kadar güzel değillerdiyse de,” dedi Cleve. “Haydi, senin derilere bakalım.”

Boş bardakları yiyecek içecek tezgahına geri götürdüler. Tenna istasyona bir kez daha baktı ama ne Haligon’dan iz vardı, ne de Torlo’dan, ama içerisi kovan gibi işliyordu. Bir Şölen gününde böyle olmalıydı zaten. Acaba Haligon’a da vurması gerekir miydi? Ulakların onurunu korumak için? Bu o kadar kolay olmazdı, çünkü dans pistinde Tenna’ya yetiştiğinde bile oğlan yeterince ihtiyathıydı.

Şölen tezgahları arasında ikinci bir kez daha dolandıktan sonra fiyatları öğrenmeye karar verdiler. İlk sepici tezgahında konuşmayı Cleve yaptı, böylece asıl alıcı, Ligand adlı bir adam olan sepici kalfasının tatlı sözlerine maruz kalma-yacaktı.

Ligand, söze, “Arpçı şarkıcı için mavi mi?” diye girdi, gözünü Tenna’ya dikerek. “Seni daha önce tezgahı incelerken gördüm.”

“Ben ulağım,” dedi Tenna.

Tenna’nın ödünç bir giysi giydiğini kabullenip mahçup olması ihtimaline karşın, Rosa hemen lafa karıştı. “Ona en çok mavi yakışıyor.”

“Gerçekten de öyle,” dedi Ligand, “ulak olduğunu söyle-seler inanmazdım.”

Sinirlenen Rosa, “Nedenmiş o?” diye çıkıştı.

Ligand saygıyla, “Mavi giymiş de ondan,” dedi. “Peki bu güzel Şölen gününde tercihin hangi renkten yana?”

“Koyu yeşil istiyorum,” dedi Tenna ve adamın arkasındaki raflarda bu rengin çeşitli tonlarına boyanmış olan deri tomarlarını gösterdi.

“Bir ulak için iyi tercih,” dedi adam ve maharetli bir hareketle ağır deri tomarlarını ön tezgaha taşıdı. Ardından,

tezgahın, iki kalelinin geniş kemerleri incelemekte olduğu diğer ucuna seğırtti.

Tenna tomarı karıştırıp, parmaklarıyla derileri yoklamaya başlarken, "Kulvar yosunu leke bırakmaz," diye yorumda bulundu Rosa.

"Biz Boll'da kızılımsı kahverengini tercih ederiz," dedi Cleve. "Boll'un toprağı genelde o renktedir çünkü. Kulvar yosunu da o sıcakta, kuzeydeki gibi büyümmez."

"İgen'de iyi yetişir," dedi oradaki kulvarlarda koşmuş olan Tenna.

"Evet, öyle," dedi Cleve düşünceli bir tavırla. Tenna daha bir sonrakine bakamadan, oğlan elini derilerden birinin üstüne koyup, "Ben şunu beğendim," diye de ekledi. "Güzel, koyu zümrüt yeşili."

Tenna'nın da aklından geçen buydu. "Bu, bot yapacak kadar büyük. Benimse ihtiyacım sadece yazlık ayakkabılara yetecek kadarı. Deriyi bölmek istemeyecektir."

"Ah, gözüne birini kestirdin demek? Fiyatı da makuldür." Ligand'ın kendi tezgahında olup bitenleri gözden hiç kaçırmadığı gün gibi aşıkardı. Alt kısmındaki işaretlere bakmak için kenarını kıvırdı derinin. "Senin için dokuz mark olur."

Rosa nefesini tuttu. "Beşe bile soygun sayılır." Muhtemel alıcı Tenna olduğu halde itiraz ettiği için sıkıntılı gözüktüyordu.

"Bence de öyle," dedi harcayacak yalnızca dört mark olan Tenna. Deriye hafifçe bir kez daha vurdu ve Ligand'a nazikçe gülümseyerek oradan ayrıldı, arkadaşları da aceleyle arkasından geldiler.

"Daha kalitelisini dünyada bulamazsınız," diye seslendi Ligand peşlerinden.

Yürürlerken, "Deri kaliteliydi," diye mırıldandı Tenna. "Ne var ki sınırim dört mark."

Rosa Şen bir tavırla, “Ah, bu paraya daha kk bir deri bulabiliriz, ama aynı yeşil olmayabilir,” dedi.

Lakin, nc turlarını atıp tüm yeşil derileri gördükten sonra, ne aynı yeşili, ne de o güzelce yumuŐatılmıŐ derinin bir benzerini bulabilmiŐlerdi.

“Pazarlıkla beşe dŐrebilsek bile param yetmez,” diye konuştu Tenna. “Şu nc tezgahdaki kahverengi de iş görür. Onu bir deneyelim mi?”

“Eyvahlar olsun,” dedi Rosa olduğu yerde donakalıp, telaş yüzünden okunuyordu.

Cleve de durmuştu, Tenna onların endiŐelerinin nedenini, kalabalığın içinden ansızın bir adam fırlayıp tam önlerine dikilinceye kadar da göremedi. Uzun boylu, ak saçlı bu adamın Lord Groghe olduğunu sabahki seremoniden biliyordu.

“Ulak Tenna?” diye resmi bir tavırla sual etti adam. Ama birbirinden uzak gözlerinde hoş bir ifade vardı.

Kız çenesini hafıŐe dikleŐtirip, “Evet?” dedi. Adam, oğlu Horon'u yumrukladığı için Tenna'ya haddini bildirmeye mi gelmişti? Yanlış oğlana vurduğunu asla kabullenmeyecekti kız.

“Dostlarıyla birlikte Şurada oturabilir miyiz?” dedi Lord Groghe boş bir masayı işaret edip. Elini kızın dirseğine koydu ve onu gruhun akıŐından uzaklaŐtırıp, kibarca o tarafa yönlendirdi.

Tenna adamın ne ifadesinin, ne de ses tonunun buyurgan olmayıŐı karşısında Şaşırmıştı. Lord Groghe beklenmedik derecede nazikti. İri yarı, ay yüzlü, gıdıŐı belirme-ye başlamış bir adamdı; masaya doğru ilerlerken etrafa gülücükler saçıyordu, çünkü bir çok meraklı bakış onlara yönelmişti. BakıŐıyla Şarap dağıtan adamı yakaladı, eliyle dört rakamını işaret etti. Hizmetkar başıyla onaylayıp hızla seŐirtti.

“Senden zr dilemem gerekiyor, Ulak Tenna,” Sesini alaltmıŐ, yalnızca onlara hitap ediyordu.

“Öyle mi?” Rosa’nın irkilmesi karşısında, kısacık bir te-reddüdün ardından hürmetkarca ekledi, “Lord Groghe?”

“Oğlum Haligon’un dört gece önce seni yol kenarına de-virdiği ve koşamayacak kadar kötü yaralanmana neden ol-duğu bana delilleriyle ispatlandı.” Groghe’nin kaşları, kızın bu işteki rolünden değil, olaylar karşısında çatılmıştı. “Onun ulak kulvarlarını kullandığına dair başka şikayetlerin de kulağıma çalındığını itiraf ediyorum. İstasyon Şefi Torlo, beni kıl payı atlatılan birkaç kazadan haberdar etti. Emin olabilirsin ki şu andan itibaren, Haligon kulvarları, sahipleri olan ulaklara bırakacaktır. Doksan yedinci İstasyon’dan mı-sın? Keroon Kalesi’nden mi?”

Tenna’nın elinden tek gelen başıyla onaylamaktı. Olanla-ra inanamıyordu. Bir Kale Lordu ondan özür mü diliyordu?

“Oğlum Haligon’un o gece seni neredeyse ezdiğinden kesinlikle haberi yokmuş. Pervasız olabilir,” birazcık hoşgö-rüyle gülümsedi Groghe, “ama asla kasten yaralanmaya se-bebiyet vermez.”

Rosa, Tenna’nın kaburgalarını dürttü ve Tenna eline ge-çen bu fırsatı, sırf kendisi için değil, tüm ulaklar adına de-ğerlendirmesi gerektiğini anladı.

“Lord Groghe, ben . . . yani biz, hepimiz,” dedi ve Rosa ile Cleve’i de dahil etti, “kulvarları engellenmeksizin koşa-bileceğimizi bilmekten mutluluk duyarız. Aynı yolu bir baş-kasının da kullandığından son anda haberim oldu. Tepe onun gelişini gizledi, rüzgar da sesi örttü. Ağır yaralanabi-lirdim. Bilirsiniz, kulvarlar geniş değildir.” Adam başıyla doğruladı ve kız, cesurca devam etti. “Ve onlar ulaklar için yapılmışlardır, biniciler için değil.” Adam yine onayladı. “Sanırım Kale İstasyonu, kulvarlarda yalnızca ulakların bu-lunmasını sağlayacağınız için size minnet duyacaktır.”

Sonra aklına söyleyecek bir şey gelmedi. Orada öylece oturdu, ağzının kenarında sinirli seğirmelerle gülümsedi.

“Doğrusu bir güzel azar işittim, Ulak Tenna.” Lord Groghe ona bir tebessümle karşılık verdi ve gözleri kısacık bir an için kızın göğüs dekoltesine indi. “Çok güzel bir kızsın

sen. Mavi sana yakışıyor.” Eğildi, kızın eline hafifçe vurup ayağa kalktı. “Torlo’ya tacizlerin son bulacağını söyledim.” Sonra, o alışıldık, gürleyen sesiyle ekledi: “Şölen’in ve şarabın tadına varın, ulaklar.”

Bunu söyleyip doğruldu, üç ulağı sersemlemiş bir halde bırakıp, etrafındakileri başıyla selamlayarak ve gülümseyerek uzaklaştı. Kendine ilk gelen Rosa oldu. Şarabından koca bir yudum aldı.

“Torlo haklıydı. Başardın,” dedi. “Ve bu da *harika* bir şarap.”

“Lord Groghe’ye başka ne sunabilirler ki?” dedi Cleve ve gözünü gizliden gizliye, Kale Lordu’nun bıraktığı kadehe dikti. Lord Groghe’nin aldığı yudum kadehteki şarap seviyesini pek azaltmamıştı. “Bunu bölüşebiliriz.”

“Lord Groghe’nin özür dilediğine inanamıyorum . . .” Tenna başını iki yana sallıyordu, eli göğsünün üzerindeydi . . . benden, Tenna’dan.”

“Yaralanan sendin, değil mi?” dedi Rosa.

“Evet, fakat . . .”

“Lord Groghe bunu nereden biliyordu?” diye sözü onun yerine tamamladı Cleve, o da bu soruya kafa yoruyordu.

“Haligon’un istasyona gittiğini hepimiz gördük,” dedi Rosa, şarabından bir yudum daha almadan evvel. Şarabın tadı karşısında, gözlerini beğeniyle yuvarladı. “Ama Lord Groghe adil bir adamdır, çoğu zaman kadınların yarım akıllı olduklarını düşünür gerçi. Yine de adildir.” Sonra kıkırdadı tekrar. “Sana ne kadar güzel olduğunu söyledi. Bunun da faydası olmuş. Haligon güzel kızlardan hoşlanır. Groghe de öyle, ama o sadece bakmakla yetinir.”

Üç ulak da muhabbete öylesine dalmışlardı ki Haligon’un yaklaştığını, o gelip de Ligand’ın tezgahından alınmış yeşil deriyi Tenna’nın önüne sermeden önce fark edemediler.

“Özrümü kabul et, Ulak Tenna, çünkü o gece kulvarın kıvrımında birisinin olduğunu ayırdında değildim,” dedi

Halong ve gözlerini Tenna'nın yüzünden ayırmadan, nezaketle eğildi. Sonra pişmanlık ifadesi yerini üzüntüye bıraktı. "İstasyon şefi bana haddimi fazlasıyla bildirdi. Babam da öyle."

"Bak şuna, Tenna'ya inanmamış mıydın?" diye şımarıkça sordu Rosa.

"Bana gösterdiği yara izlerinden nasıl şüphe edebilir-dim?" dedi Haligon. Şarap dağıtan hizmetkarı masalarına çağırdı.

Cleve onu masaya buyur etti.

Tenna ona, "Acaba . . . kardeşin iyi mi?" diye sordu; Lord Groghe'ye sormayı göze alamadığı bir soruydu bu.

Halong'un gözleri neşeyle ışıldadı. "Biliyor musun, ona da bir ders verdin."

"Genelde önüme geleni döverek dolaşmam," dedi Tenna ve yanı başında oturan Rosa'dan gizlice bir dirsek daha yedi. "Gerekmediği müddetçe." Öne eğildi, Rosa'dan uzaklaştı. "Vurmak istediğim sendin."

Çenesini ovuşturdu Haligon. "Vuramadığına da sevindim hani. Torlo bana senin üç gündür koşmadığını söylediğinde suçumun büyüklüğünü anladım. Sonra bana ucuz atlatılan diğer olayları anlattı. Telafi için bu deriyi, özürle-rimle birlikte kabul eder misin?"

"Baban özür diledi zaten."

"Ben kendi özrümü kendim dilerim, Ulak Tenna," dedi, yüzünde ağırbaşlı bir ifade, sesinde hırçınlıkla.

"Kabul ediyorum, ama . . ." Deriyi reddetmek üzereydi ki, Rosa bir dirsek daha vuruyordu. Bu gidişle kaburgaları sızlayacaktı. "Kabul ediyorum."

"Güzel, çünkü kabul etmeseydin berbat bir Şölen geçirecektim," dedi Haligon, sevinerek. Önüne henüz konulan kadehi kaldırdı, kıza doğru eğdi ve içti. "Bana bir dans lütfedecek misin?"

Tenna düşünürmüş gibi yaptı. Ama içten içe heyecanlanmıştı, çünkü ilk karşılaşmaları ne kadar kötü olursa olsun, Haligon'da çok çekici bulduğu bir şeyler vardı. Ne olur ne olmaz diye iskemlesinde kaykıldı, gövdesinin üst kısmını bir diğer dirsek darbesine karşı Rosa'dan uzaklaştırdı.

“Savurma dansı yapabilmeyi umuyordum,” diye girdi söze, Haligon onaylamak için şevkle ağzını açtığı anda, “ama sağ bacağım çok iyi değil,” diye ekledi.

“Ama herhalde daha yavaş danslara katılırsın?” diye sordu Haligon. “Gayet güzel yürüyordun.”

“Evet, yürümek benim için zahmetli değil . . .” Sonra biraz daha duraksadı, “ama bir eşlikçim olması hoşuma giderdi.” Bu, oğlana, bir danstan fazlasını isteme şansı tanıyordu.

“Öyleyse yavaş danslar?”

“Unutma, Beveny de istemişti,” dedi Rosa ilgisizce.

Tenna, “Dans ne zaman başlıyor?” diye sordu.

“Karanlık tümüyle çökünce, akşam yemeğinden sonra,” dedi Haligon. “Yemekte eşlikçim olur musun?”

Rosa'nın sertçe solduğunu duydu, yine de çocuğu hoş bulmuştu. Bu davet, hiç şüphesiz kabul edilebilirdi. Büyük bir incelikle, “Büyük bir zevkle,” dedi.

Böylece karar verildi, Haligon şarabını anlaşılanın şerefine kaldırıp bitirdi, ayağa kalktı, eğilerek hepsini selamladı ve masadan ayrıldı.

“Yu-hu,” Tenna,” diye mırıldandı Rosa, uzun boylu figürün Şölen kalabalığı içinde gözden yitmesini izlerlerken.

Cleve de sıırıyordu. “Temiz iş. Umarım bir başka Tur'da tekrar buraya gelirsin, belki yardımını gerektirecek başka sorunlarımız olur.”

Ciddiye almayan Tenna, “Off, sen kendi yoluna gitsen nasıl olur?” diye karşılık verdi. Artık koyu yeşil deriyi ellemesi için kendi kendine izin veriyordu. “Sizce bizi mi izliyordu? Nasıl oldu da bildi?”

“Ah, hiç kimse Haligon’un donuk beyinlinin teki olduğunu söylememiştir,” dedi Rosa. “Aslında ulak kulvarlarında böyle koşturduğuna bakılırsa, öyle olmalı.”

“Öyleyse babasına söylemiş olmalı,” dedi Cleve. “Hepsini kabullenmesi dürüst tabiatlı olduğunu gösteriyor. Belki her şeye karşın onu sevebilirim.”

“Doğru sıralama,” dedi Rosa. “Ama Torlo onu daha önce karşısına aldığında kulvarları kullandığını hiç kabullenmemişti.” Tenna’ya bakıp güldü. “Güzel bir kızın, benim gibi sıradan bir kıza göre daha çok ilgi topladığı bir gerçek.”

“Sen sıradan değilsin,” dedi Cleve öfkeyle ve Rosa’nın ondan bir iltifat koparmak için özenle kurduğu ağa düştüğünü anladı.

“Değil miyim?” diye genişçe gülümsedi kız.

“Ah, sen yok musun!” dedi Cleve yemi yutmuş bir sazanın sessiz hoşnutsuzluğuyla. Sonra güldü ve Groghe’nin şarabını kendi kadehleri arasında bölüştürdü. “Harcanmayacak kadar iyi.”

Tenna, istasyona sadece güzel deriyi bırakacak kadar uğradı. Ve kendisini tebrik eden ulaklardan bir çok dans ve yemek eşlikçiliği teklifi alacak kadar.

“Dedimdi sana, di mi?” diye konuştu Penda, tam kapıdan çıkan Tenna’yı kolundan tutarak. Kadının ağzı kulaklarına varıyordu. “Güzel kızların sözü her zaman dinlenir işte.”

Tenna güldü. “Haligon kulvarlardan uzak duracak.”

“Babası buna söz verdi,” dedi Penda, “ama onun da söz vermesini sağlamalıyız.”

“Bunu yapacağım,” diye neşeyle söz verdi Tenna ve Şölen Meydanı’na geri döndü. Daha önce hiç bu kadar hari-kulade vakit geçirmemişti.

Şimdi yolun aşağısında, kızartma çukurlarının başında yemek kuyrukları oluşmaya başlıyordu ve Tenna,

Haligon'un kendisiyle dalga geçip geçmediğini, gelmeye niyeti olup olmadığını merak etti. O, Kale Lordu'nun oğluydu ve sözüne sadık kalması gerekirdi. Sonra oğlan yanı başında beliriverdi, onu koluna girmeye davet etti.

Kızın koluna girip "Unutmadım," diye mırıldandı.

Bir Kaleli'nin oğluyla eşleşmek, onun kızartma çukurlarında farklı bir sıraya girmesine izin veriyordu, bu yüzden yemekleri Cleve ve Rosa'ninkinden çok daha önce servis edildi. Haligon'un sipariş ettiği şarap, Tenna'nın öğleyin tattığı o nefis şaraptandı, bu yüzdendir ki daha dans başlamadan Tenna çakırkeyif olmuş, gevşemişti.

Tenna'yı şaşırtan şey, ilk dansı Grolly'ye lütfetmesine rağmen – ilk teklifin ondan gelmesi bir yana, adam bu kadar güzel bir kızla dans etmeyi ummadığı için yapmıştı bunu – Haligon'un bir başkasıyla dans etmemesiydi. Haligon, nefesi kesilen Grolly'nin onu masaya geri getirmesini bekliyordu. Dans etmeye uygun, canlı bir şarkı çalınıyordu, ama savurma dansında olduğu kadar hızlı, ya da karmaşık değildi. Bir sonraki dans daha yavaş tempodaydı ve Tenna, Şölen'deki erkek ulakların yarısı kendisiyle dans etmek için sıraya girmiş de olsa, elini Haligon'a uzattı.

Haligon ustaca bir hareketle kızı kollarına çekti, ansızın yanak yanağa geldiler. Boyu Tenna'ninkinden birazcık daha uzundu, dolayısıyla adımlarını zahmetsizce birbirlerine uydurabiliyorlardı. Odadaki ilk turun ardından oğlanın adımlarına müthiş bir güven duymuştu kız.

Yanak yanağa dans ettikleri için – oğlanın boyu biraz daha uzundu – Tenna onun yüz kaslarının bir gülücük oluşturduğunu hissedebiliyordu. Haligon kızı iki eliyle hafifçe sıktı.

"Tekrar ne zaman koşacağını biliyor musun?"

"Zaten limana kısa bir koşu yaptım bile," dedi Tenna. "İsınmak için iyiydi."

"Kendi bacakların üzerinde bu kadar uzun mesafeleri nasıl kat edebiliyorsun?" diye sordu Haligon, dans pistini çev-

releyen ışıkların aydınlığında yüzünü görebilmek için kızı kendinden hafifçe uzaklaştırmıştı. Bunu gerçekten bilmek istiyordu.

“Kısmen eğitim sayesinde, elbette. Kısmen de Soyum ulaklar yetiştirmek için üretildiğinden.”

“Hayatta başka bir şey seçebilir miydin?”

“Seçebilirdim, ama koşmayı seviyorum. Bunda bir tür. . . sihir var. Bazen dünyanın etrafını dönebileceğini sanırsın. Gece koşularını da severim. Uyanık, sağ ve hareketli olan tek kişinin kendin olduğunu düşünürsün.”

Oğlan, “Kullanmamaları gereken kulvarlarda binek koşturan donuk beyinlileri saymazsan muhtemelen öylesindir zaten,” dedi hoşnutsuzluğunu dışa vuran bir gülümsemeyle. “Ne kadar zamandır koşuyorsun?”

Halong gerçekten ilgilenmiş gibiydi. Koşmak kadar sıradan bir konuda bu kadar duygusal davranmakla belki de hata ettiğini düşündü.

“Neredeyse iki tam Devirdir. Bu benim ilk Tur’um.”

“Ben de onu yarıda kesen, sönük ışıllı bir budalayım,” dedi özür dilercesine Haligon.

Tenna, oğlanın sürekli kendi hatasından bahsetmesinden mahcubiyet duyar hale gelmişti neredeyse.

“Seni affettiğimi daha kaç kez söylemem gerekiyor?” dedi, dudaklarını onun kulağına yaklaştırıp. “O yeşil deriden güzel ayakkabılar çıkacak. Ha, bu arada, bunun istediğim deri olduğunu nereden bildin? Bizi mi takip ediyordun?”

“Babam, eline para sıkıştırmaktan daha kişisel bir telafide bulunmam gerektiğini söyledi . . .”

“Sepici Ligand’ın istediği fiyattan almadın, değil mi?” Bunu sertçe sormuştu, çünkü onun, gerekli gördüğünden fazlasını harcamak zorunda kalmasını istemiyordu. Yanıt sırasında oğlanın yüzünü görebilmek için kendini onun rehberlik eden kolundan uzaklaştırdı.

“Sana ne kadara aldığımı söylemeyeceğim, Tenna, ama makul bir fiyatta anlaştık. İşin kötüsü,” şimdi Haligon’un sesi üzüntülüydü, “özellikle o deriye ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyordu. Şölen dedikodusu tez yayılır, bilirsin.”

Tenna da bundan şüphelenmişti ve her zaman bine bir katılmış olan söylentiler kendi istasyonuna ulaşmadan önce anlatabilmeyi umuyordu.

“Hımm. Bunu beklemeliydim,” dedi. “Bu deriden iki çift yazlık ayakkabı çıkartabilirim ve sanırım onları ne zaman giysem, seni aklıma getireceğim.” Gülümseyerek Haligon’a baktı.

“Gayet makul.” Bu anlaşmadan bariz şekilde tatmin olmuş bir halde, kızı saran kollarını düzeltti, onu biraz daha yakına çekti. “Başka hiçbir deriyle ilgilenmiş görünmüyordun. Ben de düşündüğümünden daha ucuz kurtardım. Ulakların kendi ayakkabılarını kendilerinin yaptıklarını bilmezdim.”

“Kendimiz yaparız, bir başkasına yaptırmaktan çok daha iyidir. O zaman ayağın su toplarsa kendinden başkasına kıyamazsın.”

“Su toplarsa mı? Bir ulak için kötü olurdu bu.”

“En azından dikenliçalı kıymıkları kadar.”

Haligon inledi. “Bundan kurtulabilecek miyim acaba?”

“Deneyebilirsin.” Onunla belki bütün gece dans edebilirdi Tenna. Şu ana değin daha iyi bir eşlikçisi olmamıştı. Eşlikçi yokluğu da çekmiş değildi hani. Ama Haligon belli belirsiz şekilde farklıydı. Dans edişi de farklıydı, çünkü dans adımlarının bir çok kombinasyonunu bildiği anlaşılıyordu ve kızın gerçekten de kendi ayaklarına dikkat etmesi ve onun-kileri takip etmesi gerekiyordu. Belki de o bir Kaleli’nin oğlu olduğu içindi bu.

“Belki de sen bir ulak olduğun içindir,” bu sözle irkildi, kendi aklından geçene öyle yakındı ki. “Ama yere çok hafif basıyorsun.” Haligon ellerini kıza daha sıkı sardı, onu olabildiğince yakına çekti.

İkisi de susmuş, dikkatlerini dansın zorlu hareketlerine vermişlerdi. Tenna dansın nasıl bittiğini anlamamıştı. Ne o oğlanı bırakmak istiyordu, ne de oğlan onu. Bu yüzden elleri bellerinde, dans pistinde durdular, aralarında fazla mesafe yoktu. Müzik tekrar başladı, hızlı bir danstı bu seferki ve daha Tenna ağzını bile açamadan Haligon onu kollarına çekip şarkının ritmiyle harekete geçti. Bu sefer sadece adımlarına değil, pistte fırlıdak gibi dönen daha az becerikli dansçılara da dikkat etmeleri gerekiyordu.

Üç dansın ardından müzisyenler değişirken, bir içkiye ihtiyacı olduğunu bahane eden Haligon, Tenna'yı apar topar pistten uzaklaştırdı. Soğutulmuş beyaz şarap kadehlerini aldıktan sonra, kızı boşaltılmış bir tezgahın kuytusuna çekti.

Kız, şayet gerekirse diye bir dizi ustalıkla ret cevabını prova edip, kendi kendine gülümsedi.

“Senin topal olduğunu hiç sanmıyorum, Tenna,” dedi oğlan tartışmacı bir edayla. “Özellikle de istasyon şefi limana kadar koşmana izin verdiyse. İlk savurma dansına katılmaya var mısın?”

Yüzündeki ifade meydan okuyordu kıza.

“Bakarız.”

Duraksama.

“Peki, yarın koşacak mısın?”

“Bu ihtimale karşı içtiğim şaraba dikkat etmeliyim,” dedi, kadehi kaldırırken oğlanı da uyarıyordu.

“Buradan tek bir koşuda denize kadar ulaşabilir misin?”

“Kuvvetle muhtemeldir. Bahardayız ve geçit kulvarında kar yoktur.”

“Olsa bile gider miydin?”

“İstasyonda kimsenin geçit kulvarında kar olduğundan bahsettiğini duymadım.”

“Kulakların hep delik, değil mi?”

“Bir ulak daima kulvar şartlarını bilmek mecburiyetindedir.” Oğlana dik dik baktı.

“Tamam. Ben mesajı aldım.”

“Çok güzel.”

Duraksama.

Haligon saygılı bir tavırla, “Hiç beklediğim gibi çıkmadın, biliyor musun?” dedi.

“Gönül rahatlığıyla, aynı şeyin senin için de geçerli olduğunu söyleyebilirim,” diye yanıtladı Tenna.

Yeni müzisyenler, insanları sıradaki dansa alıştırmak için şarkılarının ilk ölçüsünü çaldılar.

Bu yüzden, Tenna, omuzlarına dolanan kolu hissettiğinde, baskıya karşı koymadı. İki kol da kendisini sarmalayıp, oğlanın dudakları kendininkileri bulduğunda da. Güzel bir öpücüktü, daha öncekiler gibi baştan savma değildi, tam dudaklarının üzerine kondurulmuştu, adeta çocuk öpüşürken ne yaptığını biliyormuş gibiydi. Onu sarmalayan kollar da kendinden emindi, onu gereksizce kendisine bastırarak ezmiyordu. Saygılı, diye düşündü Tenna . . . ve sonra, öpücük kendi katılımıyla derinleşirken, bu deneyimin tadına varmaktan başka hiçbir şey düşünmedi.

Haligon'un bütün bir gece, oldukça ustalıkla bir şekilde, kendisini tekeline aldığını fark etti. Bir başkası bulamadan, Tenna'yı hemen pistten uzaklaştırıyordu. Danslar arasında öpüşüp durmuşlardı. Beklediğinden çok farklıydı. Bunu ona söylemezlik etmedi de.

“Atabildiğin yumruğu gördükten sonra,” oldu oğlanın yanıtı, “son kuruşuna kadar bahse girebilirsin ki, kardeşimin kaderini paylaşmaya hiç niyetim yok.”

Kıza içmesi için şarap dışında başka soğuk içecekler de buldu. Bu kızın daha da hoşuna gitti. Özellikle de savurma dansının müziği başladığında. Pist, dayanıklı birkaç çift dışında neredeyse boşalmıştı.

“Dans edelim mi?” Haligon’un sırtışı gereken tek davetti.

Sağ inciğindeki ağrı gerçekten de azdı ve Haligon’un eşlikçiliğine duyduğu güven gece boyunca büyümüştü, yoksa bu meydan okumayı göze almazdı.

Dansın akışında, bayan dansçının olabildiğince yükseğe savrulması ve eğer yeterince becerikliyse, erkek tarafından tekrar yakalanmadan önce havada dönmesi gerekir. Tehlikeli, ama bir o kadar da zevkli bir dans olacaktı bu. Tenna, dansı ağabeyinden öğrenmiş ve onunla, dönüşleri gerçekleştirebilecek kadar pratik yapmıştı. Ne kadar hafif olduğu ve ne kadar iyi dans ettiği duyulunca, ebeveynlerinin doğudaki Şölen’ler konusunda içleri rahat etmişti.

Daha ilk savurmada, Haligon’un o ana kadarki dans partnerlerinin en iyisi olduğunu anlamıştı. O tekrar yakalamadan önce havada tamı tamına iki dönüş yapınca kalabalıktan büyük bir alkış koptu. Dansın ender yakın hareketlerinden biri sırasında, oğlan ona yapması gerekenleri hızla fısıldadı, bu yüzden son savurmaya hazırды. Ve gerçekleştirebildi de, onun kendisini yere çarpmaktan alıkoyacağından emindi. Çarpmaya o kadar yakındı ki, Haligon onu yere yarım karış kala tuttuğunda seyirciler nefeslerini tutmuşlardı. Bir başka kız o kadar şanslı değildi, ama düşüşün utancından daha ciddi bir şeyi yoktu.

Dans pistinden ayrıldıklarında, Cleve, Rosa, Spacia, Grolly ve istasyondakilerin bir çoğu etraflarını sarıp performanslarından dolayı onları tebrik ettiler. Onlara içki, et sarmaları ve bir takım leziz yiyecekler sundular.

“İstasyonun onuru korundu,” diye yüksek sesle duyurdu Cleve. Haligon’un önünde eğilerek, “Ve tabii Kale’ninki de,” diye ekledi alicenaplıkla.

Yüzünü silen Haligon, “Tenna şu ana kadarki en iyi eşlikçimdi,” dedi tüm içtenliğiyle.

Derken Torlo çıkageldi kalabalıktan ve hafifçe Tenna’nın omzuna vurdu.

“Koşu listesindesin, Tenna,” dedi ve başını sallayarak uyarısının altını çizdi.

“Kıyıya mı?”

“Öyle, istediğin gibi.” Torlo, Haligon’a soğuk bir bakış fırlattı.

“O zaman istasyona kadar sana eşlik edeyim, Tenna, ne dersin?” diye sordu Haligon.

Arpçılar bir diğer yavaş dans parçasına başlamışlardı. Rosa ve Spacia ona heyecanla bakıyorlardı ama Tenna bu bakışlardan bir anlam çıkaramıyordu. Bir ulak olarak vazifesinin bilincindeydi.

“Bu son dans olsun öyleyse.” Haligon’un koluna girdi ve onu piste götürdü.

Haligon onu kendine bastırdı, Tenna’da vücudunun gevşemesine, dansı oğlanın idare etmesine göz yumdu. Kulvarın dışına kendisini fırlattığı ve bu güzel geceye yol açan olayları başlattığı için ona minnet duyacaktı neredeyse.

Hiç konuşmadılar, dansın akışının ve güzel müziğin tadını çıkardılar. Dans bittiğinde Haligon kızın sağ elini avucuna alıp onu pistten uzaklaştırdı, kapısında ışıltı sepeti parıldayan istasyona doğru götürdü.

“Evet, Ulak Tenna, ilk Tur’unu tamamlayacaksın. Bu sonuncusu olmayacak, değil mi?” Işık dairesinin hemen dışında durakladıklarında sormuştu bunu Haligon. Elini kaldırdı, saçının lülelerini hafifçe geriye attı.

“Hayır, sanmıyorum. Koşabildiğim yere kadar koşacağım.”

“Ama sık sık Tur yapıyor olacaksın, değil mi?” diye sordu oğlan ve kız başıyla onayladı. “Öyleyse, ileride bir zaman, kendi kalem olduğunda . . . Ulaklar yetiştireceğim . . . şey, yani binek hayvanları,” diye çarçabuk düzeltti ve kız bu ani dönüş karşısında güldü. “Yetiştirmek istediğim soyu bulmaya çalışıyordum, kulvarları da karşılaştırmada en iyi zemin

olduğundan kullanmıştım. Demek istediğim, belki . . . dünyanın bu tarafında daha sık koşmayı düşünebilirsin?”

Tenna başını ona doğru eğdi, oğlanın hoş sesindeki duygusallık ve iniş çıkışlar karşısında şaşırmıştı.

“Düşünebilirim,” deyip gülümsedi. Bu Haligon, onun için, farkında olduğundan çok daha baştan çıkarıcıydı.

Şimdi oğlan da başını kaldırmış, gülümsüyor, gözlerinde bir meydan okuma parıldıyordu. “Bekleyip göreceğiz, değil mi?”

“Evet, sanırım bekleyeceğiz.”

Bu yanıtla birlikte oğlanı çabucak yanağından öptü ve bu kadar kısa bir tanışmanın ardından, söylemesi gerekenden fazlasını söylemeden önce istasyona girdi. Ama belki de batıda, koşacak bir şeyler yetiştirmek – her iki türden de, iki ve dört ayaklı – o kadar da kötü bir fikir değildi.

ALVIN YAPAN

ORSON SCOTT CARD

KUZEY AMERİKA SİYASİ HARİTA

MİLLİ Sınırlar

Dışsal Sınırlar

Eyalet/Kolon/Bölge

Çizim (milya)

0 50 100 150 200 250 300

KANADA
(FRANSA)

ACADIA

QUEBEC

NEW ENGLAND

BATI ANGLIA

HURON

Detroit

Hatrick

HIO BÖLGESİ

Vigor

Kilani

WOBBISH BÖLGESİ

Carthage

CAĞIRILI
SİYAH BÖLGESİ

Franklin

DRYDEN

KRALİYET

FLORIDA

(FRANSA)

NUEVA

BARCELONA

(İSPANYA)

BRARWA

NEW YORK

DEKANE

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

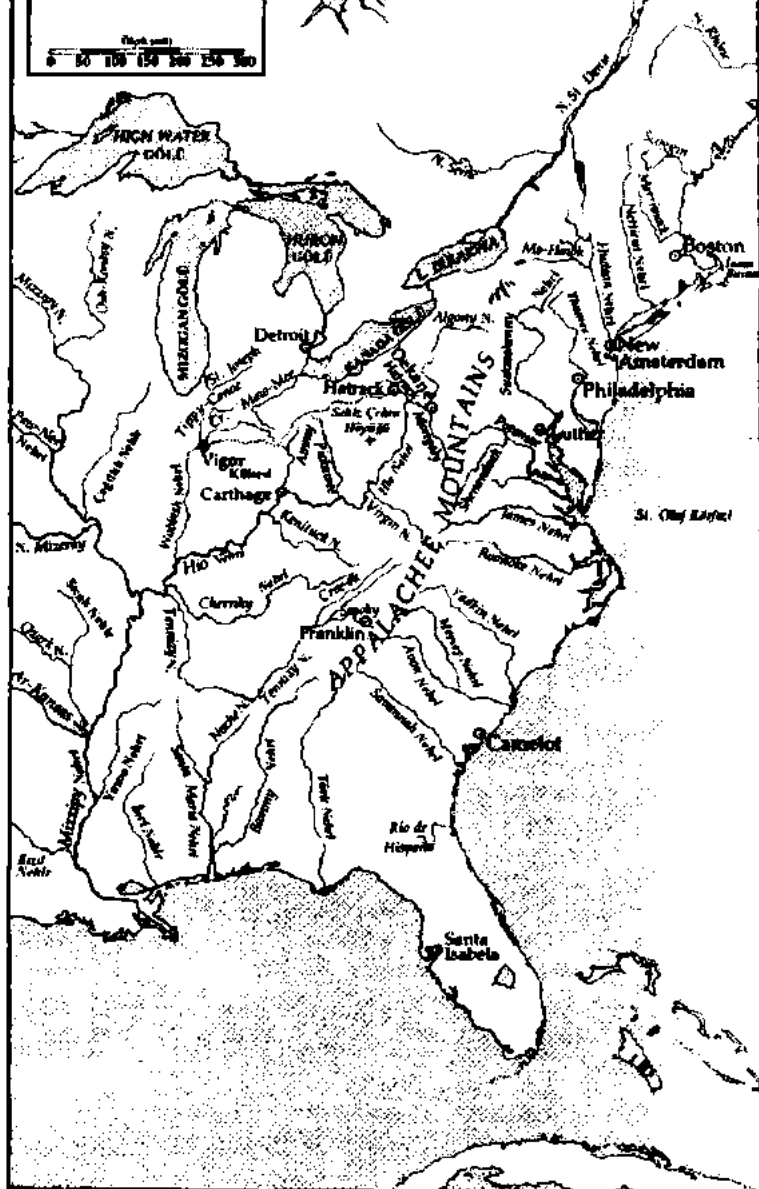
NEW YORK

NEW YORK

KUZEY AMERIKA

Fiziki Harita

(Kilometre)
0 50 100 150 200 250 300

BİRİNCİ KİTAP: SEVENTH SON (1987)

İKİNCİ KİTAP: RED PROPHET (1988)

ÜÇÜNCÜ KİTAP: PRENTICE ALVIN (1989)

DÖRDÜNCÜ KİTAP: ALVIN JOURNEYMAN (1996)

BEŞİNCİ KİTAP: HEARTFIRE (1998)

Orson Scott Card, hiç gerçekleşmemiş alternatif bir Amerika tarihine bakışı olan Alvin Yapan serisinde, eğer Bağımsızlık Savaşı hiç yapılmamış olsaydı ve eğer halk büyüğü gerçekten işe yarasaydı dünyanın nasıl bir yer olabileceği varsayımını yapmaktadır.

İspanyolların ve Fransızların güçlü bir etkisinin olduğu Yeni Dünya’da Amerika pek çok eyalete ayrılmıştır. Avrupa’da başlayan bilim devrimi büyü “yetenek”i olan bir sürü insanın egemen büyü güçlerini de beraberlerinde getirerek Kuzey Amerika’ya göç etmesine neden olur. Kitaplar bir ailenin yedinci çocuğunun yedinci çocuğu olan Alvin’in hayatını anlatır – ki bu, onun daha en başından büyük güçte bir insan olduğunu belli ediyor. Alvin’in gerçek kaderi bir Yapan – bin yıldan beri dünyaya gelmemiş bir varlık – olmaktır. Fakat her Yapan’a karşılık bir de Bozan – çok güçlü doğaüstü şeytani bir varlık – vardır. Düşmanı, Alvin’in kardeşi Calvin’i gene Alvin’e karşı kullanmaya çalışır.

Alvin maceraları boyunca etrafındaki dünyayı keşfeder, kölelik ve yerleşimcilerle kıtanın batı yarısına hakim olan Amerika yerlileri arasındaki düşmanlık gibi problemlerle karşılaşır. Kitaplar kıtanın hatta belki de dünyanın kaderini belirleyecek olan Alvin ile Bozan arasındaki en büyük karşılaşmaya doğru gitmektedir.

Sunuş

Her ulusun büyük destanları, kahramanlıkların yazıldığı bir çağda doğmuştur – ataların anayurtlarına geldikleri, isyankar insanlarla üstünlük çatışmaları yaptığı ve kendi kudretlerini ve dayanıklılıklarını keşfettikleri o ilk zamanlar . . . Biz fantastik kurgu yazarları, büyü, asil hikayeler üretmek için o çağlara geri döneriz. Ancak, esinlenme kaynağı olarak, bir gelenek haline gelen bir şekilde, Avrupa uluslarının destanlarına ve mitolojilerine dönmek daha sık rastlanan bir şeydir.

Benim ülkem Amerika, aynı dili ve kültürü paylaşan insanlar tarafından kurulmadı, aksine, bir çok farklı coğrafyalardan gelen ve herkes için demokrasi, adalet şiarıyla yola çıkan kişilerdi bu ülkeyi kuranlar. Öyleyse Amerika'nın destanları var mıdır? Peki destansı, kahramanlıkların yazıldığı bir çağı olmuş mudur? Ben olduğunu düşünüyorum. Amerika tarihi boyunca her zaman bir öncü, hayatta kalmanın çok zor olduğu bir yerde hangi ulustan olduklarına ve hangi dili kullandıklarına bakmadan beraber çabalayan yerleşimciler olmuştur. Ben, kendi destansı hikayemi işte bu bahsettiğim, kahramanların toprakları aşındırdığı, halkın çoğunun sihre inandığı zamanlara ve yerlere dayandırıyorum (ya da o zamanlardaki Amerika rüyasına diyelim, isterseniz).

Benim bu derlemedeki öyküm “Sırıtan Adam”, işte böyle bir kahramanın hikayesidir. Kahramanımız yolculukların-

dan birinde bir kano yapmak için duraklamıştır, bir çocuğa bir şeyler öğretmektedir ve bir ayının hayatını daha . . . şey, eğlenceli kılar.

Orson Scott Card

Ekim, 2002

Sırtan Adam

ORSON SCOTT CARD

(Çeviren: Özberk Uğurer)

Alvin Yapan'ın sırtan adamla ilk karşılaşması doğu Kenituck'ın sarp ve ormanlık yamaçlarında olmuştu. Alvin ile vesayeti altında bulunan Arthur Stuart adındaki çocuk, bir adamın çömelerek ağaçlardan birine baktığı açıklığa geldiklerinde, ya çok derin felsefi muhabbetlere dalmışlardı ya da seyahat edenlerin fasulyeyi en iyi şekilde nasıl pişirebilecekleri hakkında konuşarak yürüyorlardı, şu anda hangisi olduğunu pek hatırlayamıyorum. Adamın suratındaki doğal olmayan sırtış hariç, o an için göze çarpan bir şeyi yoktu. Sırtında güderiden bir elbise, kafasında rakun kürkünden bir şapka vardı ve çimenlerde her an kullanılmaya hazır bir tüfek bekliyordu – ki o günlerde ıssız ormanda kabadayılık yapan bunun gibi bir sürü delikanlı vardı.

Aslına bakılırsa, doğu Kenituck o zamanlar tamamen ıssız bir yer değildi ve insanlar yaz boyunca güderinin yerine pamuklu kumaşları kullanıyorlardı, tabii hiçbir şey giyemeyecek kadar fakir değillerse. Bu yüzden, Alvin'in durup adama bakmasının sebebi belki de kısmen *görünüştüydü*. Tabii ki Arthur Stuart da Alvin'in yaptığını yaptı, başka türlü davranmak için iyi bir sebebi olmadığından, o da çayırın ucunda durdu, sustu ve seyretti.

Sırıtan adam, bakışlarını daha yavaş büyüyen yassı yapraklı ağaçlar tarafından boğulmaya başlayan, salkım saçak bir çam ağacının dallarının ortasına kilitlemişti. Ama sırtıttığı şey bir ağaç değildi. Hayır efendim, bu şey bir ayıydı.

Herkesin bildiği gibi ayılar vardır ve ayılar vardır. Bazı küçük, yaşlı kahverengi ayılar ancak bir köpek kadar tehlikelidir – bu da demektir ki eğer onları bir sopayla dörterse-
niz belanızı bulursunuz, yoksa zaten size sataşmaya hiç niyetleri yoktur. Ama bazı kara ayılar ve boz ayıların sırtlarındaki tüylerde bir çeşit kabartı vardır, tıpkı oklukirpinin size kavga çıkarmaya hazır olduğunu söyleyen tüylerindeki diken diken olma durumu gibi, bu kabartı sizin ters bir şeyler söylemenizi ümit ettikleri, böylece kafanıza bir tane patlatıp feleğinizi şaşırtarak size dünyayı dar edecekleri manasına gelir.

İşte bu, o çeşit bir ayıydı. Belki biraz yaşlıydı, ama tüyleri kabarık olabileceği kadar kabarıktı ve korktuğundan değil, bal için çıkmıştı ağacın tepesine. Arılar keçeleşmiş kürkünün altından ayıyı sokmaya çalışmaktan o kadar çok yorulmuşlardı ki tamamı artık ayıyı sokamayacak haldeydi ve çoğu mefta olmuştu, ayı da zaten balın büyük bir kısmını bu arılarla beraber mideye indirmişti. Gene de vızıltılarda pek bir azalma yoktu, tıpkı ilahilerin sözünü bilmeyip sadece mırıldanan insanlar gibiydiler, ancak, arıların hiçbir melodiden pek de emin değildi sanki.

Adam gene de orada ayıya sırtarak oturuyordu ve ayı da işte orada oturuyordu, dişlerini göstererek ağacın tepesinden adama bakıyordu.

Alvin ve Arthur dakikalarca onları izlediler ama manzarada hiçbir değişiklik olmadı. Adam yere çömelmiş yukarı doğru sırtıyordu; ayı bir dala çömelmiş aşağı doğru sırtıyordu. İkisinin de Alvin ve Arthur'un orada olduklarını fark ettiklerine dair hiçbir işaret yoktu.

Sonunda Alvin sessizliği bozdu. “Bu tuhaf çekişmeyi kim başlattı bilmiyorum, ama kimin kazanacağını biliyorum.”

Sırıtuşını bozmadan sıkılmış olduğu dişlerinin arasından şöyle dedi adam, "Elinizi sıkamadığım için üzgünüm, ama şu an ayıya sırtlamakla meşgulüm."

Alvin adamın dediğine hak verircesine başını salladı, işte bu kesinlikle doğru bir cümleye benziyordu. "Ve görünüşe bakılırsa," dedi Alvin, "ayı da size sırttağını düşünüyor."

"Bırakın ne düşünürse düşünsün," dedi sıritan adam. "Az sonra o ağaçtan aşağı inecek."

Arthur Stuart, toyluğundan olacak, etkilenmişti. "Bunu sadece sırtarak yapabilir misiniz?"

"Sırıtuşımı *sana* çevirmediğime dua et sen," dedi adam. "Sahibine senin kadar zeki bir siyahın parasını ödemek zorunda kalmak istemem."

Arthur Stuart'ı bir köleyle karıştırmak sıkça yapılan bir hataydı. Arthur Stuart zaten yarı-siyahtı, öyle değil mi? O zamanlar Hio'nun güneyi, siyah insanların birinin malı oldukları ya da olageldikleri bir köle ülkesiydi, tabii ki siyah birine ateş etmek de birinin malına ateş etmek demekti. O civarlarda güvende olmak uğruna, Alvin bu varsayımı düzeltmek için çaba sarf etmiyordu. Bırakalım da insanlar Arthur Stuart'ın bir sahibi olduğunu düşünsünlerdi, böylece ona sahip olmak için ümitlenmezlerdi.

"Bu oldukça esaslı bir sırtış olmalı," dedi Alvin Maker. "Benim adım Alvin. Bir demirci ustasıyım."

"Buralarda demirci ustasına pek ihtiyaç olmaz. Daha batıda buradan daha iyi bir sürü yer var, daha fazla yerleşimci var, oraları denemelisiniz." Adam hala sırtarak konuşuyordu.

"Deneyebilirim," dedi Alvin. "İsminiz nedir?"

"Sakın kıpırdamayın," dedi sıritan adam. "Olduğunuz yerde kalın, aşağı iniyor."

Ayı esnedi ve ağacın gövdesinden aşağı inip, sadece ayların duyduğu bir müziğe ritim tutar gibi kafasını bir ileri bir geri sallayarak dört ayağı üzerinde durdu. Ağzının etrafındaki kürk baldan parlıyordu ve ölü arılarla benek benek

olmuştı. Ayı her ne düşünüyor idiyse bir süre sonra işini halletmişti, pençelerini havada tutarak arka ayaklarının üzerinde bir insan gibi ayağa kalktı, ağzını da yemeğini yutmuşunu annesine göstermek isteyen bir bebek gibi açtı.

Sırıtan adam da *kendi* arka ayakları üzerine kalktı ve *kendi* kollarını tıpkı bir ayı gibi ayırarak bir insan için gayet iyi olan, ancak ayının dişleriyle mukayese edildiğinde pek de ahım şahım sayılamayacak dişlerini göstermek üzere ağzını açtı. Ama ayı gene de ikna olmuş gözüküyordu. Tekrar dört ayağı üzerine çökerek, hiç şikayet etmeden yavaş yavaş çalırların arasına doğru yürüyerek uzaklaştı.

“Artık bu benim ağacım,” dedi sırıtan adam.

“Pek ağaca benzemiyor ama,” dedi Alvin.

“Balın hepsi bitti,” diye ekledi Arthur Stuart.

“Etrafındaki tüm arazi ile birlikte benim ağacım,” dedi sırıtan adam.

“Peki bu araziyle ne yapmayı planlıyorsunuz? Pek çiftçiye benzemiyorsunuz.”

“Burada uyumayı planlıyorum,” dedi sırıtan adam, “ve niyetim hiç bir ayı gelip bölmeden bir uyku çekmektir. Bu yüzden ona kimin patron olduğunu göstermek zorundaydım.”

“Yani şu yeteneğinizle tüm yaptığın bu muydu?” diye sordu Arthur Stuart. “Ayları ayak altından kaldırmak?”

“Ben kışları ayı postunu üstüme örter, öyle uyurum,” dedi sırıtan adam. “Yani bir ayağı sırtımdan zaman, ben işimi görene kadar o oracıkta kalabilir.”

“Bir gün sizin hakkınızdan gelebilecek bir tanesiyle karşılaşmak sizi korkutmuyor mu?” diye sordu Alvin kibarca.

“Benim hakkımdan gelebilecek biri yok. Benim sırtışımla sırtışların en kralıdır. Sırtışların şahıdır.”

“Sırtışların imparatorudur,” dedi Arthur Stuart. “Sırtışların Napolyonu’dur!”

Arthur'un sesindeki ironi sıritan adamın fark etmeden edemeyeceği kadar açık ve incelikten yoksundu galiba. "Sizin oğlanda da iyi çene varmış,"

"Vakit geçirmeme yardımcı oluyor," dedi Alvin. "Evet, şimdi bize o ayıyı kovalama iyiliğini yaptığınıza göre, sanırım burası durup bir kano yapmak için iyi bir yer."

Arthur Stuart, Alvin'e bir deliye bakarmış gibi baktı. "Bir kanoya ihtiyacımız olduğunu da kim demiş?"

"Şahsen tembel bir adam olarak," dedi Alvin, "kanoyu nehirden aşağı giderken kullanmak istegindeyim."

"Bu beni ilgilendirmez," dedi sıritan adam. "Kanonuzu ister yüzdürün, ister batırın, isterseniz kafanıza geçirin, ya da akşam yemeğinde yiyin, burada hiçbir şey yapamazsınız." Yüzünde hala bir sırıtış vardı.

"Şuna da bir bak, Arthur," dedi Alvin. "Bu adam daha adını bile söylemedi, lakin *bize* sırıtıyor."

"İşe yaramaz," dedi Arthur Stuart. "Bize ne politikacılar, ne vaizler, ne cadılar, ne avukatlar sırttı, bizi korkutmak için bunun ağzında yeterince diş bile yok."

Arthur Stuart'ın bunu söylemesiyle sıritan adamın tüfeğini Alvin'in tam kalbinin üzerine dayaması bir oldu. "Madem öyle, o zaman galiba sırtımayı bıraksam iyi olacak," dedi.

"Biliyor musun Arthur, bence burası kano yapmak için pek de iyi bir yer değil," dedi Alvin. "Gitsek iyi olacak, bize müsaade."

"O kadar da acele etmeyin bakalım," dedi sıritan adam. "Düşünüyorum da sizin buradan bir yere kıpırdamamanızı sağlarsam belki de komşularıma bir iyilik yapmış olurum."

"Öncelikle şunu belirtmem lazım ki," dedi Alvin, "senin hiç komşun yok."

"Tüm insanlar komşumuzdur," dedi sıritan adam. "İsa öyle der."

“Bunu derken Samiriyelileri kast ettiğini anımsıyorum,” dedi Alvin, “ve Samiriyelilerin benim için endişe etmelerine gerçekten hiç gerek yok.”

“Şu anda benim gördüğüm şey, taşıdığı torbayı benden saklayan bir adam.”

Bu doğrudu, çünkü o torbanın içinde Alvin’in altın sabanı vardı ve Alvin insanlar sabanını kendi kendine hareket ederken görmesinler diye sırtında kısmen saklanmış olarak tutuyordu ki zaman zaman bunu yapmak zor oluyordu. Fakat şimdi, bu meydan okumaya karşılık vermek için Alvin sırtındaki torbayı önüne aldı.

“Eli silahlı bir adamdan saklayacak hiçbir şeyim yok,” dedi.

“Bir bakalım, elinde torba olan bir adam,” dedi sırtan adam, “bu adamın bir demirci olduğunu ama tek yol arkadaşının demircinin mesleğini öğreniyor olamayacak kadar kısa ve zayıf bir çocuk olduğunu da *kim* demiş ki? Ancak çocuk tam da tavan arası pencerelerinden ve pek sağlam olmayan evlerin saçaklarından süzüleebilecek kadar zayıf. Bu yüzden içinden bir ses diyor ki al sana ikinci bir hikaye, evlere tepeden gizlice girip kapıyı ona açsın diye o güçlü kollarıyla arkadaşını kaldıran bir adamın hikayesi. İşte bu yüzden ikinizi şuracıkta vurmak, dünyaya bir iyilik yapmak olacaktır zannımca.”

“Hırsızların ormanlarda pek işi olmaz,” dedi Arthur Stuart küçümseyerek.

“Size zeki görüldüğünüzü hiç söylemedim ki,” dedi sırtan adam.

“Şimdi sen en iyisi silahını başkasına doğrult,” dedi Arthur Stuart sakince. “Eğer onu kullanmaya devam etmek istiyorsan tabii.”

Sırtan adamın cevabı tetiği çekmek oldu. Silah patlarken namludan ateş püskürdü ve namlu bir çiçek gibi demir şeritlere ayrılarak açıldı. Tüfekteki mermi yavaşça namludan aşağı yuvarlandı ve çimenlerin arasına düşüverdi.

“Silahıma ne yaptığına bir bak,” dedi sıritan adam.

“Tetiği çeken ben değildim,” dedi Alvin. “Seni uyarmıştık.”

“Sen nasıl hala böyle sıritabiliyorsun ki?” diye sordu Arthur Stuart.

“Ben oldukça neşeli bir adamım,” dedi sıritan adam kocaman, eski bıçağını çekerken.

“O bıçağı sever misin?” diye sordu Arthur Stuart.

“Onu Jim Bowie diye bir arkadaşımдан aldım,” dedi sıritan adam. “Bu bıçak altı ayının ve sayamayacağın kadar kunduzun derisini yüzmüştür.”

“Şu namlunun haline bir bak,” dedi Arthur Stuart, “sonra o kadar övündüğün bıçağına bir daha bak . . . ve iyice bir düşün.”

Sıritan adam silahının namlusuna baktı, daha sonra da bıçağına. “Eee?” diye sordu sonra.

“Biraz daha düşün,” dedi Arthur Stuart. “Mutlaka anlayacaksın.”

“Onun beyaz bir adamla böyle konuşmasına nasıl izin veriyorsun?”

“Bahsettiğin beyaz adam bana tüfeğiyle ateş eden biri,” dedi Alvin. “Bence Arthur Stuart bu adamla dilediği gibi konuşabilir.”

Sıritan adam bir an için bunu düşündü ve sonra ister inanın ister inanmayın, daha da pis sıritmaya başladı, bıçağını indirdi ve elini uzattı. “Sende biraz yetenek var,” dedi Alvin’e.

Alvin, sıritan adamın elini sıkmak için uzandı. Arthur Stuart biraz sonra neler olacağını biliyordu, çünkü bunu daha önce de görmüştü. Her ne kadar Alvin kendini demirci ustası olarak tanıtsa ve herhangi biri kollarındaki ve ellerindeki kuvveti kolayca fark edebilse de, şu sıritan adam ona karşı diş diş mücadele edip ona diz çöktürmeyi deneyecekti galiba.

Alvin için biraz sporun hiçbir sakıncası yoktu. Sırıtan adamın kendini çekmenin, kuvvetle çekiştirmenin, bükmenin ve burkmanın havasına iyice kaptırmasına izin verdi. Eğer Alvin her an uyuklayabilecek kadar rahat olmasaydı, aralarındaki mücadele de esaslı bir didişme gibi görünebilirdi.

Alvin en nihayetinde olayla biraz ilgilenmeye karar verdi. Sırıtan adamın elini iyice sıktı ve adam bir çığlık atarak dizlerinin üzerine çöktü ve Alvin'e elini bırakması için yalvarmaya başladı. "Elimi bir daha kullanamayacak olmam önemli değil," dedi sırıtan adam, "ama en azından eldivenimin diğer tekini de kullanabilmek için ona ihtiyacım olacak."

"Elini almak gibi bir planım yok," dedi Alvin.

"Biliyorum, ama elimi burada çayırdaki bırakıp beni başka bir yere gönderebilirsin diye geçti aklımdan birden," dedi sırıtan adam.

"Hiç sıırtmayı kesmez misin sen?" diye sordu Alvin.

"Denemeye bile hiç kalkışmam," dedi sırıtan adam. "Eğer sıırtmazsam başıma kötü şeyler geliyor."

"Eğer bana sadece kaşlarını çatsaydın ve tüfeğini de yere doğrultarak ellerini ceplerinde tutsaydın, durumun çok çok daha iyi olurdu," dedi Alvin.

"Tüm parmaklarımı birleştirdin ve baş parmağım neredeyse patlamak üzere," dedi sırıtan adam. "Pes etmek istiyorum."

"İstemek ayrı, yapmak ayrı."

"Pes," dedi sırıtan adam.

"İ-h, bu yetmez," dedi Alvin. "Senden iki şey isteyeceğim."

"Param yok ve eğer tuzaklarımı alırsan işim biter."

"İstediğim şey adın ve burada bir kano yapmak için izin," dedi Alvin.

"Eğer bu günden sonra 'Tek Elli Davy' diye değişmezse, isminim Crockett, babamın anısına," dedi sırıtan adam, "ve

galiba bu ağaç hakkında yanılmışım. Bu senin ağacınmış. Ben ve o ayı, ikimiz de evimizden oldukça uzaktayız ve inan hava kararmadan önce gidecek çok yolumuz var.”

“Burada kalabilirsin,” dedi Alvin. “Herkes yer var.”

“Benim için yok,” dedi Davy Crockett. “Elim, eğer onu geri alabilirsem epey bir şişecek ve şiştikten sonra elim için bu açıklıkta yeterince yer olacağını sanmıyorum.”

“Gideceğin için üzgünüm,” dedi Alvin. “Yeni bir dost buralarda iyi bir şey olurdu,” ve böylece Alvin, Davy’nin elini bıraktı. Avucunun halini görmek ve parmaklarının kopmak üzere olup olmadıklarını anlamak için elini hareket ettiren Davy, acıyı iyice hissedince gözlerinde yaşlar belirdi.

“Tanıştığımıza sevindim, Bay Demirci Ustası,” dedi. “Seninle de evlat.” Bir hancı gibi sırtarak başını eğdi ve “Hırsız olduğunuzu pek sanmıyorum. Ustasından altın bir saban çalıp bu sabanı bir torbaya atıp kaçan meşhur Demirci Çırak olman da pek mümkün değil.”

“Hayatım boyunca hiçbir şey çalmadım,” dedi Alvin. “Ama şimdi bir silahın olmadığına göre torbamın içinde ne olduğu da seni ilgilendirmez.”

“Bu bölgenin bütün haklarını sana bıraktığım için memnunum, dedi Davy, “ve yerin altındaki madenlerin yerin üstündeki yağmurla güneşin, bir de kerestelerin ve bütün postlar ve derilerin de tabii.”

“Sen bir avukat mısın?” diye sordu Arthur Stuart şüpheyle.

Davy cevap vermek yerine arkasını döndü ve tıpkı ayının yaptığı gibi aynı yöne doğru sinsi sinsi yürüyerek açıklığı terk etti. Muhtemelen koşmak istiyordu ama buna rağmen öyle yürümeye devam etti, çünkü koşmak elini sarsacak ve bu da canını oldukça yakacaktı.

“Bence onu bir daha *asla* görmeyeceğiz,” dedi Arthur Stuart.

“Bence göreceğiz,” dedi Alvin.

“Nedenmiş o?”

“Çünkü onu en özünden biraz daha ayıya benzemesi için değiştirdim ve ayıyı da biraz daha Davy’e benzemesi için . . .”

“İnsanların içlerini böyle alt üst etmemelisin,” dedi Arthur Stuart.

“Şeytana uydum,” dedi Alvin.

“Sen şeytana inanmazsın ki.”

“Yo, inanırım,” dedi Alvin. “Sadece şeytanın insanların onu sandıkları gibi görüldüğünü düşünmüyorum.”

“Öyle mi? Peki neye benziyor?” diye sordu çocuk.

“Bana,” dedi Alvin. “Yalnızca biraz daha akıllı.”

Alvin ve Arthur ağaçtan oyarak bir kano yapmaya giriştiler. Uygun büyüklükte bir ağaç kestiler – Alvin’in kalçalarından beş santim daha geniş – ve bir yüzünü ateşe verdiler, sonra külleri kazıyarak içini daha da yaktılar. Bu yavaş ve terleten bir işti ve iş ilerledikçe Arthur Stuart’ın kafası daha da karışıyordu.

“Ne yaptığını bildiğini varsayıyorum,” dedi Alvin’e, “kanoya filan ihtiyacımız yok ki.”

“Kanoya *hiç* ihtiyacımız yok,” dedi Alvin. “Bayan Larner böyle falanlı filanlı konuştuğunu duysa sana hemen kızardı.”

“İlk olarak,” dedi Arthur Stuart, “Tenska-Tawa’dan ormanda bir kızılderili gibi koşmayı öğrenmiştin, herhangi bir kanonun yüzebileceğinden daha hızlı ve bundan çok daha az uğraşarak hem de.”

“Canım koşmak istemiyor,” dedi Alvin.

“İkinci olarak,” diye devam etti Arthur Stuart, “su, her fırsatta sana karşı çalışır. Bayan Larner’in söylediğine göre sen daha on yaşına gelmeden on altı kez suda ölme tehlikesi atlatmışsın.”

“Beni öldürmeye çalışan su değil Bozan’dı ve o günlerde suyu bana karşı kullanmaktan vazgeçmek üzereydi. Şimdi-

lerde ise görüyorum ki beni bir sürü sorusu olan aptalları dinleterek öldürmeye çalışıyor.”

“Üçüncü olarak,” dedi Arthur Stuart, eğer hesaba katıyorsan Mike Fink ve Verily Cooper’la buluşmamız gerekiyordu ve bu kanoyu yapmak bizi oraya zamanında ulaştırır.”

“O iki çocuğun artık sabretmeyi öğrenmesi gerek,” dedi Alvin sakince.

“Dördüncü olarak,” dedi Arthur Stuart, Alvin’in verdiği her cevapta biraz daha sinirleniyordu, “*dördüncü* ve son sebep, sen bir Yapan’sın, lanet olsun, yalnızca ağacın içinin boş olduğunu ve suyun üzerinde bir tüy gibi hafifçe süzülebileceğini düşünmen yeter, yani bu kanoyu yapmak için bir sebebin bile olsa, ki yok, bu kanoyu yüzdürecek güvenli bir yerin bile olsa, ki yok, kesinlikle bu işi bana ellerimle yaptırmak zorunda değilsin!”

“Çok mu fazla çalışıyorsun?” diye sordu Alvin.

“Gerektiğinden daha fazla çalışıldığı her zaman çok fazla çalışılıyor demektir,” dedi Arthur.

“Kimin için ve ne için?” diye sordu Alvin. “Bu kanoyu bu nehirden aşağı inmek için yapmadığım konusunda haklısın ve bu kanoyu yolculuğumuzu hızlandırırsın diye de yapmıyorum.”

“Öyleyse neden? Ya da bir şeyleri bir sebepten dolayı yapmayı hepten bıraktın mı?”

“Benim bir kano yaptığım kesinlikle söylenemez,” dedi Alvin.

Arthur orada dizlerinin üzerine eğildi, kolunu dirseklerine kadar içi oyulmuş kütüğün içine sokmuş külleri kazıyordu. “Bu kesinlikle bir ev değil!”

“O evet *sen* bir kano yapıyorsun,” dedi Alvin. “ve biz o kanonun içinde oradaki dereden aşağı ineceğiz. Ama *ben* bir kano yapmıyorum.”

Arthur Stuart bunun üzerine biraz düşünürken bir yandan da çalışmaya devam etti. Birkaç dakika sonra şöyle dedi, “Ne yapmaya çalıştığınızı biliyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Sen *bana* istediğin şeyi yaptırıyorsun.”

“Fena tahmin değil hani.”

“Benim bu ağaçtan başka bir şey yapmamı istiyorsun, ama aynı zamanda bu ağacı benden başka bir şey yapmak için kullanıyorsun.”

“Ve *seni* ne yapmaya çalışıyor olabilirim?”

“Evet, bence *sen*, benden bir Yapan yaptığını düşünüyorsun.” dedi Arthur Stuart. “Ama tüm yaptığın benden bir *kano*-yapan yapmak . . . ve bu da senin gibi çok yönlü, çok işe yarayan bir Yapan ile kesinlikle aynı şey değil.”

“Eh, bir yerlerden başlamak lazım.”

“Ama sen hiç başlamadın ki bir yerlerden,” dedi Arthur. “Sen bu yaratma işini bilerek doğdun.”

“Bir yetenekle doğmuştum,” dedi Alvin. “Ama bunu nasıl veya ne zaman ya da niçin kullanabileceğimi bilmiyordum. Ben yapmak işini kendisi için sevmeyi öğrendim. Ellerimin altındaki odun ve taşın hissini sevmeyi öğrendim ve bundan da odunun ve taşın içini görmeyi öğrendim, onların nasıl hissettiğini, nasıl işlediklerini, onları neyin bir arada tuttuğunu ve aynı şekilde onları tekrar nasıl ayırabileceğimi öğrendim.”

“Ama ben bunların hiçbirini öğrenmiyorum,” dedi Arthur.

“Henüz.”

“Hayır efendim,” dedi Arthur Stuart. “Hiçbir şeyin içini göremiyorum, sırtımdaki ağırlar hariç hiçbir şeyin içini hissedemiyorum ve her tarafımdan ter damlıyor, senin bir göz kırpmanla yapabileceğin bir işle uğraşmak gitgide daha fazla canımı sıkıyor.”

“Tamam ama, bu da bir şeydir,” dedi Alvin. “En azından kendi içini görmeyi öğreniyorsun.”

Arthur Stuart biraz daha öfkелendi, bir taraftan da yanmış ağacı kazıyordu. “Bir gün senin bu kendini beğenmiş

havalarından bıkaçığım,” dedi Alvin’e, “ve ondan sonra seni takip etmeyeceğim.”

Alvin kafasını salladı. “Arthur Stuart, eğer hatırlarsan bu sefer beni takip etmemen için uğraşmışım.”

“Tüm mesele *bu* muydu yani? Bana seni takip etmememi söylediğin zaman seni takip ettiğim için mi beni cezalandırıyorsun?”

“Bana bir Yapan olmakla ilgili herşeyi öğrenmek istediğini söylemiştin,” dedi Alvin. “ve sana öğretmeye çalıştığım zaman, tüm duyduğum şey mızızlanıp inlemen.”

“Aynı zamanda çalışıyorum da,” dedi Arthur. “Tüm konuştuğumuz süre boyunca çalışmayı hiç bırakmadım.”

“Hakikaten öyle,” dedi Alvin.

“Ve hesaba katmadığın bir şey daha var,” dedi Arthur Stuart. “Kano yaptığımız tüm zaman boyunca, aynı zamanda bir ağacı da *bozuyorduk*.”

Alvin başıyla onayladı. “Bu iş böyle yapılır. Hiçbir zaman bir şeyi yoktan var etmezsin. Başka bir şeyden yaparsın. Birşey yeni birşey olduğu zaman artık önceden olduğu şey olmaz.”

“Öyleyse ne zaman birşey yapsan aynı zamanda bir şeyi bozuyorsun,” dedi Arthur Stuart.

“Bu yüzden Bozan her zaman nerede olduğumu ve ne yaptığımı bilebiliyor,” dedi Alvin. “Çünkü kendi işimi yaparken aynı zamanda biraz da onun işini yapıyorum.”

Bu, Arthur Stuart’a pek haklı veya doğru bir söz gibi gelmedi ama bu cevaba karşılık da veremedi, bir karşılık bulabilmek için düşünürken ikisi de ağacı yakıp küllerini kazımaya devam ettiler ve kendilerine bir kano yaptılar. Kanoyu dereye kadar sürüklediler, suya indirip içine bindiler ve kano ters dönüp öylece durdu. Kano onları üç kez daha suya düşürdükten sonra Alvin vazgeçip kanonun dengesini hissederek onu dengelemek için tekrar şekil vermek üzere yeteneğini kullandı.

Arthur Stuart, Alvin'in resmen suratına gülmek zorunda kaldı. "Peki *bundan* çıkarmam gereken ders ne şimdi? Nasıl *kötü* bir kano yapılacağı mı?"

"Çenenin kapa ve kürek çek," dedi Alvin.

"Akıntıyla aşağı iniyoruz," dedi Arthur Stuart, "ve kürek çekmeme gerek yok. Ayrıca tüm sahip olduğum şey bu sopa, bu da bir çeşit kürek falan hiç değil."

"O zaman sen de elindeki bizi kıyıya çarpmaktan korumak için kullan," dedi Alvin, "gevezeliklerin yüzünden kıyıya çarpmak üzereyiz."

Arthur Stuart kanoyu derenin kenarından uzaklaştırdı, dere daha büyük bir dereyle ve daha büyük bir dereyle ve en sonunda nehirle birleşene kadar ilerlediler. Tüm bu süre boyunca Arthur'un aklına Alvin'in ona söyledikleri ve öğretmeye çalıştıkları gelip durdu ve her zamanki gibi Arthur Stuart öğrenmekten ümidini kesmişti. Ama şu anda ne öğrenmiş olabileceği konusunda hiçbir fikri olmasa da gene de *bir şeyler* öğrendiğini düşünmeden edemiyordu.

İnsanlar, kasabaları nehirlerin kenarına inşa ettiği için, bir nehir boyunca ilerlediğiniz zaman muhtemelen bir kasabaya rastlarsınız, tıpkı Alvin ve Arthur'un bir sabah sisler içindeki nehrin üzerinde gözleri hala uykuluyken yaptıkları gibi. Kasaba pek kasabaya benzemiyordu, ama ne de olsa nehir de pek nehre benzemiyordu ve onlar da pek kanoya benzemeyen bir kanonun içindeydiler. Kıyıya çıktılar, kanoyu da kıyıya sürüklediler ve Alvin içinde sabanın olduğu torbayı sırtlandı. Kasaba halkı uyanıp güne başlamak üzereyken, Alvin ve Arthur yorgun adımlarla kasabaya doğru yürüdüler.

İlk aradıkları şey bir han oldu, ama kasaba çok küçük ve çok yeniydi. Yalnızca bir düzine kadar ev vardı ve yol o kadar az yürünmüştü ki karşılıklı evlerin bir kapısından diğerine kadar yerde ot bile bitmişti. Ama bu, gene de kahvaltı için hiç umut yok demek değildi tabii ki. Eğer gökyüzü aydınlanmışsa ve birileri uyanıp günlük işlerine başlamak için

hazırlanıyorsa, bu yeterliydi. Arkasında ahır olan evlerden birinin önünden geçerken, teneke bir kabın içine süt sağılırken çıkan sesleri duydular. Başka bir evdeki bir kadın ise elinde önceki gecenin yumurtalarıyla tavuk kümesinde geliyordu. Bu da kahvaltı için oldukça umut verici gözüküyordu.

“Bir yolcu için bir şeyleriniz var mı acaba?” diye sordu Alvin.

Kadın onları tepeden tırnağa süzdü. Hiçbir şey söylemeden evine girdi.

“Eğer bu kadar çirkin olmasaydın,” dedi Arthur Stuart, “bizi içeri davet edebilirdi.”

“Halbuki seni görmek bir meleği görmek gibidir, değil mi?” dedi Alvin.

Evin ön kapısının açıldığını duydular.

“Belki de içeri girip bir an önce bize yumurta pişirmek için acele etmiştir,” dedi Arthur Stuart.

Ama tekrar dışarı çıkan, o kadın olmamıştı. Bu bir adamdı, görünüşe bakılırsa elbiselerini giymek için de çok zamanı olmamıştı. Aslında pantolonu neredeyse düşecek gibiydi ve eğer adam elindeki oldukça etkili görünen alaybozan tüfeğiyle onlara nişan almamış olsa, ikisi de adamın pantolonun ne zaman verandaya düşeceğine dair bahse girebilirlerdi.

“Gidin buradan,” dedi adam.

“Gidiyoruz,” dedi Alvin. Torbayı sırtına aldı ve evin ön cephesi boyunca yürümeye başladı. Tüfeğin namlusu da onları takip etti. Tam ön kapının hizasına gelmek üzerelerken, adamın pantolonu gerçekten düştü. Adam utanmış ve kızgın görünüyordu. Tüfeğin namlusunu eğdi. Gevşek kuş saçmaları namludan dışarıya yuvarlandı, düzinelerce küçük kurşun yağmur gibi verandaya düştü. İşte şimdi adamın kafası gerçekten karışmış gözüküyordu.

“Bunun gibi büyük namlulu bir silahı doldururken dikkatli olmak lazım,” dedi Alvin. “Ben her zaman fişegi bir kağıda sararım böylece bu aksilik olmaz.”

Adam ona ters ters baktı. "Sarmıştım zaten."

"Tabii ki, bunu yaptığınızı biliyorum," dedi Alvin.

Fakat fişek sanki bunun doğru olmadığını gösteren sessiz bir kanıt gibi verandada duruyordu. Ne olursa olsun Alvin basit bir gerçeği dile getirmişti. Aslında kağıt hala namlunun içindeydi, ama Alvin kağıdı önden yırtılması için ikna ederek fişek namludan kurtarmıştı.

"Pantolonunuz düştü," dedi Arthur Stuart.

"Gidin buradan," dedi adam. Yüzü kızarıyordu. Karısı da kapının eşiğinden adamı izliyordu.

"Evet, biliyorsunuz biz de zaten bunu yapmayı düşünüyorduk," dedi Alvin, "ama bizi öldüremeyeceğiniz bu süre içersinde size bir kaç soru sorabilir miyim?"

"Hayır," dedi adam. Silahını bir kenara koydu ve pantolonunu çekti.

"Öncelikle, bu kasabanın adını bilmek istiyorum. Tahminimce adı 'Dostça' veya 'Hoşgeldiniz' olmalı."

"Yok, değil."

"Peki, böylece iki soru gitti," dedi Alvin. "Tahmin etmeye devam mı edelim yoksa bize bir dostun diğerine söylediği gibi kasabanın adını söylemeyi düşünür müsünüz?"

" 'Pantolonlar Aşağı İskelesi'ne ne dersiniz?" diye mırıldandı Arthur Stuart.

"Burası Westville, Kenituck," dedi adam. "Şimdi gidin buradan."

"Sonraki sorum ise şöyle: sizlerin bir yabancıyla paylaşacak kadar yemeğiniz olmadığını gördüğümünden, acaba biraz daha hali vakti yerinde ve ödeyecek gümüşü olan yolculara verecek yemeği olan birileri var mı bu civarlarda?"

"Burada hiç kimsenin sizin gibilere verecek yemeği yok," dedi adam.

"Şimdi bu yolda neden otların bittiğini anlayabiliyorum," dedi Alvin. "Mezarlığınız burada bir kahvaltı etmeyi ümit ederek açlıktan ölen yabancılarla dolu olmalı."

Dizlerinin üzerinde dağılan fişegi toparlamaya çalışan adam cevap vermedi, ama karısı kafasını kapıdan dışarı doğru uzattı ve her şeye rağmen konuşabildiğini kanıtladı. "Biz bildiğimiz soyguncular ve hırsız çırakları hariç herkese misafirperver davranırız."

Arthur Stuart küçük bir ıslık koyuverdi. "Davy Crockett'in buradan geçtiğine bahse var mısınız?" dedi yavaşça.

"Ben hayatımda hiçbir şey çalmadım," dedi Alvin.

"O zaman o çuvalın içinde ne var?" diye sordu kadın.

"Size, bana en son silah doğrultan adamın kafası demeyi isterdim ama ne yazık ki kafasını boynunun üzerinde bıraktım ve bu sayede buraya gelip size benim hakkımda yalanlar söyleyebildi."

"Yani bize çaldığın sabanı göstermeye çekiniyorsun."

"Ben bir demirciyim bayan," dedi Alvin, "ve bunun içinde de aletlerim var. Eğer isterseniz bakabilirsiniz." Birkaç silahlı olan ve verandalarında ya da sokakta toplanan insanlara seslenmek için arkasını döndü. "Sizlere neler söylendiğini bilmiyorum," dedi Alvin. "Ama isterseniz aletlerime bakabilirsiniz." Çuvalın ağzını açtı, böylece çekici, maşası, körüğü ve çivileri sokağın ortasında gözler önüne serildi. Sabandan hiçbir iz yoktu.

Herkes çuvalın içindekileri depo sayımı yaparmış gibi inceledi.

"Evet, belki de sen bizim duyduğumuz insan değilsindir," dedi kadın.

"Eğer hikayeyi anlatan kişi kunduz derisinden bir şapka giyen o Davy Crockett adlı avcıysa, hayır, bayan o kesinlikle benim."

"Yani sabanı çalan Demirci Çırak olduğunu itiraf ediyorsun ve bir hırsız olduğunu da."

"Hayır bayan, ben bir adamın arkasından kötü konuşan bir avcıyla ters düşen bir adam olduğumu itiraf ediyorum."

Aletlerini çuvalın içine topladı ve çuvalın ağzını kapattı. “Şimdi eğer hepiniz beni geri çevirmek istiyorsanız, bildiğiniz gibi yapın ama sakın bir hırsız geri çevirdiğinizi düşünmeyin, çünkü öyle değil. Bana bir silah doğrulttunuz ve yiyecek bir lokma vermeden beni geri çevirdiniz. Hem de buraya en az benim kadar yabancı bir yolcunun sözüne inanarak.”

Bu suçlama hepsini şaşırtmıştı. Bunlara aldırmayan yaşlı kadın hariç. “Biz Davy’i tanıyoruz,” dedi. “Hiç görmediğimiz kişi sensin.”

“Ve bir daha asla görmeyeceksiniz, size söz veriyorum,” dedi Alvin. “Nereye gidersem gideyim bu hikayeyi anlatacağıma emin olabilirsiniz – Westville, Kenituck bir yabancıyı yiyecek bir lokma bir şey bulamadığı ve bir adamın kendisine yapılan suçlamaları bile duymadan önce suçlu kabul edildiği yer.”

“Eğer hikaye doğru değilse,” dedi yaşlı kadın, “o zaman hikayeyi anlatanın Davy Crockett olduğunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü yüzüme karşı da aynı suçlamayı yaptı,” dedi Alvin. “Ve beni ve yanımdaki çocuğu gören tek kişi o. Şu hırsızlık işini çıkaran da o. Size ona ne dediğimi söyleyeyim: Eğer biz hırsızsak neden soyacak pek çok iyi evler olan bir şehirde değiliz? Bir hırsız bu kadar fakir bir kasabada soyacak bir ev bulmaya çalışırken açlıktan ölebilir.”

“Biz fakir değiliz,” dedi verandadaki adam.

“Verecek hiç yiyeceğiniz yok,” dedi Alvin, “ve kilidi olan tek bir ev bile yok.”

“Gördünüz mü?” diye bağırdı yaşlı kadın. “Daha şimdiden evlerimize girmenin ne kadar kolay olduğunu anlayabilmek için kapılarımızı kontrol etmiş bile.”

Alvin umutsuzca kafasını salladı. “Buluttan nem kapmak konusunda bazılarının üzerinde yoktur.” Arthur Stuart’ın omzunu tuttu ve geldikleri yoldan geri dönmek üzere kasabanın dışına doğru yola koyuldular.

“Yabancı, kıpırdama!” diye haykırdı bir ses arkalarından. Arkalarına döndüklerinde at sırtında, yoldan yavaşça ilerleyen iri yarı bir adam gördüler. İnsanlar adama yol vermek için açıldılar.

“Çabuk Arthur,” diye fısıldadı Alvin. “Sence bu kim?”

“Değirmenci,” dedi Arthur Stuart.

“Günaydın Bay Değirmenci,” diye bağırarak adamı selamladı Alvin.

“Mesleğimi nereden biliyorsunuz?” diye sordu değirmenci.

“Çocuk tahmin etti,” dedi Alvin.

Değirmenci atıyla yaklaştı ve bakışlarını Arthur Stuart’a yöneltti. “Peki sen bunu nasıl tahmin ettin?”

“Sesinizdeki otorite hissediliyor,” dedi Arthur Stuart, “ve bir at sürüyorsunuz, insanlar size yol açıyor. Bu büyüklükte bir kasabada bu da sizin değirmenci olduğunuz anlamına gelir.”

“Peki ya daha büyük bir kasabada?” diye sordu değirmenci.

“Bir avukat ya da bir politikacı olurdunuz,” dedi Arthur Stuart.

“Bu zeki bir çocukmuş,” dedi değirmenci.

“Hayır, yalnızca çenesi biraz kuvvetli,” dedi Alvin. “Bir zamanlar onu döverdim ama en sonunda pes ettim, onun çenesini tamamen kapatabilmek için bulabildiğim tek şey ağız dolusu yemek, tercihen krep, ama biz yumurtaya da razıyız, kaynamış, karıştırarak pişirilmiş, kaynar suya kırılmış, ya da tavada kızartılmış olabilir.

Değirmenci bir kahkaha attı. “Evime gelseniz ya, aşağıda nehre inen yolda çitsiz çayırdan sonra on beş metre bile yok.”

“Biliyor musunuz?” dedi Alvin. “Babam bir değirmenciydi.”

Bu değirmencinin dikkatini çekti. “O zaman nasıl oldu da babanızın mesleğine devam etmediniz?”

“Ben sekiz çocukluk kardeş listesinin oldukça alt sıralarındaydım,” dedi Alvin. “Hepimizin değirmenci olması mümkün değildi. O yüzden ben de demirci oldum. Eğer kahvaltımı hak etmem için bana izin verirseniz, değirmen işlerine yatkın bir elim var.”

“Gelin de bu işlerden ne kadar anladığınızı bir görelim,” dedi değirmenci. “Bu insanlara gelince, onları boş verin. Eğer gezginin biri gelip onlara güneşin tereyağından yapıldığını söylese, hepsi güneşi ekmeklerine sürmeye kalkarlar.” Adamın esprisi diğerleri tarafından pek hoş karşılanmadı. Gerçi bu da değirmenciyi pek etkilememişti. “Nalbant takımlarım da var. Eğer nalbant işleri yapmanın senin için bir mahsuru yoksa sanırım nallanması gereken bir kaç atım var.”

Alvin onaylayarak başını salladı. “Tamam, siz eve gidip beni bekleyin,” dedi değirmenci. “Çok gecikmeyeceğim, çamaşırlarımı almam gerekiyor.” Alvin’in ilk konuştuğu kadına baktı ve kadın, değirmencinin çamaşırlarını almak üzere hemen tekrar evin içine daldı.

Değirmene giden yolda, artık kasabalıların onları görmeyeceği kadar uzaklaştıklarında Alvin gülmeye başladı.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu Arthur Stuart.

“Şu pantolonu bileklerinin hizasında olan ve tüfeğinden kuş saçmaları dökülen adam.”

“Ben şu değirmenciyi sevmedim,” dedi Arthur Stuart.

“Bize kahvaltı verecek, o yüzden bence çok da kötü biri olamaz.”

“Yalnızca kasaba halkına gösteriş yapıyor,” dedi Arthur Stuart.

“Belki doğru, kusura bakma ama bunun kreplerin tadını değiştireceğini sanmıyorum.”

“Sesi hoşuma gitmedi.”

Bu Alvin'in ilgisini çekti. Sesler Arthur Stuart'ın uzmanlık alanıydı. "Konuşma şeklinde yanlış olan bir şeyler mi var?"

"Sesinde bir cimrilik var," dedi Arthur Stuart.

"Hmm, olabilir de," dedi Alvin. "Ama bu cimrilik tekrar fındık ve yabani yemişler toplamaktan daha iyidir. Ya da ağaçlardan sincap kovalamaktan."

"Ya da bir balık," diye suratını ekşitti Arthur Stuart.

"Bazen değirmenciler cimrilikleriyle anılır," dedi Alvin. "İnsanlar buğdaylarını değirmende öğüttürmek zorundadırlar, bu tamam, ama her zaman değirmencinin çok fazla aldığını düşünürler. Bu yüzden değirmenciler hep insanlar tarafından suçlanmışlardır. Belki onun sesinde fark ettiğin buydu."

"Belki de," Arthur Stuart. Sonra konuyu değiştirdi. "Çuvalın ağzını açtığın zaman sabanı nasıl sakladın?"

"Çuvalın altında yere bir nevi delik açtım," dedi Alvin. "ve saban deliğin içinde gözden kayboldu."

"Bana *bunun* gibi şeyleri yapmayı öğreteceksin değil mi?"

"Öğretmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım," dedi Alvin, "eğer sen öğrenmek için elinden gelenin en iyisini yaparsan."

"Peki sana nişan almış olan bir tüfekten fişegin içini nasıl boşalttın?"

"Yeteneğim kağıdı açtı, ama namlunun ucunun eğilip fişegin içinin boşalmasını sağlayan adamın kendi pantolonuydu."

"Ve pantolonu sen düşürmedin ha?"

"Eğer pantolon askılarını takmış olsaydı, pantolonu güzel güzel yerinde duracaktı," dedi Alvin.

"Ama bunların hepsi Bozmak değil mi?" dedi Arthur Stuart. "Fişegin içini boşaltmak, pantolonu düşürmek, insanların seni kabul etmedikleri için kendilerini suçlu hissetmesini sağlamak."

“Ne yani onların bizi kahvaltı bile etmeden kovalamalarına izin mi verseydim?”

“Daha önce de kahvaltı edemediğimiz oldu.”

“Hayret, burnu bir karış havada olan sen değil miydin?” dedi Alvin. “Neden birdenbire benim işleri halletme şeklime bu kadar kusur bulmaya başladın?”

“Bana ellerimle bir kano yaptıran sensin,” dedi Arthur Stuart, “bana Yapmayı öğretmek için. Bu yüzden ben de *senin* ne kadar Yaptığına bakıyorum. Ve tüm gördüğüm ise *senin* bir şeyleri nasıl Bozduğun!”

Bu sözler Alvin’e biraz ağır geldi. Öfkelenmedi, aksine düşünceli bir hal aldı ve değirmencinin evine giden yolun kalan kısmında hiç konuşmadı.

Alvin, babasının Vigor Klisesi’ndeki yerini terk edip Hatrack Nehri’nde demirci çırağı olmak için yola çıkışından neredeyse bir hafta sonra, ilk defa bir değirmende çalışıyordu. İlk başta mutluydu, ellerini makinelerin üzerinde gezdirip dişlilerin birbirine nasıl geçtiğini inceliyordu. Arthur Stuart, Alvin’in dokunduğu her makinenin – daha az sürtünmeyle, daha sıkı birbirine oturarak – nasıl daha düzgün çalıştığını, böylelikle akan sudan çarka gelen suyun gitgide nasıl daha fazla bir güçle dönen değirmen taşına ulaştığını gördü. Değirmen taşı daha hızlı ve daha düzgün öğütüyor, sıkışmaya ve sarsılmaya daha az meylediyordu. Değirmenci Rack (adamin adı buydu) de bunu fark etti, ama Alvin’i çalışırken izlemediği için, bunu aletlerle ve yağlarla yaptığını zannediyordu. “İyi bir teneke yağ ve keskin bir göz, makineler için harikalar yaratabilir,” dedi Rack, Alvin de bu sözlerle katılmak durumundaydı.

Ama ilk birkaç günden sonra, Alvin’in mutluluğu yavaş yavaş kayboldu, çünkü Arthur Stuart’ın en başta fark ettiği şeyi o da fark etmeye başlamıştı: Rack değirmencilerin kazandığı kötü ünün baş sebeplerinden biriydi. Yaptığı çok çok ince bir işti. İnsanlar, buğdaylarını öğütölüp, elenmemiş

kaba un yapılması için çuvala getiriyorlardı ve Rack buğdayı avuç avuç değirmen taşının üzerine serpiyor sonrada buğday ununu bir tepsinin üzerine süpürüp, aynı çuvalın içine geri boşaltıyordu. Bütün değirmenciler bu işi böyle yapardı. Hiç kimse çuvalı vermeden önce ve aldıktan sonra tartmazdı, çünkü herkes değirmen taşında unun bir kısmının kaybolduğunu bilirdi.

Rack'ın yaptığı işi farklı kılan beslediği kazlardı. Değirmenin içinde, bahçede, etrafta – hatta bazılarının söylediklerine göre – gece evde bile istedikleri gibi dolaşabiliyorlardı. Rack onlara 'kızlarım' diyordu, aslında böyle söylemesi oldukça garipti, çünkü kıştan geriye yalnızca bir kaç tane dişi ve bir tane de erkek kaz kalmıştı. Arthur Stuart'ın ilk görüşte farketdiği şeyi, Alvin ancak makineyle olan aşkının üstesinden gelebildiği zaman görebilmişti, yani bu kazların nasıl beslendiğini. Rack'ın işini yaparken bir kaç buğday tanesinin düşmesi kaçınılmazdı. Ama o çuvalı hep en tepesinden değilde ortasından tuttuğu için bir sürü buğday değirmen taşına giderken yere dökülüyordu. Kazlar işte o buğdayların başında tıpkı şey gibi . . . hmm, buğday başındaki kazlar gibiydiler. Rack sonra hiç dikkat etmeden avuçlar dolusu buğdayı alıp değirmen taşının üzerine atıyordu. Pek çok buğday tanesi taşın üzerine düşeceklerine yanına çarpıyor ve doğal olarak düşerek yolculuklarını yerdeki samanların arasında tamamlıyorlardı, orada da kazlar bu taneleri havada kapıyorlardı!

“Bazen buğdayın hemen hemen dörtte biri,” dedi Alvin, Arthur Stuart'a.

“Buğday tanelerini mi saydın? Yoksa buğdayı kafandan mı tartıyorsun?” diye sordu Arthur.

“En az onda birinin gittiğini söyleyebilirim.”

“Sanırım Rack kendisinin bir şey çalmadığını düşünüyor, bunu o kazlar yapıyor,” dedi Arthur Stuart.

“Değirmenci öğütülmüş buğdaydaki payını alır, onu kaz etiyle iki üç katına çıkarmaz.”

“Sanırım sana bunun senin işin olmadığını hatırlatmak pek bir işimize yaramaz,” dedi Arthur Stuart.

"Burada yetişkin olan benim, sen değil," dedi Alvin.

"Bunu söyleyip duruyorsun ama yaptığın şeyler beni düşündürüyor," dedi Arthur Stuart. "Hamile karısı Hatrack Nehri'nde bebek beklerken tüm dünyayı gezip tozan da ben değilim. Kendini hapse attırıp duran ya da üzerine silahlar doğrultulan da ben değilim."

"Yani bana bir hırsız gördüğüm zaman çenemi kapalı tutmamı mı söylüyorsun?"

"Ne yani bu insanların sana teşekkür edeceğini mi sandın?"

"Belki edebilirler."

"Değirmenciye hapse mi atacaklar yani? O zaman buğdaylarını nerede öğüttürecekler ki?"

"Değirmenciye bilmem ama *değirmeni* hapse atmazlar."

"O zaman sen burada kalmaya devam mı edeceksin? Bu değirmeni onlar için işletip tüm işleri bir çırağa mı öğreteceksin? Bana ne dersin? Değirmencinin payını yarı-siyah bir zenci çırağa vermeyeceklerine bahse girerim. *Ne düşünüyorsun sen?*"

Evet, her zaman sorulan soru buydu, değil mi? Alvin'in gerçekten ne düşündüğünü kimse bilemezdi. Konuştuğunda çok doğru konuşurdu, insanları aptal yerine koymazdı. Ama aynı zamanda çenesini kapalı tutmayı da becerirdi ve bu yüzden kafasından neler geçtiğini de bilemezsiniz. Ama Arthur Stuart, Alvin'in ne düşündüğünü bilirdi. Daha henüz bir çocuk olmasına rağmen, bu günlerde daha çok bir yarı adam gibiydi, boyu ve kolları hızla uzarken elleri ve ayakları daha da büyük bir hızla büyüyordu ve Arthur Stuart bir konuda gerçekten de tam bir uzmandı, adeta diplomalı bir bilim adamı gibiydi ve bu konu ise Alvin'di . . . demirci ustası, çok amaçlı gezgin bir iyilik meleği ve ayaklı bir bomba olan, altın sabanların gizli yaratıcısı ve evreni yeniden şekillendiren insan Alvin . . . Onun kimseyi hapse sokmadan bu hırsızlığı durduracak bir plan yapacağından emindi.

Alvin doğru zamanı seçmişti. İnsanların yeni gelecek buğdaya yer açmak için geçen yılın buğdayının çoğunu te-

mizledikleri hasat zamanına doğru bir sabahtı. Bundan dolayı kasabadan ve yakındaki çiftliklerden pek çok insan, tahıllarını öğüttürmek için sıraya girmişlerdi. Değirmenci Rack, bu buğdayları kazlarıyla paylaştığı için kesinlikle çok neşeliydi. Ama müşterisine ağırlığının çeyreği kaz yemi olmuş bir buğday unu çuvalı uzatan Alvin, iyice semirmiş bir kazı yakalayıp unla beraber müşteriye veriverdi.

Müşteri ve Rack, Alvin'e bir deliye bakarmış gibi baktılar, ama Alvin, Rack'in şaşkınlığını hiç fark etmemiş gibi yaptı. Müşteriye, "Kazı size neden vermeyeyim ki, Değirmenci Rack bana bu kazların ne kadar çok buğday yediğinden şikayet edip duruyordu, işte bu yüzden bu yıl kaz yavrularını dağıtıyor . . . kazları bitene kadar tüm düzenli müşterilerinin her birine bir tane . . . ve böylece bu açığı kapatacak. Bence bu Rack'in gerçekten onurlu bir adam olduğunu gösteriyor, öyle değil mi?" dedi.

Peki, evet, bu *tuhaf* bir şeydi, ama bunca laftan sonra Rack ne diyebilirdi ki? Dişlerini sıkarken bir taraftan da sırtlamak geldi bir tek elinden ve Alvin'in kaz yavrularını birbirini ardına vererek aynı açıklamayı yapışını seyretti ve herkes şaşkın ve çocuklar kadar şen bir şekilde kendilerine dört ay öncesinden bu yılbaşı ziyafetini veren bu adama cömert teşekkürlerini sundular. Daha şimdiden bütün kazlar kocaman ve yağlıydı, o zamana kadar hepsi birer canavar olacaktı.

Arthur Stuart, işlerin nasıl geliştiğini gören Rack'in – tabii ki – çuvaları nasıl da en tepelerinden tutmaya ve avuçlarını daha az doldurmaya başladığını fark etti, bu yüzden çoğu kez yere bir buğday tanesi bile düşmüyordu. Nedense, bu kıymetli arkadaşımız, kendi kendine gayet verimli çalışmanın hemencecik yolunu bulmuştu, buğdayı müşteriye neredeyse hiç azalmamış olarak geri veriyordu; yani gerçek bir değirmencinin payı kadar. Şurası açıktı ki Rack'in, kışın başkasının ziyafet çekeceği kazları buğdayla beslemeye hiç niyeti yoktu!

Ve o günün işleri bittiğinde, bütün kazlar gitmişti ve geriye yalnızca iki erkek kazla beş tane kuluçkada olan dişi kaz

kalmıştı, Rack Alvin'in yüzüne baktı ve "Bir yalancıyı yanımda çalıştırmam," dedi.

"Yalancı mı?" diye sordu Alvin

"O aptallara kazları onlara vermek istediğimi söyledin!"

"Evet, ilk söylediğim zaman henüz doğru değildi, ama sen bana itiraz etmek için bir şey söylemediğin an sözlerim doğru oldu, öyle değil mi?" Alvin sırttı . . . tıpkı Davy Crockett'ın ayıya sırttığı gibi.

"Bana laf ebeliği yapma," dedi Rack. "Ne yaptığını bal gibi biliyordun."

"Kesinlikle biliyordum," dedi Alvin. "Sen buraya geldiğinden beri ilk kez o insanları mutlu ediyordum, bir taraftan da seni dürüst bir adam yapıyordum."

"Ben zaten *dürüst* bir adamdım," dedi Rack. "Tanrının unuttuğu bu yerde yaşarken hiçbir zaman hakkım olandan fazlasını almadım."

"Özür dilerim dostum, ama Tanrı burayı unutmadı, ama artık buralardaki bir ruh *Onu* unutmuş olabilir."

"Mükemmel yardımlarınızla işimi bitirdiniz," dedi Rack soğuk bir şekilde. "Bence artık sizin gitme zamanınız geldi de geçiyor bile."

"Ama henüz buğday yüklü arabaları tartmak için kullandığın makineye bakamadım bile," dedi Alvin. Rack, Alvin'in makineyi kontrol etmesi için hiç de acele etmemişti – yalnızca hasat zamanı, çiftçiler satmak istedikleri buğdayı getirdiklerinde ön taraftaki kantar kullanılıyordu. Arabalarını kantarın üzerine çıkarılıyor ve bir dizi kaldıraç sayesinde, kantar çok daha hafif ağırlıklarla dengelenebiliyordu. Arabalar dolu ve boş halde kantara çıkartılıyor ve iki ağırlık arasındaki fark buğdayın ağırlığını veriyordu. Daha sonra alıcılar geliyor, boş arabaları kantara çıkartıp tartıyorlar ondan sonra yükleyip tekrar tartıyorlardı. Çok faydalı bir makineydi, terazi gibi bir şeydi ve Alvin'in bu makineye el atmak istemesi de gayet doğaldı.

Ama bunlar Rack'ı pek ilgilendirmiyordu. "Benim kantarım benim işimdir, yabancı," dedi Alvin'e.

"Senin sofranda yemek yiyip senin evinde yattım," dedi Alvin. "Ben nasıl bir yabancı oluyorum?"

"Kazlarımı etrafa dağıtan bir adam burada her zaman bir yabancıdır."

"Tamam, o zaman ben de giderim," Alvin hala sırtarak ve genç arkadaşına döndü. "Haydi yola koyulalım, Arthur Stuart."

"Hayır efendim," dedi Değirmenci Rack. "Bu son altı gün için bana otuz altı yemek borçlusunuz. Bu çocuğun senden bir lokma daha az yediğini görmedim. Bu yüzden ikiniz bana iş olarak borçlusunuz."

"Sana yeterince hizmet verdim," dedi Alvin. "Makinelerin düzgün çalıştığını sen kendin söyledin."

"Benim bir yağ tenekesiyle yapamayacağım hiçbir şey yapmadın ki sen."

"Ama işin gerçeği *ben* yaptım ve *sen* yapmadın, bu da bizi misafir etmene değdi. Çocuk da çalıştı, yerleri süpürdü, tamirat yaptı, temizlik ve hamallık yaptı.

"Senin çocuktan altı günlük iş istiyorum. Hasat zamanı geldi ve bir çift daha ele ve sağlam bir bele ihtiyacım var. Onun iyi bir işçi olduğunu gördüm, işimi görür."

"O zaman beni *ve* çocuğu üç gün çalıştır. Daha fazla kaz dağıtmayacağım."

"Kuluçkadakiler hariç başka kazım da kalmadı zaten. Her halükarda bir değirmencinin oğlunu istemiyorum, sadece çocuğun çalışmasını istiyorum."

"Öyleyse sana gümüşle ödeyeceğiz."

"Burada gümüş para ne işe yarar? Bir şeye harcayamadıktan sonra. En yakın şehir Hio'nun karşısındaki Carthage ve oraya neredeyse kimse gitmiyor."

"Ben Arthur Stuart'ı borçlarımı ödemek için kullanmam. O benim –"

Evet, o kelimeler Alvin'in ağzına gelmeden çok önce, Arthur Stuart Alvin'in ne yapmak üzere olduğunu anlamıştı – Arthur'un kölesi olmadığını açıklayacaktı. Bu da Alvin'in yapabileceği en aptalca şey olacaktı. Bu yüzden Arthur Stuart kelimeler Alvin'in ağzından kaçmadan önce araya girdi, "Borcu kapatmak için çalışmaktan memnun olurum," dedi. "Bunun mümkün olmadığını düşünmem hariç. Altı günde ön sekiz öğün daha yiyeceğim ve o zaman üç gün daha borçlanacağım, o üç günde dokuz öğün daha yiyeceğim ve bir buçuk gün daha borçlanacağım, bu gidişle sanırım hiç bir zaman borcumu ödeyemeyeceğim."

"Ah, evet," dedi Alvin. "Zenon paradoksu."

"Ve bana, bu felsefi safsatanın hiçbir zaman pratik bir kullanımının olmadığını söylediğini hatırlıyorum," dedi Arthur Stuart. Bu sözler ikisinin de daha Bayan Larner'in Bayan Alvin Smith olmadan önce onunla çalıştıkları günlerden kalma bir tartışmaydı.

"Siz ikiniz neler saçmalıyorsunuz?" diye sordu Değirmenci Rack.

Alvin açıklamaya çalıştı. "Arthur Stuart'ın borcunu ödemek üzere senin için çalıştığı her gün, sana yarım gün daha borçlanacak. Bu yüzden özgürlüğüne olan yolun ancak yarısını gidebilecek. Yarısını ve yarısını ve tekrar yarısını, böylece hiç bir zaman amacına ulaşamayacak."

"Anlamadım," dedi Rack. "İşin esprisi nedir?"

Ama Arthur Stuart'nın aklına başka bir fikir gelmişti. Değirmenci Rack, kazlar yüzünden çok kızgın da olsa, eğer hasat zamanında gerçekten yardıma ihtiyacı olsaydı Alvin'i de bu iş için kullanırdı, tabii ondan kurtulmak için iyi bir nedeni yoksa. Değirmenci Rack, Alvin'in görmesini istemediği bir şeyler planlıyordu. Hesaba katmadığı şey bu yarısiyah "köle" çocuğun kendi başına bunu anlayacak kadar zeki olmasıydı. "Ben kalıp bu paradoksu nasıl çözeceğimizi görmek istiyorum," dedi Arthur Stuart.

Alvin, Arthur'un gözünün içine dik dik baktı. "Arthur, gidip ayılarla ilgilenen bir adamı görmeliyim."

Evet, bu Arthur'un kararını biraz zorlaştırmıştı. Eğer Alvin işleri yoluna koymak için Davy Crockett'i arıyorsa, ortaya Arthur'un kaçırmak istemeyeceği manzaralar çıkabilirdi. Aynı zamanda burada, değirmende de gizemli bir olay vardı ve Alvin gitmişken Arthur Stuart'ın bunu tamamiyle kendi başına çözmek için iyi bir fırsatı olacaktı. Bir cazip durum diğerinden daha önemliydi. "İyi şanslar," dedi Arthur Stuart. "Seni özleyeceğim."

Alvin derin bir of çekti. "Seni burada kazlara özel bir düşkünlüğü olan bir adamın şefkatli ve hassas merhametine bırakmayı planlamıyordum."

"Bu da ne demek şimdi?" dedi Rack, konuşurlarken çaktırmadan onunla dalga geçtiklerinden giderek daha fazla şüpheleniyordu.

"Neden, sen onlara kızlarım deyip sonra onları kızartıp yiyorsun?" dedi Alvin. "Seninle hangi kadın evlenir ki? Karın olacak kadın seni mutfakta çocuklarla yalnız bırakmaya bile cesaret edemez!"

"Değirmenimden defol!" diye haykırdı Rack.

"Hadi, Arthur Stuart," dedi Alvin.

"Ben *kalmak* istiyorum," diye ısrar etti Arthur Stuart. "Beni okul müdürüyle bıraktığından daha kötü olamaz." (Bu burada anlatılamayacak başka bir hikaye.)

Alvin, Arthur'a uzun süre oldukça ısrarlı gözlerle baktı. Ancak Arthur, Alvin'in karısı gibi bir Meşale değildi. Arthur'un Yürekateşi'ne baktığında hiç bir şey göremiyordu. Ama Arthur'un istediği gibi karar vermesini sağlayan bir şeyler görebiliyordu. "Şimdilik gidiyorum. Ama altı gün içinde geri döneceğim ve seninle hesabımı görecekim. Bu çocuğun kılına bile dokunma ve onu adam gibi besle."

"Benim ne olduğumu zannediyorsun?" diye sordu Rack.

"İsteddiğini alan bir adam," dedi Alvin.

"Benim hakkımda bunu anladığına sevindim," dedi Rack.

“Herkes senin hakkında bunu biliyor,” dedi Alvin, “yalnızca sen ne istemen gerektiğini anlayacak kadar iyi biri değilsin.” Alvin bir daha sırtıp şapkasıyla selam vererek Arthur Stuart’ı orada bıraktı.

Evet, Rack sözünü tutmuştu. Hasat zamanına hazırlanmak için Arthur Stuart’ı sıkı çalıştırdı. Geç gelen bir yaz yağmuru tarladaki buğdayı geciktirdi, ama onlar bu zamanı iyi değerlendirdiler ve Arthur artık bir sürü yemek yiyerek evin içinde değil de tavan arasında uyumasına rağmen iyi bir uyku çekti; daha önceden eve girmesine yalnızca Alvin’in özel hizmetkarı olduğu için izin verilmişti ve Alvin ortalıklarda olmadığına göre, yarı-siyah bir çocuğun evin içinde uyuması için hiç bir geçerli neden olamazdı.

Arthur, müşterilerin değirmene ne iş için gelirlerse gelirsinler neşeli olduklarını fark etti, özellikle de yağmur süresince tarlada yapılacak iş yokken. Kaz yavrularının hikayesi dört bir tarafa yayılmıştı ve insanlar gerçekten de bunun Alvin’in işi değil de Rack’ın fikri olduğuna inanmışlardı. Bu yüzden insanlar Rack’le genellikle oldukları gibi kibar ama mesafeli olmak yerine “n’aber dostum, nasıl gidiyor?” dediler ve Rack genellikle arkadaşlar arası paylaşılan şakalara ve dedikodulara kulak misafiri oldu. Bu Rack için yeni bir deneyimdi ama Arthur Stuart bu değişikliği Değirmenci Rack’in pek de umursamadığını gördü.

Daha sonra, Alvin’in dönmesi gerekenden bir gün önce, hasat zamanı başladı ve çiftçiler kilometrelerce öteden buğday yüklü arabalarını getirmeye başladılar. Sabahtan sıraya giriyorlardı ve sıranın başındaki, arabasını kantarın üzerine çekiyordu. Çiftçi atlarını çözüyor ve Rack arabayı tartıyordu. Ondan sonra atları bağlayıp, arabayı iskeleye çekiyorlardı, bekleyen diğer çiftçiler buğday çuvallarını arabadan indirmek için yardım ediyorlardı – eğer kendileri de eve erken dönmek istiyorlarsa tabii ki yardım edeceklerdi – ve daha sonra arabayı tekrar kantara götürüp bu kez boşken tartıyorlardı. Rack iki tartım arasındaki farkı hesaplıyor ve bu fark çiftçinin kaç kilo buğday alacaklı olacağını belirliyordu.

Arthur Stuart da rakamları kafasında tekrarlıyordu, Rack aritmetikte hile yapmıyordu. Rack'ın boş araba tartılırken kantarın üzerinde durmak gibi bir şey yapıp yapmadığına dikkatle bakıyordu ama Rack bu tip bir şey de yapmıyordu.

Sonrasında, gecenin karanlığında çiftçilerden birinin boş bir arabayı kantara geri götürürken homurdanması Arthur'un aklına bir şey getirdi. "Neden şu kantarı yükleme iskelesine kurmamış ki, böylece biz de şu lanet olası arabayı kıpırdatmak zorunda kalmadan onu boşaltıp tekrar tartabilirdik." Arthur Stuart kantarın mekanizmasını bilmiyordu, ama önceki gün bir çiftçinin önündeki araba boşaltılırken kendi dolu arabasının tartılmasını rica ettiğini hatırladı. Rack adama ters ters bakmıştı. "Eğer işleri kendi istediğin gibi yürütmek istiyorsan, git ve kendi değirmenini kur."

Evet efendim, Rack'ın umursadığı tek şey her arabanın tam sırasıyla iki kere tartılmasıydı. Ve aynı sistem alıcılar boş arabalarıyla büyük şehirler için doğuya buğday taşımak üzere geldikleri zaman tam tersi şekilde çalışacaktı. Boş arabayı tart, yükle ve tekrar tart.

Alvin döndüğü zaman, Arthur Stuart değirmendeki esrarın çoğunu aydınlatmış bir şekilde hazır olacaktı.

Bu arada, Alvin ormanın içinde Davy Crockett'ı, yani Alvin'in kalbine doğrultulan iki ayrı silahın tek sorumlusu olan sıritan adamı arıyordu. Fakat Alvin'in aklındaki intikam değil, Davy Crockett'i kurtarmaktı.

Çünkü ayıya ve Davy Crockett'a ne yaptığını biliyordu ve onların yürekateşlerinin izini sürüyordu. Yürekateşi'ni Margaret gibi okuyamazdı ama olduğu gibi görebilir ve kimin kim olduğunu anlayabilirdi. Aslında hiç bir silahın onu vuramayacağını ve hiçbir hapishanenin onu tutamayacağını bilerek, Alvin özellikle Westville'e gelmişti, çünkü Davy Crockett'in ve onun çok da arkasında olmayan ayının bu kasabadan geçtiklerini biliyordu, ama Davy Crockett bunu bilemezdi, en azından o zaman için.

Fakat Davy artık bunu biliyordu. Alvin, Rack'ın değirmenindeyken, Davy ile ayının tekrar karşılaştığını görmüştü ve

bu sefer sonuç biraz farklı olabilirdi. Çünkü Alvin, vücudun derinliklerinde olan ve yetenekleri insana veren parçaları bularak ayının en iyi yeteneğini almış ve aynı miktarı Davy'e vermişti, Davy'nin en iyi yeteneğini de aynen ayıya vermişti. Şimdi ikisinin de birbirinden aşağı bir yanı kalmamıştı ve Alvin kimsenin yaralanmadığından emin olma sorumluluğunun bir kısmının kendinde olduğuna karar vermişti. Ne de olsa Davy'nin kendini savunacak bir silahı olmaması kısmen Alvin'in suçuydu. Gerçi suçun çoğu silahı ona doğrulttuğu için Davy'nindi ama Alvin de silahı o şekilde namusunu havaya uçurarak bozmak zorunda değildi.

Alvin ağaçların arasında sessizce koşup bir kaç derenin üzerinden atlayarak ve nehir kenarında bir parça yabani çilek yemek için durarak hava kararmadan önce oraya ulaştı, böylece keşif yapmak için bir sürü zamanı olmuştu. Tam Alvin'in beklediği gibi, Davy ve ayı işte açıklığın oradaydılar, birbirlerine bir buçuk metreden daha yakındılar, ikisi de sırtıyordu ve ikisi de kıpırdamadan birbirlerine bakıyorlardı. Ayının tüyleri tamamen diken diken olmuştu ama Davy'nin sırtışını geçemiyordu; ve Davy de ayının tek bir amaç güden kararlılığıyla öylece duruyordu, acıya aldırıyordu ve bu yüzden kışının ağrımına ve uykusuzluktan bayılmak üzere olmasına rağmen sırtıtmayı bırakmıyordu.

Güneş batmak üzereyken Alvin ayının arkasından açıklığa ayak bastı. "Hakkından gelebilecek birine rastladın mı, Davy?" diye sordu.

Davy'nin muhabbet etmek için bile bir an için olsun dikkatini dağıtacak hali yoktu. Sadece sırtıtmaya devam etti.

"Sanırım ayının bu yılki kışlık ceketin olmaya pek niyeti yok, ha?" dedi Alvin.

Davy sırtıtmaya devam etti.

"Aslında," dedi Alvin, "galiba ilk uyuya kalanınız kaybeden olacak. Ve aylar kışları iyi uyku depolarlar, pek yorulmazlar, yazları da çok uykuya ihtiyaçları olmaz.

Sırtış.

“Bu yüzden sen göz kapaklarını güçlükle açık tutabiliyorsun ve ayı olabileceği kadar mutlu, sana içten bir aşk ve tutkuyla sırtıyor.”

Sırtış. Davy’nin gözlerinde biraz umutsuzluk mu belirmişti, ne?

“Ama işte mesele şu, Davy,” dedi Alvin. “ayılar genellikle insanlardan daha iyidir. Bazı kötü ayılara ve iyi insanlara rastlamış olabilirsin, evet, ama ben şahsen doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaparken bir ayıya bir insandan daha fazla güvenirim. Bu yüzden merak etmen gereken şey, ayının seni sırtmasıyla alt ettiği zaman seninle ne yapmasının doğru olacağını düşüneceği.”

Sırtış sırtış sırtış.

“Ayıların insan derisinden paltoya ihtiyacı olmaz. Kış için yağ bağlamaları gerekir, ama bunun için genellikle et değil, bir sürü balık yerler, ama sen bir yüzücü değilsin ve ayı da bunu ziyadesiyle biliyor. Bununla birlikte, ayı seni et olarak da düşünmüyor ya da sana sırtmıyor. Seni bir rakip olarak düşünüyor. Seni bir eşiti olarak görüyor. Acaba ne yapacak? Sen merak etmiyor musun? Sende de bir nebze olsun bu sorunun cevabını bilmek isteyen bir merak yok mu?”

Işık yavaş yavaş azalıyordu, bu yüzden Davy’nin ve ayının bembeyaz dişleri dışında pek bir yerlerini görmek mümkün değildi. Bir de gözlerini.

“Zaten tüm gece boyunca uyanık kaldın,” dedi Alvin. “Bunu bir kez daha yapabilir misin? Ben sanmıyorum. Bence sen çok yakında ayıların merhametini öğreneceksin.”

İşte o anda, uykuya dalmadan önceki son çaresiz anda, Davy konuşmaya cesaret edebildi. “Bana yardım et,” dedi.

“Peki bunu nasıl yapayım?” diye sordu Alvin.

“Ayıyı öldür.”

Alvin sessizce ayının arkasına doğru yürüdü ve elini nazik bir şekilde ayının omzuna koydu. “Bunu neden yapayım? Bu ayı bana asla bir silah doğrultmadı ki.”

“Ben ölmüş biriğim,” diye fısıldadı Davy dişlerinin arasından ve suratındaki sırtış kayboldu. Başını eğdi, sonra öne doğru yuvarlandı, yere kapaklandı ve öldürülmeyi bekledi.

Ama beklediği olmadı. Ayı, Davy’nin yanına geldi, ona burnuyla dokundu ve her yerini kokladı, onu biraz o yana biraz bu yana yuvarladı, bütün bunları yaparken Davy’nin çıkardığı iniltilere aldırımıyordu. Daha sonra adamın yanına uzanıp bir kolunu üzerine attı ve anında uykuya daldı.

Davy olanlara inanamadan orada öylece yatıyordu, çok korkmuştu ama bir kez daha ümitlenmişti. Sadece biraz daha uyanık kalabilirse . . .

Ya ayı yazları daha hafif uyuyordu ya da Davy çok erken hareket etmişti, ama elini belindeki bıçağına götürür götürmez ayı çoktan uyanmıştı, gayet oyunbaz hareketlerle Davy’nin eline vurmaya başladı.

“Uyku zamanı,” dedi Alvin. “Artık uykuyu hak ettin, ayı da bunu hak etti ve sabah olduğunda herşeyin daha iyi görüneceğini göreceksin.”

“Bana ne olacak?” diye sordu Davy.

“Sence bu ayıya bağlı değil mi?”

“Bir şekilde onu sen kontrol ediyorsun,” dedi Davy. “Bunlar hep senin işin.”

“O kendi kendini kontrol ediyor,” dedi Alvin, ikinci suçlamayı reddetmemeye dikkat ederek. “Ve o seni kontrol ediyor. Çünkü sırtış işte bununla ilgiliydi—kimin efendi olduğuna karar vermek için. Evet, buranın efendisi bu ayı ve sanırım yarın ayların evcilleştirilmiş insanlara ne yaptığını hep beraber göreceğiz.”

Davy bir dua mırıldanmaya başladı.

Ayı, kocaman pençeli elini Davy’nin ağzına koydu.

“Dualar edildi,” dedi Alvin. “Güneş çekildi. Gölgeler gelir usul usul, uyur Davy mışıl mışıl.”

İşte bu Alvin Westville'e döndüğünde neler olduğudur: Alvin, Westville'e iki arkadaşıyla dönmüştü – Davy Crockett ve kocaman yaşlı bir boz ayı. Ah, ayı kasabaya geldiğinde ahalinin korkuya kapılıp silahlarını almak için koşturmalarını bir görseydiniz! Ama ayı onlara sadece sırttı ve onlar da ateş etmediler. Ayı Davy'i biraz dürttüğünde, Davy bir adım öne çıkıyor ve birkaç kelime ediyordu: "Arkadaşım Amerikan diline pek hakim değil, ama şu silahı kaldırmanızı ve ona doğrultmamanızı tercih edermiş. Aynı zamanda eğer ona verecek bir kase mısır lapanız veya bir tabak mısır ekmeğiniz varsa minnettar olurmuş."

Ayı, Westville yolu boyunca sürekli yedi, Davy Crockett'i dürtmek için hariç bir pençe bile kaldırmadan ziyafetlere konuyordu ve insanlar bu duruma itiraz bile etmiyordu, ne de olsa bir insanın bir ayıya sulu mısır lapası ve mısır ekmeği sunması her insanın görmek için can atacağı bir manzaraydı. Hepsi bu da değildi, Davy Crockett ayının kürkünden dikenli bitki tohumlarını temizlerken epey bir uğraşmıştı – özellikle de but bölgesinden – ve ayı ne zaman çok tiz bir tonda mırıldansa, Davy ona şarkı söylüyordu. Davy bir şarkıyı sadece bir kez duymuş ya da tamamını dinlememiş bile olsa neredeyse duyduğu her şarkıyı yarım yamalak söylüyordu, çünkü melodileri ve şarkı sözlerini hatırlatmak için sizi sürekli dürtten ve size şarkı söyletmek için sürekli sızlanan üç buçuk metrelik bir ayıdan daha iyi bir şey olamaz ve üstüne üstlük hiçbir şey hatırlayamadığı zaman, (gerçeği söylemek gerekirse) Davy bir şeyler uyduruyordu, ayı hiç de seçici olmadığından her şarkı ona yeterince güzel geliyordu.

Alvin'e gelince, ara sıra Davy'den kendisinin gerçekten bir hırsız ve saban çalan bir Prentice olup olmadığını söylemesini istiyordu, Davy ise her seferinde, "Hayır," diyordu, "bu doğru değil, sadece bir uydurmaca." Alvin'e çok kızmıştı ve bunu ondan intikam almak için yapmıştı. Davy ne zaman böyle doğru söylese, ayı onaylayarak gürlüyor ve Davy'nin sırtına kocaman ihtiyar pençesiyle bir tane patlatıyordu, Davy ise ayı böyle yaptığı zaman altını ıslatmamak için kendini gerçekten zor tutuyordu.

Bütün kasabayı geçtiklerinde, yalnızca kasabanın dışında bulunan evlerin bazıları bu geçit törenini, atların doğal olarak ayının varlığından biraz şikayetçi olduğu değirmene kadar sürdürmüşlerdi. Ayı, midesi değişik türlerdeki mısırla dolu bir halde kıvrılıp şekerleme yaparken, Alvin atların her biriyle konuştu ve onları sakinleştirdi. Davy uzağa gidemedi, çünkü ayı uykusunda bile hala Davy'nin yakınlarında olduğundan emin olmak için koku almayı sürdürüyordu.

Davy her şeye rağmen olanları iyi karşılamaya çalışıyordu. En azından gururluydu.

“Bir insan arkadaşı için bir şeyler yapar ve işte bu ayı benim arkadaşım,” dedi Davy. “Tahmin edebileceğiniz gibi tuzak kurma işini bıraktım, arkadaşımın kışa hazırlanabilmesi için uğraşıyorum. Demek istediğim, biraz mısır kazanmam lazım ve bazılarınızın benim yapabileceğim işleriniz olduğunu umuyorum. Söz veriyorum, ayı yalnızca izleyecek, çiftlik hayvanlarınıza hiçbir zararı olmayacak.”

Eh, tabii ki çiftçiler onu sonuna kadar dinlediler, çünkü insan bir boz bir ayıyla beraber gezen birini ister istemez en azından bir süre dinler. Ama dinleyenlerin hiçbirinin bir ayının ne domuz ağıllarına ne de tavuk kümeslerine yaklaşmasına izin vermelerine olanak yoktu, özellikle de yiyeceğini dürüst bir şekilde kazanma mizacı göstermeyen bir ayıysa bu. Çiftçiler, “bu ayı eğer dilenebiliyorsa çalabilir de” sonucuna vardılar. Haliyle, bunu kabul edemezlerdi.

Bu arada, ayı şekerleme yaparken ve Davy de çiftçilerle konuşurken, Alvin ve Arthur tekrar bir araya geldiler ve Arthur Stuart vardıgı sonucu anlattı. “Kantarın içindeki bazı mekanizmalar arabalar doluyken kantarın normalden hafif, boşken normalden ağır tartmasını sağlıyor, bu yüzden çiftçilerin malları eksik tartılıyor. Ama daha sonra hiçbir şeyi değiştirmeden alıcıların arabalarını boşken normalden hafif ve doluyken normalden ağır tartıyor, böylece Rack, aynı buğdayları satarken fazladan kilo kazanıyor.”

Alvin başıyla onayladı. “Bu fikrinin gerçekten doğru olduğunu emin oldun mu?”

“Beni izlemediği tek zaman hava karardığı zamandı ve karanlıkta aşağı sessizce insem de bir şey göremezdim. Zaten karanlıkta makinenin yakınına gizlice sokulmuşken yakalanmayı göze alacak kadar deli değilim.”

“Bir beynin olduğunu öğrendiğime sevindim,”

“Pardon ama bunu bana kendini sürekli hapse attırıp duran biri mi söylüyor?”

Alvin, Arthur’a kızmıştı, ama bir taraftan da kantarın mekanizmasını incelemek üzere maden damarlarını aramaya yarayan küçük, ilginç bir şeyi yeraltına gönderdi. Gerçekten de, arabaları tartarken kaldıracın biraz kayıp eksik tartmasına yol açan mandallı bir çark, dişlilere geçiyordu ve bir sonraki tartışta, mandallı çark dişlilerden çıkıyor ve kaldıraçlar yerine dönerek fazla ağırlık gösteriyordu. Rack’in Alvin’in makineye göz atmasını istememesine şaşmamalıydı.

Çözüm, Alvin’in de bulduğu gibi yeterince basitti. Alvin, Arthur Stuart’a kantarın yanında durmasını ama üzerine çıkmamasını söyledi. Boş araba kantardan çekilirken, Rack arabanın ağırlığını kaydetti, orada durup farkı hesapladı. Araba kantardan çekildiği an, Alvin, Arthur Stuart’a dönerek herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdı.

“Aptal çocuk! Ne yapıyorsun! Kantarın üzerinde durduğunu fark etmedin mi?”

“Üzerinde değildim!” diye bağırdı Arthur Stuart.

“Üzerinde olduğunu sanmıyorum,” dedi bir çiftçi. “Ben de o konuda endişelendim, çok yakın duruyordu, o yüzden baktım.”

“Ve ben de çocuğu kantarın üzerinde dururken gördüğümü söylüyorum,” dedi Alvin. “Bence bu çiftçi, çocuğun ağırlığı kadar buğdayın parasından olmamalı!”

“Çocuğun kantarın üzerinde durmadığından eminim,” dedi Rack kafasını hesaplardan kaldırarak.

“Peki, anlamanın gayet basit bir yolu var,” dedi Alvin. “Şu boş arabayı tekrar kantara çıkartalım.”

Rack şimdi telaşlanmıştı. “Bak sana ne diyeceğim,” dedi çiftçiye, “Senin için çocuğun ağırlığını da *hesabına yazacağım*.”

“Bu kantar çocuğun ağırlığını ölçecek kadar hassas mı?” diye sordu Alvin.

“Şey, bilmiyorum,” dedi Rack. “Sadece tahmin edelim.”

“Hayır!” diye bağırды Alvin. “Bu çiftçi hakkı olandan fazlasını istemiyor ve ona bundan daha azını vermek doğru olmaz. Arabayı geri çekin ve onu bir daha tartalım.”

Alvin, “Tabii kantarda bir yanlışlık yoksa . . . kantarda bir yanlışlık yok, değil mi?” derken Rack tekrar itiraz etmek üzereydi.

Değirmencinin suratı sapsarı kesildi. Tabii ki itiraf edemezdi.

“Kantarda bir yanlışlık yok,” dedi sert bir şekilde.

“O zaman şu arabayı tartalım ve benim çocuğun ağırlığı farketmiş mi görelim.”

Evet, aynen tahmin ettiğiniz gibi. Araba kantara tekrar çıkar çıkmaz, ilk gösterdiğinden neredeyse elli kilo daha hafif gösteriyordu. Bu olaya tanıklık eden diğerlerinin gözleri fal taşı gibi açılmış, felekleri şaşmıştı. “Çocuğun kantara basmadığına yemin edebilirdim,” dedi biri. Bir başkasıysa, “Şu çocuğun elli kilo geleceğini tahmin edebilir miydim bilmiyorum,” dedi.

“Ağır kemikleri var demek ki,” dedi Alvin.

“Hayır, efendim, ağır gelen şey benim beynim,” dedi Arthur Stuart, herkesi kahkahaya boğarak.

Ve Rack, neşeli görünmeye çalışarak araya girdi, “Hayır, ağır gelen soframda yediği yemek – sekiz kilosu benim yemeğim!”

Bu arada çiftçinin hesabı elli kilo arttırılarak ayarlanmıştı.

Ve kantar ağır tartmaya ayarlanmışken, kantara gelen bir sonraki araba doluydu. Rack boş yere erken havlu atmaya denedi – Alvin samimi bir şekilde tartmayı onun yerine yapmayı önerdi, çiftçiler görgü tanığı olacak, böylece o da

her şeyi tamı tamamına yazacaktı. “Bu adamların sana pazar tahıllarını satmak için bir gün daha beklemelerini istemiyorsun, değil mi?” dedi Alvin. “Haydi hepsini tartalım!”

Ve hepsini tarttılar, gün bitmeden tam otuz araba ve çiftçilerin hepsi birbirlerine bu yılın buğday bakımından ne kadar verimli geçtiğini söylüyorlardı, çuvallar her zamankinden daha ağırdı. Arthur Stuart, bir adamın arabasının önceki senelere göre bu sene çok daha hafif göründüğünü söyleyerek homurdandığını duydu, ama hemen, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir şekilde konuştu, “Önemli olan kantarın arabaları hafif veya ağır tartıyor olması değil – önemli olan dolu ağırlığı ile boş ağırlığı arasındaki fark ve kantar aynı olduğu sürece, sonuç doğru olacaktır.” Rack çok iyi açıklayamasa da, çiftçiler Arthur’un dedikleri üzerine bir süre düşündüler ve onlara doğru gibi geldi.

Arthur Stuart olanları kafasında hesapladı ve Alvin’in herşeyi düzeltmediğini farkettiler. Tam tersi, bu sene Rack krallara yaraşır bir şekilde dolandırılıyordu, çiftçilerin hesaplarına gerçekte getirdikleri buğdaydan çok daha fazlasını kaydediyordu. Böyle kayıplara bir gün bile tahammül edemezdi ve yarın da, hem Alvin hem Arthur, Rack’in kantarı her zamanki düzenine geri almaya niyetli olduğunu biliyorlardı – dolu arabalar için normalden hafif, boş arabalar için normalden ağır.

Buna ve Rack’in onlardan kurtulmak için gösterdiği hevese rağmen, Rack’e hiç itiraz etmeden ona neşeyle veda ettiler.

O gece Değirmenci Rack’in feneri, eviyle değirmen arasındaki bahçede bir aşağı bir yukarı sallanıp durdu. Rack değirmenin kapısını arkasından kapadı ve aşağı kantarın mekanizmasına inen kapağa doğru ilerlerdi. Ama hiç beklenmedik bir şekilde kapağın üzerinde duran bir şeyler vardı. Bir ayı ve ayıyla beraber uyumak için ona sokulup sarılmış olan Davy Crockett.

“Umarım senin için bir mahsuru yoktur,” dedi Davy, “ama ayı tam burada uyumayı kafasına koydu ve ben de itiraz etmeye pek niyetlenmedim.”

“Şöyle söyleyeyim: burada uyuyamaz. Mesele kapanmıştır,” dedi değirmenci.

“Bunu ona sen söyle,” dedi Davy. “Benim dediklerime hiç kulak asmadı.”

Değirmenci bağırıp çağırdı, ama ayı ona hiç aldırmadı. Sonra kendine uzun bir sopa buldu ve ayıyı dürttü, ama ayı sadece bir gözünü açıp sopaya vurarak Rack’ın elinden düştürdü ve düşen sopayı ağzına atarak bir kraker gibi ktır ktır yedi. Değirmenci Rack sonra bir silah getirmeyi teklif etti, ama o zaman da Davy bıçağına davrandı. “Beni de ayıyla birlikte öldürmek zorundasın,” dedi, “çünkü eğer ona zarar verirsen, seni bir yılbaşı hindisi gibi yolarım.”

“Seni buna mecbur edeceğime sevindim,” dedi Rack.

“Aklındaki hinliği yaparsan da benim nasıl öldüğümü açıklamak zorunda kalırsın. Tabii ayıyı bir atışa öldürmeyi başarırsan, ne ala. Bazen bu aylar ölmeden önce yarım düzine kurşun yiyebilirler ve hala birinin kellesini bir vuruşta uçurup daha sonra da öğleyin balık tutmaya gidebilirler. Bir sürü yağları var, bir sürü kasları var. Her neyse, iyi nişan alır mısın?”

Böylece, ertesi sabah da kantar Rack’ın amacının aksine çalıştı ve her gün böyle devam etti . . . ta ki hasat bitene kadar. Her gün mucizeyi görmek için gelip takılıp kalan seyircilerin eşliğinde ayı ve hizmetkarı mısır lapalarını ve ekmeceklerini yediler ve mısır likörlerini içip gölgeye serildiler. Sonuçta görgü tanıkları tüm gün o civarlardaydılar ve geceleri de çok uzağa gitmiyorlardı. Alıcılar, buğdayları alıp götürmek için göründüklerinde de aynı şey devam etti.

Bir insanı evcilleştiren ayı hakkındaki hikayeler izlemeye gelenler dışında başkalarının da ilgisini çekmişti. Değirmenci Rack’e buğdaylarını satmak için normalden daha fazla çiftçi gelmişti, böylece onlar da manzarayı görebiliyorlardı ve daha fazla alıcı buğday almak için yollarını değiştirip Rack’e geldi, böylece normalden yarım misli daha fazla iş oldu. Tüm hasat mevsiminin sonunda, Değirmenci Rack’in hesap defterinde büyük bir kayıp görünüyordu. Alıcılardan

çiftçilere borcu olan parayı kapatacak kadar para alamayacaktı. Değirmenci Rack batmıştı.

Rack, birkaç sürahi mısır likörü içti ve uzun yürüyüşlere çıktı, ama Ekim'in sonlarına doğru tüm umudunu kaybetti. Bir keresinde umutsuzluk onu kafasına bir tabanca doğrultup ateş etmeye kadar götürdü, ama bir sebepten dolayı barut ateş almamıştı ve Rack kendini asmaya çalıştığı anda ise çözülmeyen bir düğüm atamadı. Kendini öldürmeyi bile başaramadığından, sonunda bu işten de vazgeçti ve değirmeni, hesap defterini ve her şeyi bırakarak gecenin bir yarısı kaçıp gitti.

Evet, aslında değirmeni terk etmeyi düşünmemişti – lakin değirmeni yakmaya niyetlenmişti. Ama yaktığı ateşler sönüp durdu, böylece bir işi daha becerememişti işte. En sonunda, sırtındaki elbiselerle, birlikte iki kazı koltuk altlarına alarak gitti, ama kazlar o kadar çok ses çıkardılar ki kasabanın dışına çıkamadan onları serbest bırakmak zorunda kaldı.

* * *

Rack'in yalnızca tatile çıkmadığı kesinleşince, kasaba halkı ve çevredeki bazı ileri gelen çiftçiler, Değirmenci Rack'in evinde toplandılar ve hesap defterini incelediler. Gördükleri manzara, Değirmenci Rack'in dönmesinin pek muhtemel olmadığını açıkça gösteriyordu. Zararı çiftçiler arasında adil bir şekilde paylaştırdılar, ve kimsenin bir şey kaybetmediği ortaya çıktı. Evet, çiftçiler Değirmenci Rack'in hesap defterinin gösterdiğinden daha az para aldılar, ama gene de önceki yıllardan çok daha fazla para almışlardı, bu yüzden bu sene onlar için hala çok verimliydi. Değirmeni incelemeye giriştiklerinde ise mandallı çark mekanizmasını buldular ve her şeyi apaçık anladılar.

Her şey bir yana, Değirmenci Rack'ten kurtulmuş olmalarının iyi olduğuna karar verdiler, bir kaç kişi bu sahtekar değirmenci olayında işleri tersine çevirenin Alvin ve yarı-siyah çocuk olduğundan şüpheleniyordu. Hatta değirmenin

işletmesini onlara teklif etmek için nerede olduklarını bulmaya bile çalıştılar. Birisi Alvin'in Wobbish'teki Vigor Klisesi'nden geldiğini söylediğini duymuştu ve bir mektup nihayet soruları cevapladı – Alvin'in babasından bir cevaptı bu. “Oğlum böyle bir teklif yapabileceğinizi düşünmüştü ve bana size daha iyi bir tavsiye vermemi rica etmişti. Benden, bir insandan bir değirmenci olarak bu kadar çektikten sonra, belki bir ayıyla daha rahat edersiniz, diye söylememi istemişti, üstelik ayının hesapları tutabilecek bir insan uşağı bile varmış.”

Çiftçiler önce bu öneriye güldüler, fakat bir süre sonra bu hoşlarına gitti ve bunu Davy ve ayıya teklif ettiklerinde onlar da bunu kabul ettiler. Ayı, hasat zamanı insanlar için biraz gösteri yapmak hariç pençesini bile kıpırdatmadan istediği kadar buğday yedi ve kışları sıcak, kuru bir yerde uyudu. Çiftleştiği yıllarda değirmen başka aylarla biraz kalabalıklaştı, ama yavrular hiç sorun yaratmadı ve dişi ayılar, biraz daha şüpheli olsalar da, genellikle hoşgörülüydüler, özellikle de Davy hala hepsinin dengiydi ve ihtiyaç olduğu zaman sırtarak onları yola getirebiliyordu.

Davy'e gelince, hesapları doğru tuttu ve kantarı tamir etti. Böylece mandallı çark artık işlemiyordu ve kantar her zaman doğru ağırlığı gösteriyordu. Zaman geçtikçe, diğer insanlar tarafından o kadar çok sevildi ki, insanlar onu Westville'e belediye başkanlığı için aday göstermekten söz eder oldu. Ama Davy bunun ancak ayıyı seçerlerse mümkün olabileceğini, kendisinin de ayının danışmanı ve sözcüsü olmaktan şeref duyacağını söyledi. Ayının belediye başkanı olduğu bir kaç yılın sonunda çıtayı yükselttiler ve kasabanın adını Ayı Kasabası yaptılar ve kasaba büyüyüp gelişti. Yıllar sonra Kenituck, Amerika Birleşik Devletleri'ne katıldığı zaman, eyaletin o bölgesinden kimin Kongre'ye seçildiğini tahmin etmek zor olmasa gerek, bir ayının Kongre'nin yedi şartı için diğer üyelerle birlikte İncil'e elini koyması ve ayı uyumaya başladıktan sonra katibi Davy Crockett'ın oyunu onun yerine kullanması ve hepsi “Ya da en azından yaşlı bir boz ayıya böyle geliyor,” cümlesiyle biten konuşmalar yapması işte böyle oldu.

YEDİ KRALLIK

GEORGE R. R. MARTIN

KUZEY

DONNU'S
KÖYÜ

Baz Koyu

Ay. Achar

Tarhan'in Meydanı

HÖYKDEYANLARI

HANÇERE

Demir Adalar

Bazın Seyri

Arslan

Pazarcık

Trakya

Merkez Orman

SEİ

Çığır Kulu

Kare Kulu

Doğu Seyri

MEHİRLER KÖYÜ

Karlılar

Sarı Yaka

Yıldır Kulu

Arslan

Dut Seyri

ÇİĞDEM

Ç. K. K. K.

Parmaklar

Karlı Gölü

1800 M. 1800 M.

A GAME OF THRONES (1996)

A CLASH OF KINGS (1998)

A STORM OF SWORDS (2002)

Yazılan en son epik fantezi eserlerden biri de George R. R. Martin'in *A Song of Ice and Fire* adlı serisidir. Bu muhteşem destan, mevsimlerin çığırından çıktığı, yazın ve kışın yıllarca sürdüğü Yedi Krallık'ın dünyasında geçmektedir.

İlk kitabın başlangıcında okuyucu deli krallarından kurtulmak ve krallığın kontrolünü ele geçirmek için üç soylu ailenin bir komplo kurduğunu öğrenir. Lannisterler, Baratheonlar ve Starkların hepsi bir sıkıntılı ittifak yapmışlardır. Bu ittifak, zamanın kralı Robert Baratheon'un, Ned Stark'ı kuzeydeki Winatheon şehrinden gelerek krallığı yönetmesine yardımcı olmasını istediği anda son bulur. Kral Ned Stark'ı krallıktaki en güçlü ikinci adam yapacak olan Kralın Eli mevkisine getirir. Ned'in kendisinden önce o mevkide bulunan kişinin cinayetini çözme çabaları Ned'i kısa sürede kraliçe ve kardeşleri ile çatışmaya sokar. Büyük aileler arasındaki güç dengesi artık bozulmuştur. Taht oyunları giderek daha tehlikeli bir hal alırken, bu sırada kuzeyde Yedi Krallık'ı ve krallığın halkını koruyan buzul duvarının ötesinde şeytani güçler hareketlenmektedir.

Lannisterler, Robert'ı öldürüp tahtı ele geçirmeye çalıştıklarında buna bir tek Starklar ve Baratheonlar karşı koyar ve tüm ülke bir iç savaş tehdidi altına girer. Bu arada Targaryen Ailesi'nin başı Vierys, kız kardeşini Yedi Krallık'ı tekrar ele geçirmesini sağlayacak ordular karşılığında evlendirir.

Bunu takip eden kitaplar bu ıstıraplı dünyayı sarsacak olan çok yönlü berbat çatışmanın yavaş yavaş baş göstermesini ve çözülmesini anlatmaktadır.

Burada sunulan “Gezgin Şövalye” adlı hikaye *A Game of Thrones* isimli kitapta anlatılan olaylardan yüz yıl önce kadar yaşanmıştır.

Gezgin Şövalye

Bir Yedi Krallık Öyküsü

GEORGE R. R. MARTIN

(Çeviren: Özberk Uğurer)

Bahar yağmurları toprağı yumuşattığından, Dunk mezarı kazmakta zorluk çekmiyordu. Alçak bir tepenin batı yamacında bir yer seçmişti, çünkü ihtiyar her zaman güneşin batışını sevmişti. “Bir gün daha bitti,” diye iç geçirirdi ihtiyar, “ve yarının ne getireceğini kim bilebilir ki, ha Dunk?”

Evet, bir yarın onları iliklerine kadar ıslatan yağmurları getirmişti, bir sonraki yarın ıslak şiddetli rüzgarları ve sonraki de soğuğu. Dördüncü günde ihtiyar at sürmek için çok güçsüzdü. Şimdiyse ölmüştü. Yalnızca birkaç gün önce at sürerlerken şarkı söylüyordu. Martı Kasabası'na alımlı genç bir kızı görmeye gitmekle ilgili eski bir şarkı, fakat Martı Kasabası'nın yerine Dışbudak Geçidi diye söylüyordu şarkıyı. *Dışbudak Geçidi'ne doğru, alımlı genç kızı görmeye doğru, hey-ho, hey-ho.* Dunk kazarken kederle bunları düşünüyordu.

Yeterince derin kazdığında, ihtiyarın cesedini kollarıyla kaldırdı ve çukura götürdü. İhtiyar, ufak tefek ve ince bir adamdı; örme zırhı, miğferi ve kılıç kuşağı çıkartılmış haliyle bir çuval dolusu yapraktan daha ağır değildi sanki. Dunk ise yaşına göre oldukça uzun, ayaklarını sürüyerek yürüyen, on

altı ya da on yedi yaşında (kimse kesin olarak hangisi olduğundan emin değildi), iri kemikli, boyu iki metreye yakın bir çocuktuk ve kalıbını daha yeni yeni dolduruyordu. İhtiyar, sık sık Dunk'ın gücünü överdi. Öve öve bitiremezdi. Verebileceği tek şey buydu çünkü.

Dunk onu mezarın dibine yerleştirdi ve onu bir süre yakından izledi. Havada gene yağmur kokusu vardı ve Dunk yağmur tekrar yağmaya başlamadan önce mezarı kapatması gerektiğini biliyordu; fakat o yorgun yaşlı yüzün üzerine toprak atmak zordu. *Burada ona bir kaç dua okumak için bir rahip olmalıydı. Fakat yanında sadece ben varım.* İhtiyar, Dunk'a kılıçlar, kalkanlar ve mızraklar hakkında bildiği her şeyi öğretmişti, fakat kelimeleri öğretmekte hiçbir zaman çok iyi olmamıştı.

Dunk, "Kılıcınızı burada bırakırdım ama paslanıp toprağa karışacak," dedi sonunda özür dilercesine. "Tanrılar size yeni bir tane verecek galiba. Keşke ölmeseydiniz, beyim." Daha başka ne söylenmesi gerektiğinden emin olamayıp durdu. Hiçbir dua bilmiyordu, ihtiyarın hiçbir zaman duayla falan pek işi olmamıştı. "Siz gerçek bir şövalyeydiniz ve hak etmediğimde bana asla vurmamıştınız." Sonunda ise, "Ama Hanımgölü'ndeki bir sefer hariç. Dul kadının pastasını yiyen handa çalışan çocuktuk, ben değil," demeyi başardı. "Size söylemiştim. Artık fark etmez ama. Tanrılar sizi kolsinsin, beyim." Çamuru çukurun içine itekledi ve dibindeki şeye hiç bakmadan çukuru düzenli bir şekilde doldurmaya başladı. *Uzun bir yaşamı oldu, diye düşündü Dunk. Ellisini geçmişti, belki de altmışına yakındı, kaç kişi yaşar ki bu kadar?* En azından başka bir ilkbahar görecektir kadar yaşamıştı.

Dunk, atları beslerken güneş batıya doğru ilerliyordu. Üç tane at vardı; Dunk'ın sırtı çökmüş beygiri, ihtiyarın binek atı ve Yıldırım; ihtiyarın yalnızca turnuva ve çarpışmada bindiği savaş atı. Büyük kahverengi aygır artık bir zamanlar olduğu kadar hızlı ve güçlü değildi, ama hala o eski parlak gözlere ve vahşi ruha sahipti ve hala Dunk'ın sahip olduğu her şeyden daha değerliydi. *Eğer Yıldırım'la Kestane'yi ve eyerlerle başlıkları da satarsam, şey için yeterince gümüş . . .* Dunk kaşlarını çatı. Bildiği tek hayat bir gezgin şövalyenin haya-

tıydı, kaleden kaleye at sürmek, o lorda veya bu lorda hizmet etmek, onların savaşlarında çarpışmak ve savaş bitene kadar salonlarında yemek yemek sonra da yola devam etmek. Daha seyrek de olsa bazen turnuvalar da olurdu. Dunk, ihtiyar asla yapmamış olsa da zorlu kışlarda bazı gezgin şövalyelerin haydutluğa başvurduğunu da biliyordu.

Hayvanlarına bakmak ve zırhını temizlemek için bir yamağa ihtiyacı olan başka bir gezgin şövalye bulabilirim, diye düşündü, ya da bir şehre gidebilirim, Lannislimanı'na veya Kral İskeleyi'ne . . . ve orda Şehir Muhafızları'na katılabilirim. Ya da . . .

İhtiyarın eşyalarını bir meşenin altına yığdı. Bez para kesesinde üç gümüş geyik, on dokuz bakır kuruş ve yontulmuş bir lal taşı vardı; çoğu gezgin şövalye gibi ihtiyarın da maddi varlığının çoğu atları ve silahlarıydı. Dunk, bin kez paslarını ovalayarak temizlediği örme zırha sahipti artık. Geniş burunluklu ve sol şakağının üstünde bir çökük olan demirden bir yarım-miğfer. Çatlamış kahverengi deriden bir kılıç kuşağı ve deriyle ağaçtan yapılmış bir kını olan uzun bir kılıç, bir hançer, bir ustura, bir bileytaşı, dizçekler ve boyun zırhı, işlenmiş dişbudak ağacından yapılmış, demirden, sivri, korutucu bir ucu olan iki buçuk metrelik bir savaş mızrağı ve çentiklerle dolu metal kenarıyla Kuruşagaçlı Sör Arlan'ın armasını (kahverengi üzerine işlenmiş gümüşten ve kanatlı bir kadeh) taşıyan meşeden bir kalkan.

Dunk kalkana baktı, yerden kılıç kuşağını aldı ve kalkana tekrar baktı. Kuşak ihtiyarın sıska kalçalarına göre yapılmıştı. Örme zırhın Dunk'a uymayacağı gibi, kuşak da ona olmazdı. Kını bir parça urgana bağladı, belinin etrafından dögümlü, ve uzun kılıcını çekti.

Kılıcın kalede dövölmüş iyi çelikten yapılmış ağzı düzgün ve ağırdı, kabzası ağacın etrafına sarılmış yumuşak deriden, kabzanın topuz biçimindeki başı düzgün cilalanmış siyah taşandı. Sade bir kılıç olduğu gibi eline de iyi oturuyordu ve Dunk pek çok gece uyumadan önce onu bileytaşı ve yağlı bezle bilediği için kılıcın ne kadar keskin olduğunu iyi biliyordu. *Elime en az onun eline uyduğu kadar uyuyor, diye dü-*

şündü kendi kendine *ve Dişbudak Geçidi Çayırı'nda bir turnuva var.*

Şekerayak'ın yaşlı Kestane'den daha rahat bir sürüşü olmasına rağmen, ilerdeki han gözüne iliştiğinde, Dunk ağırlar içindeydi ve yorgun düşmüştü. Han, derenin yanında çamur ve keresteden yapılmış yüksek bir yapıydı. Pencerelelerinden taşan sarı, sıcak ışık o kadar davetkardı ki yanından geçip gidemedi. *Üç gümüşüm var*, dedi kendi kendine, *iyi bir yemek ve içebildiğim kadar bira için yeterli.*

Atından indiğinde, üzerinden sular damlayan çıplak bir çocuk çıktı dereden ve kendini abadan yapılmış kahverengi bir pelerinle kurulamaya başladı. "Ahıra bakan çocuk sen misin?" diye sordu Dunk. Oğlan sekiz ya da dokuz yaşından fazla göstermiyordu, soluk yüzlü, sıska bir şeydi, çıplak ayağı bileğine kadar çamurla kaplanmıştı. En garip olan tarafı saçıydı. Daha doğrusu hiç saçı yoktu. "Atımın kaşağılanmasını ve üçüne de yulaf verilmesini istiyorum. Onlarla ilgilenebilir misin?"

Çocuk ona pişkince baktı. "İlgilenebilirim, eğer istersem."

Dunk kaşlarını çattı. "Duymamış olayım. Haberin olsun, ben bir şövalyeyim."

"Şövalyeye falan hiç benzemiyorsun ki."

"Bütün şövalyeler birbirine benzer diye bir kaide mi var?"

"Hayır, fakat sana da hiç benzemiyorlar. Kılıç kuşağın bile ipten senin."

"Kınımı tuttuğu sürece işimi görür. Şimdi atlarımla ilgilen. Eğer iyi iş çıkarırsan bir bakır alırsın, eğer beceremezsen kulağına bir şamar yersin." Ahıra bakan çocuğun bunu nasıl algıladığını görmek için beklemeden arkasını döndü ve kapıyı omuzlayarak içeri girdi.

Bu saatlerde hanın kalabalık olmasını beklerdi, ama salon neredeyse bomboştu. Damasko mantolu genç bir asilzade bir masada sızmıştı, dökülmüş bir şarap havuzunun içinde ha-

fifçe horluyordu. Onun dışında kimsecikler yoktu. Tombul, kısa, benzi uçuk bir kadın mutfaktan çıkıp, "Beğendiğin herhangi bir yere otur, bira mı istiyorsun, yoksa yemek mi?" diye ne kadar Dunk kararsız bir şekilde etrafına baktı.

"İkisi de." Dunk pencerenin kenarında uyuyan adamdan iyice uzakta bir sandalyeye oturdu.

"Fırında baharatla kızartılmış güzel kuzu eti ve biraz da oğlumun vurduğu ördeklerden var. Hangisini yiyeceksin?"

Altı ay ya da daha fazla süredir bir handa yemek yemişti. "İkisinden de."

Kadın güldü. "Evet, bunun için yeterince irisin." Bir maşrapa birayı aldı ve masaya getirdi. "Bu gece için bir oda da isteyecek misin?"

"Hayır." Dunk yumuşak saman bir döşek ve kafasının üzerinde bir çatıdan başka bir şey istemezdi, fakat parasını hesaplı kullanmalıydı. Yerde yatmak da işini görürdü. "Biraz yemek, biraz bira ve sonra ver elini Dişbudak Geçidi. Buradan daha ne kadar uzakta?"

"Atla bir günlük mesafede. Yanmış değirmende yol ikiye ayrıldığı zaman kuzeye devam et. Oğlum atlarına mı bakıyor yoksa gene kaçtı mı?"

"Hayır, orada," dedi Dunk. "Galiba işler kesat."

"Kasabanın yarısı turnuvayı izlemeye gitti. Eğer izin verseydim benimkiler de giderdi. Ben ölünce bu han onların olacak, ama oğlan askerlerle kasıla kasıla yürümeyi tercih ediyor, kızsız ne zaman yakından bir şövalye geçse cilvelenmeye başlıyor. Yemin ediyorum neden olduğunu anlayamıyorum bir türlü, yani ne de olsa şövalyeler de diğer erkeklerin hamurundan, değil mi? Sadece bir mızrağın da niye onları bu kadar değiştirdiğini de anlamış değilim." Dunk'ı merakla süzdü; kılıcıyla kalkanı ona bir şeyler anlatıyordu, urgandan kemeriyle aba tüniğiye bambaşka bir şeyler anlatıyordu. "Turnuvaya katılmak için mi geldin?"

Dunk cevap vermeden önce bir yudum bira içti. Bira fin-dık kahverengisiydi ve tadı yoğun, sevdiği gibi. "Hı-hı," dedi, "şampiyon olmaya niyetliyim."

“Peki şimdi bir şampiyon musun?” diye karşılık verdi hancı yeterince nazik bir şekilde.

Odanın öbür ucundan genç asilzade kafasını şarap havuzundan kaldırdı. Darmadağın olmuş açık kumral saçlarını ve çenesini kaplayan bir iki günlük sarı sakalının altındaki yüzünde solgun ve sağlıksız bir bakış vardı. Ağzını ovuşturdu, Dunk’a bakarken gözlerini kırıştırdı ve şöyle dedi, “Seni rüyamda gördüm.” Parmağıyla işaret ederken eli titriyordu. “Benden uzak dur, beni duyuyor musun? Benden *iyice* uzak dursan iyi olur.”

Dunk emin olamadan adama baktı. “Anlayamadım lordum?”

Hancı yanaştı. “Onu boş verin, efendim. Tüm yaptığı içmek ve rüyaları hakkında konuşmak. Ben yemeği hallediyim.” Hancı kalktı ve gitti.

“Yemek mi?” Asilzade kelimeyi öyle bir vurguladı ki duyan da oldukça uygunsuz bir kelime olduğunu sanırdı. Adam düşmemek için bir elini masaya koyarak ayağa kalkmaya çalıştı. “Hasta olacağım,” dedi. Tunığının önü eski şarap lekeleriyle kaplanmıştı. “Bir fahişe istedim, ama burada bir tane bile yoktu. Hepsi Dışbudak Geçidi Çayırı’na gitmiş. Ne yapalım? Biraz şaraba ihtiyacım var.” Salondan sallanarak çıktı ve Dunk onun doğru dürüst çıkmayan sesiyle şarkı söylerken merdivenleri çıkışını dinledi.

Zavallı yaratık, diye düşündü. Fakat neden beni tanıdığını zannetti ki? Bunu birasını içerken bir süre düşündü.

Kuzu şimdiye kadar yediklerinin en iyilerindendi, ördekse daha da iyiydi, vişne ve limonla pişirilmişti ve hiç de diğer yedikleri kadar yağlı değildi. Hancı, yağlı lavaş getirdiği gibi bir de fırınından yeni çıkmış sıcak yulaf ekmeği getirmişti. *İşte şövalye olmak demek bu* dedi kendi kendine Dunk ve kemiğin üstündeki son parça eti de sıyrdı. *Ne zaman istersem iyi yemekle bira ve beni tokatlayacak kimse de yok.* Yemekle birlikte ikinci maşrapa birasını içti ve yemeği yutabilmek için üçüncüyü ve de ona içemeyeceğini söyleyecek kimse olmadığı için dördüncüsünü de içti. İş bittiği zaman kadına bir gülmüş ödedi ve üzerine bir avuç dolusu bakır geri aldı.

Dunk dışarı çıktığında hava tamamen kararmıştı. Midesi tıka basa dolu, kesesi biraz daha hafıftı ama ahıra yürürken kendini iyi hissediyordu. İlerden hafifçe bir kişneme duydu. “Rahat dur, oğlum,” dedi bir çocuk. Dunk kaşlarını çatarak adımlarını hızlandırdı.

Ahıra bakan çocuğu Yıldırım’ın tepesinde buldu ve çocuk ihtiyarın zırhını giymişti. Örmeye zırh boyundan uzundu ve çocuk miğferi kel kafasının arkasına atmıştı, atmasaydı zaten miğfer gözlerini kapatacaktı. Yaptığı şey kesinlikle hevesle yapılmıştı ve bir o kadar da gülünç gözüküyordu. Dunk ahır kapısında durdu ve güldü.

Çocuk kafasını kaldırdı, yüzü kıpkırmızı oldu ve kafasını yere indirdi. “Efendim, ben şey yapmak istememiştim –”

“Hırsız,” dedi Dunk ciddi gözükmeye çalışarak. “O zırhı çıkart ve Yıldırım senin o aptal kafanı tekmelemediği için memnun ol. O bir savaş atı, bir çocuğun midillisi değil.”

Çocuk miğferi çıkardı ve samanlara fırlattı. “Ben de onu en az senin kadar iyi sürebilirim,” dedi bir de küstahça.

“Çenenin kapa. Senin küstahlıklarını duymak istemiyorum. Örmeye zırhı da çıkar. Ne yaptığını zannediyordun ki sen?”

“Sana çenem kapalıyken nasıl anlatabilirim ki?” Çocuk örmeye zırhın içinden sıyrılarak zırhı yere bıraktı. “Ağzını cevap vermek için açabilirsin,” dedi Dunk. “Şimdi o zırhı yerden kaldır, kirini temizle ve bulduğun yere geri koy. Yarım-miğferi de. Sana söylediğim gibi atları besleyip Şekerayak’ı kaşağıladın mı?”

“Evet,” dedi çocuk ve zırhtaki samanları silkeledi. “Dişbudak Geçidi’ne gidiyorsunuz değil mi? Beni de alın efendim.”

Hancı onu bunun için uyarılmıştı. “Peki ya annen ne der buna?”

“Annem mi?” diye yüzünü kıvrıttı çocuk. “Benim annem öldü, hiçbir şey diyemez.”

Dunk şaşırmıştı. Hancı annesi değil miydi? Belki de yalnızca çırak olarak verilmişti kadına. Dunk'ın kafası biradan biraz bulanıklaşmıştı. "Sen yetim misin?" diye sordu şüphyle.

"Sen yetim misin?" diye karşılık verdi çocuk.

"Bir zamanlar öyleydim," diye itiraf etti Dunk. *Ta ki ihtiyar beni yanına alana dek.*

"Eğer beni yanına alırsan, senin yamağın olabilirim."

"Benim yamağa falan ihtiyacım yok."

"Her şövalyenin bir yamağa ihtiyacı vardır," dedi çocuk. "Üstelik sen diğerlerinden çok daha fazla yamağa ihtiyacın varmış gibi duruyorsun."

Dunk tehdit edercesine elini kaldırdı. "Ve sen de tam kulağına bir şamara ihtiyacın varmış gibi duruyorsun. Bana bir çuval yulaf doldur. Dişbudak Geçidi'ne doğru yola çıkıyorum . . . tek başıma."

Eğer çocuk korktuysa bile bunu iyi gizlemişti. Bir süre orada hüsrarla kollarını kavuşturmuş bir şekilde durdu, tam Dunk vazgeçmek üzereyken bacaksız arkasını döndü ve yulafalara uzandı.

Dunk rahatlamıştı. *Ne yazık ki yapamam . . . burada handa iyi bir hayatı var, hem de bir gezici şövalyeye yamaklık yaparken sahip olabileceğinden daha iyi bir hayat. Onu yanıma almak ona iyilik yapmak olmazdı.*

Gene de bacaksızın hayal kırıklığını hala hissedebiliyordu. Şekerayak'a bindi ve Yıldırım'ı arkasından çekmeye başladı. Dunk bir bakır kuruşun onu neşelendireceğine karar verdi. "İşte evlat, bu yardımın için." Dunk gülümseyerek çocuğa parayı fırlattı, fakat ahıra bakan çocuk yakalamak için hiçbir hareket yapmadı. Para iki çıplak ayağının arasına çamurun içine düştü ve çocuk orada kalmasına hiç tepki göstermedi.

Ben gider gitmez parayı alacak, diye düşündü kendi kendine Dunk. Binek atını çevirdi ve diğer iki atını arkasından çekerek handan uzaklaştı. Ağaçlar ay ışığında parlıyorlardı,

gökyüzü bulutsuz ve yıldızlarla bezenmişti. Gene de yoldan aşağı ilerlerken ahıra bakan çocuğun onu sessizce ve öfkeyle izlediğini hissedebiliyordu.

Dunk, geniş Dişbudak Geçidi Çayırı'nın kenarında atlarını dizginlediğinde, öğlen güneşi gölgeleri uzatmaya başlamıştı bile. Otuz büyük çadır yeşil alana kurulmuştu bile. Bazıları küçük, bazıları büyük; bazıları kare, bazıları yuvarlak; bazıları yelken kumaşından, bazıları ketenden, bazıları ipekten; fakat hepsi parlak renkliydi ve ortadaki direklerinde bayrakları dalgalanıyordu. Zengin kırmızıları ve güneş sarıları, sayısız tonda yeşilleri ve mavileri, koyu siyahları, grileri ve morları olan yabani bir çiçek tarlasından daha da parlaktı renkleri.

İhtiyar, bu şövalyelerin bazıları ile beraber at sürmüştü vakti zamanında. Dunk diğerlerini ise han salonlarında ve kamp ateşlerinin etrafında anlatılan hikayelerden biliyordu. Hiçbir zaman okuma ve yazmanın büyüsunü çözmemesine rağmen iş Dunk'a armacılığı öğretmeye geldiğinde İhtiyar ona aman vermezdi, at sürerlerken bile ona sıkça alıştırma yaptırırdı. Mesela bülbüller, mızrakta yetenekli olduğu kadar arpta da yetenekli olan Huruçlu Lord Caron'a aitti. Taç giymiş bir erkek geyik, Gülen Fırtına Sör Lyonel Baratheon içindi. Dunk, Tarly Avcısını, Dondarrion Ailesi'nin mor yıldırımını, Fossowaylerin kırmızı elmasını diğerlerinin arasından seçti. İşte orada Lannister'in kızıl üzerine işlenmiş altın aslanı kükrüyordu ve şurada ise Estermontların koyu yeşil deniz kaplumbağası yeşilliklerin üzerinde yüzüyordu. Kırmızı aygırın altındaki kahverengi çadır, ancak Sör Otho Bracken'a ait olabilirdi. Kendisine Lord Quentyn Karaorman'ı üç yıl önce bir turnuvada öldürdüğünden beri Bracken Vahşisi diyorlarmış. Dunk'ın duyduğuna göre Sör Otho köreltilmiş baltasıyla Lord Karaorman'ın siperliğine o kadar sert vurmuş ki siperliği miğferin içine ve Lord Karaorman'ın yüzüne gömmüş. Dunk çayırın batısında Sör Otho'dan olabildiğince uzakta, Karaorman bayraklarını da gördü. Marbrand, Mallister, Cargyll, Westerling, Swann, Mullendmore, Yüksekule, Florent, Frey, Penrose,

Stokeworth. Darry, Parren, Wylde; görünüşe göre batının ve güneyin bütün soylu aileleri Dışbudak Geçidi'ne güzel prensesi görmek ve onun onuruna müsabakalarda cesaret göstermek için bir kaç şövalye göndermişlerdi.

Her ne kadar çadırlar izlemek için olsa da, Dunk orada kendisi için yer olmadığını biliyordu. Bu akşam altına girebileceği tek sığınak, yıpranmış bir yün battaniye olacaktı. Lordlar ve büyük şövalyeler akşam yemeğinde horozlar ve yavru domuzlar yerken, Dunk'ın akşam yemeği sert, kayış gibi bir parça dana eti olacaktı. Eğer kampını bu rüküş alanda kurarsa hem üstü kapalı tepeden bakışlara hem de açıktan açığa dalga geçmelere katlanmak zorunda kalacağını da adı gibi biliyordu. Belki birkaçı ona kibar davranacaktı ama bu da aslında daha da beter bir durumdu.

Bir gezgin şövalye gururuna sıkı sıkıya tutunmalıydı. Gururu olmadan kiralık bir kılıçtan başka bir şey olamazdı. *O topluluğun içindeki yerimi kazanmalıyım. Eğer iyi savaşırsam, bir lord beni kendi eşrafına alabilir. O zaman soylu arkadaşlarla beraber at sürer, kalelerindeki salonlarında her akşam taze et yiyip, turnuvalarda kendi dev çadırımı kurabilirim. Ama önce başarılı olmalıyım.* İstemeyerek turnuva arazisine arkasını döndü ve atlarını ağaçlara doğru götürdü.

Çayırın ucunda, kasabadan ve kaleden bir kilometre kadar uzakta, ırmağın kıvrımının derin bir havuz oluşturduğu yerde kendine bir yer buldu. Kenarlar boyunca sık sazlar vardı ve bol yapraklı uzun bir karaağaç hepsinin üzerini kaplıyordu. Bahar çimenleri bütün şövalye bayrakları kadar yeşil ve ipek gibi yumuşacıktı. Güzel bir mekandı ve henüz kimse buraya sahip çıkmamıştı. *Burası benim çadırım olacak,* diye düşündü kendi kendine Dunk, *Çatısı yapraklarla kapatılmış, Tyrellerin ve Estermontların bayraklarından bile daha yeşil bir çadır.*

İlk önce atlarla ilgilenmek gerekti. Onlarla işini bitirdikten sonra, yolun kirini tozunu atabilmek için soyundu ve su birikintisine girdi. "Gerçek bir şövalye ahlaklı olduğu kadar temiz de olmalıdır," derdi hep ihtiyar, koksalar da kokmasalar da her ay dönümünde tepeden tırnağa yıkanması için

de ısrar ederdi. Şimdi Dunk da bir şövalye olduğu için aynı-sını yapmaya karar verdi.

Karaağacın altında çıplak oturup kurulanırken, sazların arasında tembelce dolanan bir ejderböceğini izliyor, bahar havasının ılıkliğinin tadını çıkartıyordu. *Neden insanlar ona ejderböceği demişler ki?* diye merak etti. *Hiç de ejderhaya benzemiyor.* Dunk bunu bir ejderha gördüğünden söylememiştir elbet. Fakat ihtiyar görmüştü, Dunk da bu hikayeyi en az bin kez dinlemiştir. Sör Arlan, büyükbabası onu Kral İskeleye götürdüğü zaman küçük bir çocukmuş ve ejderhayı, hayvan ölmeden önceki yıl görmüşler. Yeşil bir dişiymiş, küçük ve bodur, kanatları kurumuş gibiymiş. Hiçbir yumurtasından da yavru çıkmamış. “Bazıları Kral Aegon’un onu zehirlediğini söylüyor,” derdi ihtiyar. “Üçüncü Aegon’dur, Kral Daeron’un babası değil, kendisine Ejderkırın ya da Talihsiz Aegon denen Aegon’dur. Ejderhalardan korkuyordu, çünkü amcasına ait olan canavarın kendisi öz annesini yuttuğunu görmüştü. Son ejderha da öldüğünden beri yazlar daha kısa oluyor, kışlarsa daha uzun ve daha acımasız.”

Güneş ağaçların tepesinden battıktan sonra hava serinledi. Dunk kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti, yolun kirinin tozunun kabrasını temizlemek için pantolonunu ve tuniğini karaağacın gövdesine çarptı ve tekrar giydi. Yarın oyunların yöneticisini bulup adını müsabakalara yazdıracaktı, tabii eğer yeteneklerini sınamak istiyorsa önce bu akşam ilgilenmesi gereken başka işler vardı.

Bir şövalyeye benzemediğini bilmesi için sudaki yansımasını incelemesine gerek yoktu, bu yüzden armasını görünsün diye Sör Arlan’ın kalkanını sırtına astı. Atları bağlayarak karaağacın altındaki sık yeşil çimenleri yemeleri için bıraktı ve yürüyerek turnuva arazisine doğru yola çıktı.

Normal zamanlarda çayır, ırmağın öbür yakasındaki Dişbudak Geçidi halkı için ortak arazi görevi görürdü, fakat şimdi baştan başa değiştirilmişti. Bir gecede ikinci bir kasaba bitmişti yerden, taş yerine ipekten bir kasaba olan yeni me-

kan, yaşlı kardeşi olan kasabadan daha geniş ve daha güzeldi. Düzinelerce tüccar tezgahlarını kurmuş, çizmeler ve baharatlar, keçeler ve kalaylar, değerli taşlar ve mücevherler, şahinler, deriler, tüyler, meyveler ve her çeşit şeyi satıyorlardı. Hokkabazlar, sihirbazlar ve kuklacılar kalabalığın arasında dolaşıp sanatlarını konuşturuyorlardı . . . tabii fahişeler ve yankesiciler de. Dunk bir elini ihtiyatla parasının üzerinde tutuyordu.

Dumanlı bir ateşin üzerinde cızırdayan sosislerin kokusunu aldığı zaman ağzı sulanmaya başladı. Kesesinden bir bakır çıkararak bir tane sosis ve sosisi yutabilmek için de boynuz dolusu bira aldı. Yerken, boyalı tahta bir şövalyenin boyalı tahta bir ejderha ile savaşını izledi. Ejderhayı oynatan kuklacı da seyretmesi harika bir parçaydı; esmer teni ve bir Dornelunun kara saçları ile bir içim suydur hani. İncecik bir kızdı, göğüs denecek bir şeyi olmasa da parmaklarıyla ejderhanın çenesini aniden kapatışı, ejderhayı bir yılan gibi süründürüşü ve kızın yüzü, Dunk'ın hoşuna gitmişti. Eğer harcayacak bir bakırı olsa, kıza bir tane fırlatırdı ama şu anda her kuruşa ihtiyacı vardı.

Umduğu gibi tüccarların arasında zırh ustaları da vardı. İkiye ayırıp ördüğü mavi sakalı ile bir Tyroslu, şatafatlı miğferler, kuş ve hayvan şekillerinde yapılmış altın ve gümüşle süslenmiş inanılmaz güzellikte şeyler satıyordu. Başka bir yerdeyse ucuz çelik kılıçların işportacılığını yapan bir kılıç ustası buldu, bir başkasının işçiliği daha iyiydi ama Dunk'ın eksiği kılıç değildi.

İhtiyacı olan adam o sıranın en sonundaydı, önündeki tezgahta kaliteli örme zırhtan bir gömlek ve çelik kaplı bir çift eldiven sergiliyordu. Dunk ikisini de dikkatle inceledi. "İyi iş çıkarıyorsunuz," dedi.

"Daha iyisi yok," dedi bodur bir adam. Bir buçuk metreden daha uzun olmayan bu demirci ustasının göğsü ve kolları Dunk'inkiler kadar kalındı. Kara bir sakalı, kocaman elleri vardı ama görünüşünde alçakgönüllülükten hiçbir iz yoktu.

“Turnuva için zırha ihtiyacım var,” dedi Dunk ona. “Dizçekleri, boyun zırhı ve büyük miğferi ile birlikte kaliteli bir takım lazım bana.” İhtiyarın yarım miğferi ona uyardı ama yüzü için bir burunluğun sağladığı korumadan daha fazlasını istiyordu.

Zırh ustası onu tepeden turnağa süzdü. “Sen iri birisin ama senden daha irilerine de zırh yaptım ben.” Tezgahın arkasından çıktı. “Diz çök, omuzlarını ölçmem lazım. Ha, bir de şu kalın boynunu tabii.” Dunk diz çöktü. Zırh ustası omuzlarının arasına bir parça düğümlemiş deri koydu, homurdandı, deriyi boynuna kaydırды, tekrar homurdandı. “Kolunu kaldır. Hayır, sağ kolunu.” Üçüncü kez homurdandı. “Şimdi kalkabilirsin.” Adam, Dunk’ın bacağına iç kısmını, baldırının kalınlığını, ve belinin ölçüsünü alırken de homurdanmaya devam etti. Arabamda işine yarayabilecek bazı parçalar var,” dedi adam işi bitince. “Sana söyleyeyim, bir şey ne altınla ne de gümüşle daha güzel olmaz, yalnızca iyi çelikte olur, sağlam ve sade. Ben miğfer gibi miğferler yaparım, kanatlı domuzlar ya da garip bilinmeyen meyveler değil, ama benimki yüzüne bir mızrak geldiği zaman işini daha iyi görür.”

“Tüm istediğim bu, dedi Dunk. “Ne kadar?”

“Sekiz yüz geyikli para. Yalnızca kendimi iyiliksever hissettiğim için.”

“*Sekiz yüz mü?*” Bu beklediğinden fazlaydı. “Ben . . . ben senle daha küçük bir adam için yapılmış bir eski zırhı . . . bir yarım miğferi ve bir örme zırhı takas edebilirim . . .”

“Çelik Pate yalnızca kendi yaptığını satar,” dedi adam, “ama belki metalini kullanabilirim. Eğer çok paslı değilse. Onları alırım ve zırh sana altı yüze olur.”

Dunk, Pate’e zırhın parasını ona sonra ödeyeceğine güvenerek, zırhı karşılıksız vermesi için yalvarabilirdi, fakat bu talebine ne çeşit bir karşılık alacağını biliyordu. İhtiyarla, tüccarların gezgin şövalyelere olan güvensizliğinin artık adının çıktığını öğrenecek kadar yolculuk etmişti. “Sana şimdi iki gümüş veriyorum, zırhı ve paranın kalanını da yarın.”

Zırh ustası onu şöyle bir süzdü. “İki gümüş sana sadece bir gün sağlar. Ondan sonra malımı ilk gelene satarım bilmiş ol.”

Dunk paraları kesesinden çıkardı ve zırh ustasının nasırlı avucuna koydu. “Hepsini alacaksın. Burada şampiyon olmaya kararlıyım.”

“Öyle mi?” Pate paralardan tekini ısırdı, “Diğerleri ne iş yapıyor? Galiba hepsi sana tezahürat etmeye gelmiş, ha?”

Dunk adımlarını karaağacına yönelttiğinde ay çoktan doğmuştu. Arkasında, Dişbudak Geçidi Çayırı hala meşale ışıklarıyla parıl parıldı. Şarkıların ve kahkahaların sesleri rüzgarın etkisiyle çimlerin üzerinde yayılıyordu, ama Dunk pek neşeli değildi. Zırhın parasını bulabilmek için aklına tek bir yol geliyordu. Eğer elenirse . . . “Tek ihtiyacım olan yalnızca bir galibiyet,” diye söylendi sesli bir şekilde. “Bunu umut etmek fazla bir şey değil.”

Öyle bile olsa, ihtiyar bunu asla umut etmezdi. Sör Arlan, uzun yıllar önce Fırtına Sonu’ndaki bir turnuvada Ejdertaşı Prensi tarafından atından düşürüldüğü günden beri bir daha mızrakla bir hamle bile yapmamıştı. “Herkes Yedi Krallık’taki en iyi şövalyenin üzerinde yedi mızrak kırmakla böbürlenemez,” derdi, “asla daha iyisini umut edemezdim, niye bir daha deneyeyim ki?”

Dunk, bunun Ejdertaşı Prensi’nden daha çok Sör Arlan’ın yaşı ile ilgili olduğunu düşünüyordu, ama bunu söylemeye asla cesaret edememişti. İhtiyar gururluydu, sonuna kadar. *Ben çabuk ve güçlüyüm, ihtiyar bile öyle derdi, onun için doğru olanın benim için de doğru olması gerekmez,* dedi inatla kendi kendine.

Kafasında şansını mukayese ederek otların arasından yürürken, çalıların arasından bir ateşin parıldamasını gördü. *Bu da nesi?* Dunk düşünmek için bile durmadı. Bir anda kılıcı eline aldı ve çimenlerin arasında hızla ilerlemeye başladı.

Tam bağıırıp çağırmaya başlayacaktı ki, kamp ateşinin yanındaki çocuğun görüntüsü karşısında birden kalakaldı. “Sen!” Kılıcını indirdi. “Ne işin var burada?”

“Balık pişiriyorum,” dedi kel çocuk. “Biraz ister misin?”

“Demek istediğim buraya *nasıl* geldin? Bir at falan mı çaldın?”

“Dişbudak Geçidi Lordu’nun sofrası için kuzu eti getiren bir arabanın arkasında geldim.”

“O zaman en iyisi sen o arabanın geri dönüp dönmediğine bir bak veya başka araba bul. Seni burada istemiyorum.”

“Beni gönderemezsin,” dedi çocuk küstahça. “O han artık burama kadar geldi.”

“Küstahlıklarını daha fazla duymak istemiyorum,” diye uyardı Dunk. “Şu anda seni atımın üzerine atıp evine götürmeliydim.”

“Kral İskelesi’ne kadar bütün yolu atla gitmen gerekirdi,” dedi çocuk. “O zaman da turnuvayı kaçırdın.”

Kral İskelesi. Bir süre Dunk çocuğun onu işletip işletmediğini düşündü, fakat çocuğun, Dunk’ın Kral İskelesi’nde doğduğunu bilmesine imkan yoktu. *Pire Yuvası’ndan başka bir zavallı daha, oradan kurtulmak istiyor diye onu kim suçlayabilir ki?*

Dunk orada elinde bir kılıçla sekiz yaşında bir yetim çocuğun karşısında durduğu için kendini aptal gibi hissetti. Kılıcını kınına soktu, bu saçmalığı artık hiç çekemeyeceğini anlasın diye çocuğa ters ters baktı. *En azından onu bir temiz dövmeliydim,* diye düşündü ama çocuk o kadar acınacak halde gözüküyordu ki bir türlü ona vuramazdı. Kampın etrafına şöyle bir baktı. Ateş, düzgün dizilmiş taşların ortasında güzelce yanıyordu. Atlar fırçalanmıştı, elbiseler ise karaağaçta asılıydı ve alevlerin üstünde kuruyorlardı. “Onlar orada ne arıyor?”

“Onları yıkadım,” dedi çocuk, “ve atları tımar edip ateşi yaktım, bir de bu balıkları yakaladım. Çadırını da kurardım ama bulamadım.”

“İşte benim çadırım.” Dunk eliyle kafasının üstünü, uzun karaağacın tepelerinde duran dallarını gösterdi.

“O bir ağaç,” dedi çocuk, pek etkilendiği söylenemezdi.

“Gerçek bir şövalyenin tüm ihtiyacı olan çadır budur. İs kokan bir çadırın altında uyumaktansa yıldızların altında uyumayı tercih ederim ”

“Ya yağmur yağarsa?”

“Ağaç beni korur.”

“Ağaçlar suyu damlatır.”

Dunk gülümsedi. “Evet doğru. Tamam, eğer doğruyu söylemek gerekirse, çadır için param yok ve o balığı çevirsen iyi olacak yoksa altı yanıp üzeri de çığ kalacak. Senden aşçı yamağı bile olmaz.”

“Eğer isteseydim olabilirdim,” dedi çocuk ama balığı gene de çevirdi.

“Saçına ne oldu?” diye sordu ona Dunk.

“Hekimler beni tıraş ettiler.” Birden utanarak koyu kah-verengi pelerinin başlığını çekiştirerek kafasını örttü.

Dunk bazen bitleri veya kökkurtlarını ya da belli hastalıkları tedavi etmek için bunu yaptıklarını duymuştu. “Hasta mısın?”

“Hayır,” dedi çocuk. “Adın ne?”

“Dunk.”

Zavallı çocuk hayatındaki en komik şeyi duymuş gibi kahkahalar attı. “*Dunk ha?*” dedi. “Sör Dunk? Bu bir şövalye adı gibi değil ki. Duncan’ın kısaltması falan mı?”

Öyle miydi? Hatırlayabildiği kadarıyla ihtiyar ona sadece *Dunk* derdi ve daha önceki hayatını pek hatırlamıyordu. “Duncan, evet,” dedi, “Sör Duncan . . .” Dunk’ın başka adı yoktu, soylu bir ailesi de. Sör Arlan onu Pire Yuvası’nın ara sokaklarında sefil bir halde yaşarken bulmuştu. Annesi ve babasını asla tanımamıştı. Ne diyebilirdi ki? “Pire Yuvası’ndan Sör Duncan” kulağa pek şövalye gibi gelmiyordu.

Kuruşagaç'ı ismine katabilirdi, ama ona nerede olduğunu sorunca ne diyecekti? Dunk hiç Kuruşagaç'ta bulunmamıştı ki, ihtiyar da orası hakkında pek konuşmazdı zaten. Bir an için kaşlarını çatı ve birden "Uzun Sör Duncan," deyiverdi. Gerçekten *uzundu* hani, kimse bunun aksini söyleyemezdi, kulağa da heybetli geliyordu.

Fakat sinsi şeytan pek de öyle düşünüyor gibi gözüküyordu. "Hiç Uzun Sör Duncan'la ilgili bir şey duymadım."

"Yedi Krallık'taki her şövalyeyi biliyorsun demek ki?"

Çocuk cüretkar bir şekilde baktı. "İyi olanlarını."

"Ben de hepsi kadar iyiyim. Turnuvadan sonra bunu hepsi öğrenecek. *Senin* bir adın var mı peki, hırsız mı?"

Çocuk tereddüt ederek, "Yumurta," dedi.

Dunk gülmedi. *Kafası hakikaten yumurtaya benziyor. Ufak çocuklar bu konuda büyükler kadar acımasız olabiliyor.* "Yumurta," dedi "Seni bir temiz pataklayıp eve göndermeliydim, ama işin doğrusu, hem çadırım hem de bir yamağım yok. Eğer sana söylenenleri yapacağına söz verersen bu turnuvada bana hizmet etmene izin veririm. Ondan sonra, şey, bir şeyler düşünürüz. Eğer sana bakmak için harcadığıma değdiğine karar veririm, sırtın pek karnın tok olacak. Elbisele rin abadan olabilir ve yiyeceğin de tuzlanmış et ve balık, bazen de etrafta ormancılar yokken geyik eti olabilir ama aç kalmayacaksın ve sana söz veriyorum hak etmediğin hiçbir zaman seni dövmeyeceğim.

Yumurta gülümsedi. "Evet, lordum."

"Sör," diye düzeltti Dunk. "Ben yalnızca bir gezgin şövalyeyim." Bir an ihtiyarın şu anda onu izleyip izlemediğini düşündü. *Ona savaş sanatlarını öğreteceğim, bana öğrettiğiniz gibi efendim. Geleceği parlak bir oğlana benziyor, belki bir gün bir şövalye olabilir.*

Balığı yediklerinde içi hala tam pişmemişti ve çocuk kılçıklarını da tam temizleyememişti ama gene de sert tuzlu dana etinden çok daha iyiydi.

Yumurta biraz sonra sönmeye yüz tutmuş ateşin yanında uyuya kaldı. Dunk kocaman ellerini kafasının arkasında kavuşturup gökyüzüne bakarak sırtüstü uzandı. Neredeyse bir kilometre kadar uzaktaki turnuva arazisinden gelen belli belirsiz müziği duyabiliyordu. Yıldızlar her yerdeydi, binlerce yıldız vardı. İzlerken bir tanesi kaydı, karanlıkta parlak yeşil bir çizgi ışıldadı ve yok oldu.

Kayan bir yıldız görene uğur getirir, diye düşündü Dunk. Diğerleri şimdiye çoktan çadırlarına dönmüşlerdir ve gökyüzü yerine ipeğe bakıyorlardır. Öyleyse sadece bana uğur getirecek.

Dunk sabah öten bir horozun sesiyle uyandı. Yumurta hala oradaydı, üzerinde ihtiyarın en iyi ikinci peleriniyle kıvrılmış uyuyordu. *Evet, çocuk akşam kaçıp gitmedi, iyi, bu bir başlangıç demek.* Onu ayağıyla dürterek uyandırdı. “Kalk, yapılacak işler var.” Çocuk yeterince hızlı kalktı, gözlerini ovuşturuyordu. “Şekerayak’ı eyerlememe yardım et,” dedi Dunk ona.

“Kahvaltıya ne oldu?”

“Tuzlu sığır eti var. Ama işimiz bittikten sonra.”

“Önce olacaksa atı bile yiyebilirim,” dedi Yumurta, “efendim.”

“Eğer sana söyleneni yapmazsan benden bir yumruk yiyeceksin. Fırçaları al. Eyer torbasındalar. Evet, işte o.”

İkisi birlikte binek atının kızıl kahve tüylerini fırçaladılar ve Sör Arlan’ın en iyi eyerini atın sırtına yerleştirip sıkıca tutturdular. Dunk, aslında Yumurta’nın kafasını bir işe verdiğinde iyi bir işçi olduğunu fark etti.

“Sanırım günün büyük bir kısmında burada olmayacağım,” dedi ata binerken çocuğa. “Burada kal ve kampı düzene koy. Başka hırsızların da gelip buralarda dolanmadığından emin ol.”

“Onları uzaklaştırmak için bir kılıç alabilir miyim?” diye sordu Yumurta. Dunk oğlanın koyu mavi, neredeyse mor

gözleri olduğunu fark etti. Kel kafası her nasılsa gözlerini kocaman gösteriyordu.

“Hayır,” dedi Dunk. “Bir bıçak yeterli ve ben döndüğümde burada olsan iyi olur, beni anlıyor musun? Beni soyup kaçarsan seni avlarım. Yemin ederim ki bunu yaparım. Köpeklerle.”

“Senin hiç köpeğin yok,” diye hatırlattı Yumurta.

“Bir kaç tane bulurum,” dedi Dunk. “Sadece senin için.” Şekerayak’ı çayıra çevirdi ve bunun çocuğun dürüst kalmasını sağlamak için yeterli bir tehdit olmasını umarak atını hızla koşturdu. Üzerindeki elbiseler, çuvaldaki zırh ve altındaki at hariç Dunk’ın hayatta sahip olduğu her şey şu anda o kamptaydı. *O çocuğa bu kadar güvendiğim için ben büyük bir aptalım, ama bu ihtiyarın bana yaptığından daha fazla bir şey değil,* diye düşündü. *Annemiz borcumu ödeyebileyim diye onu bana göndermiş olmalı.*

Nehri geçerken, kıyidan yüksekçe bir tribünü kuran ve müsabaka çitlerini çakan marangozların çekiş seslerini duydu. Birkaç yeni çadır daha kuruluyordu, daha erken gelen şövalyeler ise ya geçen akşamki cümbüşten sonra uyuyor ya da kahvaltılarını ediyorlardı. Dunk, odun ateşinin ve tütsülenmiş domuz etinin kokusunu alabiliyordu.

Çayırın kuzeyinde, güçlü Mander’e bağlı bir nehir olan Cockleswent Nehri akıyordu. Sığ geçidin ötesinde kasaba ve kale vardı. İhtiyarla olan yolculuklarında Dunk pek çok pazar kasabası görmüştü. Bu çoğundan daha güzeldi: beyaza boyalı sazdan çatıları ile evlerin davetkar bir görünüşleri vardı. Küçükken böyle bir yerde yaşamının nasıl bir şey olabileceğini hayal ederdi: her akşam bir çatının altında uyumak, her sabah seni saran aynı duvarların arasında uyanmak. *Belki yakında öğreneceğim. Evet . . . ve Yumurta da.* Bu olabiliirdi. İşler gün geçtikçe garipleşiyordu.

Dişbudak Geçidi Kalesi her bir köşesindeki yuvarlak kulesi on metre boyunda ve aralarında kalın burç duvarları olan üçgen şeklinde inşa edilmiş taş bir yapıydı. Mazgallarından, lordunun beyaz güneşli armasını gösteren turuncu sancaklar sallanıyordu. Kapıların dışında ise turuncu-beyaz

özel üniformalar giymiş, baltalı mızraklarıyla bekleyen silahlı adamlar gelen gideni izliyorlardı. Birilerini dışarıda tutmaktan çok gezip dolaşmaya daha çok niyetli gibiydiler. Kumandanları olduğunu tahmin ettiği sakallı, kısa boylu bir adamın önünde atlarını dizginleyerek oyunların yöneticisini sordu.

“Aradığın kişi Plummer, o burada vekilharçtır. Sana göstereyim.”

Bahçede, ahıra bakan çocuk Şekerayak'ı aldı. Dunk, Sör Arlan'ın yıpranmış kalkanını bir omzunun üstüne atarak muhafızların kumandanını ahırların arkasındaki dış duvara açıyla inşa edilmiş ufak kuleye kadar takip etti. Dik basamaklardan ilerlediler. “Efendinizin adını listelere eklemeye mi geldiniz?” diye sordu kumandan basamakları çıkarken.

“Listeye kendi adımı ekleyeceğim.”

“Öyle mi?” Adam sırtıyor muydu yoksa? Dunk pek emin değildi. “İşte şu kapı. Seni bırakıp nöbet yerime döneceğim.”

Dunk kapıyı açtığı zaman, vekilharç bir iki ayaklı bir masanın önünde oturup tüy kalemle bir parça parşömene bir şeyler çiziyordu. Seyrek gri saçları ve ince küçük bir yüzü vardı. “Evet?” dedi kafasını kaldırarak. “Ne istiyorsun?”

Dunk kapıyı kapattı. “Siz vekilharç Plummer mısınız? Turnuva için geldim. İsim yazdırmak için.”

Plummer dudaklarını büzüştürdü. “Lordumun turnuvası şövalyeler için düzenlenen bir yarışmadır. Sen bir şövalye misin?”

Dunk başıyla onayladı, acaba kulakları kızarmış mıydı?

“Belki bir ismin de vardır?”

“Dunk.” Neden böyle söylemişti ki? “Sör Duncan. Uzun Sör Duncan.”

“Peki neredensiniz Uzun Sör Duncan?”

“Her yerden. Beş altı yıl boyunca Kuruşagaç'tan Sör Arlan'ın yamaklığını yaptım. Bu onun kalkanı.” Kalkanı vekilharca gösterdi. O da turnuvaya geliyordu fakat soğuk algın-

lığından öldü, ben de onun adına geldim. Ölmeden önce beni kendi kılıcıyla şövalye ilan etti.” Dunk uzun kılıcını çekti ve aralarındaki yıpranmış masaya koydu.

Oyunların yöneticisi kılıca şöyle bir baktı. “Bir kılıç olduğu kesin, evet. Fakat Kuruşagaç’tan Sör Arlan’ı hiç duymadım. Onun yamağıydım mı demiştin?”

“Benim kendisi gibi bir şövalye olmamı istediğini söyledin hep. Ölmek üzereyken kılıcını istedi ve bana diz çöktürdü. Bir kez sağ omzuma bir kez sol omzuma dokundu ve bir şeyler dedi, ayağa kalktığımda ise artık bir şövalye olduğumu söyledi.”

“Hmm.” Plummer burnunu kaşdı. “Her şövalye başkasını şövalye ilan edebilir, bu doğru, her ne kadar bir gece nöbet tutup bir rahip tarafından kutsandıktan sonra yemin etmek geleneklere daha uygun olsa da. Törende şahitler var mıydı?”

“Sadece ağaçtaki bir ardıç kuşu. İhtiyar kelimeleri söylerken duydum. Beni iyi bir şövalye ve dürüst biri olmam için görevlendirdi, yedi tanrıya itaat etmem, zayıf ve masumları korumam için, lorduma sadakatle hizmet edip ülkeyi tüm gücümle korumam için, ben de yapacağıma yemin ettim.”

“Şüphesiz.” Dunk, Plummer’ın ona *sör* demeye tenezzül etmediğini fark etmeden edemedi. “Dışbudak Geçidi Lordu’na danışmalıyım. Sen ya da en son efendin burada toplanan saygıdeğer şövalyelerden birine aşına mısınız?” dedi Plummer.

Dunk bir an düşündü. “Dışarıda Dandarrion Ailesi’ne ait sancağı olan dev bir çadır var mı? Mor yıldırımli siyah bir bayrak?”

“O dediğin Sör Manfred, Dandarion Ailesi’nden.”

“Sör Arlan onlara üç yıl önce Dorne’da hizmet etmişti. Sör Manfred beni hatırlayabilir.”

“Sana onunla konuşmanı tavsiye ederim. Eğer seni doğrularsa, onu yarın gene bu vakitte buraya getir.”

“Nasıl isterseniz, lordum.” Kapıya doğru yöneldi.

“Sör Duncan . . .” dedi katip arkasından.

Dunk arkasını döndü.

“Farkındasınız değil mi?” dedi vekilharç. “Turnuvada yenilenlerin silahlarını, zırhını ve atını kaybetmenin bedeli olarak rakibine verdiğini ve geri almak için fidye vermek mecburiyeti vardır.”

“Biliyorum.”

“Ve bu fidyeyi ödeyecek paranız var mı?”

İşte şimdi kulakları kızarmıştı. “Paraya ihtiyacım olmayacak,” dedi doğru olması için dua ederek. *Tüm ihtiyacım olan bir galibiyet. Eğer ilk maçımı kazanırsam, kaybedenin zırhıyla atı veya parası benim olacak ve böylece mağlubiyete dayanabileceğim.*

Şimdi ne yapması gerektiğini bilemeden yavaşça basamakları indi. Bahçede ahıra bakan çocuklardan birini yakaladı. “Dişbudak Geçidi Lordu’nun baş seyisiyle konuşmam gerek.”

“Sizin için onu bulurum.”

Ahırlar loş ve serindi. Azgın bir aygır yanından geçerken Dunk’ı ısırmağa çalıştı ama Şekerayak, Dunk elini ona uzatdığı zaman sadece hafifçe kişneyerek burnunu Dunk’ın eline dokundurdu. “Güzel kızım benim,” diye mırıldandı Dunk. İhtiyar, bir şövalyenin atını asla sevmemesi gerektiğini söyledi, çünkü şövalyeler çok at değiştirirlerdi ama o da asla kendi sözünü tutmamıştı. Dunk, ihtiyarın sıkça son parasını yaşlı Kestane için bir elma ya da Şekerayak’la Yıldırım için biraz yulaf almak için harcadığını görmüştü. Şekerayak, Sör Arlan’ın binek atı olmuş ve onu hiç yorulmadan Yedi Kralık’tan bir aşağı bir yukarı binlerce kilometre boyunca taşımıştı. Dunk eski bir dostu ihanet ediyormuş gibi hissediyordu, ama başka ne seçeneği vardı ki? Kestane para etmek için oldukça yaşlıydı, Yıldırım ise onu müsabakalarda taşıyacaktı.

Baş seyis gelmeye tenezzül edene kadar bir süre geçti. Beklerken Dunk surlardan gelen borazan sesleri ve avludan gelen bir ses işitti. Neler olduğunu görebilmek için merakla Şekerayak’ı ahırın kapısına kadar götürdü. Bir sürü şövalye

ve atlı okçular kapıdan içeri akıyordu, en az yüz kişi vardı ve Dunk'ın hayatı boyunca gördüğü en muhteşem atları sürüyorlardı. *Büyük lordlardan biri gelmiş olmalı*. Yanından koşarak geçen çocuklardan birini kolunu yakaladı. "Kim bunlar?"

Çocuk ona tuhaf bir şekilde baktı. "Sancakları görmüyor musun?" Kolunu kurtardı ve aceleyle uzaklaştı.

Sancaklar. . . Dunk kafasını çevirdiğinde, rüzgar, uzun direğin tepesindeki flamayı havalandırdı ve Targaryen Ailesi'nin üç başlı vahşi ejderhası sanki kanatlarını açmış, kızıl bir ateş soluyor gibi görünüyordu. Sancaktar, altınla süslenmiş beyaz pullu bir zırh içinde uzun bir şövalyeydi, bembeyaz bir pelerin omuzlarından sarkıyordu. Diğer iki atlı da tepeden tırnağa beyaz zırhlarla kuşanmıştı. *Kraliyet bayrağı ile Kral Muhafızı şövalyeleri*. Dişbudak Geçidi Lordu ve oğullarının ve de güzel prensesin (prensесin sarı saçları ve yuvarlak pembe bir yüzü vardı) iç kalenin kapısından alelacele çıkmalarına şaşmamalıydı. *Bana pek de güzel gelmedi*, diye düşündü Dunk. Kuklacı kız daha güzeldi.

"Evlad, şu sütçü beygirini bırak da benim atımla ilgilen."

Bir atlı, ahırın önünde atından indi. *Benimle konuşuyor*, diye fark etti Dunk. "Ben ahıra bakan çocuklardan değilim lordum."

"Pek zeki de değilsin galiba?" Konuşan adam kızıl satenle çevrelenmiş siyah bir pelerin giyyordu, altındaysa tamamen kırmızılar, sarılar ve altın renklerinin tonlarıyla alev alev parlayan bir elbise vardı. Adam ince ve bir bıçak gibi dimdik olmasına rağmen ortalama bir boyu vardı hemen hemen Dunk'ın yaşındaydı. Altın ve gümüş renkli saçlarının bukleleri bakımlıydı ve emretmeyi seven yüzünü çerçeveliyordu; kalkık kaşlar, sivri elmacık kemikleri, hokka gibi bir burun, kusursuz beyaz bir cilt. Gözleri menekşe rengindeydi. "Eğer bir atı idare edemiyorsan, bana biraz şarap ve güzel bir kadın getir."

"Ben . . . özür dilerim lordum ama bir hizmetkar de değilim. Ben bir şövalye olma onuruna sahibim."

“Şövalyelik zor günler yaşıyor,” dedi genç prens, sonra ahıra bakan çocuklardan biri koşarak geldi ve prens kızıl çalan muhteşem kahverengi atının dizginlerini vermek arkasına döndü. Dunk hemen unutulmuştu. Rahatlamış bir şekilde baş seyisi beklemek üzere ahırın içine doğru sıvıştı. Zaten, güzel çadırlarındaki lordların yanında kendini tedirgin hissediyordu, hiç prenslerle konuşmak falan da istemiyordu.

Hiç şüphesi yoktu ki o genç, yakışıklı delikanlı bir prens-ti. Targaryenler denizlerde kaybolmuş Valyria’nın kanındandılar ve altın-gümüş renkli saçlarıyla menekşe rengi gözleri, onları diğer insanlardan ayırıyordu. Dunk, Prens Baelor’un daha yaşlı olduğunu biliyordu, bu delikanlı pekala onun çocuklarından biri olabilirdi; Valarr’a genellikle babasından ayırmak için “Genç Prens” denirdi, Matarys ise yaşlı Lord Swann’ın soytarısı tarafından “Daha Genç Prens” olarak adlandırılmıştı. Valarr ve Matarys’in kuzenleri olan başka prens çocukları da vardı. İyi Kral Daeron’un dört yetişkin oğlu vardı, üçünün de kendi çocukları vardı. Ejderkralların soyu babasının zamanında neredeyse tükenecekti ama ikinci Daeron ve oğullarının bu soyu sonsuza kadar güvence altına aldığı söylenir.

“Sen oradaki. Beni sormuşsun.” Dışbudak Geçidi Lordu’nun baş seyisinin kırmızı bir yüzü vardı, turuncu üniforması yüzünü daha da kırmızı gösteriyordu ve kaba bir konuşma tarzı vardı. “Ne var? Hiç zamanım yok ve –”

“Bu binek atını satmak istiyorum,” dedi Dunk, adam onu sepetlemeden önce hemen araya girerek, “İyi bir attır, çok—”

“Hiç zamanım yok dedim ya sana.” Adam Şekerayak’a şöyle bir baktı. “Dışbudak Geçidi Lordu’nun böyle bir şeye ihtiyacı yok. Onu kasabaya götür, belki Henly ona birkaç gümüş verir.” Hızla arkasını döndü.

“Teşekkürler lordum,” diyebildi Dunk adam gitmeden önce. “Lordum, kral geldi mi?”

Baş seyis ona güldü. “Hayır, tanrılara şükürler olsun ki. Bu prenslerin istila meselesi yeter de artar zaten. Bütün bu

hayvanlara nasıl yer ve hayvan yemi bulabilirim ki ben?" Ahıra bakan çocuklara bağıarak yürüyüp uzaklaştı.

Dunk ahırını terk ettiğinde Dişbudak Geçidi Lordu asil konuklarını salona kadar eşlik etmişti, ama iki Kral Muhafızı şövalyesi hala beyaz zırh ve pelerinleriyle kale muhafızlarının kumandanı ile konuşarak avluda dolanıyorlardı, Dunk önlerinde durdu. "Lordlarım, bendeniz Uzun Sör Duncan."

"Memnun olduk, Sör Duncan," diye cevap verdi beyaz şövalyelerin daha iri olanı. "Ben Sör Roland Beğhisar ve bu da benim Yemin Kardeşim, Dusken Vadisi'nden Sör Donnel."

Kral Muhafızları'nın yedi şampiyonu belki veliaht prens Baelor Mızrakkıran hariç tüm Yedi Krallık'ın en kudretli savaşçılarıydı. "Müسابakalara katılmak için mi geldiniz?" diye sordu Dunk endişeyle.

"Koruduğumuz insanlara karşı at sürmek bize yakışmaz," diye cevap verdi kızıl saçlı ve sakallı Sör Donnel.

"Prens Valarr güzel prensesin şampiyonlarından biri olma şerefine nail oldu," diye açıkladı Sör Roland, "ve iki kuzeni de mücadele edecekler. Kalanlar sadece izlemek için geldi."

Rahatlayan Dunk kibarlıkları için onlara teşekkür etti ve başka bir prens ona yanaşıp konuşmaya karar vermeden önce kale kapılarından atıyla çıkıp gitti. Atını Dişbudak Geçidi sokaklarına doğru çevirmeden önce *Üç prens*, diye düşündü. Valarr, Prens Baelor'un en büyük oğluydu, Demir Taht'ın ikinci varisi, ama Dunk babasının mızrak ve kılıçtaki meşhur yeteneğinin oğluna ne kadar geçtiğini bilmiyordu. Targaryen prensleri hakkında ise daha da az şey biliyordu. İhtiyar, ona sık sık kale duvarı kadar kalın bir kafası olduğunu söylerdi, şu anda işte tam öyle hissediyordu.

Dunk'ın onu satmak istediğini öğrenene kadar, Henly, Şekerayak'ı oldukça sevmiştir. Daha sonra at tüccarı yalnızca atın kusurlarını görmeye başladı. Üç yüz gümüş önerdi. Dunk üç bin almak zorunda olduğunu söyledi. Bayağı bir

hır gürden sonra, yedi yüz elli gümüşte anlaştılar. Bunun Henly'nin başta söylediği fiyata daha yakın olması Dunk'a kendini pazarlıkta kaybetmiş gibi hissettirdi ama at tüccarı fiyatı daha fazla yükseltmeyecekti, bu yüzden sonunda razı olmaktan başka bir şansı yoktu. Dunk, fiyata eyerlerin dahil olmadığını iddia edince ikinci bir tartışma başladı, Henly ise dahil olduğu konusunda ısrar ediyordu.

En sonunda her şey halloldu. Henly parayı getirmeye gittiğinde Dunk Şekerayak'ın yelesini okşadı ve ona metin olmasını söyledi. "Eğer kazanırsam, geri geleceğim ve seni tekrar satın alacağım, söz veriyorum." Aradaki birkaç günde binek atının kusurlarının yok olacağından ve bugün ettiği-nin iki misli para edeceğinden Dunk'ın hiç şüphesi yoktu.

At tüccarı, parayı Dunk'a üç altın ve gerisini gümüş olarak verdi. Dunk altın paralardan birini ısırdı ve gülümsedi. Daha önce ne altının tadına bakmıştı ne de onu eline almıştı. Bir yüzünde Targaryen Ailesi'nin üç başlı ejderhası olduğu için "Ejderhalar," derdi bazıları bu paralara. Diğer yüzünde ise kralın sureti bulunurdu. Henly'nin ona verdiği paraların ikisinde Kral Daeron'un yüzü vardı; üçüncüsü daha eski ve yıpranmış bir paraydı ve üzerinde başka birinin resmi vardı. Adamın ismi, suretinin altında yazıyordu ama Dunk harfleri okuyamıyordu. kenarlarındaki altının da sıyrıldığını fark etti. Bunu bağırarak Henly'e gösterdiğinde, Henly eksiği telafi etmek için Dunk'a birkaç gümüş ve bir avuç dolusu bakır verdi. Dunk birkaç bakırı geri verdi ve Şekerayak'ı işaret etti. "Bu onun için," dedi "Bu akşam ona biraz yulaf yedir ve tabii bir de elma."

Kolundaki kalkan ve sırtındaki çuvaldaki eski zırhla, Dunk, Dişbudak Geçidi Kasabası'nın güneşli sokaklarına doğru yola koyuldu. Kesesindeki bütün o paranın ağırlığı kendini garip hissettiriyordu; bir taraftan baş döndürücü, bir taraftan tedirgin edici. İhtiyar ona para konusunda güvenmediğinden bir seferinde en fazla bir iki kuruş verirdi. Bu parayla ise bir sene yaşayabilirdi. *Hepsi bitince ne olacak peki, Yıldırım'ı mı satacağım?* Bu yol dilencilikle ya da haydutlukla bitiyordu. *Bir daha böyle bir şansım olmayacak, her şeyimi ortaya koymalıyım.*

Geçitten geçerek, Cockleswent'in güney kıyısına vardığında turnuva arazisi tekrar hareketlenmişti. Şarap tüccarları ve sosis imalatçıları hızla mallarını satıyorlardı, Dans eden bir ayı sahibinin çaldığı müziğin eşliğinde ayaklarını sürüyerek yürüyordu, bir taraftan da şarkıcı, "Kocaoğlan, kocaoğlan, var mı senden iyi kıvırtan . . ." diye şarkı söylüyordu, hokkabazlar hokkabazlık yapıyor ve kuklacılar başka bir savaşı bitiriyorlardı.

Dunk, tahta ejderhanın öldürülmesini izlemek için durdu. Şövalye, ejderhanın kafasını kestiği zaman çimenlerin üzerine kırmızı talaş saçıldı, Dunk kahkahalarla güldü ve kızı iki bakır fırlattı. "Bir tanesi dün akşam için," dedi. Kız paraları havada yakaladı ve ona hayatı boyunca gördüğü en tatlı gülümsemeyi fırlattı.

Acaba bana mı gülümsedi yoksa paralara mı? Dunk daha önce hiç bir kızla birlikte olmamıştı ve kızlar onu tedirgin ediyordu. Üç yıl önce bir keresinde Kör Lord Florent'e yarım sene hizmetin ardından kesesinin dolu olduğu bir zaman ihtiyar, Dunk'a bir geneleve gidip, onu bir erkek yapmanın zamanı geldiğini söylemişti. İhtiyar sarhoştı ve ayıldığında söylediğini hatırlamıyordu. Dunk ona bunu hatırlatmaya utanmıştı. Zaten bir fahişe istediğinden de pek emin değildi. Eğer gerçek bir şövalye gibi asil bir kızla birlikte olamazsa, en azından onu gümüşlerinden daha çok sevecek birini istiyordu.

Kuklacı kız talaştan kanı ejderhanın içine geri toplarken "Bir bira içer misin?" diye sordu Dunk. "Benimle yani? Ya da sosis falan yemek? Dün sosis yedim, güzeldi. Sanırım domuz etinden yapıyorlar."

"Teşekkürler lordum, ama başka bir gösterimiz var." Kız ayağa kalktı ve Dunk orada kendini aptal gibi hissederek dikilirken, kukla şövalyeyi oynatan sert görünüşlü, şişman, Dornlu kadının yanına koşturdu. Her şeye rağmen kızın koşuşu çok güzeldi. *Güzel bir kız ve uzun boylu. Böyle birini öperken eğilmek zorunda kalmam.* Nasıl öpüşüleceğini biliyordu. Bir yıl önce bir akşam Lannislimanı'nda tavernada çalışan bir kız ona göstermişti, ama o kadar kısıydı ki dudakla-

rına yetişmek için masaya oturmak zorunda kalmıştı. Hatırlayınca bile kulaklarını ateş basıyordu. Ne kadar büyük bir aptaldı ama! Şu anda düşünmesi gereken şey öpüşmek değil müsabakalar olmalıydı.

Dişbudak Geçidi Lordu'nun marangozları, yarışmacıları birbirinden ayırmak için kullanılan bel yüksekliğindeki çitle-ri beyaza boyuyorlardı. Dunk bir süre onları çalışırken izledi. Kuzey-güney yönünde yerleştirilmiş beş kulvar vardı ve böylece yarışmacıların gözüne güneş girmeyecekti. Lord ve leydileri güneşten korumak için üzerine turuncu bir tente gerilmiş üç sıralı tribün sahanın doğusuna kurulmuştu. Çoğunluk banklara oturacaktı, fakat Dişbudak Geçidi Lordu, güzel prenses ve misafir prensler için platformun ortasına dört tane yüksek arkalı sandalye yerleştirilmişti. Çayırın doğu kenarına bir kukla yerleştirmişlerdi ve bir düzine şövalye, bir elindeki parçalanmış kalkana vurulduğu zaman diğer ucundaki mızraklı eli döndüren bu kuklaya mızraklarıyla saldırıyorlardı. Dunk, Bracken Vahşisi'nin sırasını ve sonra da Huruçlu Lord Caron'un sırasını izledi. *Onlar kadar iyi bir mevkim yok,* diye düşündü endişeyle.

Başka yerlerde, bazı adamlar ayakta idman yapıyorlardı, yamakları onlara bağıra çağıra akıl vermeye çalışırken birbirlerine tahtadan kılıçlarla saldırıyorlardı. Dunk, bodur bir delikanlının bir dağ kedisi kadar atik, çabuk ve kaslı bir şövalyeyi savuşturmaya çalışmasını izledi. İki adamın kalkanında da Fossowaylerin kırmızı elması vardı, fakat daha genç olanın kalkanı kısa bir süre sonra parçalandı. Daha büyük olan Fossoway, "İşte henüz olgunlaşmamış bir elma," diyerek vurdu diğerinin miğferine, genç Fossoway pes ettiğinde yara bere içindeydi, ama rakibi daha yorulmamıştı bile. Galip gelen Fossoway miğferinin siperliğini kaldırıp etrafa bakındı, Dunk'ı gördü ve "Sen oradaki, evet sen iri olan. Kanatlı kadehi olan şövalye. O kuşandığın bir uzun kılıç mı?"

"Kılıç hakkıyla benimdir," dedi Dunk kendini savunurcasına. "Ben Uzun Sör Duncan."

"Ben de Sör Steffon Fossoway. Beni denemeye tenezzül eder misiniz Uzun Sör Duncan? Kılıç çarpıştıracak yeni biri

iyi olurdu. Gördüğünüz gibi kuzenim daha pek olgunlaşmadı.”

Yenilen Fossoway miğferini çıkartırken, “Dövüşün onunla Sör Duncan,” diye tahrik etti Dunk’ı. “Belki olgunlaşmamış olabilirim ama benim iyi kuzenim de dibine kadar çürümüş. Ondan silkeleyin tohumlarını.”

Dunk kafasını salladı. Neden bu lord çocukları kavgalarına onu karıştırıyorlardı ki? Buna karışmak istemiyordu. “Teşekkür ederim beyefendi ama ilgilenmem gereken işlerim var.” Bu kadar çok parayı taşımaktan rahatsızdı. Çelik Pate’e parasını ne kadar çabuk ödeyip zırhını alırsa o kadar mutlu olacaktı.

Sör Steffon ona küçümseyerek baktı. “Gezgin şövalyenin işleri varmış.” Etrafa bakındı ve yakında dolaşan başka bir olası rakip buldu. “Sör Grance, sizi görmek ne güzel! Gelin ve beni sınayın. Kuzenim Raymun’ın öğrendiği bütün ucuz numaraları biliyorum ve görünüşe göre Sör Duncan da gezgin işlerine geri dönmek zorundaymış. Gelin, gelin.”

Dunk kıpkırmızı bir suratla uzaklaştı. Öyle ya da böyle, yapacak kılıç oyunları yoktu Dunk’ın ve turnuvaya kadar kimsenin onu dövüşürken görmesini istemiyordu. İhtiyar her zaman rakibini ne kadar iyi tanırsan onu o kadar kolay alt edersin derdi. Sör Steffon gibi şövalyeler keskin gözleriyle bir bakışta adamın zayıflıklarını bulabilirlerdi. Dunk güçlü ve çabuktu ve boyu ile kol uzunluğu onun avantajıydı, ama bir an bile yeteneklerinin diğerleriyle aynı olduğunu düşünmemişti. Sör Arlan ona elinden gelenin en iyisini öğretmişti ama kendisi de gençliğinde bile asla en büyük şövalyelerden biri olamamıştı. Büyük şövalyeler hayatlarını gezerek geçirmezlerdi ya da çamurlu yolların kenarlarında ölmezlerdi. *Bu benim başıma gelmeyecek,* diye yemin etti Dunk, *Onlara bir gezgin şövalyeden daha fazlasını olabileceğimi göstereceğim.*

“Sör Duncan.” Daha genç olan Fossoway onu yakalamak için yetişti. “Sizi kuzenimle dövüşmeniz için kışkırtmamalıydım. Onun küstahça kibrine kızmıştım ve siz çok irisiniz, düşünmüştüm ki . . . evet, hatalıydım. Zırhınız yok. Becere-

bilseydi elinizi kırabilirdi ya da dizinizi. İnsanları talim sahasında hırpalamayı sever, böylece aynı insanlar daha sonra yaralı ve zayıf olurlar, o da onlarla müsabakalarda karşılaşabilir.”

“Sizin bir tarafınızı kırmadı.”

“Hayır, ama ben onun kanındanım, her ne kadar bana hiç hatırlatmaktan vazgeçmediği gibi o soyağacında daha üstte gelse de . . . İsmim Raymun Fossoway.”

“Tanıştığımıza memnun oldum. Siz ve kuzeniniz turnuvada at koşturacak mısınız?”

“O kesin katılacak. Bana gelince, eğer katılabilsen katılırdım. Ben yalnızca bir yamağını. Kuzenim beni şövalye ilan edeceğine söz verdi ama hala olgunlaşmadığımı konusunda ısrar ediyor.” Raymun’ın kare bir suratı, köpeğe benzer bir burnu ve koyun gibi saçları vardı ama gülüşü sevimliydi. “Bence sizde meydan okuyan bir bakış var. Kiminle vuruşmak istiyorsunuz?”

“Hiç fark etmez,” dedi Dunk. Söylemesi gereken buydu her ne kadar kaderi karşılaşacağı kişiye bağlı olsa da. “Üçüncü güne kadar müsabakalara girmeyeceğim.”

“O zamana kadar şampiyonların bir kısmı yenilmiş olacak, evet,” dedi Raymun, “Evet, Savaşçı sizinle olsun, efendim.”

“Sizinle de.” *Eğer Raymun yalnızca bir yamaksa, ben nasıl şövalye oluyorum ki? Ya ben aptalım ya da o.* Dunk’ın kesesindeki gümüş her adımda şıkırdıyordu, hepsini bir anda kaybedebileceğini biliyordu. Kurallara göre acemi ya da zayıf bir rakiple karşılaşması pek olası değildi, turnuvanın kuralları bile ona karşı çalışıyordu.

Turnuvayı düzenleyen lordun arzusuna göre turnuvada bir düzine değişik şekilde yapılabilirdi. Bazı dövüşler, takımlar halindeki şövalyeler arasında yapılan düzmece dövüşlerdi, bazen de ayakta kalan son savaşçının kazandığı vahşi dövüşler olurdu. Genellikle birebir dövüşler olur, bazen de kurayla ya da oyunların yöneticisi tarafından belirlenen ikililer halinde dövüşülürdü.

Dişbudak Geçidi Lordu bu turnuvayı kızının vaftiz edilmesinin on üçüncü yıldönümünü kutlamak için düzenliyordu. Güzel Prenses, Aşk ve Güzellik Kraliçesi olarak babasının yanında oturacaktı. Onun seçtiği beş şampiyon onu koruyacaktı. Diğerlerinden mecburen meydan okuyanlar olacaktı, ama eğer biri şampiyonlardan birini yenerse, onun şampiyonlar arasındaki yerini alacak ve meydan okuyanlardan bir başkası onun yerini alana dek şampiyonlardan biri olarak kalacaktı. Üç günlük müsabakaların sonucunda, ayakta kalan beş kişi güzel prensesin Aşk ve Güzellik tacına gene sahip olup olamayacağına ya da onun yerine tacı başkasının giymesi gerekip gerekmediğine karar vereceklerdi.

Dunk müsabaka alanına ve tribündeki boş oturaklara baktı, şansını hesapladı. Tüm ihtiyacı olan bir galibiyetti; daha sonra kendini bir saat için Dişbudak Geçidi Çayırı şampiyonlarından biri ilan edebilirdi. İhtiyar hemen hemen altmış sene yaşamasına rağmen bir kere bile bir şampiyon olamamıştı. *Eğer tanrılar isterse, bu umut etmek için çok büyük bir şey değil.* Geçmişte duyduğu tüm şarkıları düşündü, Kör Symeon Yıldızgöz'ün ve Ayna Kalkan'dan soylu Serwyn'in, Ejdersövalye Prens Aemon'un, Sör Ryam Redywne ve Ahmak Florian'ın şarkılarını. Hepsi de Dunk'ın karşılaşacağından çok daha korkunç düşmanlara karşı zaferler kazanmışlardı. *Ama onlar büyük kahramanlardı, Florian hariç soylu kandan cesur insanlardı. Peki ben neyim ki? Pire Yuvası'ndan Dunk mı? Yoksa Uzun Sör Duncan mı?*

Birkaç güne kadar gerçeği öğreneceğini düşünüyordu. İçinde zırh olan çuvalı sırtlayarak Çelik Pate'i bulmak için adımlarını tüccarların tezgahlarına doğru yöneltti.

Yumurta kampta sıkı çalışmıştı. Dunk memnundu, yamağının kaçacağından biraz korkmuştu. "At için iyi bir fiyat aldın mı?" diye sordu çocuk.

"Onu sattığımı nereden bildin?"

"Atla gittiniz ve yürüyerek geldiniz, eğer hırsızlar çalmış olsaydı daha kızgın olurdunuz."

“Buna yetecek kadar aldım.” Dunk çocuğa göstermek için yeni zırhını çıkardı. “Eğer bir şövalye olmak istiyorsan, iyi çeliği kötüsünden ayırmayı öğrenmelisin. Bak şuna, bu kaliteli bir iş. Bu zırh çift zincirden. Her halka başka iki halkaya bağlı görüyorsun değil mi? Bu tek zincirliden daha iyi korur. Miğfer de Pate’in yuvarlak tepelisi, nasıl kıvrımlandığını gördün mü? Bir bıçak ya da balta bunun üstünde kayar, ama düz tepelide deler geçer. Dunk büyük miğferi kafasına geçirdi. “Nasıl gözüküyor?”

“Siperliği yok,” dedi Yumurta.

“Hava delikleri var. Siperlikler zayıf noktalardır.” En azından Çelik Pate öyle demişti. “Eğer temiz hava almak için siperliklerini kaldırdığında kaç şövalyenin gözüne bir ok yediğini bilseydin, hiç bir zaman bir tane istemezdin,” demişti ona Pate.

“Sorgucu da yok,” dedi Yumurta “Yalnızca sade.”

“Benim gibiler için sade iyidir. Çeliğin ne kadar parlak olduğunu görüyor musun? Onun öyle kalmasını sağlamak senin görevin. Bir zırhı nasıl temizleyeceğini biliyor musun?”

“Bir kum fıçısında,” dedi çocuk, “ama sizin bir fıçınız yok. Bir çadır da aldınız mı efendim?”

“O kadar iyi para almadım.” *Çocuk fazla cüretkar, kendi iyiliği için onu döverek adam etmeliyim.* Ama yapamayacağını biliyordu. Cüretkarlığı severdi. Kendisi de daha cüretkar olmayıydı. *Yamağım benden daha cesur ve daha zeki.* “Burada iyi bir iş çıkarmışsın, Yumurta,” dedi ona Dunk. “Yarın benimle geleceksin. Turnuvaya şöyle bir bakacağız. Atlar için yulaf, kendimiz için de taze ekmek alacağız. Belki biraz peynir de alırız, tezgahların birinde güzel peynir satıyorlardı.”

“O kaleye gitmem gerekmeyecek, öyle değil mi?”

“Neden olmasın? Bir gün ben de bir kalede yaşamak istiyorum. Ölmeden önce iyi bir mevkiye gelmek istiyorum.”

Çocuk hiçbir şey söylemedi. *Belki de bir lordun huzuruna çıkmaya korkuyordur,* diye düşündü Dunk. *Bu gayet normal.*

Zamanla alışacaktır. Onu daha ne kadar giyebileceğini merak ederek tekrar kendi zırhına hayran hayran baktı.

Sör Manfred ince ve suratsız bir adamdı. Dondarrion Aile-si'nin mor yıldırımını işlenmiş siyah bir cüppe giyiyordu ama her halükarda Dunk onu kızıl-altın renginde olan saç ve sakalı birbirine karışmış halinden hatırlıyordu. "Soylu babanız ve Lord Caron, Akbaba Kral'ı Kızıl Dağlar'dan atarken Sör Arlan ona hizmet etmişti, efendim," dedi bir dizinin üstünde. "Ben o zaman yalnızca bir çocuktum ama onun yamağıydım. Kuruşagaç'tan Sör Arlan'ın."

Sör Manfred kaşlarını çatı. "Hayır, onu tanımıyorum. Seni de tanımıyorum."

Dunk ona ihtiyarın kalkanını gösterdi. "Bu onun armasıydı, kanatlı kadeh."

"Babam dağlara sekiz yüz şövalye ve dört bin yaya asker götürdü. Her birini hatırlamam beklenemez, ne de kalkanlarını. Belki bizimle birlikteydin ama . . ." Sör Manfred omuzlarını silkti.

Dunk bir süre söyleyecek söz bulamadı. *İhtiyar senin babanın hizmetindeyken bir yara almıştı, onu nasıl unutabilirsin?* "Bir şövalye ya da bir lord bana kefil olmadığı sürece turnuvada mücadele etmeme izin vermeyecekler."

"Bunun benimle ne ilgisi var?" dedi Sör Manfred. "Zaten size yeterince zamanımı ayırdım, beyefendi."

Eğer kaleye Sör Manfred olmadan giderse, mahvolurdu. Dunk, Sör Manfred'in cüppesine işlenmiş mor yıldırıma baktı ve "Babanızın kampta ailenizin armasını nasıl aldığını anlatışını hatırlıyorum. Fırtınalı bir gecede, ilk hattınızdan, Dorn Düzlekleri'ne haber götürürken bir ok atını öldürmüş ve onu yere düşürmüş. İki Dornlu karanlıktan zincir zırhları ve sorguçlarıyla çıkagelmışler. Babanız düştüğünde altında kalan kılıcı da kırılmış. Bunu fark ettiğinde sonunun geldiğini düşünmüş. Fakat Dornlular onu öldürmek için yaklaştığında, bir yıldırım gökten bir gümbürtü ile düşmüş. Parlak mor bir yıldırımmış, ikiye ayrılıp Dornluların çeliklerine

çarparak ikisini de oldukları yerde öldürmüş. Haber, Fırtına Kral'a Dornlulara karşı zaferi kazandırmış ve Fırtına Kral da ödül olarak haberciyi bir lord yapmış. Bu ilk Lord Dondarrion'muş, bu sebepten yıldızlarla bezenmiş bir siyahın üzerinde çatallı mor bir yıldırım silahlarına arma yapmış."

Dunk hikayenin Lord Manfred'i etkileyeceğini düşünmekle oldukça yanılmıştı. "Babama yemek dağıtarak ve tımar yaparak hizmet eden her çocuk bu hikayeyi er ya da geç duyar. Bunu bilmek seni şövalye yapmaz. Şimdi gidiniz beyefendi."

Dunk, Plummer'ın yarışma hakkını kendisine vermesi için ona ne söyleyebileceğini düşünerek Dışbudak Geçidi Kalesi'ne kalbinde bir ağrıyla döndü. Fakat vekilharç kuledeki odasında değildi. Bir muhafız onu Ana Salon'da bulabileceğini söyledi. "Burada mı beklemeliyim?" diye sordu Dunk. "Ne kadar orada kalacak?"

"Nereden bilebilirim ki? İsteddiğini yap."

Ana Salon, normal salonlardan büyük değildi, zaten Dışbudak Geçidi küçük bir kaleydi. Bir yan kapıdan girdi ve gözleriyle katibi aradı. Salonun tepesinde Dışbudak Geçidi Lordu ve bir düzine adamla duruyordu. Onlara doğru yürüdü, duvarın yanında çiçek ve meyve resimleri işlenmiş duvar halıları asılıydı.

"—eğer *senin* çocukların olsaydı eminim daha fazla endişelenirdin," diyordu kızgın bir adam, Dunk yaklaşırken. Düz saçları ve köşeli kesilmiş sakalı o kadar hoştu ki salonun loşluğunda beyaz görünüyordlardı, ama yaklaşıkça aslına soluk gümüş-altın karışık bir renkteydi.

"Daeron bunu daha önce de yapmıştı," diye cevap verdi bir başkası. Plummer konuşanın önünü kapatıyordu. "Ona müsabakalara katılması için asla emir vermemeliydin. Aerys'in ya da Rhaegel'in bir turnuva sahasına ait olduğundan daha fazla ait değil oraya."

“Yani bir at sürmesindense bir fahişeyle birlikte olmalı demek istiyorsun,” dedi ilk adam. Kalın yapılı ve güçlüydü, prens – evet kesinlikle bir prensti – erminle şekillendirilmiş siyah ağır bir pelerinin altına gümüş kabartmalarla kaplı deri bir zırh giyyordu. Çiçek hastalığından kalma yaralar yanaklarında gümüş sakalıyla kısmen gizlenmiş izler bırakmıştı. “Sürekli oğlumun başarısızlıklarının hatırlatılmasına ihtiyacım yok, kardeşim. Sadece on sekiz yaşında. Değişebilir. *Değişecek*, lanet olsun ya da onu geberteceğim.”

“Saçmalama, Daeron neyse o, ama o hala senin ve benim kanımdan. Sör Roland’ın onu ve Aegon’u bulacağından eminim.”

“Turnuva bittiği zaman, belki.”

“Aerion burada. Eğer seni endişelendiren turnuvaysa, her halükarda Daeron’dan daha iyi bir savaşçı.” Dunk şimdi konuşanı görebiliyordu. Yüksek bir yere oturmuştu, elinde bir tomar parşömen vardı ve Dişbudak Geçidi Lordu adamın arkasında duruyordu. Uzun baldırlarına bakılırsa, otururken bile diğerlerinden bir kafa daha uzundu. Kısa kesilmiş saçı koyu kırçılıydı, sert hatlı çenesi iyice tıraş edilmişti. Burnu birden fazla kere kırılmış gibi gözüküyordu. Her ne kadar yeşil kolsuz yelege, kahverengi kolsuz uzun giysisi, aşınmış çizmeleriyle gayet sade giyinmesine karşın, üzerinde bir ağırlık, güç hissi ve kendinden eminlik vardı.

Dunk, asla duymaması gereken bir şeylerin üzerine geldiğini anlamıştı. *En iyisi ben gidip işleri bittikten sonra geleyim*, diye karar verdi. Ama artık çok geçti. Gümüş sakallı prens onu fark etti. “Kimsin sen ve içeri girip bizi dinleyerek ne yapmaya çalışıyorsun?” diye sordu sertçe.

“O vekilharcınızın beklediği şövalye,” dedi oturan adam, sanki en başından beri onun farkındaymış gibi gülümsedi. “Sen ve ben burada yabancı sayılırız dostum. Yaklaş lütfen.”

Dunk kendinden ne beklediğinden pek emin olamadan, yavaş yavaş öne doğru ilerledi. Plummer’a baktı, ama ondan hiç yardım alamadı. Dün aslan kesilen küçük yüzlü katip şimdi sessizce zeminin taşlarına bakarak bekliyordu.

“Lordlarım,” dedi Dunk, “Sör Manfred Dondarrion’a bana müsabakalara katılmam için kefillik etmesini istedim, ama reddetti. Bana beni tanımadığını söyledi. Yemin ederim Sör Arlan ona hizmet etmişti. Kılıcı ve kalkanı bende, ben—”

“Bir kılıç ve kalkan birini şövalye yapmaz,” diye açıkladı Dişbudak Geçidi Lordu. Kırmızı, yuvarlak suratlı, iri bir adamdı. “Plummer bana senden bahsetti. Bu silahların Kuruşagaç’tan Sör Arlan’a ait olduğunu kabul etsek bile, onu ölü bulmuş ve silahlarını çalmış olabilirsin. Eğer söylediklerinin daha iyi bir kanıtı yoksa, bir yazı ya da —”

“Ben Kuruşagaç’tan Sör Arlan’ı hatırlıyorum,” dedi sesizce yüksek yerde oturan adam. “Hiçbir zaman bir turnuva kazanmadığını biliyorum, ama hiçbir zaman da kendisini utandırmamıştı. On altı yıl önce Kral İskeleyi’nde Lord Stokeworth’ü ve Piç Harrenhal’u kılıçla alt etmişti. Bunlardan yıllar önce de Lannis Limanı’nda Boz Aslan’ın ta kendisini atından düşürmüştü. Tabii o zaman aslan o kadar da boz değildi.”

“Bana bunu pek çok kez anlatmıştı,” dedi Dunk.

Uzun adam onu dikkatle süzdü. “O zaman Gri Aslan’ın gerçek adını kesinlikle bilirsin.”

Bir an için Dunk’ın aklına hiçbir şey gelmedi. *İhtiyar bana o hikayeyi binlerce kez anlatmıştı, aslan, aslan, adı, adı, adı . . .* Hatırladığında neredeyse umudunu kaybetmişti. “Sör Damon Lannister!” diye bağırdı. “Boz Aslan! O şu anda Casterly Kayası’nın lordu.

“Evet öyle,” dedi adam memnun bir şekilde, “ve yarın müsabakalara katılacak.” Kağıt tomarını elinde hışırdattı.

“Lord Damon Lannister’i tesadüfen atından düşürmüş önemsiz bir gezgin şövalyeyi nasıl olur da hatırlayabilirsin?” diye sordu gümüş sakallı prens kaşlarını çatarak.

“Rakiplerim hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeyi bir alışkanlık haline getirdim.”

“Neden bir gezgin şövalyeyle çarpışmaya tenezzül ettin ki?”

“Fırtına Sonu’nda, bundan dokuz yıl önceydi. Lord Baratheon, torununun doğumunu kutlamak için bir turnuva düzenlemişti. Kuralar, Sör Arlan’ı ilk rakibim yapmıştı. Onu atından düşürmeden önce dörder mızrak kırdık.”

“Yedi,” diye ısrar etti Dunk, “ve Ejdertaşı Prensi’ne karşıydı!” Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz onları geri almak istedi. *Salak Dunk, kafası kale duvarı kadar kalın Dunk!* İhtiyarı onunla alay ederken duyabiliyordu.

“Öyledir.” Kırık burnuyla prens kibarca gülümsedi. “Hikayeler anlatılırken biraz abartılır, bilirim. Yaşlı efendin için kötü düşünme ama korkarım gerçekten yalnızca dörder mızraktı.”

Dunk kulaklarına kadar kızarmıştı, iyi ki salon loştu. “Lordum,” *Hayır, bu da yanlış.* “Majesteleri,” dizlerinin üzerine çöktü ve kafasını eğdi. “Dediğiniz gibi, dört, ben şey . . . asla . . . İhtiyar, Sör Arlan, o kafamın bir kale duvarı kadar kalın ve bir öküz gibi yavaş çalıştığını söylerdi.”

“Ve görünüşe göre bir öküz kadar güçlüsün de,” dedi Baelor Mızrakkıran. “Kimse gücenmedi, beyefendi. Lütfen kalkın.”

Dunk kafasını aşağıda mı tutması gerektiğini yoksa prensin yüzüne bakmasına izin mi verildiğini bilemeden ayağa kalktı. *Ejdertaşı Prensi, Kralın Eli, Fatih Aegon’un Demir Tahtı’nın resmi varisi Baelor Targaryen’le konuşuyorum.* Bir gezgin şövalye böyle bir insana ne söylemeye cesaret edebilir ki? “Siz ona atını ve zırhını fidyeye almadan geri vermişsiniz, hatırlıyorum,” diye kekeledi. “İhti – Sör Arlan bana sizin şövalyeliğin ruhu olduğunuzu ve bir gün Yedi Krallık’ın sizin ellerinizde güvende olacağını söyledi.”

“Umarım dediğine daha yıllar vardır,” dedi Prens Baelor.

“Hayır,” dedi Dunk korkuyla. Neredeyse *Kral ölsün demek istemedim* diyecekti ama tam zamanında kendini tutmayı başardı. “Özür dilerim lordum. Yani majesteleri demek istemiştim.”

Geç de olsa, Prens Baelor’un gümüş sakallı bodur adama, “kardeşim” diye hitap ettiğini hatırladı. Demek ki o adam da

Kral Daeron'un en genç oğlu Prens Maekar'dı. Prens Aerys kitaplara düşkün biriydi, Prens Rhaegel'se dengesiz, uysal ve hastalıklıydı. İkisi de bir turnuvaya katılmak için ülkenin yarısını geçecek tipler değildi, ama Maekar'ın her zaman kardeşinin gölgesinde kalmasına rağmen kendi çapında yaman bir savaşçı olduğu söyleniyordu.

"Müşabakalara katılmak istiyorsun değil mi?" diye sordu Prens Maekar. "Bu karar oyunların yöneticisine ait ama ben seni reddetmek için bir sebep göremiyorum."

Katip başıyla onayladı. "Buyurduğunuz gibi lordum."

Dunk bir şeyler geveleyerek teşekkür etmeye çalıştı ama Prens Baelor sözünü kesti. "Evet Duncan, minnettarsınız. Şimdi gidebilirsiniz."

"Asil kardeşimi bağışlayın, Sör Duncan," dedi Prens Baelor. "İki oğlu da tuhaf işler yaptılar ve onlar için endişeleniyor."

"Bahar yağmurları pek çok akıntıyı azdırdı," dedi Dunk. "Belki Prensler sadece gecikmişlerdir."

"Buraya bir gezgin şövalyeden nasihat almaya gelmedim," dedi kardeşine Prens Maekar.

"Gid bilirsiniz Sör Duncan," dedi Prens Baelor kibarca.

"Baş üstüne, lordum." Dunk eğilerek selam verdi ve arkasını dönerek uzaklaştı.

Gitmeden önce prens arkasından seslendi. "Sör Duncan. Bir şey daha. Siz Sör Arlan'ın kanından mısınız?"

"Evet lordum. Hayır demek istemiştım. Değilim."

Prens başıyla yıpranmış kalkanı ve üzerindeki kanatlı kadehi işaret etti. "Kurallara göre, yalnızca bir öz evladı bir şövalyenin silahlarını miras alabilir. Yeni bir arma bulmalısınız, kendinize ait bir arma."

"Bulacağım," dedi Dunk. "Tekrar teşekkür ederim, Majesteleri. Cesurca savaşacağım, göreceksiniz." *Baelor Mızraklıran kadar cesur*, derdi ihtiyar sık sık.

Şarap tüccarları ve sosis imalatçıları iyi iş yapıyorlardı ve fahişeler tezgahların ve çadırların arasında cüretkarca dolaşıyordu. Bazıları yeterince güzeldi, özellikle kızıl saçlı bir kız. Dunk, kızın göğüslerine ve avare bir şekilde yanından geçerken hafif meşrep gidişindeki hareketlerine bakmadan edemedi. *Eğer isteseydim onunla birlikte olabilirdim. Paramın sıkırtısını nasıl olsa severdi, isteseydim onu kampa geri götürüp onunla bütün gece birlikte olabilirdim.* Hiç bir kadınla yatmamıştı ve tüm bildiği ilk seferinde ölebileceği idi. Turnuvalar tehlikeli olabilirdi . . . ama kadınlar da tehlikeli olabilirdi, ihtiyar adam onu bu konuda uyarmıştı. *Beni uyurken soyabilirdi . . . peki o zaman ne yapardım?* Kızıl saçlı kız omzunun üzerinden ona geri baktığında kafasını salladı ve yürüyerek uzaklaştı.

Yumurta'yı pelerininin kapüşonu kel kafasını gizlemek için sonuna kadar çekilmiş ve yerde bağdaş kurarak oturmuş bir halde kukla gösterisinde buldu. Çocuk kaleye girmeye çekinmişti, ama zaten Dunk da bu konuda en az onun kadar çekingen ve utangaçtı. *Kendini büyük prensler şöyle dursun lordlar ve leydilerle bir arada olacak kadar bile değerli görmüyor.* Küçükken Dunk için de aynı şeyler geçerliydi. Pire Yuvası'nın dışındaki dünya, heyecan verici olduğu kadar korkutucuydu da. *Yumurta'nın zamana ihtiyacı var, hepsi bu.* Şimdilik onu zorla kaleye sürüklemektense ona birkaç bakır verip tezgahlar arasında vakit geçirmesine izin vermek daha makul görünüyordu.

Bu sabah, kuklacılar Florian ve Jonquil'in hikayesini sergiliyorlardı. Uzun kız, Jonquil'in iplerini tutarken, şişman Dornlu kadın ise alacalı bulacalı renklerdeki zırhı içersinde Florian'ı oynatıyordu. "Sen bir şövalye değilsin," diyordu kuklanın ağzı açılıp kapanırken. "Seni tanıyorum. Sen Ahmak Florian'sın.

"O, benim leydim," diye cevap verdi diğer kukla dizinin üstüne çökerek. "Yaşayan en büyük ahmak ve aynı zamanda büyük bir şövalye olarak."

"Bir ahmak ve bir şövalye?" dedi Jonquil. "Ben hayatımda böyle bir şey duymadım."

“Tatlı bayan,” dedi Florian, “Kadınlar söz konusu olduğu zaman bütün erkekler ahmaktır ve şövalyedir.”

Sonunda hararetli bir kılıç dövüşü ve de iyi boyanmış bir dev olan, güzel bir gösteriydi bu, hem neşeli hem hüznü. Bittiğinde kız kuklaları toparlarken, şişman kadın kalabalığın arasına girip para toplamaya başladı.

Dunk Yumurta'yı aldı ve kızın yanına gitti.

“Lordum?” dedi kız sağına soluna bakarak ve belli belirsiz gülümsedi. Dunk'tan bir kafa boyu kadar kısaydı ama gene de Dunk'ın gördüğü tüm kızlardan daha uzundu.

“Güzeldi,” dedi Yumurta övgüyle. “Onları oynatışını beğendim, Jonquil, ejderha ve diğerleri. Geçen sene de bir kukla gösterisi görmüştüm, ama hepsi tuhaf tuhaf hareket ediyordu. Sizinkiler çok daha gerçekti.”

“Teşekkürler,” dedi kız çocuğa kibarca.

“Figürleriniz de çok iyi oyulmuştu. Özellikle de ejderha. Korkunç bir canavar. Onu kendiniz mi yaptınız?” dedi Dunk.

Kız başını evet anlamında salladı. “Onları amcam tahtadan oyuyor. Ben boyuyorum.”

“Benim için bir şeyleri boyayabilir misin? Ödeyecek param var,” dedi Dunk. Kalkanı omzundan indirdi ve kıza göstermek için çevirdi. “Bu kadehin üzerine bir şeyler boyanması lazım.”

Kız önce kalkana sonra Dunk'a baktı. “Ne boyanmasını istiyorsunuz?”

Dunk bunu düşünmemişti. Eğer ihtiyarın kanatlı kadehi değilse ne olacaktı? Kafasında bir şey yoktu. *Salak Dunk, kafası kale duvarı kadar kalın Dunk!* “Ben düşünm . . . emin değilim.” Acınası bir halde kulaklarının kızardığını fark etti. “Benim tam bir ahmak olduğumu düşünmüştündür.”

Tanselle gülümsedi. “Tüm erkekler ahmaktır ve şövalyedir.”

“Ne renk boyaların var?” diye sordu Dunk bir fikir verebileceğini umut ederek.

“Boyaları karıştırarak istediğiniz her rengi yapabilirim.”

İhtiyarın kahverengisi ona hep cansız görünürdü. “Zemini günbatımı renginde olabilir,” dedi aniden. “İhtiyar günbatımlarını severdi. Ve arma ise . . .”

“Bir karaağaç,” dedi Yumurta. “Büyük bir karaağaç, su birikintisinin kenarındaki gibi, kahverengi gövdesi ve yeşil dalları olan.”

“Evet,” dedi Dunk. “Bu işimizi görür. Bir karaağaç . . . ama üzerinde kayan bir yıldız olacak. Bunu yapabilir misin?”

Kız başıyla onayladı. “Bana kalkanı verin. Onu bu akşam boyarım ve yarın sana geri veririm.”

Dunk kalkanı uzattı. “Bana Uzun Sör Duncan derler.”

“Ben Tanselle,” dedi kız gülerek “Çok Uzun Tanselle, derdi çocuklar bana.”

“Çok uzun değilsin. Tam şey için yeteri kadar . . .” diye ağzından kaçırdı ve ne söylemek üzere olduğunu fark ederek, kıpkırmızı kesildi.

“Ne için?” dedi merakla Tanselle kafasını hafif yana eğerek.

“Kuklalar,” diye tamamladı Dunk pek de inandırıcı olmayan bir şekilde.

Turnuvanın ilk gününün ilk saatleri bile ıslık ısıldı ve gökyüzünde tek bir bulut yoktu. Dunk bir çuval dolusu yiyecek aldı, onlar da bu sayede oruçlarını kaz yumurtası, kızarmış ekmek ve tütülenmiş domuzla bozma fırsatı buldular ama yemek piştiğinde, Dunk hiç iştahı olmadığını fark etti. Bugün yarışmayacağını bilmesine rağmen karnı kaya gibi sertti. İlk meydan okuma hakkı daha asil ve daha ünlü şövalyelere aitti; lorlara, oğullarına ve diğer turnuvaların şampiyonlarına.

Yumurta, bir o adamdan, bir bu adamdan ve onların neler yapabileceğinden bahsederek tüm kahvaltı boyunca gevezelik yaptı. *Demek bana Yedi Krallık'taki tüm iyi şövalyeleri bildiğini söylediği zaman şaka yapmıyormuş*, diye düşündü Dunk hayıflanarak. Sıksa bir yetimin dediklerini bu kadar dikkatle dinlemeyi küçük düşürücü buluyordu ama eğer bu adamlardan biri ile karşılaşırsa, Yumurta'nın bilgileri faydalı olabilirdi.

Çayır insan kaynıyordu, daha iyi bir görebilmek için hepsi birbirini itekleyerek öne geçmeye çalışıyordu. Dunk itip kakma konusunda herkesten daha başarılıydı, ne de olsa çoğundan daha iriydi. Çitlere altı metre uzaklıktaki bir yükseliye doğru ilerledi. Yumurta, tüm görebildiğinin milletin kıcı olduğundan şikayet edince, Dunk çocuğu omuzlarına oturttu. Sahanın öbür tarafındaki tribün, asil lordlar, leydiler, bir kaç zengin kasabalı ve bugün yarışmamaya karar veren on kadar şövalye ile doluydu. Prens Maekar'dan hiçbir iz yoktu ama Prens Baelor'un Dışbudak Geçidi Lordu'nun yanında olduğunu gördü. Güneş ışığı Prens'in pelelinini tutan omzundaki tokenin ve şakaklarının üzerindeki ince küçük tacın altınından yansırıyordu, ama bunların dışında diğer lordların çoğundan daha sade giyinmişti. *Aslında o siyah saçıyla bir Targaryen'e fazla benzemiyor*, demişti Dunk Yumurta'ya.

"Onun annesine çektiği söylenir," diye hatırlatmıştı çocuk. "Annesi Dornlu bir prensesti."

Beş şampiyon, dev çadırlarını nehri arkalarına alarak turnuva sahasının kuzeyine kurmuşlardı. En küçük iki çadır turuncuydu ve girişlerinde beyaz güneş ve askeri rütbeyi gösteren kalkanlar asılıydı. Onlar Dışbudak Geçidi Lordu'nun oğulları, güzel prensesin kardeşleri Androw ve Robert olsa gerekti. Dunk diğer şövalyelerin hiç onların yiğitliklerinden bahsettiğini duymamıştı, bu da ilk kaybedeceklerin onlar olduğu anlamına geliyordu.

Turuncu çadırların yanında çok daha büyük koyu yeşile boyalı bir tane çadır daha duruyordu. Ulubahçe'nin altın gülü, çadırın üzerinde dalgalanıyordu ve aynı arma, girişin

dışında yeşil bir kalkanı da süslüyordu. “O da Leo Tyrell, Ulubahçe Lordu,” dedi Yumurta.

“Biliyorum,” dedi Dunk sinirle. “İhtiyar ve ben sen doğmadan önce Ulubahçe’ye hizmet etmiştik.” Kendisi o yılı pek hatırlamıyordu ama Sör Arlan ona sık sık tüm ağarmış saçlarına rağmen eşsiz bir mızrakçı olduğu söylenen Leo Uzundiken’den bahsederdi. “Şu çadırın yanındaki gri sakallı, yeşil ve altın rengi giyinen de Lord Leo’nun ta kendisi olmalı.”

“Evet,” dedi Yumurta. “Onu bir keresinde Kral İskelesi’nde görmüştüm. O meydan okumak isteyebileceğiniz biri değil efendim.”

“Kime meydan okumam gerektiği konusunda senden nasihat alacak değilim, evlat.”

Dördüncü çadır elmas şeklinde kesilmiş kırmızı ve beyaz kumaş parçalarından dikilmişti. Dunk, renklerin kime ait olduğunu bilmiyordu, ama Yumurta, Arryn Vadisi’nden Sör Humfrey Hardyng diye bir şövalyeye ait olduğunu söyledi. “Geçen sene Hanımgölü’nde büyük bir dövüş kazandı, ve müsabakalarda Dusken Vadisi’nden Sör Donnel’ı, Lord Arryn’i ve Lord Royce’u devirdi.”

En son çadır ise Prens Valarr’inkiydi. Tepesinde kırmızı uzun alevler gibi sivri uçlu kızıl flamalar sallanan, siyah ipekten bir çadırdı. Önündeki kalkan parlak siyahtı ve Targaryen Ailesi’nin üç başlı ejderhasıyla süslenmişti. Kral Muhafızı şövalyelerinden biri, parlak beyaz zırhıyla, çadır bezine tezat oluşturacak şekilde kalkanın yanında duruyordu. Muhafızı orada görmek Dunk’ı şaşırttı. Meydan okuyanlardan hangisi ejderha kalkanına dokunmaya cesaret edebilirdi ki? Her şeyden önce, Valarr, kralın torunu ve Baelor Mızrakkıran’ın oğluydu.

Dunk’ın endişelenmesine gerek yoktu. Borazanlar meydan okuyanları çağırmak için çalındığında, güzel prensesin beş şampiyonu, onu korumak için huzuruna çağrıldılar. Şampiyonlar bir bir turnuva sahasının güney ucunda göründüklerinde ise Dunk kalabalığın heyecanlı uğultusunu

duyabiliyordu. Çığırkanlar her şövalyenin adını sırayla duyurdular. Şövalyeler mızraklarını eğerek Dişbudak Geçidi Lordu'nu, Prens Baelor'u ve güzel prensesi selamlamak için tribünün önünde durdular, sonra rakiplerini seçmek için sahanın kuzey ucuna doğru bir yay çizdiler. Altın saçlı veliahdı Sör Tybolt Lannister, Dişbudak Geçidi Lordu'nun en büyük oğluna meydan okurken, Casterly Kayası'ndan Boz Aslan, Lord Tyrell'in kalkanına vurdu. Irmaktezi'nden Lord Tully, Sör Humfrey Hardyng'in elmas desenli kalkanına şöyle bir dokundu, Sör Abelar Yüksek-kule, Valarr'inkine vurdu ve Dişbudak Geçidi'nin en genç oğluna, Gülen Fırtına diye anılan şövalye Sör Lyonel Baratheon tarafından meydan okundu.

Meydan okuyanlar rakiplerini beklemek için sahanın güney ucuna doğru at sürdüler; Sör Abelar, kalkanının üzerinde ateşle çevrilmiş bir gözcü kulesiyle gümüş ve duman rengine kuşanmıştı; Lannisterler, Casterly Kayası'nın altın aslanını taşıyorlardı ve tamamen kırmızıydılar; Gülen Fırtına, göğsünde ve kalkanında bir erkek geyikle ve miğferinde bir çift demir boynuzla altın rengi bir kumaşın altında parılıyordu; Lord Tully ise iki omzundan gümüş birer broşla tutturulmuş mavi ve kırmızı çizgili bir pelerin giyiyordu. Sert rüzgarlar flamlarını dalgalandırırken üç buçuk metrelik mızraklarını gökyüzüne doğru tutuyorlardı.

Sahanın kuzeyinde, yamakları, şampiyonların binmeleri için parlak renkler kuşanmış savaş atlarını tutuyorlardı. Şampiyonlar, en az rakiplerinkiler kadar ihtişamlı miğferlerini taktılar, mızrak ve kalkanlarını aldılar; Dişbudak Geçidi ailesinin dalgalanan turuncu ipekleri, Sör Humfrey'nin kırmızı beyaz elmasları, altın gül desenli yeşil satenden süslü koşum takımlarıyla beyaz süvari atının üzerinde Lord Leo ve tabii ki Valarr . . . Genç Prens'in atı, zırhının, mızrağının, kalkanının ve koşum takımlarının rengine uysun diye gece kadar siyahtı. Miğferinin tepesinde, canlı bir kırmızıyla boyanmış olan üç başlı ejderha, kanatlarını açmış parılıyordu; aynısı parlak siyah kalkanın üzerine de çizilmişti. Savunanların koluna güzel prenses tarafından verilen turuncu ipekten bir parça kumaş düğümlenmişti.

Şampiyonlar yerlerini almak için atlarını sürerlerken, Dişbudak Geçidi Çayırı neredeyse tamamen sessizliğe büründü. Daha sonra bir borazan çalındı ve sessizlik bir an içinde büyük bir gürültüye dönüştü. On çift yaldızlı mahmuz, on savaş atının böğrüne dokundu, bin insan bağırıp çağırmaya başladı, kırk nallı toynak çimleri dövüp parçaladı, on mızrak eğildi ve hedefine doğrultuldu, yer gümbür gümbür sarsılmaya başladı ve şampiyonlar ve meydan okuyanlar, tahtanın ve çeliğin kulakları yırtan çarpışma sesiyle çarpıştılar. Hemen sonra, biniciler birbirlerinin vuruş mesafesinden çıkmış başka bir geçiş için dönüşlerini yapıyorlardı. Lord Tully, yalpalamasına rağmen atının sırtında kalmayı başardı. Halk, on mızrağın da kırıldığını anladığında, büyük bir alkış koptu. Bu turnuvanın başarısı için muhteşem bir işaretti, aynı zamanda yarışmacıların yeteneğinin de kanıtıydı.

Yamaklar kenara atılan kırık mızrakların yerine yarışmacılara yenilerini verdiler. Dunk, tabanlarının altında yerin titrediğini hissedebiliyordu. Omuzlarının üstünde Yumurta sevinçle bağırıyor ve çöp gibi kollarını sallıyordu. Onlara en yakın geçen Genç Prens'ti. Dunk, Sör Abelar'ın mızrağının Valarr'ın zırhının göğüs kısmına çarparak paramparça olurken, Valarr'ın siyah mızrağının ucunun rakibinin kalkanının üzerinden kayarak göğsüne çarptığını gördü. Gümüş ve duman rengi koşumlarıyla gri aygır darbenin etkisiyle geriledi ve Sör Abelar Yüksek-kule'nin üzengilerinden ayakları kesilerek sertçe yere çarptı.

Lord Tully de Sör Humfrey Hardyng tarafından atından düşürülmüştü, ama hemen ayağa kalkarak uzun kılıcını çekti ve Sör Humfrey – kırılmayan – mızrağını bir kenara bırakarak dövüşte ayakta devam etmek için atından indi. Sör Abelar o kadar atik değildi. Yamağı koşarak efendisinin miğferini çıkardı ve yardım çağırdı, iki hizmetkar sersemlemiş şövalyeyi kollarından tutarak kaldırdılar ve çadırına kadar ona yardım ettiler. Diğer taraftan atlarında kalan altı şövalye üçüncü turlarını atıyorlardı. Başka mızraklar da kırıldı ve bu sefer Lord Leo Tyrell, mızrağının ucunu o kadar keskin hedeflemişti ki Boz Aslan'ın miğferini kafasından bir

güzel uçurdu. Yüzü asılan Casterly Kayası'nın Lordu, elini kaldırarak selam verdi ve atından inerek maçı bıraktı. O zamana kadar, Sör Humfrey, kılıçta da mızraktaki kadar yetenekli olduğunu göstererek Lord Tully'i teslim olmaya zorlamıştı.

Sonunda Sör Androw kalkanını, atını ve maçı tek seferde kaybedene kadar, Tybolt Lannister ve Dışbudak Geçidi'nden Androw birbirlerine karşı üç kez daha at koşturdular. Genç Androw durmak bilmedi, Gülen Fırtına Sör Lyonel Baratheon'a karşı da en az dokuz mızrak kırdı. Onuncu turda hem Şampiyon hem meydan okuyan eyerlerinden düştüler ama ikisi de dövüğe devam etmek için ayağa kalktı; kılıca karşı gürz . . . Sonrasında iyice hırpalanan Dışbudak Geçidi'nden Robert mağlubiyeti kabul etti, fakat tribündeki babası hiç de üzölmüş gibi görünmüyordu. Dışbudak Geçidi Lordu'nun iki oğlu da şampiyonlar arasındaki yerlerinden olmuşlardı, bu doğruydı ama ikisi de kendilerini Yedi Krallık'ın en iyi iki şövalyesine karşı onurlu bir şekilde kanıtlamışlardı.

Yenenle yenilenin sarılarak sahanın dışına yürüyüşlerini izlerken, *Ben daha da iyisini yapmalıyım*, diye düşündü Dunk. *İyi dövüşüp kaybetmek benim için yeterli değil, en azından ilk meydan okumayı kazanmalıyım yoksa her şeyi kaybederim.*

Sör Tybolt Lannister ve Gülen Fırtına şimdi yendikleri rakiplerinin yerlerine geçip şampiyonlar arasındaki yerlerini alacaklardı. Şimdiden turuncu çadırları sökmeye başlamışlardı. Bir kaç adım uzakta, Genç Prens siyah çadırının önünde kurulmuş kamp sandalyesinde rahatça oturuyordu. Miğferini çıkarmıştı. Babası gibi saçları koyu renkliydi ama saçlarının arasında ince beyaz bir tutam saç vardı. Bir hizmetkar ona gümüş bir kadeh getirdi ve Genç Prens kadehten bir yudum aldı. *Kafası çalışıyorsa su içiyordur*, diye düşündü Dunk, *eğer çalışmıyorsa şaraptır*. Valarr'ın gerçekten babasının yiğitliğinden bir şeyler almış olup olmadığını, ya da en zayıf rakibi seçip seçmediğini düşündü.

Borazanlar üç yeni yarışmacının müsabakalara girdiğini duyurdu. Çığırtnkanlar isimlerini duyurdu. *"Caron Ailesi'nden*

Sör Pearse, Huruç Lordu.” Şövalyenin kalkanının üzerine işlenmiş gümüş bir arp vardı, zırhının üzerine giydiği cüppeye ise bülbüller işlenmişti. “*Mallister Ailesi’nden Sör Joseth, Denizbeki’nden.*” Sör Joseth kanatlı miğferiyle herkese caka satıyordu; kalkanında gümüş bir kartal menekşe rengindeki gökyüzünün üzerindeydi. “*Swann Ailesi’nden Sör Gawen, Gazap Burnu’ndaki Taşmiğfer’in Lordu.*” Gawen’in kollarında biri siyah biri beyaz iki kuğu hiddetle savaşıyorlardı. Kını ve mızrağındaki çizgilere kadar zırhında, pelerinde ve atının gıysılcığında de siyah ve beyazın tezadı vardı.

Ünlü bir arp ustası, şarkıcı ve şövalye olan Lord Caron, mızrağının ucuyla Lord Tyrell’in gülüne dokundu. Sör Joseth, Sör Humfrey Hardyng’in elmaslarına ses çıkartacak şekilde vurdu. Siyah-beyaz şövalye Lord Gawen Swann, beyaz muhafızlı siyah prens meydan okudu. Dunk çenesini sıvazladı, Lord Gawen ihtiyardan bile daha yaşlıydı ve ihtiyar ölmüştü. “Yumurta, meydan okuyanlardan en az tehlikeli hangisi?” diye sordu bu şövalyeler hakkında çok şey biliyora benzeyen omuzlarındaki çocuğa.

“Lord Gawen,” dedi çocuk bir seferde. “Valarr’ın rakibi.”

“*Prens Valarr,*” diye düzeltti Dunk. “Bir yamak kibar konuşmalıdır, evlat.”

Üç şampiyon atlarına binerlerken, meydan okuyan üçlü de yerlerini aldı. İnsanlar etraflarındakilerle bahse giriyorlar ve favorilerine destek vermek için bağııyorlardı, ama Dunk’ın gözleri prenseydi. İlk geçişte Lord Gawen’in kalkanına gösterişli bir darbe indirdi, mızrağının köreltilmiş ucu Sör Abelar Yüksek-kule ile olan çarpışmasında olduğu gibi kenara kaydı ama bu sefer diğer tarafa, boşluğa doğru savruldu. Lord Gawen’in mızrağı prensin göğsünde kırıldı ve Valarr bir an için düşecek gibi olsa da toparladı.

Valarr, müsabakalarda ikinci kez mızrağını rakibinin göğsünü hedefleyerek sola savurdu, ama ancak Lord Gawen’in omzuna vurabildi. Öyle bile olsa, darbe daha yaşlı olan şövalyenin mızrağını düşürmesine yeterliydi. Lord Gawen bir kolunu dengesini sağlamak için savurdu ama düştü. Genç Prens, eyerinden atladı ve kılıcını çekti, fakat

düşen şövalye ona eliyle durmasını işaret etti ve siperliğini kaldırarak. "Pes ediyorum, majesteleri," dedi "İyi bir dövüştü." Tribündeki lordlar da aynı fikirdeydi, Valarr gri saçlı lorda ayağa kalkmasına yardım etmek için eğilirken, "*İyi dövüştü! İyi dövüştü!*" diye bağıldılar.

"Buna ne bir dövüş denebilir ne de iyi," diye şikayet etti Yumurta.

"Sessiz ol yoksa kampa geri gidersin."

Daha ileride arp lordu ve gül lordu bağırıp çağıran kalabalığın sevdiği gibi ateşli bir şekilde birbirlerine köreltilmiş baltalarla saldırıyorlarken, Sör Joseth Mallister sahadan baygın bir şekilde taşınıyordu. Dunk, Valarr Targaryen'e o kadar konsantre olmuştu ki gözü onları görmüyordu. *İyi bir şövalye ama o kadar,* diye düşünürken buldu kendini. *Ona karşı bir şansım olurdu. Eğer tanrılar isterse, onu atımdan bile düşürebilirim ve ayağım yere bastığımda ağırlığım ve gücüm ne olacağımı belirlerdi.*

Yumurta, heyecanla Dunk'ın sırtındaki yerini değiştirirken, "Hakla onu!" diye bağırды neşeyle. "Hakla onu! Vur ona! Evet! İşte böyle, işte tam *böyle!*" Galiba Lord Caron'a tezahürat yapıyordu. Arp ustası bu sefer müziğini çelikle yapıyor, kılıçlar birbirine çarpıp şarkı söylerlerken, Lord Leo'yu geri geri sürüklüyordu. Kalabalık hemen hemen eşit olarak ikiye bölünmüştü, bu yüzden tezahüratlar ve küfürler belli belirsiz uçuşuyordu sabah havasında. Rakibinin baltası, Lord Leo'nun altın gülünün yapraklarını, kalkanı çatlayıp ikiye bölünene dek bir bir dökerken, Lord Leo'nun kalkanından tahta ve boya parçacıkları saçılıyordu. Fakat bu sırada baltanın başı bir an için tahtaya sıkıştı . . . ve Lord Leo kendi baltasıyla rakibinin silahının sapını elinin birkaç karıştan daha yakın bir yerinden kırdı. Kırık kalkanını kenara attı ve şimdi saldırma sırası ondaydı. Kısa sürede arp şövalyesi bir dizinin üstüne çökmüş teslim oluşunun şarkısını söyler olmuştu.

Sabahın kalan kısmında ve öğlenin çoğunda, meydan okuyan üçlü ya da ikili gruplar hatta bazen beş kişi birden sahadaki yerlerini alırlarken, genellikle manzara aynıydı.

Borazanlar çaldı, çığırtkanlar isimleri duyurdu, savaş atları hücum etti, kalabalık bağırıp çağırdı, mızraklar ince dallar gibi kırıldı ve kılıçlar, zırh ve miğferleri dövdü. Hem sıradan halk, hem de asil lordlar bunun muhteşem müsabakalarla dolu bir gün olduğu konusunda hemfikir oldiler. Sör Humfrey Hardyng ve sarışın, gözü pek bir şövalye olan ve sarı siyah çizgili giyinmiş ve kalkanında üç arı kovani olan Sör Humfrey Arıocak, sıradan halkın hemen “Humfrey’lerin Savaşı” demeye başladığı efsanevi bir mücadelede, en az bir düzine mızrağı paramparça etmişlerdi. Sör Tybolt Lannister, Sör Jon Penrose tarafından atından düşürüldü ve düşerken de kılıcı kırıldı, ama maçı kazanmak ve şampiyon olarak kalmak için sadece kalkanı ile savaştı. Kırçilli sakallı ve boz renkli yaşlı bir şövalye olan Tek Gözlü Sör Robyn Rhysling, ilk turda miğferini Lord Leo’nun mızrağına kap-tırmasına rağmen pes etmeyi reddetti. Üç kez daha birbirle-rine doğru at sürdüler, kırılan mızraklardan fırlayan parça-lar çıplak yüzünün etrafında tahtadan bıçaklar gibi uçuşur-ken, rüzgar Sör Robyn’in saçlarını dalgalandırıyordu. Yu-murta, Sör Robyn’in gözünü beş yıldan daha kısa bir süre önce kırık bir mızraktan kopan bir kıymıkla kaybettiğini söyleyince, Dunk bunun daha da hayret verici olduğunu düşündü. Leo Tyrell, Sör Robyn’in korumasız başına bir daha mızrakla nişan almayacak kadar şövalye ruhluydu, böyleyken bile Rhysling’in inatçı cesareti (yoksa budalalığı mıydı bu?) Dunk’ı şaşkına çevirmişti. En sonunda Ulubahçe’nin Lordu, Sör Robyn’i kalbinin biraz üstünden zırhının göğüs kısmına sağlam bir vuruş yaparak onu yana doğru bir taklayla yere fırlattı.

Sör Lyonel Baratheon da pek çok kayda değer maç çı-kardı. Kalkanına dokunduklarında daha zayıf rakiplerine kahkahalarla güldü ve ata binerken, üzerlerine hücum edip onların ayaklarını üzengilerinden keserken sürekli kahka-halar attı. Eğer meydan okuyanların sorguçları varsa, Sör Lyonel onları vurarak düşürüyor ve kalabalığa doğru fırlatı-yordu. Sorguçlar tahtadan oyularak ya da deriyi şekillendi-rerek yapılan şatafatlı şeylerdi ve bazen yaldızlanır veya gü-müşle kaplanır ya da saf gümüşten dövülürdü, bu yüzden

yendiği kişiler bu alışkanlığını pek takdir etmeseler de, bu onu halk arasında çok sevilen biri yapmıştı. Çok geçmeden yalnızca sorguçuşuz olan şövalyeler onu seçmeye başlamıştı. Her ne kadar Sör Lyonel sık sık alt ettiği rakiplerine gürültülü bir şekilde gulse de, Dunk'a göre alkışlar ve günün övgüleri her biri zorlu on dört şövalyeyi dize getiren Sör Humfrey'ye gitmeliydi.

O sırada Genç Prens siyah çadırını önünde oturuyor ve zaman zaman atına binip başka bir tanınmamış rakibini mağlup etmek için yerinden kalkıyordu. Dokuz galibiyeti vardı ama Dunk'a göre hepsi boştu. *Yaşlı adamları, acemi yamaları ve çok soylu ama az yetenekli bir kaç lordu yendi. Gerçekten tehlikeli adamlar onu görmüyormuş gibi kalkanının yanından geçip gidiyor.*

Günün sonuna doğru, cevval bir çığırtkan, yeni bir yarışmacının müsabakalara girdiğini duyurdu. Yeni yarışmacı büyük kıvılcı bir süvari atının üzerindeydi ve atın siyah giysisi, altındaki sarı, kırmızı ve turuncu renkleri ortaya çıkarmak için kesilmişti. Adam selam vermek için tribüne yaklaştığında, Dunk havadaki siperliğinin altından yüzünü gördü ve Dişbudak Geçidi Lordu'nun ahırlarında gördüğü prensi tanıdı.

Yumurta'nın bacakları Dunk'ın boğazının etrafında kasıldı. "Kes şunu," diye tersledi Dunk oğlanın bacaklarının arasını açarak. "Beni boğmaya mı çalışıyorsun?"

"*Prens Aerion Parlakalev,*" dedi çığırtkanlardan biri, "*Kral İskelesi'ndeki Kıvılc Hisar'dan, Targaryen Ailesi'nin Yaz Malikanesi'nden Prens Maekar'ın oğlu, ailesinin veliahdı, Andalların Kralı, Rhoynar, İlk Adam ve Yedi Krallık'ın Lordu olan İyi Daeron'un torunu.*"

Aerion, kalkanında üç başlı bir ejderha taşıyordu, ama Valarr'inkinden çok daha canlı renklerle yapılmıştı; bir kafası turuncu, biri sarı, bir kırmızıydı ve soluduğu alevler altın bir tabakanın parlaklığına sahipti. Zırhının üzerine giydiği cüppesi duman grisi ve alev kırmızısının beraberce ördüğü bir girdap gibiydi ve kararmış miğferinin tepesine kırmızı alevlerle kaplanmış bir sorguç oturtulmuştu.

Mızrağını Prens Baelor'a doğru eğmek için biraz durduktan sonra, dört nala sahanın kuzey ucuna gitti. Lord Leo'nun ve Gülen Fırtına'nın çadırını geçtikten sonra Prens Valarr'ın çadırına yaklaşıırken yavaşladı. Genç Prens ayağa kalktı ve kalkanının yanında resmi bir edayla durdu. Dunk, Aerion'un kalkana vurmak istediğinden emindi . . . ama Aerion sonra güldü, atını sürerek yanından geçti ve mızrağının ucunu Sör Humfrey Hardyng'in elmaslarına sertçe vurdu. "Çık dışarı, çık dışarı minik şövalye," diye şarkı söyledi yüksek berrak bir sesle. "Ejderhayla karşılaşma zamanın geldi."

Sör Humfrey, doru atı getirilirken sert bir hareketle kafasını kaldırdı ve atına binip miğferini takarken ve mızrağıyla kalkanını alırken Prens Aerion'u görmezlikten geldi. İki şövalye yerlerini alırken izleyiciler sustular. Dunk, Prens Aerion'un kapanan siperliğinin sesini duydu . . . ve bora-zanlar öttü.

Sör Humfrey yavaşça hızlanarak başladı ama rakibi kızıl süvari atını sertçe mahmuzladı. Yumurta'nın bacakları gene kasıldı. "*Öldür onu!*" diye bağırdı birden, "*Öldür onu, işte orada, öldür onu, öldür onu, öldür onu!*" Dunk, çocuğun hangi şövalyeye bağırdığından pek emin değildi.

Prens Aerion'un altın rengi ucuyla kırmızı, turuncu ve sarı çizgili mızrağı, çitlerin boyundan daha aşağıdaydı. *Aşağıda, çok aşağıda,* diye düşündü Dunk görür görmez. *Biniciyi ıskalayacak ve Sör Humfrey'nin atına vuracak, yukarı kaldırması lazım.* Sonra korkarak Aerion'un mızrağı yukarı kaldırmaya niyeti olmadığını düşündü. *Ama bunu yapam . . .*

Sör Humfrey'nin aygırı, mümkün olan son anda, gözleri korkuyla açılarak yaklaşan uçtan ürktü ama artık çok geçti. Aerion'un mızrağı göğüs kemiğini koruyan zırhın hemen üzerinden girdi ve boynunun arkasından fışkıran kanla beraber çıktı. At çığlıklar atarak yan taraflara çarptı ve düşerken tahta çitleri paramparça etti. Sör Humfrey sıçrayarak kurtulmaya çalıştı ama ayağı üzengiye takıldı ve bacağı düşen atla parçalanın çitin arasında kaldığında haykırışını herkes duydu.

Tüm Dişbudak Geçidi Çayırı bağııyordu. İnsanlar Sör Humfrey'i kurtarmak için sahaya koştular, ama aygır ölüm sancısıyla yaklaşanları tekmeliyordu. Aerion kan gölünün etrafından gamsızca geçerek sahanın sonuna kadar gitti ve dört nala geri döndü. O da bağııyordu ama Dunk atın kulağına neredeyse insan sesi gibi gelen çığlıklarının arasından prensin ne dediğini seçemiyordu. Aerion eyerinden atlayarak kılıcını çekti ve yerdeki rakibine doğru ilerledi. Kendi yamakları ve Sör Humfrey'nin yamaklarından biri onu geri çekmek zorunda kaldılar. Yumurta, Dunk'ın omuzları üzerinde kıpırdandı. "Beni aşağı indir," dedi. "Zavallı at, *beni hemen aşağı indir.*"

Dunk kendini kötü hissetti. *Eğer Yıldırım'ın başına böyle bir şey gelirse ben ne yaparım?* Silahlı adamlardan biri baltalı mızrağı ile Sör Humfrey'nin aygırını öldürerek korkunç çığlıklara son verdi. Dunk döndü ve kalabalığın arasından kendine bir yol açtı. Açık alana geldiği zaman, Yumurta'yı omuzlarına aldı. Çocuk kapüşonunu geriye attı, gözleri kıpkırmızıydı. "Evet, çok korkunç bir görüntüydü," dedi Dunk çocuğa, "ama bir yamak güçlü olmalıdır. Korkarım başka turnvalarda daha kötü talihsizlikler de görebilirsin."

"Talihsizlik değildi," dedi Yumurta dudakları titreyerek. "Aerion bunu bilerek yaptı, sen de gördün."

Dunk kaşlarını çatı. Ona da öyle gelmişti ama bir şövalyenin, hem de ejderhanın kanından birinin, bu kadar şövalyeliğe yakışmayan bir şey yapabileceğine inanmak zordu. "Ben pek çok acemi şövalyenin mızrağının kontrolünü kaybettiğini gördüm," dedi inatla, "bunu daha fazla uzatma. Bence bu günlük müsabakalar bitti. Hadi evlat."

Haklıydı, o günün müsabakaları bitmişti. Keşmekeş durulduğunda, güneş batıda iyice alçalmıştı ve Dişbudak Geçidi Lordu karşılaşmaları durdurdu.

Akşamın gölgeleri çayıra uzanırken, tüccarların sırasında yüz tane meşale yakılmıştı. Dunk kendisine bir bardak, çocuğa da onu neşelendirmek için yarım bardak bira aldı. Flüt

ve davullardan hareketli bir ezgi dinleyerek ve Nymeria hakkında içinde savaşçı bir kraliçe ve on bin gemi olan bir kukla gösterisi izleyerek bir süre aylıklık yaptılar. Kuklacıların yalnızca iki gemisi vardı ama gene de bir deniz savaşını aynen canlandırmayı başardılar. Dunk, Tanselle'e kalkanını boyamayı bitirip bitirmediğini sormak istedi, ama kızın meşgul olduğunu görebiliyordu. *Bu gece için işleri bitene kadar bekleyeceğim,* diye karar verdi. *Belki o zaman bir şeyler içmek ister.*

“Sör Duncan,” diye çağırdı arkasından bir ses. Tekrar, “Sör Duncan.” Dunk birden sesi hatırladı. “Sizi bu gün halkın arasında omzunuzda bu çocukla gördüm,” dedi Raymun Fossoway dedi gülümseyerek yaklaşırken. “Gerçekten de ikinizi fark etmemek zordu.”

“Çocuk benim yamağım. Yumurta, bu Raymun Fossoway,” dedi. Dunk çocuğu öne doğru çekistirmek zorunda kaldı ve ancak o zaman Yumurta kafasını eğerek bir selam mırıldandı.

“Tanıştığımıza memnun oldum, evlat,” dedi Raymun rahat bir edayla. “Sör Duncan, neden tribünden izlemediniz? Bütün şövalyeler oraya kabul edilir.”

Dunk halkın içinde rahattı: lordlar, leydiler ve yerleşik şövalyeler arasında bir yer talep etme fikri onu tedirgin etti. “Son maçı daha yakın bir yerden izlemek istemezdim doğrusu.”

Raymun yüzünü buruşturdu. “Ben de. Dışbudak Geçidi Lordu, Sör Humfrey'yi galip ilan etti ve onu Prens Aerion'un süvari atı ile ödüllendirdi. Bacağı iki yerden kırılmış. Prens Baelor ona bakması için kendi hekimini göndermiş.”

“Sör Humfrey'nin yerine başka bir şampiyon olacak mı?”

“Dışbudak Geçidi Lordu'nun aklında bu yeri Lord Caron'a ya da belki Hardyng'le muhteşem bir maç yapan diğer Sör Humfrey'ye vermek var, ama Prens Baelor ona Sör Humfrey'nin kalkanının ve çadırının kaldırılmasının bu

koşullar altında pek uygun olmayacağını söylemiş. Bence beş yerine dört şampiyonla devam edecekler.”

Dört şampiyon, diye düşündü Dunk. Leo Tyrell, Lyonel Baratheon, Tybolt Lannister ve Prens Valarr. Bugün ilk üçüne karşı pek şansı olmayacağını anlamaya yetecek kadarını görmüştü. Geriye yalnızca . . .

Bir gezgin şövalye bir prense meydan okuyamaz. Valarr, Demir Tahr'ın ikinci varisi. O Prens Baelor'un oğlu ve onun kanı Fatih Aegon'un, Genç Ejderha'nın ve Prens Aemon Ejdershövalye'nin kanı . . . ben ise ihtiyarın Pire Yuvası'ndaki bir çanak çömlek dükkanında bulduğu herhangi bir çocuğum.

Kafası bunları düşünmekten ağrımıştı. “Kuzeniniz kime meydan okumayı düşünüyor?” diye sordu Raymun’a.

“Sör Tybolt’a ama birbirlerinden çok farkları yok. Hemen hemen eşitler. Gerçi kuzenim her maçı büyük bir dikkatle izliyor. Eğer yarın herhangi biri yaralanırsa ya da yorgunluk veya zayıflık işareti gösterirse, Steffon’ın onun kalkanına vurmakta geç kalmayacağından emin olabilirsiniz. Kimse şimdiye kadar onun fazla şövalye ruhlu olduğundan şikayet etmedi.” Raymun kendi sözlerindeki iğnelemeyi geçiştirmek için güldü. “Sör Duncan bir kadeh şarap içmek için bana katılır mısınız?”

Dunk karşılığını veremeyeceği bir misafirperverliğin tedirginliğiyle “İlgilenmem gereken meselelerim var,” dedi.

“Ben burada bekleyebilirim ve kukla gösterisi bittiği zaman kalkanınızı getirebilirim, efendim,” dedi Yumurta. “Dağa sonra Symeon Yıldızgözü’nü ve ejderha savaşını da bir daha tekrarlayacaklar.”

“Gördüğünüz gibi mesele halloldu ve şarap bizi bekliyor,” dedi Raymun. “Hem de bir Arbor şarabı. Beni reddedebilir misiniz?”

Mazeretlerinden yoksun kalınca, Dunk’ın Yumurta’yı kukla gösterisinde bırakıp Raymun’u takip etmekten başka bir çaresi kalmamıştı. Raymun’ın kuzenine katıldığı yerde, Fossoway Ailesi’nin alameti olan elma, altın rengi çadırın üzerinde dalgalanıyordu. Çadırın arkasında iki hizmetkar

ufak bir ateşin üzerinde pişen keçiye kurumasın diye bal ve baharatla ıslatıyorlardı. Raymun çadırın girişini Dunk için açık tutarken, “Eğer açsanız yemek de var,” dedi öylesine. İçerdeki mangalda kömür yanıyor ve içerdeki havayı hoşça ılık tutuyordu. Raymun iki kadehi şarapla doldurdu. “Aerion’un, Sör Humfrey’yi kendi süvari atıyla ödüllendirdiği için Dişbudak Geçidi Lordu’na ateş püskürdüğünü söylüyorlar,” yorumunu yaptı şarabı doldururken, “ama bahse girerim ki bunu tavsiye eden amcasıydı.” Şarap kadehini Dunk’a uzattı.

“Prens Baelor onurlu biri.”

“Parlak Prensın olmadığı gibi mi?” diye güldü Raymun. “O kadar endişelenmicevin. Sör Duncan, burada bizden başka kimse yok. Aerion’un kötü bu tohum olduğunu bilmeyen yok. Tanrılara şükürler olsun ki veliahtlık sırasında iyice aşağılarda.”

“Atı öldürmeye çalıştığına gerçekten inanıyor musunuz?”

“Ona ne şüphe? Size yemin ederim, eğer Prens Maekar burada olsaydı işler farklı olurdu. Eğer anlatılanlar doğruysa, Aerion babası onu izlerken hep etrafa gülücükler saçar ve şövalye edasına bürünürmüş ama babası yoksa . . .”

“Prens Maekar’ın yerinin boş olduğunu gördüm.”

“Roland Beçhisar’la birlikte oğullarını aramak için Dişbudak Geçidi’ni terk etti. Ortalıkta soyguncu şövalyelerle ilgili vahşi hikayeler dönüyor ama bahse girerim ki prens gene sızıp kalmıştır.”

Şarap hoştu ve meyve tadı vardı, Dunk’ın şimdiye kadar tattıklarının en iyisiydi. Ağzında şöyle bir çevirdi, yuttu ve “Şu kayıp olan hangi prens?” dedi.

“Maekar’ın veliahdı. Kraldan sonra Daeron adı verildi. Ona babasının duyamayacağı yerlerde Ayyaş Daeron diyorlar. En küçük oğlu da onunla beraberdi. Yaz Malikanesi’nden beraber ayrılmışlar ama Dişbudak Geçidi’ne asla ulaşmamışlar.” Raymun kadehini bitirdi ve bir kenara koydu. “Zavallı Maekar.”

“Zavallı mı?” diye şaşırdı Dunk. “Kralın oğlu mu?”

“Kralın dördüncü oğlu,” dedi Raymun, “ne Prens Baelor kadar gözü pek, ne Aerys kadar zeki, ne de Prens Rhaegel kadar nazik. Şimdiyse kendi çocuklarının, kardeşlerinin çocuklarının gölgesinde kalmasını izlemek zorunda kalıyor. Daeron bir ayyaş, Aerion kibirli ve zalim, üçüncü oğlu ise, o kadar az gelecek vaat ediyordu ki onu bir hekim yapmak için Şehir kalesine gönderdiler ve en genç olanı ise—”

“Efendim! Sör Duncan!” Yumurta soluk soluğa içeri daldı. Kapüşonu sırtına düşmüştü ve mangaldan gelen ışık, kocaman karanlık gözlerinden parlıyordu. “Hemen gelin, onun canını yakıyor!”

Dunk yerinden fırlayarak ayağa kalktı, kafası karışmıştı. “Canını mı yakıyor? Kim?”

“Aerion!” diye bağırdı çocuk. “Aerion onu incitiyor. Kuklacı kızı. Çabuk olun.” Arkasını döndü ve tekrar karanlığın içinde kayboldu.

Dunk takip etmek için hareketlendi ama Raymun kolunu yakaladı. “Sör Duncan. Aerion,” dedi “o soylu kandan. Dikkat edin.”

Dunk bunun yerinde bir nasihat olduğunu biliyordu. İhtiyar da burada olsa aynı şeyi söylerdi. Ama dinleyemezdi. Raymun’ın elinden kendini kurtardı ve çadırdan dışarı fırladı. Tüccarların sırasından gelen bağırıışları duyabiliyordu. Yumurta neredeyse gözden kaybolmuştu. Dunk arkasından koştu. Bacakları çocuğunkilerden daha uzundu; kısa sürede aradaki mesafeyi kapattı.

İzleyenler, kuklacıların etrafında bir duvar oluşturmuştu. Küfürlerine aldırmadan, Dunk onları itekleyerek ilerledi. Kraliyet üniformalı, silahlı bir adam onu durdurmak için önüne çıktı. Dunk kocaman elini göğsüne koyarak onu itti ve adamı kollarını savurarak çamurun içine kıcının üzerine oturacak şekilde geriye fırlattı.

Kuklacıların tezgahı yana devrilmişti. Dornlu şişman kadın yerde ağlıyordu. Silahlı adamlardan birinin elinde Florian ve Jonquil sallanırken başka biri onları meşaleyle

ateşe veriyordu. Diğer üç adam sandıkları açıyor, başka kuklaları yere döküyor ve onları eziyorlardı. Ejderha kuklası her yere saçılmıştı, şurada kırık bir kanat duruyordu, kafası oradaydı, kuyruğu üç parça olmuştu. Ve tüm bunların ortasında uzun kollu kırmızı kadifeden yeleğiyle Prens Aerion duruyordu. İki eliyle Tanselle'in kolunu kıvırmıştı. Tanselle dizlerinin üzerinde ona yalvarıyordu. Aerion ise kızı umursamıyordu bile. Kızın avucunu zorla açtı, ve parmaklarından birini yakaladı. Dunk gördüklerine inanamadan, yüzünde şaşkın aptal bir ifadeyle orada öylece kalakaldı. Sonra bir kırıma sesi duydu ve Tanselle çığlık attı.

Aerion'un adamlarından biri Dunk'ı yakalamaya çalıştı ama sonra kendini havada uçarken buldu. Üç uzun adımda, Dunk prensin omzunu yakaladı ve onu sertçe çevirdi. İhtiyarın ona öğrettiği her şeyle beraber kılıcını ve hançerini de unutmuştu. Sert yumruğu Prens Aerion'un ayaklarını yerden kesti, bir sonraki prensin beline inmişti. Aerion bıçağına uzandığına, Dunk onun bileğine bastı ve bir kez daha prensin ağzının tam ortasına sert bir tekme yerleştirdi. Eğer prensin adamları üzerine üşüşmeseydi onu oracıkta öldürme kadar tekmeleyebilirdi. İki kolunda birer adam vardı ve bir başkası da sırtını yumrukluyordu. Dunk adamlardan birinden kurtulur kurtulmaz iki tanesi biniyordu tepesine.

Sonunda onu yere düşürdüler ve kollarıyla bacaklarını kıpırdayamaz hale getirdiler. Aerion tekrar ayağa kalkmıştı. Prensın ağzı kanlıydı. Bir parmağını ağzına soktu. "Dişlerimden biri sallanıyor," diye şikayet etti, "bu yüzden biz de senin tüm dişlerini dökerek başlayacağız işe." Saçlarını gözünün önünden çekti. "Tanıdık geliyorsun sanki?"

"Beni ahıra bakan çocuklardan biri zannetmiştin."

Aerion ağzı kanlı bir halde gülümsedi. "Hatırlıyorum. Atımı almayı reddetmiştin. Neden bu fahişe için hayatını bir kenara ittin ki?" Tanselle yere kapanmıştı, sakat elini tutuyordu. Prens çizmesinin burnuyla kızı dürttü. "Buna hiç değmez. O bir hain. Ejderha hiç kaybetmemeliydi."

O bir deli, diye düşündü Dunk, ama hala bir prensin oğlu, ve beni öldürmeye niyetli. Eğer bir dua bilseydi, dua edebilirdi,

ama şimdi bunun için vakit yoktu. Hatta korkmak için bile zaman yoktu.

“Söyleyecek başka bir şeyin yok mu?” dedi Aerion. “Beni yeterince eğlendiremediniz, lordum.” Parmağını tekrar kanlı ağzına soktu. “Wate, bir çekiç bulun ve bütün dişlerini kırın,” diye emretti, “ve sonra da kesip içini açalım ve ona bağırsaklarının rengini gösterelim.

“Hayır!” dedi bir çocuk sesi. “Ona zarar vermeyin!”

Tanrılar aşkına çocuk! Cesur aptal çocuk, diye düşündü Dunk. Onu zapteden ellere karşı koymaya çalıştı ama işe yaramıyordu. “Çeneni kapalı tut, seni aptal çocuk. Git. Seni incitecekler!” diye bağırdı.

“Hayır yapamazlar,” Yumurta yaklaştı. “Eğer yaparlarsa, babama hesap verirler. Amcama da. Bırakın gitsin dedim. Wate, Yorkel, beni tanırsınız. Dediğini yapın.”

Sol kolunu tutan eller onu bıraktı sonra da diğerleri. Dunk ne olduğunu anlayamadı. Silahlı adamlar geri çekiliyordu. Hatta biri dizinin üzerine bile çökmüştü. Daha sonra Raymun Fossoway kalabalığı yararak yetişebildi. Zırhını ve miğferini giymişti ve eli kılıcıdaydı. Kuzeni Sör Steffon, tam arkasındaydı ve kılıcını çekmişti bile. Onlarla birlikte, göğsünde kırmızı elma nişanı dikili olan yarım düzine silahlı adam gelmişti.

Prens Aerion onlara aldırmadı. “Zavallı küstah küçük,” dedi Yumurta’ya ve çocuğun ayağına ağız dolusu kan tükürdü. “Saçına ne oldu?”

“Kestim, kardeşim,” dedi Yumurta. “Sana benzemek istemiordum.”

Turnuvanın ikinci günü bulutluydu ve batıdan şiddetli bir rüzgar esiyordu. *Böyle bir günde daha az kalabalık olmalıydı,* diye düşündü Dunk. Müsabakaları yakından görmek için çite yakın bir yer bulmak daha kolay olabilirdi. *Ben arkasında dururken, Yumurta da çitlerde otururdu.*

Düşündüklerinin yerine, Dunk'ın görüşü Dışbudak Geçidi Lordu'nun adamlarının onu hapsettiği kuledeki hücrenin dört duvarı ile sınırlı kalırken, Yumurta ipek ve kürklerin içinde tribünde oturacaktı. Odanın bir penceresi vardı ama ters tarafa bakıyordu. Öyle bile olsa, Dunk güneş geldiğinde kendini pencerenin eşiğine sıkıştırıp hüzünlü bir şekilde kasaba, çayır ve ormana doğru baktı. Urgandan kılıç kuşağını, kılıcı ve hançeriyle birlikte aldıkları gibi gümüşlerini de almışlardı. Yumurta ve Raymun'ın Kestane ve Yıldırım'ı hatırlayacaklarını umuyordu.

“Yumurta,” diye mırıldandı sessizce iç geçirerek. Yamağı, Kral İskeleyi'nin sokaklarından kopup gelen zavallı bir bacaksız. Hiç bir şövalye bu kadar aptal yerine konmuş mudur acaba? *Salak Dunk, kafası kale duvarı kadar kalın Dunk, öküzler kadar akıllı kut Dunk.*

Dışbudak Geçidi Lordu'nun askerleri, herkesi kukla gösterisi yapılan mekandan götürdüğünden beri Yumurta'yla konuşmasına izin verilmemişti. Ne Raymun'la, ne Tanselle'le, ne de kimseyle, hatta Dışbudak Geçidi Lordu ile bile. Onlardan herhangi birini bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu. Tek bildiği, onu ölene kadar bu odada tutmaya niyetliydiler. *Ne olacağını düşünüyordum ki?* diye sordu kendi kendine acı bir şekilde. *Bir prensin oğlunu yere yıktım ve onun suratını tekmeledim.*

Bu gri gökyüzünün altında asil lordların ve büyük şampiyonların uçuşan süslü kıyafetleri bir gün önceki kadar muhteşem görünmeyecekti. Bulutların arkasında kalan güneş, çelik miğferlerini ıslı ıslı parlatmayacaktı, ne de altın ve gümüş kabartmalar parlayacaklardı, ama öyle bile olsa, Dunk müsabakaları izlemek için kalabalığın içinde olmayı isterdi. Bu, sade zırhları ve kıyafetsiz atları olan gezgin şövalyeler için iyi bir gün olurdu.

En azından onları *duyabiliyordu*. Çığırkanların boruları iyi duyuluyordu ve bazen kalabalığın bağırışları ona birinin düştüğünü, kalktığını ya da cesurca bir şeyler yaptığını anlatıyordu. Zayıf at nalı seslerini de duyuyordu ve çok nadiren kılıçların çarpışmasını ya da bir mızrağın kırılışını duya-

biliyordu. İşte bu sonuncusunu her duyduğunda yüzünü buruşturuyordu; Aerion'un, Tanselle'in parmağını kırdığındaki sesi hatırlatıyordu çünkü ona. Daha yakından gelen başka sesler de vardı; kapının dışındaki koridordan gelen ayak sesleri, aşağıdaki bahçeden gelen at nalı sesleri, kale duvarlarından gelen bağırışlar ve sesler. Bazen turnuvanın sesleri arasında boğuluyorlardı, Dunk bunun gayet iyi olduğunu düşünüyordu.

“Bir gezgin şövalye en hakiki şövalyedir, Dunk,” demişti ihtiyar, çok uzun zaman önce. “Diğer şövalyeler onları besleyen ya da topraklarına sahip olan lordlarına hizmet ederler, ama biz istediğimiz yerde, davalarına inandığımız insanlara hizmet ederiz. Her şövalye zayıf ve masumları koruyacağına yemin eder ama biz bu sözü en çok tutanlarız bence.” Bu hatıranın bu kadar canlı gelmesi garipti. Dunk bu kelimeleri unutalı çok olmuştu. Belki sonlara doğru ihtiyar da unutmuştu.

Zaman geçti, vakit öğleden sonra oldu. Turnuvanın uzaktan gelen sesleri yavaş yavaş azalıp kaybolmaya başladı. Akşam karanlığı hücreye sızıyordu, fakat Dunk hala artan karanlığa bakmaya ve boş midesine aldırmamaya çalışarak pencerenin eşiğinde oturuyordu.

Ve sonra ayak sesleri duydu ve ardından demir anahtarların şingirtisini. Kapı açılırken toparlandı ve ayağa kalktı. İki muhafız içeri girdi, biri bir kandil taşıyordu. Bir hizmetkar elinde bir tepsi yemekle onları takip etti. Arkasından Yumurta geldi. “Kandili ve yemeği bırakıp gidin,” dedi onlara.

Emredildiği gibi yaptılar ama, Dunk kapıyı aralık bıraktıklarını fark etti. Yemeğin kokusu ona ne kadar çok aç olduğunu fark ettirdi. Sıcak ekmek ve bal, bir kase lapa, şişe geçirilmiş kızarmış soğan ve ateşte pişmiş et vardı. Tepsinin yanına oturdu, ekmeği elleriyle ikiye ayırdı, bir kısmını ağzına tıktı. “Bıçak yok,” dedi fark edince. “Seni bıçaklayacağımı mı düşündüler, evlat?”

“Bana ne düşündüklerini söylemediler.” Yumurta uzun kollu, kırmızı saten şeritli ve siyah yünden dar yelegini içine

sokarak giymişti. Göğsüne Targaryen Ailesi'nin üç başlı ejderhası dikilmişti. "Amcam seni kandırdığım için senden alçakgönüllülükle bağışlanmamı dilememi söyledi."

"Amcan," dedi Dunk, "bu Prens Baelor olsa gerek."

Çocuk çok mutsuz gözükiyordu. "Yalan söylemek istememişim."

"Ama söyledin. Adından başlayarak her şey hakkında söyledin. Hiç Prens Yumurta diye birini duymadım."

"Aslında ismim Aegon. Ama kardeşim Aemon kafamın şekli yüzünden bana bu adı takmıştı. O şimdi bir hekim olmayı öğreniyor. Ve bazen Daeron da bana Yumurta der ve kız kardeşlerim de."

Dunk şişi aldı ve etten bir parça ısırıldı. Tat vermek için lordlara özel bir baharat katılmış keçi eti idi şişteki. Yağ çenesinden damladı. "Aegon," diye tekrarlardı. "Tabi ki Aegon olmalı. Ejderha Aegon gibi. Daha önce kaç tane Aegon kral oldu?"

"Dört," dedi çocuk. "Dört Aegon."

Dunk eti çiğnedi, yuttu ve biraz daha ekmek kopardı. "Bunu niye yaptın? Bu bir gezgin şövalyeyi aptal yerine koymak için bir oyun muydu?"

"Hayır," Çocuğun gözleri yaşlarla doldu ama gene de orada bir erkek gibi ayakta durabildi. "Aslında Daeron'a yamaklık yapmam gerekiyordu. O en büyük kardeşim. İyi bir yamak olmak için gereken her şeyi öğrendim, ama Daeron çok iyi bir şövalye değil. Turnuvaya gitmek istemiyordu, bu yüzden Yazsalonu'ndan ayrılınca bize eşlik edenleri atlattık ve bizi asla Dişbudak Geçidi tarafında aramayacaklarını düşünerek doğru Dişbudak Geçidi'ne doğru devam ettik. Saçlarımı kesen oydu. Babamın bizi bulmak için adam gönderceğini biliyordu. Daeron'un sıradan bir saçı var, bir çeşit soluk kahverengi, özel bir şey değil, ama benimki Aerion'un ki ve babamın ki gibiydi."

"Ejderhanın kanı," dedi Dunk. "Gümüş-altın renkli saç ve mor gözler, bunu herkes bilir." *Kafası kale duvarı kadar kalın Dunk.*

“Evet. Bu yüzden Daeron saçlarımı kesti. Turnuva bitene kadar saklanmaya niyetliydi. Sadece sen beni ahıra bakan çocuk zannedinceye kadar ve . . .” Gözlerini aşağı indirdi. “Daeron’un dövüşüp dövüşmemesi umurumda değildi, ama *herhangi birinin* yamağı olmak istiyordum. Üzgünüm, efendim. Gerçekten üzgünüm.”

Dunk düşünceli bir şekilde ona baktı. Bir şeyi ona yaklaşmak için korkunç bir yalan söyleyecek kadar çok istemenin ne demek olduğunu biliyordu. “Bana benzediğini düşünmüştüm,” dedi. “Belki öyle olabilirsin. Ama benim düşündüğüm şekilde değil.”

“Ama hala ikimiz de Kral İskeleyi’ndeniz,” dedi çocuk umutla.

Dunk gülmek zorunda kaldı. “Evet, sen Aegon Tepesi’nin en üstünden ben ise dibinden.”

“O kadar da uzak değil, efendim.”

Dunk soğandan bir ısırık aldı. “Sana *lordum* ya da *majesteleri* ya da başka bir şey demem gerekiyor mu?”

“Mahkemede,” diye onayladı çocuk. “ama başka zamanlar bana Yumurta demeyi sürdürebilirsin, eğer isterseniz . . . efendim.”

“Bana ne yapacaklar, Yumurta?”

“Amcam sizi görmek istiyor. Yemeğiniz bittikten sonra, efendim.”

Dunk servis tabağını bir kenara itti ve ayağa kalktı. “Öyleyse, işim şimdi bitti. Zaten bir prensin ağzına tekme attım, başka birini de bekletmeye niyetim yok.”

Dişbudak Geçidi Lordu, bu ziyaret süresince kendi odalarını Prens Baelor’a ödünç vermişti, bu yüzden Yumurta – yok, *Aegon*, buna alışmalıydı – ona lordun odasına kadar rehberlik etti. Baelor mum ışığında oturmuş bir şeyler okuyordu. Dunk huzurunda eğildi. “Kalk,” dedi prens “şarap içer misin?”

“Nasıl isterseniz, majesteleri.”

“Aegon, Sör Duncan’a bir bardak tatlı Dorn kırmızısından doldur,” diye emretti prens. “Sör Duncan’ın üzerine dökmemeye dikkat et, ona zaten yeterince kötülük yaptın.”

“Çocuk şarabı dökmez, majesteleri,” dedi Dunk. “O iyi bir çocuk. İyi bir yamak. Bana zarar vermek istemediğini biliyorum.”

“Birinin zarar vermesi için bunu özellikle yapmasına gerek yok. Aegon kardeşinin kuklacıları yaptığını gördüğü zaman bana gelmeliydi. Onun yerine size koştı. Bu iyilik değildi. Yaptığımız, beyefendi . . . evet, sizin yerinizde olsam ben de aynısını yapardım, ama ben ülkenin prensiyim. Sebep ne olursa olsun kızgınlıkla kralın torununa vurmak çok akıllıca değildir.”

Dunk ağırbaşlı bir şekilde kabullendi başıyla. Yumurta ona ağzına kadar şarap dolu gümüş bir kadeh uzattı. Dunk şaraba uzandı ve büyük bir yudum aldı.

“Aerion’dan *nefret ediyorum*,” dedi Yumurta hiddetle. “Sör Duncan’a koşmak zorundaydım amca, kale çok uzaktı.”

“Aerion senin kardeşin,” dedi prens kesin sesle, “ve rahipler kardeşlerimizi sevmemizi söyler. Aegon, şimdi bizi yalnız bırak, Sör Duncan’la özel olarak konuşacağım.”

Çocuk şarap sürahisini bırakarak resmi bir selam verdi. “Dilediğiniz gibi majesteleri.” Odanın kapısına gitti ve yavaşça kapıyı arkasından kapattı.

Baelor Mızrakkıran, Dunk’ı uzun süre süzdü. “Sör Duncan, size şunu sormama izin verin – gerçekten ne kadar iyi bir şövalyesiniz? Silahlar konusunda ne kadar yeteneklisiniz?”

Dunk ne diyeceğini bilemiyordu. “Sör Arlan bana kılıç ve kalkan kullanmayı ve korkuluklara nasıl mızrakla hücum edeceğimi öğretti.”

Prens Baelor, bu cevaba canı sıkılmış gibi görünüyordu. “Kardeşim Maekar kaleye birkaç saat önce döndü. Veliahdını güneye atla bir günlük mesafede bir handa sarhoş vazide.”

yette buldu. Her ne kadar Maekar bunu kabul etmese de gizli umudu oğullarının bu turnuvada benimkini gölgede bırakmasıydı. Onun yerine ikisi de onu utandırdılar, ama ne yapabiliirdi ki? Oğulları kendi kanından. Maekar kızgın ve öfkesini çıkarmak için bir hedefe ihtiyacı var. Sizi seçti.”

“Beni mi?” dedi Dunk zavallıca.

“Aerion zaten babasını dolduruşa getirdi. Daeron da size yardımcı olmadı. Kendi korkaklığını örtbas etmek için kardeşime tesadüfen yolda karşılaştıkları iri bir soyguncu şövalyenin Aegon’la kaçtığını söyledi. Korkarım rol taksiminde soyguncu şövalye rolü size düştü, Sör Duncan. Daeron’un hikayesine göre bütün o günleri kardeşini geri almak için sizi orada burada takip ederek geçirmiş.”

“Ama Yumurta onlara doğruyu anlatır. Yani Aegon demek istemiştin.”

“Yumurta onlara tabii ki *anlatacak*, buna kuşkusuz yok,” dedi Prens Baelor, “ama sizin de hatırlayabileceğiniz gibi, çocuk aynı zamanda yalanlarıyla da tanınır. Kardeşim hangi çocuğuna inanacak ki? Kuklacılar meselesinde, Aerion hikayeyi öyle bir çarpıttı ki o olay büyük bir onursuzluk sayılacak. Ejderha kraliyet ailesinin sembolüdür. Bir tanesini boğazından talaştan kan fışkırarak öldürülürken göstermek . . . evet, kuşkusuz masum bir şeydi ama kesinlikle akıllıca bir şey değildi. Aerion gösteriye Targaryen Ailesi’ne karşı üstü örtülü bir saldırı, bir isyan kışkırtması diyor. Maekar buna severek katılacaktır. Kardeşimin karışık bir mizacı vardır ve Daeron onun için ciddi bir hayal kırıklığı haline geldiğinden beri tüm umutlarını Aerion’a bağladı.” Prens bir yudum şarap içti, ve kadehi kenara koydu. “Kardeşim neye inanırsa inansın, gerçek su götürmez. Sen elini ejderhanın kanına buladın. Bu suç yüzünden, yargılanacak, hakkında hüküm verilecek ve cezalandırılacaksın.”

“Cezalandırılmak mı?” bu Dunk’ın kulağına hoş gelmemişti.

“Aerion dişli ya da dişsiz bir şekilde kelleni isteyecektir. Sana söz veriyorum, buna izin vermeyeceğim ama Aerion’un

duruşma hakkını inkar edemem. Kral babam binlerce kilometre uzakta olduğu için, kardeşim ve ben bu toprakların sahibi Dışbudak Geçidi Lordu ile birlikte, hakkında hüküm vermek için toplanacağız. En son biri kraliyet kanından birine vurmaktan dolayı suçlu bulunduğunda, suçu işleyeninin elinin kesilmesine karar verilmişti.”

“*Elim mi?*” dedi Dunk dehşet içinde.

“Ve ayağın. Onu tekmeledin de, öyle değil mi?”

Dunk konuşmadı.

“Emin olmak için, diğer yargıç üyelerine merhametli olmaları gerektiğini hatırlatacağım. Ben Kral’ın Eli ve tahtın veliahdığım, sözlerimin bir ağırlığı var. Ama kardeşiminkilerin de. Tehlike orada.”

“Ben,” dedi Dunk, “Ben . . . Majesteleri, ben . . .” *Onlar büyük bir ihanete kalkışmadılar, o sadece tahtadan bir ejderhaydı, asla kraliyetten bir prens yerine konmadı,* demek istedi, ama kelimeler onu terk etmişlerdi bile. Hiç bir zaman kelimelerle arası iyi olmamıştı zaten. “Fakat başka bir seçeneğin de var,” dedi Prens Baelor sessizce. “Daha iyi ya da daha kötü bir seçenek, bunu bilemem, ama suçlanan her şövalyenin yargılamayı dövüşle yapmayı talep etme hakkı olduğunu sana hatırlatırım. O yüzden sana bir kez daha soruyorum. Uzun Sör Duncan – ne kadar iyi bir şövalyesiniz? Gerçekten?”

Yedili mahkeme,” dedi Prens Aerion gülerek. “Bu benim hakkım, bildiğim kadarıyla.”

Prens Baelor kaşlarını çatarak parmaklarını masaya vuruyordu. Solunda oturan Dışbudak Geçidi Lordu yavaşça başıyla onayladı. “Neden?” diye bir cevap istedi Prens Maekar, oğluna doğru öne eğilerek, “Bu gezgin şövalye ile tek başına karşılaşmaya ve tanrıların suçlamalarının doğruluğuna karar vermesine korkuyor musun?”

“Korkmak mı?” dedi Aerion. “Öyle birinden mi? Komik olma, baba. Ben sevgili kardeşimi düşünüyorum. Sör

Duncan, Daeron'a da yanlış yaptı ve ilk kan hakkı onun. Yedili mahkeme ikimize de onunla yüzleşme şansı veriyor."

"Bana iyilik yapma, kardeşim," diye homurdandı Daeron Targaryen. Prens Maekar'ın en büyük oğlu Dunk'ın onunla handa karşılaştığından bile daha kötü gözüküyordu. Bu sefer ayık gibiydi, kırmızı siyah yeleşinde şarap lekesi yoktu, ama gözleri kan çanağına dönmüştü ve alnı tamamen terle kaplanmıştı. "Ben, sen o serseriye öldürürken sana tezahürat yapacak olmaktan memnunum."

"Çok nazıksın, güzel kardeşim," dedi Prens Aerion gülücükler saçarak, "fakat sözlerinin doğruluğunu kendini tehlikeye atarak kanıtlama hakkını elinden almak bencillik olur. Yedili mahkeme konusunda ısrar etmek zorundayım."

Dunk söyleyecek söz bulamıyordu, tamamen kaybolmuştu. "Majesteleri, lordlar," dedi kürsüye doğru. "Anlamıyorum. Bu *yedili mahkeme* nedir?"

Prens Baelor oturduğu yeri rahatsız bir şekilde değiştirdi. "Dövüşle yargılamanın başka bir çeşidi. Çok eski zamanlardan kalma ve nadiren başvurulmuş bir yoldur. Buraya denizin karşı kıyısındaki Andallarla ve onların yedi tanrısıyla beraber geldi. Herhangi bir dövüşle yargılamada, suçlayan ve suçlanan, tanrılardan aralarındaki meseleyi karara bağlamalarını talep ederler. Andallar eğer iki taraf için yedi şampiyon savaşırsa tanrıların böylece onurlandırılarak, adil bir sonuç alındığından emin olmak için işi ele alacaklarına inanırlardı."

"Ya da sadece kılıç dövüşünden zevk alıyor olabilirler," dedi Leo Tyrell dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle. "Ne olursa olsun Sör Aerion bu hakka sahip. Yedili mahkeme olmalı."

"O zaman *yedi* kişiyle mi dövüşeceğim?" diye sordu Dunk umutsuzca.

"Tek başınıza değil, beyefendi," dedi Prens Maekar sabırsızca. "Bize aptal numarası yapmayın, işe yaramaz. Yediye karşı yedi olmalı. Sizinle beraber dövüşmek için altı tane daha şövalye bulmak zorundasınız."

Altı şövalye, diye düşündü Dunk. En azından altı bin şövalye bulmasını istememişlerdi. Onun yanında savaşıacak hiç kardeşi, kuzeni ya da eski silah arkadaşı yoktu. Altı yabancı neden bir gezgin şövalyeyi iki kraliyet prensine karşı korumak için kendi hayatını tehlikeye atıncı ki? “Majesteleri, lordlar,” dedi, “ya kimse benim tarafımı tutmazsa?”

Maekar Targaryen ona soğuk bir şekilde baktı. “Eğer bir dava haklıysa, iyi insanlar onun için savaşır. Eğer hiç şampiyon bulamazsanız, sör, bu siz suçlu olduğunuz içindir. Bundan daha açık bir şey olabilir mi?”

Dunk, Dişbudak Geçidi Kalesi’nin kapılarından dışarı çıkıp kale kapısının ardından kapandığını duyduğunda kendini daha önce hiç hissetmediği kadar yalnız hissetmişti. Tenindeki nem kadar hafif bir yağmur yağıyordu . . . yağmurun dokunuşuyla titredti. Nehrın karşı yakasında ateşlerin hala yandığı çadırlardan renkli halkalar şeklinde zayıf ışık haleleri görünüyordu. Gecenin yarısının bitmiş olduğunu tahmin ediyordu. Birkaç saate kadar gün doğumu onu yakalayacaktı. *Ve güneşin doğuşuyla ölüm gelecek.*

Ona kılıcını ve gümüşlerini geri verdiler, ama gene de nehri geçerken düşünceleri pek de iç açıcı değildi. Acaba onun bir ata atlayıp kaçmasını mı bekliyorlardı? Eğer isteseydi yapabiliirdi. Tabii bu şövalyeliğinin sonu olurdu; bundan sonra hiç şüphesiz bir lord kellesini uçurana kadar, bir kanun kaçağı olarak yaşardı. *Öyle yaşamaktansa bir şövalye olarak ölmeyi tercih ederim*, dedi inatla kendi kendine. Dizlerine kadar ıslanmış bir halde boş sahadan geçip gitti. Çadırların çoğu karanlıktı ve sahipleri çoktan uykuya dalmıştı, ama orada burada bir iki mum hala yanıyordu. Bir çadırdan gelen zevk inlemelerini ve çığlıklarını duydu. Bu, Dunk’a acaba ölmeden önce güzel bir kadınla birlikte olup olamayacağını düşündürttü.

Daha sonra bir atın hafifçe kişnemesini duydu, Yıldırım’a ait olduğunu anladığı bir kişnemeydi bu. Adımlarını o tarafa yöneltti ve koşturdu . . . Yıldırım işte oradaydı, içinden altın rengi bulanık bir ışık gelen yuvarlak bir çadırın önüne Kes-

tane'yle birlikte bağlanmıştı. Ortadaki direğinde asılı bayrak ıslanmıştı ama Dunk gene de Fossowaylerin elmasının karanlık yuvarlağını seçebiliyordu. Bu bir umuda benziyordu.

Dövüşle yargılama," dedi Raymun düşünceli bir tavırla. "Tanrılar aşkına Duncan, bu mızrakların, gürzlerin, baltaların savaşı demek . . . kılıçların ucu köreltilmiş olmayacak, bunu anlıyor musun?"

"Nazlı Raymun," diye alay etti kuzeni Sör Steffon. Altın ve lal taşlarından yapılmış bir elma, yünden yapılmış sarı pelerinini birleştiriyordu. "Korkmana gerek yok kuzenim, bu şövalyelerin dövüşü. Sen bir şövalye olmadığın için, postun tehlikede değil. Sör Duncan en azından yanınızda bir Fossoway var. Hem de olgun olanı. Aerion'un o kuklacı-lara ne yaptığını gördüm. Sizinleyim."

"Ben de," diye söyledi Raymun kızarak. "Ben yalnızca—"

Kuzeni sözünü kesti. "Başka kim bizimle savaşıyor, Sör Duncan?"

Dunk umutsuzca ellerini iki yana açtı. "Başka kimseyi tanımıyorum. Aslında Sör Manfred Dondarrion hariç. Bir şövalye olduğuma kefil bile olmadığına göre, benim için hayatını kesinlikle tehlikeye atmaz."

Sör Steffon biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "O zaman beş tane daha iyi adama ihtiyacımız var. Şansımız var ki beşten fazla arkadaşım var. Leo Uzundiken, Gülen Fırtına, Lord Caron, Lannisterler, Sör Otho Bracken . . . evet, Karaormanlar da var, her ne kadar Karaormanlar asla Bracken'le aynı saflarda yer almasa da. Gidip onların bir kısmıyla konuşmalıyım."

"Uyandırıldıklarına pek mutlu olmayacaklardır," diye itiraz etti kuzeni.

"Mükemmel," diye açıkladı kuzeni. "Eğer kızgın olurlarsa, çok daha vahşice savaşır. Bana güvenebilirsiniz Sör Duncan. Kuzen, eğer güneş doğmadan önce dönmezsem, zırhımı getir ve Gazap'ın eyerlenip giydirildiğinden emin ol."

Sizinle meydan okuyanların ahırına yakın olan çayırdaki buluşuruz.” Sör Steffon güldü. “Bence bugün uzun süre hatırlanacak bir gün olacak.” Atını sürerek çadırdan uzaklaşırken, nerdeyse mutlu gözüküyordu.

Raymun pek de öyle değildi. “Beş şövalye,” dedi kuzeni gittikten sonra şemurarak. “Duncan, umutlarını söndürmek istemem ama . . .”

“Eğer kuzenin sözünü ettiği adamları getirebilirse . . .”

“Leo Uzundiken’i mi? Bracken Vahşisi’ni mi? Gülen Fırına’yı mı?” Raymun durdu. “Onların hepsini tanıdığından eminim, ama onlardan birinin *kuzenimi* tanıdığından pek emin değilim. Steffon bunu bir zafer şansı olarak görüyor, ama bu sizin hayatınız demek. Kendi adamlarınızı kendiniz bulmalısınız. Size yardım edeceğim. Çok az şampiyonunuz olmasındansa gereğinden fazla şampiyonunuz olması daha iyidir.” Dışardan gelen gürültü Raymun’ın kafasını çevirmesine neden oldu. “Kim var orada?” diye sordu, bir çocuk çadırın perdesinin altından girdi ve onu yağmurdan ıslanmış siyah peleriniyle zayıf bir adam takip etti.

“Yumurta?” diye ayağa kalktı Dunk, “Burada ne işin var?”

“Ben sizin yamağınızım,” dedi çocuk. “Sizi giydirmek için birine ihtiyacınız var, efendim.”

“Baban kaleyi terk ettiğini biliyor mu?”

“Tanrılar aşkına, umarım bilmiyordur,” Daeron Targaryen pelerinin tokasını açtı ve pelerin ince omuzlarından kayıp yere düştü.

“Sen? Sen de buraya gelecek kadar deli misin?” Dunk kınından bıçağını çekti, “Aslında bunu senin karnına saplamalıyım.”

“Belki de,” diye kabul etti Prens Daeron. “Ama bana bir bardak şarap koymayı tercih ederdim. Ellerime bak.” Nasıl titrediğini görsünler diye bir elini uzattı.

Dunk ona doğru bir adım attı, ters ters bakarak, “Ellerin umurumda değil. Benim hakkımda yalan söyledin.”

“Küçük kardeşimin nereye kaybolduğunu sorduğunda babama *bir şeyler* söylemeliydim,” diye cevap verdi prens. Dunk’ı ve bıçağı yok sayarak kendine oturacak bir yer buldu. “Gerçeği söylemek gerekirse, ben Yumurta’nın kaybolduğunu bile fark etmemiştim. Kardeşim şarap kadehimin dibinde olmadığından ben de başka yere bakmadım . . . ” diye iç geçirdi.

“Efendim, babam suçlayan yediliye katılacak,” diye araya girdi Yumurta. “Ona yapmaması için yalvardım ama beni dinlemedi. Bunun Aerion’un ve Daeron’un onurunu kurtarmak için tek yol olduğunu söyledi.”

“Onurumun kurtarılmasını istememişim halbuki,” dedi Prens Daeron suratını buruşturarak. “Onurum kimdeyse, onda kalabilir, sorun değil. Ama gene de buradayız. Neye mal olursa olsun. Sör Duncan, benden korkmanıza gerek yok. Atlardan daha az sevdiğim tek şey kılıçlardır. Ağır şeyler onlar ve oldukça keskinler üstelik. İlk hücumda cesur gözükmek için elimden geleni yapacağım ama ondan sonra . . . evet, belki de miğferimin yan tarafına güzel bir vuruş yaparsınız. Ses çıkartın, ama *çok da* ses çıkartmayın, ne demek istediğimi anladınız mı? Kardeşlerim iş dövüşmeye, dans etmeye, düşünmeye ve kitap okumaya gelince benle eşittirler ama hiçbirisi çamurun içinde baygın olarak yatmakta benim yarım kadar bile olamazlar.”

Dunk bakakaldı, acaba prens onu aptal yerine koymaya mı çalışıyordu. “Neden geldin sen buraya?”

“Neyle karşılaşacağınıza dair sizi uyarmak için,” dedi Daeron. “Babam, Kral Muhafızlarına kendisiyle birlikte savaşmaları için emir verdi.”

“Kral Muhafızları mı?” dedi Dunk, dehşete düşmüş bir şekilde.

“Evet, burada olan üçü. Tanrılara şükürler olsun ki amcam Baelor diğer dördünü Kral İskeleyi’nde büyükbabamızla bırakmıştı.”

Yumurta isimlerini verdi. “Sör Roland Beçhisar, Dusken Vadisi’nden Sör Donnel, ve Sör Willem Wylde.”

“Bu meselede fazla seçim hakları yoktu,” dedi Daeron. “Onlar kralın ve kraliyet ailesinin hayatlarını korumaya and içtiler, ben ve kardeşim ejderhanın kanındanız, tanrılar yardımcımız olsun.”

Dunk parmaklarıyla saydı. “Bu altı eder. Yedinci adam kim?”

Prens Daeron omuzlarını silkti. “Aerion birini bulur. Eğer gerek olursa bir şampiyon satın alır. Pek altın sıkıntısı yok.”

“Sende kimler var?” diye sordu Yumurta.

“Raymun’ın kuzeni Sör Steffon.”

Daeron yüzünü buruşturdu. “Yalnızca bir tane mi?”

“Sör Steffon bazı arkadaşlarına gitti.”

“Bazı adamlar getirebilirim,” dedi Yumurta. “Şövalyeler getirebilirim.”

“Yumurta,” dedi Dunk, “Senin öz kardeşlerinle savaşacağım,”

“Ama Daeron’u yaralamayacaksın,” dedi çocuk. “Sana *düşeceğini* söyledi ya işte. Aerion’sa . . . ben küçükken yatak odama gelip bıçağını bacaklarımın arasına dayardı. Çok fazla erkek kardeşi olduğunu ve beni belki bir gece kız kardeşi yapıp böylece benimle evlenebileceğini söylerdi. Kedimi de kuyuya fırlatmıştı. Bana yapmadığını söyledi, ama o her zaman yalan söyler.”

Prens Daeron yorgun bir şekilde omuzlarını silkti. “Yumurta doğru söylüyor. Aerion tam bir canavardır. Bilirsin kendini insan kılığında bir ejderha sanıyor. Onun için kukla gösterisinde bu kadar öfkeliydi. Bir Fossoway olarak doğmaması çok yazık, o zaman kendini bir elma zannedecekti ve hepimiz güven içinde olacaktık, ama bak şu duruma şimdi.” Eğildi ve düşen pelerini yerden aldı ve üzerindeki suyu silkeledi. “Babam kılıcımı bilememin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etmeden önce kaleye gizlice geri dönmeliyim, ama gitmeden önce sizinle özel olarak konuşmak istiyorum, Sör Duncan. Benimle konuşacak mısınız?”

Dunk prenze bir an şüpheyle baktı. “Dilediğiniz gibi olsun majesteleri.” Hançerini kınına soktu. “Kalkanımı da almak zorundayım.”

“Yumurta ve ben şövalyeleri arayacağız,” dedi Raymun.

Prens Daeron pelerinini boynunun etrafından bağladı ve kapüşonunu başının üzerine çekti. Dunk hafif yağmurda onu takip etti. Beraber tüccarların arabalarına doğru yürüdüler.

“Seni rüyamda gördüm,” dedi prens.

“Bunu o handa söylemiştin.”

“Öyle mi? Evet, öyleydi. Rüyalarım seninkiler gibi değildir, Sör Duncan. Benimkiler gerçektir. Beni korkutuyorlar. Sen beni korkutuyorsun. Rüyamda seni ve ölü bir ejderhayı gördüm, anlıyorsun değil mi? Korkunç büyük bir canavar, kocaman, kanatları o kadar geniş ki bu çayırı bile kaplayabilir. Senin tepene düştü, ama sen hayatta kaldın ve o öldü.”

“Onu öldürdüm mü?”

“Bunu söyleyemem, ama oradaydın ve ejderha da oradaydı. Biz Targaryenler bir zamanlar ejderhaların efendileriydik. Şimdiyse yoklar, ama biz hala varız. Bugün ölmeyi umursamıyorum bile. Tanrılar bilir neden, ama umurumda değil. Onun için bana bir iyilik yap ve öldürdüğün kişinin kardeşim Aerion olduğundan emin ol.”

“Ben de ölmeyi umursamıyorum,” dedi Dunk.

“Evet, ben de seni öldürmeyeceğim, Sör Duncan. Suçlarımızı da geri çekeceğim ama Aerion kendininkini geri çekmediği sürece bir işe yaramayacak.” Daeron iç çekti. “Belki de seni yalanımla öldüreceğim. Eğer öyle olursa, çok üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Cehennemlerden birine gideceğimi de biliyorum. Muhtemelen şarap olmayan bir tanesine.” Daeron titredi ve ondan sonra hafif serin yağmurda yollarını ayırdılar.

Tüccarlar, arabalarını çayırın batı ucuna, bir sıra huş ve dişbudak ağacının altına çekmişlerdi. Dunk ağaçların altında durdu ve çaresizce kuklacıların arabasının eskiden durduğu

yere baktı. *Gitmişler.* Tıpkı korktuğu gibi. *Benim kafam kale duvarı kadar kalın olmasa ben de öyle yapardım.* Şimdi kalkan için ne yapabileceğini düşündü. Satın almak için yeterince gümüşü olduğunu zannediyordu, tabii satılık bir tane bulabilirse . . .

“Sör Duncan,” diye bir ses geldi karanlıktan. Dunk arkasını döndüğünde Çelik Pate’i elinde demir bir fener tutarak dururken buldu. Kısa deri pelerinin altında zırh ustasının belden yukarısı çıplaktı, göğsü ve kolları siyah kollarla kaplıydı. “Eğer kalkanın için geldiyse, kız onu bana bıraktı.” Dunk’a tepeden tırnağa baktı. “İki el ve iki ayak sayabiliyorum hala sende. O zaman dövüşle yargılama, öyle mi?”

“Yedili mahkeme. Nereden bildin?”

“Evet, belki de seni alnından öpüp bir lord yaparlardı, ama bu pek mümkün gözüküyordu ve işler öbür türlü gelişseydi, bazı parçalarından yoksun olurdun. Şimdi beni takip et.”

Çelik Pate’in arabası yan tarafına çizilmiş olan kılıç ve örsten kolayca seçilebiliyordu. Dunk içeriye kadar Pate’i takip etti. Zırh ustası feneri bir çengele astı, ıslak pelerinin kurtulup aba kumaştan tuniğini kafasının üzerinden geçirdi. Menteşeli bir tahtayı masayı kurmak için duvardan indirdi. “Otur,” dedi alçak bir tabureyi ona doğru iterek.

Dunk oturdu. “Kız nereye gitti?”

“Dorne’a doğru yola çıktılar. Kızın amcası, o akıllı bir adam. Gözden uzak olan hemen unutulur. Aynı zamanda kızın seni ölürken görmemesi gerektiğini düşündü.” Pate arabanın diğer ucuna gitti, karanlıkta bir şeyleri karıştırdı ve kalkanla geri döndü. “Senin kalkanının kenarı ucuz, eskimiş çeliktendi, paslı ve kırılğan,” dedi. “Sana yenisini yaptım, iki kat daha kalın ve arkasına da bir kaç şerit ekledim. Artık daha ağır olacak, ama aynı zamanda daha sağlam. Boyasını kız yaptı.”

Tanselle bekleyebileceğinden çok daha iyi bir iş çıkarmıştı. Fenerin ışığında bile, günbatımının renkleri canlı ve parlaktı, ağaç uzun, güçlü ve uluydu. Kayan yıldız güzel işlen-

miş gökyüzünde parlak keskin bir çizgiydi. Ama gene de Dunk onu ellerinde tuttuğunda, şimdi her şey yanlış gözüküyordu. Yıldız *kayyord*u, bu ne çeşit bir işaretti? Dunk da o kadar hızlı mı düşecekti? Ve günbatımı gecenin habercisidir. "Sanırım kadehi değiştirmemeliydim," dedi keyifsizce. "En azından kanatları vardı, uzaklara uçmak için ve Sör Arlan kadehin içmek için inanç, kardeşlik ve iyi şeylerle dolu olduğunu söylerdi. Bu kalkan tamamen ölüm gibi boyanmış."

"Karaağaç yaşıyor," diye hatırlattı Pate. "Yapraklarının ne kadar yeşil olduğuna görüyor musun? Kesinlikle yaz yaprakları. Ben kurukafalarla, kurtlarla ve kuzgunlarla, hatta asılmış adamlarla ve kanlı kellelerle süslenmiş kalkanlar gördüm. Onlar da işe yarıyordu ve bu da işe yarayacak. Eski kalkan manisini bilir misin? *Meşe ve demir, sakınur beni* . . ."

". . . *sakınmazsa ölürüm, cehennemde çürürüm*," diye bitirdi Dunk. Bu maniyi yıllardır düşünmemiştir. Bunu ona uzun zaman önce ihtiyar öğretmişti. "Benden kalkanın kenarları ve diğer şeylerin hepsi için ne kadar istiyorsun?" diye sordu Pate'e.

"Senden mi?" diye sakalını sıvazladı Pate. "Bir bakır."

İlk soluk ışıklar gökyüzünün doğusunu kapladığında yağmur tamamen durmuştu, fakat yapacağını da yapmıştı. Dışbudak Geçidi Lordu'nun adamları parmaklıkları kaldırmışlardı ve turnuva sahası gri kahverengi çamurdan ve sökölümüş çimenlerden oluşmuş koca bir bataklık olmuştu. Dunk turnuva sahasına geri dönerken, sisin kolları beyaz yılanlar gibi kıvranıyordu yerde. Çelik Pate de onunla birlikte yürüyordu.

Tribün şimdiden dolmaya başlamıştı, lordlar ve leydiler sabahın ayazına karşı pelerinlerine sıkıca sarılmışlardı. Halk da sahaya akıyordu ve şimdiden yüzlercesi çit boyunca sıralanmışlardı. *Beni ölürken görmek için ne çok kişi gelmiş*, diye düşündü Dunk kederle, ama gelenler hakkında yanılmıştı. Bir kaç adım sonra, bir kadın, "İyi şanslar," diye seslendi.

Yaşlı bir adam yanına gelip elini tuttu ve “Tanrılar size güç versin, efendim,” dedi. Daha sonra paramparça olmuş kah-verengi bir cüppenin içinde bir dilenci kılıcının üzerine bir hayır duası etti ve genç bir kız yanağını öptü. *Beni tutuyorlar.* “Neden?” diye sordu Pate’e. “Ben onlar için neyim ki?”

“Ettiği yeminleri unutmayan bir şövalyesin,” dedi demirci.

Raymun’ı sahanın güney ucundaki meydan okuyanların ahırının önündeki çayırın dışında, kuzeninin ve Dunk’ın atlarıyla beklerken buldular. Yıldırım, baş zırhının, alınlığının ve ağır bir zırh tabakasının ağırlığı altında rahatsız bir şekilde ezilmişti. Pate zırhı inceledi ve başka biri yapmış olsa da kaliteli bir iş olduğunu söyledi. Her nereden gelmişse, Dunk zırh için minnettardı.

Sonra diğerlerini gördü: kırçillı sakalıyla tek gözlü bir adam ve üzerinde arı kovanları olan sarı siyah çizgili bir zırh cüppesiyle genç bir şövalye. *Robyn Rhysling ve Humfrey Ariocak*, diye düşündü hayretle. *Ve Sör Humfrey Hardyng de var.* Hardyng, Aerion’un şimdi kırmızı ve beyaz elmaslı giysiler içindeki kızıl süvari atına inmişti.

Dunk onlara doğru gitti. “Lordlarım, size çok şey borçluyum.”

“Borç Aerion’un,” diye cevap verdi Sör Humfrey Hardyng, “ve o borcu tahsil etmeye kararlıyım.”

“Bacağınızın kırıldığını duymuştum,” dedi Dunk.

“Duyduğun doğru,” dedi Hardyng. “Yürüyemiyorum. Ama at üzerinde kaldığım sürece dövüşebilirim.”

Raymun, Dunk’ı kenara çekti. “Hardyng’in, Aerion’a karşı bir şans daha isteyeceğini umuyordum ve öyle de oldu. Diğer Humfrey de evlilikle kardeşidir. Sör Robyn’i Yumurta buldu. Onu diğer turnuvalardan tanıyormuş. Böylece beş ettiniz.”

“Altı,” dedi Dunk. Şaşkın bir halde parmağıyla işaret ediyordu. Bir yamak süvari atını getirirken, çayıra bir şövalye giriyordu. “Gülen Fırtına”, Sör Raymun’dan bir kafa boyu

daha uzundu ve neredeyse Dunk kadardı. Sör Lyonel Baratheon, Ailesi'nin taç giymiş erkek geyiğini taşıyan altın rengi kumaştan bir zırh cüppesi giyiyordu ve boynuzlu miğferini koltuğunun altında taşıyordu. Dunk eline doğru uzandı. "Sör Lyonel, geldiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır . . . ve de Sör Steffon'a sizi getirdiği için."

"Sör Steffon?" Sör Lyonel ona şaşırmış bir şekilde baktı. "Bana gelen yamağınızdı. Şu çocuk, Aegon. Benim bacaksız onu kovalamaya çalıştı, ama bizimkinin bacakları arasından geçip bir testi şarabı kafama devirdi," diyen Sör Lyonel bir kahkaha patlattı. "Yüzlerce yıldan beri yedili mahkeme olmamıştı, bunu biliyor muydunuz? Hem Kral Muhafızları'yla çarpışma hem de Prens Maekar'ın burnunu çekiştirme şansını kaçıramazdım."

Sör Lyonel diğerlerine katılırken "Altı," dedi Dunk, Raymun Fossoway'e umutla. "Kuzenin gelirken kesinlikle yedinciye getirir."

Kalabalıktan bir bağırış koptu. Çayırın kuzey ucundan, sis nehrinin arasından atlarını sürerek bir şövalye güruhu çıktı. Önce beyaz kaplanmış zırhları ve arkalarından sürüklenen uzun beyaz pelerinleriyle, hayaletler misali üç Kral Muhafızı geldi. Kalkanları bile beyazdı, yeni düşmüş kar gibi dümdüz ve tertemiz. Arkasından Prens Maekar ve oğulları geldi. Aerion gri benekli bir atın üzerindeydi, atın koşumlarının üzerindeki örtüdeki açıklıklardan, her adımda turuncular ve kırmızılar belirip kayboluyordu. Kardeşinin savaş atı daha küçük bir doruydu, üst üste binen siyah ve altın rengi pullardan bir zırh giydirilmişti. Yeşil ipekten bir tüy, Daeron'un miğferinden sarkıyordu. Ama içlerinden en korkutucu görünenleri babalarıydı. Zırhlı ve miğferinin sorgucu kapkara, eğimli, upuzun ejderha dişleriyle donanmıştı ve eğerine bağlanmış duran kocaman dikenli gürz, Dunk'ın gördüğü en korkunç silahtı.

"Altı," dedi birden Raymun. "Yalnızca altı kişiler."

Gerçekten de öyleydiler. *Üç kara şövalye ve üç beyaz şövalye. Onlar da bir kişi eksik.* Aerion'un yedinci adamı bulamamış

olması mümkün müydü? Bu ne demekti? Eğer ikisi de yedinciye bulamazlarsa, altıya altı mı savaşıacaklardı?

Dunk bunu çözmeye uğraşırken, Yumurta yanında bitiverdi. “Efendim, zırhınızı giyme zamanı geldi.”

“Teşekkürler, sevgili yamak. Eğer zahmet olmazsa?”

Çelik Pate, oğlana el verdi. Örmeye zırhı, boyunluğu, dizçekleri, eldivenleri, miğfer altına giyilen örmeye zırhı, bacak muhafazalarını, her tokayı ve kopçayı üçer kere kontrol ederek Dunk’ı çelikle kuşandırdılar. Sör Humfrey sessizce konuşurken, Sör Lyonel oturmuş bileyle taşıyla kılıcını biliyordu. Sör Robyn dua ederken, Raymun Fossoway kuzenin nerede kaldığını merak ederek bir ileri bir geri gidip duruyordu.

Sör Steffon sonunda görüldüğünde Dunk zırhını tamamen giymişti. “Raymun,” diye seslendi, “zırhım lütfen,” ve zırhının altına giymek için yumuşak deriden bir yelek giydi.

“Sör Steffon,” dedi Dunk. “arkadaşlarınıza ne oldu? Yediyi tamamlamak için bir şövalyeye daha ihtiyacımız var.”

“Korkarım, iki kişiye ihtiyacımız var,” dedi Sör Steffon. Raymun zincir zırhının arkasını bağladı.

“Anlayamadım lordum?” Dunk gerçekten anlamamıştı. “İki mi?”

Sör Steffon, zırhla kaplanmış kaliteli eldivenini aldı ve sol eline geçirip parmaklarını açıp kapadı. “Ben burada beş tane görüyorum,” dedi Raymun kuşağını bağlamasına yardımcı olurken. “Ariocak, Rhysling, Hardyng, Baratheon ve siz.”

“Ve siz,” dedi Dunk. “Siz altıncısiniz.”

“Ben yedinciyim,” dedi Sör Steffon gülerek, “fakat karşı tarafın yedincisiyim. Prens Aerion ve suçlayan taraf için dövüşeceğim.”

Raymun miğferini kuzenine uzatmak üzereydi, tokat yemiş gibi kalakaldı. “Hayır.”

“Evet,” dedi Sör Steffon omuzlarını silkerek. “Eminim ki Sör Duncan anlayacaktır. Prensime karşı bir görevim var.”

“Dunk’a sana güvenmesini söylemiştin.” Raymun’ın beti benzi atmıştı.

“Öyle mi?” Kuzeninin elinden miğferi aldı. “Hiç şüphe yok ki o zaman samimiydim. Atımı getir.”

“Git kendin al,” dedi Raymun kızgın bir şekilde. “Eğer bu işe ortak olacağımı sanıyorsan aşağılık olduğun kadar kalın kafalısın da demektir.”

“Aşağılık mı?” diye sordu Sör Steffon. “Diline mukayyet ol, Raymun. İkimiz de aynı ağacın elmalarıyız. Sen benim yamağımsın. Yoksa yeminlerini unuttun mu?”

“Hayır. Peki sen yeminlerini unuttun mu? Sen bir şövalye olmak için yemin etmiştin.”

“Bugün bitmeden bir şövalyeden daha fazlası olabilirim . . . *Lord Fossoway*. Kulağıma hoş geliyor.” Gülerek diğer eldivenini eline geçirdi ve arkasını dönüp çayırı geçerek atına doğru ilerledi. Diğer savunanlar ona nefretle bakmalarına rağmen onu durdurmak için hiçbir şey yapmadılar.

Dunk, Sör Steffon’ın savaş atını sahanın karşısına sürüşünü izledi. Dunk ellerini yumruk yapmıştı, fakat boğazı düğümlenmişti. *Hiçbir söz onun gibileri etkilemez zaten.*

“Beni şövalye ilan edin!” Raymun bir elini Dunk’ın omzuna atarak kendine çevirdi. “Kuzenimin yerini alacağım. Sör Duncan! Beni şövalye ilan edin!” Bir dizinin üzerine çöktü.

Dunk kaşlarını çatarak bir elini kılıcının kabzasına uzattı, sonra duraksadı. “Raymun, ben . . . ben yapamam.”

“Yapmak zorundasın. Ben olmadan yalnızca beş kişisiniz.”

“Oğlan doğru söylüyor,” dedi Sör Lyonel Baratheon. “Yapın, Sör Duncan. Her şövalye bir başkasını şövalye ilan edebilir.”

“Cesaretimden şüphe mi ediyorsunuz?” diye sordu Raymun.

“Hayır,” dedi Dunk. “Ondan değil, ama . . .” hala duraksıyordu.

Borazanların tören marşı, sisli sabah havasını yardı. Yumurta koşarak onlara doğru geldi. “Efendim, Dişbudak Geçidi Lordu sizi çağırıyor.”

Gülen Fırtına sabırsızca başıyla gitmesini işaret etti, “Lordun yanına gidin Sör Duncan. Ben yamağı şövalye ilan ederim.” Kılıcını kınından çekti ve Dunk’ı kenara itti. Kılıcını Raymun’ın sağ omzuna değdirerek, “Fossoway Ailesi’nden Raymun,” diye başladı görkemli bir şekilde, “Savaşçı’nın adına seni cesur olman için görevlendiriyorum.” Kılıç sağ omzundan sol omzuna geçti. “Babamız’ın adına seni adil olman için görevlendiriyorum.” Tekrar sağa geçti. “Anne-miz’in adına seni zayıf ve masumları koruman için görevlendiriyorum.” Sola. “Bakire’nin adına seni bütün kadınları koruman için görevlendiriyorum . . .”

Dunk onları orada bıraktı, rahatlamış olduğu kadar suçlu da hissediyordu. *Hala bir eksiğimiz var*, diye düşündü, yamağı Yumurta atı Yıldırım’ı onun için tutarken. *Başka birini nereden bulacağım?* Atını çevirdi ve yavaşça Dişbudak Geçidi Lordu’nun beklediği tribüne doğru sürdü. Sahanın kuzey ucundan Prens Aerion onu karşılamak için ilerledi. “Sör Duncan,” dedi neşeyle, “görünüşe göre sadece beş şampiyonunuz var.”

“Altı,” dedi Dunk. “Sör Lyonel, Raymun Fossoway’i şövalye ilan ediyor. Sizinle yediye karşı altı kişi dövüşeceğiz.” İnsanların bundan daha kötü durumlarda da kazandığını biliyordu.

Ama Dişbudak Geçidi Lordu kafasını salladı. “Buna izin verilmiyor, Sör Duncan. Eğer sizin tarafınızda dövüşecek bir şövalye daha bulamazsanız, itham edildiğiniz suçlardan suçlu bulunacaksınız.”

Suçlu, diye düşündü Dunk. *Bir dışın sallanmasına yol açmaktan suçlu ve bunun için ölmek zorundayım.* “Lordum, sizden bir dakika zaman rica ediyorum.”

“Sizindir.”

Dunk yavaşça çite doğru atını sürdü. Tribün şövalyelerle doluydu. “*Lordlarım*,” diye konuşmaya başladı yüksek bir

sesle, “hiçbiriniz *Kuruşagaç’tan Sör Arlan’ı hatırlamıyor mu? Ben onun yamağıydım. Pek çoğunuza hizmet ettik. Masalarınızda yemek yiyip, salonlarınızda uyuduk.*” Sör Manfred Dondarrion’un en üst sırada oturduğunu gördü. “*Sör Arlan lord babanızın hizmetindeyken bir yara almıştı.*” Şövalye ona aldırış etmeden yanındaki leydiye bir şeyler söyledi. Dunk devam etmeye mecburdu. “*Lord Lannister, Sör Arlan bir keresinde sizi bir turnuvada atınızdan düşürmüştü.*” Boz Aslan eldivenli ellerini inceliyordu ve özellikle kafasını kaldırmıyordu. “*O iyi bir adamdı ve bana nasıl bir şövalye olunacağını öğretti. Yalnızca kılıç ve mızrakla değil, aynı zamanda onurla. Bir şövalyenin masumları koruduğunu söylerdi. Tüm yaptığım buydu. Yanımda dövüşmek için bir şövalyeye daha ihtiyacım var. Bir kişi, hepsi bu. Lord Caron? Lord Swann?*” Lord Caron kulağına bir şeyler fısıldarken Lord Swann hafifçe güldü.

Dunk, Sör Otho Bracken’ın önünde atını dizginledi, sesini alçaltarak, “Sör Otho, herkes büyük bir şampiyon olduğunuzu biliyor. Bize katılın, size yalvarıyorum. Tüm eski ve yeni tanrıların adına size yalvarıyorum. Davam haklıdır,” dedi.

“Belki de,” dedi Bracken Vahşisi, en azından cevap verecek kadar inceydi, “ama dava senin, benim değil. Seni tanımıyorum evlat.”

Dunk’ın kalbi kırılmıştı, Yıldırım’ı çevirdi ve sıralar dolu su soğuk ve donuk adamaların önünde bir ileri bir geri gitti. Umutsuzluğu bir haykırış oldu, yükseldi ağzından. “*ARANIZDA HIÇ GERÇEK BİR ŞÖVALYE YOK MU?*”

Yalnızca sessizlik.

Sahanın öbür ucunda, Prens Aerion bir kahkaha attı. “Ejderha alaya gelmez,” diye bağırdı.

Sonra bir ses duyuldu. “Ben Sör Duncan’ın tarafını alacağım.”

Sislerin arasından sırtında siyah bir şövalye olan siyah bir aygır çıkageldi. Dunk, ejderha kalkanını ve miğferinin üzerindeki kırmızıya boyanmış kükreyen üç kafalı sorgucu gördü. *Genç Prens. Aman tanrım, bu gerçekten o mu?*

Dişbudak Geçidi Lordu da aynı hatayı yaptı. “Prens Valarr?”

“Hayır,” dedi kara şövalye miğferinin siperliğini kaldırarak. “Dişbudak Geçidi’ndeki müsabakalara girmeyi düşünmediğim için zırh getirmediğim lordum. Oğlum bana bunu ödünç verecek kadar nazikti,” diye güldü Prens Baelor neredeyse kederle.

Suçlayanlar tarafı şaşkına dönmüştü. Dunk, Prens Maekar’ın atını mahmuzlayarak öne çıktığını gördü. “Kardeşim, sen kendinde misin?” Zırhlı parmağıyla Dunk’ı işaret etti. “Bu adam oğluma saldırdı.”

“Bu adam her gerçek şövalyenin yapması gerektiği gibi masumları korudu,” diye cevap verdi Prens Baelor. “Bırakalım da onun haklı ya da haksız olduğuna tanrılar karar versin,” dedi ve dizginlerini çekerek Valarr’ın muhteşem siyah atını çevirerek sahanın güney ucuna sürdü.

Dunk, Yıldırım’ı Prens Baelor’un yanına sürdü, diğer savunular da etraflarında toplandı; Robyn Rhysling ve Sör Lyonel, Humfreyler. *İyi adamlar ama yeterince iyiler mi acaba?* “Raymun nerede?”

“Sör Raymun, müsaadenizle.” Sör Raymun atıyla hızla geldi, tüylü miğferinin altındaki kararlı bir gülümseme suratını aydınlatıyordu. “Kusura bakmayın, lordlarım. Armamda ufak bir değişiklik yapmak durumunda kaldım, aksi halde onursuz kuzenimle karıştırılabilirdim.” Herkese gösterdi kalkanını. Cilalı altın zemin aynı kalmıştı, Fossoway elması da, ama bu elma kırmızı yerine yeşildi. “Korkarım hala olgunlaşmadım . . . ama yeşil olması kurtlanmış olmasından daha iyidir, değil mi?”

Sör Lyonel bir kahkaha attı ve Dunk içinde bulunduğu duruma rağmen gülümsedi. Hatta Prens Baelor bile onaylamış gözüküyordu.

Dişbudak Geçidi Lordu’nun rahibi tribünün önüne gelmişti ve kristalini kalabalığı duaya davet etmek için kaldırdı.

“Bana kulak verin, hepiniz,” dedi Baelor sessizce. “Suçlayanlar tarafı ilk hücum için ağır savaş mızraklarını kullana-

cak. Dişbudak ağacından, iki buçuk metre uzunluğunda, kırılmasın diye perçinlenmiş ve ucu bir savaş atının ağırlığıyla zırhlı delip geçebilecek kadar keskin.”

“Biz de aynısını kullanmalıyız, dedi Sör Humfrey Arıocak. Arkasındaki rahip, Yedi Tanrı’ya aşağıya bakıp bu anlaşmazlığı yargılamaları ve davası haklı olana galibiyeti bahşetmeleri için sesleniyordu.

“Hayır,” dedi Baelor. “Onun yerine biz turnuva mızraklarını kullanacağız.”

“Turnuva mızrakları kırılmasın diye yapılmıştır,” diye itiraz etti Raymun.

“Ama aynı zamanda üç buçuk metre boyunda yapılmışlardır. Eğer mızraklarımızın ucu doğru yeri bulursa, onların bize dokunamaz. Göğse ya da miğfere nişan alın. Bir turnuvada mızrağınızı rakibinizin kalkanı üzerinde kırmak yiğitçe bir şeydir, ama burada ölüm demek olabilir. Eğer onları atlarından düşürüp, biz eyerlerimizde kalabilirsek, avantaj bizim olur.” Dunk’a baktı. “Eğer Sör Duncan öldürülürse, bu tanrıların onu suçlu bulduğu anlamına gelir ve mücadele biter. Eğer iki suçlayıcısı da ölürse, ya da suçlamalarını geri çekerlerse, aynı şey geçerli. Onun haricinde, davanın sona ermesi için bir tarafın yedisi de ölmeli veya pes etmeli.”

“Prens Daeron savaşmayacak,” dedi Dunk.

“Gene de yeterli değil,” diye güldü Sör Lyonel. “Buna karşılık, ilgilenmemiz gereken üç Ak Kılıç var.”

Baelor bunu sakın karşıladı. “Kardeşim, Kral Muhafızları’ndan oğlunu korumasını talep ettiği zaman hata yaptı. Yeminleri, kandan gelen bir prence zarar vermelerini yasaklıyor. İyi ki ben öyleyim.” Onlara şöyle bir gülümsedi. “Diğerlerini benden yeterince süre uzak tutun ve ben de Kral Muhafızları ile ilgilenebileyim.”

Rahip duasını bitirirken, “Prensim, bu şövalye ruhuna uygun mu?” diye sordu Sör Lyonel Baratheon.

“Tanrılar öğrenmemizi sağlayacak,” dedi Baelor Mızrakkıran.

Dişbudak Geçidi Çayırı'nın üzerine bir bekleyişin sessizliği köktü.

Sekiz metre uzakta, Aerion'un gri aygırı sabırsızca çamuru eşeliyordu. Yıldırım ona göre çok sakindi; daha yaşlı bir attı, üzerinde elli savaşın tecrübesi vardı ve ondan ne beklediğini biliyordu. Yumurta, Dunk'a kalkanını uzattı. "Tanrılar sizinle olsun, efendim," dedi.

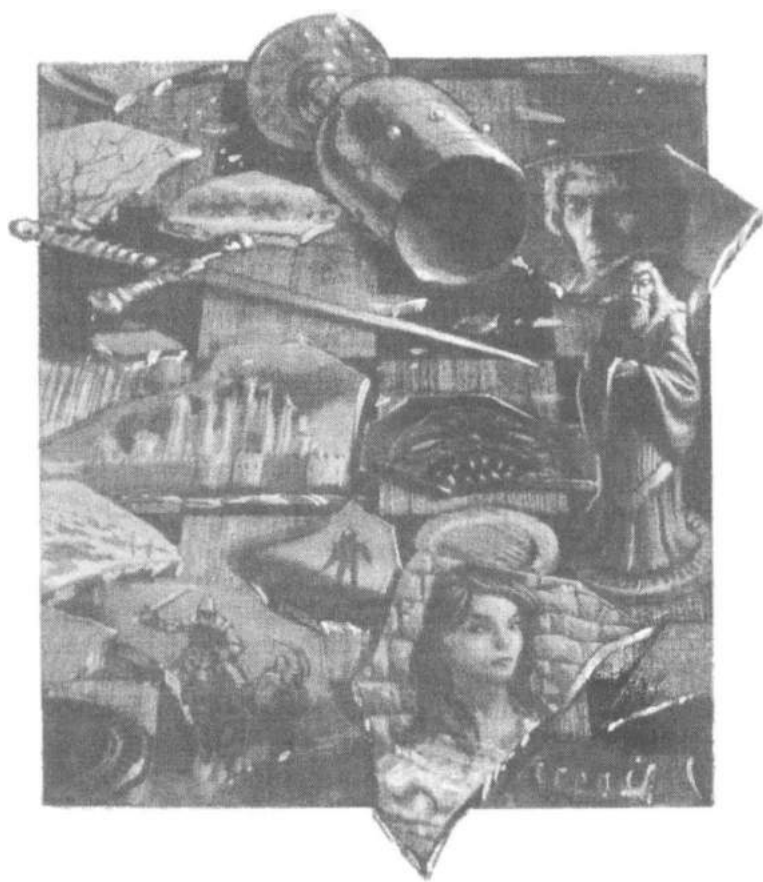
Karaağacın ve kayan yıldızın görüntüsü ona cesaret verdi. Dunk, sol kolunu kayışlardan geçirdi ve parmaklarını tutacağın etrafında sıktı. *Meşe ve demir, sakınır beni, sakınmazsa ölürüm, cehennemde çürürüm.* Çelik Pate ona mızrağını getirdi, ama Egg mızrağı Dunk'a verenin kendisi olması gerektiğini söyledi.

Her iki tarafındaki dostları mızraklarını aldılar ve uzun bir çizgi halinde açıldılar. Sağında Prens Baelor vardı ve Sör Lyonel de solundaydı, ama büyük miğferin daracık göz boşluğu Dunk'ın görüntüsünü sadece önüyle kısıtlıyordu. Tribün yoktu, çitin arkasındaki kalabalık halk da yoktu; yalnızca çamurlu saha vardı, soluk akan sis, nehir, kasaba, kuzeydeki kale ve kalkanında ejderha, miğferinde alevler olan gri süvari atının üzerindeki prens. Dunk, Aerion'un yamağının ona savaş mızrağını uzatışını izledi, iki buçuk metre boyunda ve gece kadar karanlıktı mızrak. *Eğer becerebilseydi onu kalbime saplardı.*

Ve borazan sesi duyuldu.

Bütün atlar hareket etmesine rağmen, bir an için, Dunk bir kehribar parçasının içindeki sinek gibi öylece kalakaldı. Panik olmuştu. *Unuttum,* diye düşündü çıldırmışçasına, *her şeyi unuttum, kendimi rezil edeceğim, her şeyi kaybedeceğim.*

Yıldırım onu kurtardı. Binicisi bilmese de büyük kahverengi aygır ne yapacağını biliyordu. Yavaş bir tırısla başladı. Dunk'ın eğitimi ondan sonra devreye girdi. Savaş atını hafifçe dizginledi ve mızrağını hücum öncesinde yere doğru eğdi. Aynı zamanda kalkanını vücudunun sol tarafının çoğunu örtene dek kaldırdı. Darbelerin yönünü değiştirmek için kalkanını bir açıyla tuttu. *Meşe ve demir, sakınır beni, sakınmazsa ölürüm, cehenneme çürürüm.*

Kalabalığın bağırışları uzak dalgaların kayalara çarpmasından daha fazla duyulmuyordu. Yıldırım dörtmala koşmaya başladı. Dunk'ın dişleri, koşunun şiddetinden birbirine çarpıyordu. Topuklarını aşağıya bastırdı, bacaklarını iyice gerdi ve altındaki atın hareketinin bir parçası olması için vücudunu ona bıraktı. *Ben Yıldırım'ım ve Yıldırım da ben, biz tek bir yaratığız, biz bütünleştik, biz tekiz.* Miğferinin içindeki hava şimdiden o kadar sıcaktı ki güçlükle nefes alabiliyordu.

Eğer bu bir turnuva müsabakası olsaydı, rakibi çitin öbür tarafında solunda olacaktı ve Dunk mızrağını Yıldırım'ın boynunun diğer tarafından savuracaktı. Açık sayesinde tahtanın darbede kırılması daha muhtemeldi. Ama bugün oynadıkları oyun daha ölümcüldü. Onları ayıran bir çit yoktu, atlar doğrudan birbirlerine hücum ediyorlardı. Prens Baelor'un büyük siyah atı, Yıldırım'dan çok daha hızlıydı ve Dunk göz ucuyla onun önünde koşuşunu gördü. Diğerlerini görmekten çok hissedebiliyordu. *Onların önemi yok, yalnızca Aerion önemli, yalnızca o.*

Ejderhanın gelişini izledi. Prens Aerion'un gri aygırının toynaklarından sıçrayan çamurlar arkasına püskürüyordu ve Dunk, atın burun deliklerinin açılıp kapandığını bile görebiliyordu. Siyah mızrak hala havaya bakıyordu. Mızrağını havada tutan ve son anda hizaya getiren bir şövalye, her zaman mızrağını çok fazla alçaltma riskine girer diye anlatmıştı ona ihtiyar. Kendi mızrağının ucunu prensin göğsünün ortasına denk getirdi. *Mızrağım kolumun bir parçası, dedi kendi kendine, O benim parmağım, tahtadan bir parmak. Tüm yapmam gereken ona uzun tahta parmağımla dokunmak.*

Aerion'un kara mızrağının sonundaki sivri demir ucu görmezden gelmeye çalıştı, her adımda mızrağın ucu daha da büyüyordu. *Ejderhaya bak, ejderhaya bak,* diye tembihledi kendi kendine. Kocaman üç başlı canavar prensin kalkanını kaplıyordu, kırmızı kanatlar ve altın rengi ateş. *Hayır sadece vurmak istediğin noktaya bak,* diye hatırladı birden, ama mızrağı çoktan hizasından kaymaya başlamıştı. Dunk mızrağı düzeltmeye çalıştı, ama çok geçti. Mızrağının ucunun ejderhanın iki kafasının arasından boyalı alevi kazıyarak Aerion'un kalkanına vurduğunu gördü. Yumuşak bir şeye

çarpan *kırılma sesiyle* Yıldırım'ın altından çekildiğini hissetti, darbenin etkisiyle sarsıldı ve hemen sonra bir şey korkunç bir kuvvetle yan tarafına çarptı. Atlar şiddetle birbirine çarptı, zırhlar çarpıştı ve sesleri duyuldu. Yıldırım tökezlerken, Dunk'ın mızrağı elinden düştü. Rakibinin yanından geçip gitmişti, atın üzerindeki yerini korumaya çalışırken umutsuzca eyere tutundu. Yıldırım kaygan çamurda sağa sola yalpalarken, Dunk, Yıldırım'ın arka ayaklarının kaydığını hissetti. Beraber kayarak dönüyorlardı ve daha sonra aygırın arkası sertçe yere oturdu. "Kalk!" diye haykırdı Dunk mahmuzlarla vurarak. "Kalk, Yıldırım!" Ve yaşlı savaş atı toparlanarak tekrar ayağa kalktı.

Dunk, kaburgalarının altındaki keskin acıyı hissedebiliyordu ve sol kolu aşağı sarkıyordu. Aerion, mızrağını meşeden, yünden ve çelikten geçirmeyi başarmıştı; Dişbudaktan yapılmış mızrağın kırık bir parçası ve sivri demir yanına saplı duruyordu. Dunk sağ eliyle uzandı, mızrağı ucunun hemen arkasından kavradı, dişlerini sıktı ve sertçe çekerek kırık mızrağı yerinden söktü. Sonra kendi kanını gördü, zırhının halkaları arasından sızarak zırh cüppesini kırmızıya boyuyordu. Her şey dönüyordu ve Dunk neredeyse düşecekti. Acısına rağmen adını bağırarak sesleri belli belirsiz duyabiliyordu. Güzel kalkanı şimdi işe yaramaz bir haldeydi. Dunk onu bir kenara attı, karaağacı, kayan yıldızı, kırık mızrağı ve her şeyi . . . ve kılıcını çekti, fakat o kadar çok canı yanıyordu ki kılıcını savurabileceğini pek sanmıyordu.

Yıldırım'ı sert bir şekilde çevirdi ve sahada neler olduğunu anlamaya çalıştı. Sör Humfrey Hardyng atının boynuna tutunmuştu, yaralanmış olmalıydı. Diğer Sör Humfrey karına kırık bir mızrak saplı şekilde bir kan gölünün ortasında hareketsiz yatıyordu. Prens Baelor'un, sapasağlam mızrağıyla yanından dörtlüye geçtiğini gördü, Kral Muhafızlarından birini atından düşürmüştü. Başka bir beyaz şövalyeye daha önce düşmüştü, Prens Maekar da. Üçüncü Kral Muhafızı ise Sör Robyn Rhysling'i uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Aerion, Aerion nerede? Arkasından gelen nal sesleriyle Dunk kafasını birden çevirdi. Aerion'un gri aygırı onu he-

deflemiş şekilde dörtmala gelirken, Yıldırım afalladı, toynaklarını oraya buraya şaşkınca basıyordu.

Bu sefer toparlanma umudu yoktu. Dunk'ın uzun kılıcı elinden dönerek uçup gitti . . . ve yer Dunk'ı karşılamak için ayaklandı. İliklerine kadar sarsan yaralayıcı bir darbe ile yere çarptı. Acılar içindeydi, acı o kadar keskindi ki bir an nefes alamadı. Bir süre için tüm yapabildiği orada öylece kalmaktı. Kanın tadı ağzını kapladı. *Salak Dunk, bir şövalye olabileceğini düşündü.* Ayağa kalkmak zorunda olduğunu biliyordu ya da ölecekti. İnleyerek elleri ve dizlerinin üzerine kalktı. Ne nefes alabiliyor, ne de bir şey görebiliyordu. Göz boşluğu çamurla dolmuştu. Kör bir halde yalpalayarak ayağa kalktı, zırhlı eliyle çamuru sildi. *İşte, orada . . .*

Parmaklarının arasından, bir ejderhanın uçtuğunu ve dikenli bir topuzun bir zincirin ucunda savrulduğunu gördü. Bir an sonra kafası sanki parçalara ayrılmıştı.

Gözlerini açtığında tekrar yerdeydi, sırtüstü yatıyordu. Çamur miğferinden tamamen dökülmüştü, ama bir gözü kanla kapanmıştı. Yukarıda yalnızca koyu gri gökyüzü vardı. Dunk'ın yüzü zonkluyordu ve soğuk ıslak metalin yanığına ve alnına bastırıldığını hissedebiliyordu. *Kafamı kırdı, ölüyorum.* Daha da kötüsü diğerleri de onunla beraber ölecekti, Raymun, Prens Baelor ve diğerleri. *Onların ümitlerini boşa çıkardım. Ben bir şampiyon değilim. Hatta gezgin bir şövalye bile değilim. Ben bir hiçim.* Prens Daeron'un hiç kimsenin ondan daha iyi çamurun içinde baygın yatamayacağı konusunda böbürlendiğini hatırladı. *Ama hiçbir zaman Salak Dunk'ı görmemişti, değil mi?* Utanç acıdan daha beterd.

Ejderha tepesinde tekrar belirdi.

Üç başı vardı ve kanatları ateş kadar parlaktı, kırmızı, sarı ve turuncu. Gülüyordu. “Daha ölmedin mi, gezgin şövalye?” diye sordu. “Tribüne bağır ve suçunu kabul et, belki sende yalnızca bir el ve bir ayak almakla yetinebilirim. Tabii ki dişlerini de, birkaç diş nedir ki? Senin gibi biri pirinç lapa-sıyla yıllarca yaşayabilir.” Ejderha bir kahkaha daha patlattı. “Hayır mı? O zaman *bunu* al.” Dikenli topuz havada daireler

çizerek döndü ve kafasına kayan bir yıldız kadar hızlı inme-ye başladı.

Dunk yuvarlandı.

Gücü nereden bulduğunu bilmiyordu ama bulmuştu. Aerion'un bacaklarına doğru yuvarlandı, üzeri çelik kaplı kolunu, Aerion'un uyluğunun etrafından sararak, onu küf-rederken çamurun içine çekti ve üzerine çıktı. *Hadi şimdi kanlı gürzünü savur bakalım.* Prens kalkanın kenarını Dunk'ın kafasına vurdu, ama gezgin şövalyenin dağılmış miğferi darbenin çoğunu durdurdu. Aerion güçlüydü, ama Dunk daha güçlüydü, aynı zamanda daha iri ve daha ağırdı. Dunk kalkanı iki eliyle kavradı ve kayışları kopana dek çekti. Son-ra kalkanı prensin miğferine indirdi, bir daha, bir daha ve bir daha, sorgucunun kaplamalarını darmadağın etti. Kal-kanı Dunk'inkinden daha kalındı, demirle perçinlenmiş sağlam meşedendi. Bir alevi sorguçtan sıyırdı ve bir taneyi daha. Prens alevleri Dunk'ın darbelerinden çok daha önce bitmişti. Aerion sonunda işe yaramayan gürzünü bıraktı ve belindeki ince kamasına uzanmaya çalıştı. Tam kamasını kabzasından kurtarmıştı ki Dunk eline vurdu ve kama çamur-a düştü.

Uzun Sör Duncan'ı yenebilirsin ama Pire Yuvası'ndan Dunk'ı değil. İhtiyar ona mızrakla savaşmayı ve kılıç oyunlarını öğ-retmişti ama bu çeşit bir dövüşü çok daha önce şehrin şarap mahzenlerinin arkasındaki karanlık kuytularda ve içinde her türlü dalaverenin döndüğü dar ara sokaklarda öğren-mişti. Dunk darmadağın olmuş kalkanı bir kenara fırlattı ve Aerion'un miğferinin siperliğini çevirerek söktü.

Çelik Pate'in *Siperlik zayıf bir noktadır*, deyişini hatırladı. Prens direnmeyi tamamen bırakmıştı. Gözleri mosmor ve korku doluydu. Dunk'ın içinde prensin gözlerinden birini tutup iki çelik parmağının arasında bir üzüm gibi patlatmak için bir dürtü vardı, ama bu şövalye ruhuna pek uygun ol-mazdı. "PES ET!" diye bağırdı.

"Pes ediyorum," diye dudaklarını neredeyse kıpırdatma-dan fısıldadı ejderha. Dunk gözlerini kırıştıtarak ona baktı. Bir an kulaklarına inanamadı. *O zaman bu iş bitti?* Olanları

görebilmek için kafasını yavaşça bir o yana bir bu yana baktı. Miğferin yüz kısmının sol tarafını paramparça eden darbe yüzünden göz deliği kısmen kapanmıştı. Elinde gürz, oğlunun yanına ulaşmaya çalışan Prens Maekar'ı gördü, Baleor Mızrakkiran onu uzak tutmaya çalışıyordu.

Dunk, yalpalayarak ayağa kalktı ve arkasından Prens Aerion'u kaldırdı. Miğferinin bağlarını çözemeyince, bağları koparıp attı. Bir anda görüntüler ve sesler içinde boğulmuştu; homurdanmalar ve küfürler, kalabalığın bağırışları, aygırlardan biri sahada binicisiz koştururken bir diğerinin çığlıkları. Her yerde çelik şakıtları vardı. Tribünün önünde Raymun ve kuzeni birbirlerine kılıç sallıyorlardı, ikisi de ayaktavdı. Kalkanları harap olmuştu, hem yeşil hem kırmızı elma paramparçaydı artık. Kral Muhafızları'ndan biri yaralı arkadaşını sahanın dışına taşıyordu. Beyaz zırh ve pelerinlerinin içinde ikisi de birbirinin aynı gözüküyordu. Üçüncü beyaz şövalye yerdeydi ve Gülen Fırtına, Prens Maekar'a karşı Prens Baelor'a katılmıştı. Gürz, balta ve kılıç birbirine çarpıp çınlayarak kalkan ve miğferleri dövdüler. Maekar vurduğu her darbeye karşılık üç tane darbe yiyordu. Dunk bunun yakında biteceğini görebiliyordu. *Daha çoğumuz ölmekten bunu sona erdirmeliyim.*

Prens Aerion aniden gürzüne doğru hamle yaptı. Dunk onu sırtından tekmeledi ve yüzüstü yere düşürdü, sonra bacaklarından birini yakalayarak onu saha boyunca yerde sürükledi. Dışbudak Geçidi Lordu'nun oturduğu tribüne ulaştığında, Parlak Prens bir kenef kadar mide bulandırıcı bir renkteydi. Dunk onu ayağa kaldırdı ve üzerindeki çamurun bir kısmını Dışbudak Geçidi Lordu ve güzel prensesin üzerine silkeleyerek salladı. "Söyle ona!"

Prens Aerion bir ağız dolusu çimen ve pisliği tükürdü. "Suçlamamı geri çekiyorum."

Daha sonra, Dunk sahadan kendi başına mı çıktığını yoksa yardıma mı ihtiyacı olduğunu hatırlayamıyordu. Ama her yeri acıyordu ve bazı yerleri diğerlerinden de betardi. *Şimdi*

gerçekten bir şövalye miyim? diye düşündüğünü hatırladı. *Bir şampiyon muyum?*

Yumurta ve Raymun, hatta Çelik Pate bile Dunk'a dizçeklerini ve boyun zırhını çıkarması için yardım etti. Onları birbirinden ayıramayacak kadar başı dönüyordu. Üçü, parmaklar, başparmaklar ve seslerden ibaretti. Dunk şikayet edenin Pate olduğunu biliyordu. "Zırhıma ne yaptığına bir bakın," dedi, "Her yeri göçmüş, çökmüş ve çizilmiş. Tamam tamam, size soruyorum, niye aldırayım ki? Korkarım bu zırhı keserek çıkarmak zorundayım."

"Raymun," dedi Dunk ısrarla arkadaşının elini sıkıca tutarak. "Diğerleri. Ne yaptılar?" Bilmek zorundaydı. "Hiç kimse öldü mü?"

"Ariocak," dedi Raymun. "İlk hücumda Dusken Vadi-si'nden Donnel tarafından öldürüldü. Sör Humfrey ise ağır yaralı. Kalanlar sadece yara bere içinde. Sen hariç."

"Peki ya onlar? Suçlayanlar?"

"Kral Muhafızları'ndan Sör Willem Wylde sahadan bilinçsiz taşındı ve sanırım ben kuzenimin bir kaç kaburgasını kırdım. En azından öyle umuyorum."

"Peki Prens Daeron?" diye ağzından kaçırdı Dunk. "Yaşıyor mu?"

"Sör Robyn onu atından düşürür düşürmez, düştüğü yerde kaldı. Bir ayağı kırılmış olabilir. Kendi atı sahada başıboş koştururken onu ezmiş."

Sersemlemişti. Kafası karışmasına rağmen, Dunk çok büyük bir rahatlama hissetti. "Rüyası gerçek çıkmadı o zaman. Ölü ejderha. Eğer Aerion ölmediyse. Ölmedi değil mi?"

"Hayır," dedi Yumurta. "Onu bağışladın hatırlamıyor musun?"

"Hatırlamıyorum." Şimdiden dövüşe dair anılar silikleşiyor ve kafa karıştırıcı bir hal alıyordu. "Bir an kendimi sarhoş gibi hissediyorum. Bir an sonra o kadar çok canım yanıyor ki öleceğimi zannediyorum."

Onu sırtüstü yatırdılar ve Dunk akıp giden gri gökyüzünü izlerken onunla konuştular. Dunk'a hala sabah gibi geliyordu. Dövüşün ne kadar sürdüğünü merak ediyordu.

"Tanrılar bizi korusun, mızrağın ucu zırhın halkalarını etinin iyice içine batırmış," dediğini duydu Raymun'ın. "Ölümcül olur eğer . . ."

"Onu sarhoş edip yarasına biraz kaynayan yağ dökelim," diye önerdi biri. "Hekimler bu işi böyle yapıyorlar."

"Şarap," dedi yankılanan metalik bir ses. "Yağ *değil*, yağ onu öldürür, kaynayan şarap. Kardeşimle işi bittikten sonra Hekim Yormwell'i Dunk'a gönderirim."

Pek çok darbeyle yıpranmış ve göçmüş olan siyah zırhı içinde uzun boylu bir şövalye tepesinde dikiliyordu. *Prens Baelor*. Miğferindeki kırmızı ejderha kafasını, iki kanadını ve kuyruğunun çoğunu kaybetmişti. "Majesteleri," dedi Dunk, "Ben sizin adamınızım. Lütfen. Sizin adamınız."

"Benim adamım." Siyah şövalye bir elini Raymun'ın omzuna koyarak dengesini sağladı. "Benim iyi adamlara ihtiyacım var, Sör Duncan. Krallık . . ." sesi garip bir biçimde boğuldu birden. Belki de dilini ısırılmıştı.

Dunk çok yorgundu. Uyanık kalmak çok zordu. "Sizin adamınız," diye mırıldandı bir kez daha.

Prens kafasını yavaşça bir o yana bir bu yana çevirdi. "Sör Raymun . . . miğferim, eğer zahmet olmazsa. Siperliğim . . . siperliğim kırıldı ve parmaklarım . . . parmaklarımı hissetmiyorum . . ."

"Hemen majesteleri." Raymun prensin miğferini iki eliyle tutup asıldı. "Dostum Pate, bana bir el ver."

Çelik Pate bir taburenin üzerine çıkararak miğferi inceledi. "Arkadan çökmüş, majesteleri, sol tarafa doğru. Boyun zırhına girmiş. Böyle bir darbeyi durdurduğuna göre iyi çelik olmalı."

"Muhtemelen kardeşimin gürzü," dedi Baelor boğuk bir sesle. "Maekar güçlüdür." Birden kafasını çekti. "Bu şey . . . garip bir şey hissediyorum, ben . . ."

“İşte geliyor,” Pate darmadağın olmuş miğferi çekip çıkardı. “Tanrılar bizi korusun. *Aman tanrım aman tanrım aman tanrım bizi koru . . .*”

Dunk kırmızı ve ıslak bir şeyin miğferin içinden düştüğünü gördü. Biri yüksek sesle korkunç bir çığlık atıyordu. Siyah zırhının içinde upuzun bir prens yalnızca yarım kafatasıyla gri kasvetli gökyüzüne karşı sallanıyordu. Kırmızı kanın ve açık renk kemiğin altında başka bir şeyi, mavi gri etli bir şeyi görebiliyordu. Baelor Mızrakkıran'ın yüzünden bir anda garip ıstırap dolu bir bakış belirdi ve kayboldu, tıpkı güneşin önünden geçen bir bulut gibi. Elini kaldırdı ve iki parmağıyla çok hafifçe başının arkasına dokundu ve sonra yere yıkıldı.

Dunk onu yakaladı. “Kalk,” dediğini söylediler daha sonra ona, dövüşte Yıldırım'a bağırdığı gibi, “kalk, kalk,” Ama sonra kendisi bunu hiç hatırlamadı ve prens ayağa kalkmadı.

Targaryen Ailesi'nden Baelor, Ejdertaşı Prensi, Kralın Eli, Krallığın Koruyucusu, Yedi Krallık'taki Westeros'tan Demir Taht'ın varisi, Cockleswent Nehri'nin kuzey yakasındaki Dişbudak Geçidi Kalesi'nin bahçesinde ateşe verildi. Diğer büyük aileler ölülerini gömmeyi ya da onları soğuk yeşil denize atmayı seçebilirlerdi, fakat Targaryenler ejderhanın kanındandı ve ailedeki herkesin sonu ateşin içinde yazılıydı.

Baelor Mızrakkıran, kendi zamanının en iyi şövalyesiydi, bazıları ölüm meleşini zırhlarıyla ve elinde kılıcıyla karşılamaya gitmesi gerektiğini söylediler. Ama en sonunda kral babasının isteği galip geldi . . . babası ikinci Daeron'un barışsever bir doğası vardı. Dunk ayaklarını sürüyerek tabutun yerleştirildiği yerin yanından geçerken, prens göğsünde kırmızı ipliklerle dikilmiş üç başlı ejderha olan siyah kadifeden bir tunik giyyordu. Boynunda ağır altın bir zincir asılıydı. Kılıcı yanında kınında duruyordu, ama bir miğfer giymişti, altından ince bir miğfer, siperliği insanlar yüzünü görebilsin diye açıktı.

Babası hareketsiz yatarken , Genç Prens Valarr, tabutun konduğu yerin dibinde nöbet tutuyordu. Valarr, babasının daha kısa, daha zayıf ve Prens Baelor'u bir kraliyet mensubundan çok normal bir insana daha yakın gösteren iki kez kırılmış bir burna sahip olmadığı için daha yakışıklı bir haliydi. Saçı kahverengiydi, fakat saçında parlak altın-gümüş rengine bir tutam vardı. Saçındaki bu çizginin görüntüsü Dunk'a Aerion'u hatırlattı, Dunk bunun adil olmadığını biliyordu. Yumurta'nın saçları tekrar uzuyordu tıpkı kardeşininki gibi ve Yumurta bir prens için yeterince iyi bir çocuktuktu.

Dunk teşekkürlerle iyice süslenmiş, pek bir işe yaramayan başsağlığı dileklerini bildirmek için durduğunda, Prens Valarr buz mavisi gözleriyle ona baktı ve "Babam sadece otuz dokuz yaşındaydı. Ejderha Aegon'dan sonraki en muhteşem kral olmak onun kaderiydi. Tanrılar neden onu aldı ve *seni* bıraktı?" dedi. Sonra da kafasını salladı. "Gidin, Sör Duncan. Gidin."

Söyleyecek bir şeyi olmayan Dunk, topallayarak kaleden yeşil su birikintisinin yanındaki kampa döndü. Ne Valarr'a ne de kendine sorduğu sorulara verecek bir cevabı yoktu. Hekimler ve kaynayan şarap işini görmüştü, yarası temiz bir şekilde iyileşiyordu, ama gene de sol koluyla göğüs ucunun arasında derin buruşuk bir yara izi kalacaktı. Yarayı gördüğünde Baelor'u düşünmeden edemiyordu. *Hayatımı bir kez kılıcıyla kurtardı, ölü bir adam olmasına rağmen orada dururken bir kez de bir sözüyle hayatımı kurtardı.* Büyük bir prensin bir gezgin şövalye yaşasın diye öldüğü bir dünya ona anlamlı gelmiyordu. Dunk karaağacın altına oturdu ve kederli bir yüzle ayaklarına baktı.

Bir gün geç vakitte kraliyet üniformalı dört muhafız kampında belirdiğinde, Dunk kendisini öldürmek için geldiklerine emindi. Kılıcını çekmek için fazlasıyla güçsüz ve bıkkındı, sırtını karaağaca dayamış bir şekilde bekledi.

"Prensimiz sizinle özel olarak konuşmak istiyor."

“Hangi prens?” diye sordu Dunk ihtiyatla.

“Bu prens,” dedi kaba bir ses, kumandan cevap vermeden önce. Maekar Targaryen karaağacın arkasından yürüyerek geldi.

Dunk yavaşça ayağa kalktı. *Şimdi ne istiyor benden?*

Maekar bir işaret yaptı ve muhafızlar göründükleri kadar çabuk ortadan kayboldular. Prens uzun bir süre Dunk’ı süzdü, sonra arkasını dönüp su birikintisinin yanına kadar yürüdü ve sudaki yansımalarına baktı. “Aerion’u Lys’e gönderdim,” dedi birdenbire. “Bağımsız Şehirler’de birkaç yıl belki onu düzeltebilir.”

Dunk hiç Bağımsız Şehirler’de bulunmamıştı, bu yüzden ne diyeceğini bilemiyordu. Aerion, Yedi Krallık’tan gitmişti ve bir daha hiç geri dönmemesini umuyordu, ama bu Aerion’un babasına söylenecek bir şey değildi. Sessizce bekledi.

Prens Maekar ona doğru döndü. “Bazıları kardeşimi isteyerek öldürdüğümü söylüyor. Tanrılar biliyor ki bu bir yalan, ama öleceğim güne dek bu fısıltıları duyacağım. Ölüm-cül darbeyi indiren benim güzrümdü, bundan şüphem yok. Dövüşte benim dışımda karşılaştığı bütün rakipleri yeminleri kral soyuna karşı kendilerini korumaktan başka bir şey yapmalarını yasaklayan Kral Muhafızları’ydı. Bu yüzden onu öldüren kesinlikle bendim. Söylemesi garip ama kardeşimin kafatasını kıran darbeyi hatırlamıyorum. Bunu hatırlamamak tanrıların bana merhametinden mi, yoksa lanetinden mi, bilemiyorum. Sanırım ikisinden de biraz var.”

Prensin Dunk’a bakışından bir cevap beklediği anlaşılıyordu. “Bunu söyleyemem majesteleri.” Belki de Maekar’dan nefret etmeliydi ama ona garip bir yakınlık duyuyordu. “Gürzü siz savurdunuz lordum, ama Prens Baelor benim için öldü. Bu yüzden onu siz kadar ben de öldürdüm.”

“Evet,” diye kabul etti prens. “Sen de onların fısıldadığını duyacaksın. Kral yaşlı. Öldüğü zaman, babasını yerine Valarr, oturacak Demir Taht’a. Ne zaman bir savaş kaybe-

dilse, ya da ürünler azalsa, aptallar, *Baelor böyle olmasına izin vermezdi, ama bir gezgin şövalye onu öldürdü, diyecekler.*”

Dunk sözlerindeki doğruluğu görebiliyordu. “Eğer dövüşmeseydim, benim elimi kesecektiniz ve de ayağımı. Bazen bu ağacın altına oturup ayağıma bakıyorum ve ağaca neden bir tanesini feda edemediğimi soruyorum. Nasıl bir ayağım bir prensin yaşamına değer? Diğer ikisinin yaşamına da, Humfreyler, onlar da iyi adamlardı.” Sör Humfrey Hardyng yaralarına daha dün akşam teslim olmuştu.

“Ve ağaç sana ne cevap veriyor?”

“Benim duyduğum kadarıyla hiçbir şey. Ama ihtiyar, yani Sör Arlan, her gün güneş batarken, *Yarının neler getireceğini kim bilebilir ki*, derdi. Hiçbir zaman ne olacağını bilemedi, bizim bilemediğimiz gibi. Evet, belki de o ayağa ihtiyacım olacak bir yarın gelir? Belki *krallığın* o ayağa bir prensin yaşamından daha fazla ihtiyacı olacağı bir gün?”

Maekar bir süre bunu düşündü, suratını kare gibi gösteren o gümüş beyaz sakalının altında çenesi sıkıca kapalıydı. “Pek muhtemel değil,” dedi sert bir biçimde. “Ülkede pek çok gezgin şövalye var ve hepsinin de ayakları var.”

“Eğer majestelerinin daha iyi bir cevabı varsa, bunu duymak isterim.”

Maekar kaşlarını çattı. “Belki de tanrıların şakalar için çok acımasız bir anlayışları vardır. Ya da tanrılar yoktur. Belki bunun hiçbir anlamı yoktur. Bunu başrahibe soracağım, ama en son ona gittiğimde bana hiç kimsenin tanrıların işine akıl sır erdiremeyeceğini söyledi. Rahip belki de bir ağacın altında uyumayı denemeli,” dedi yüzünü buruşturarak. “En küçük oğlum seni oldukça sevmiş gözüküyor. Daha önce de yamaklık yaptı, ama bana senden başka hiçbir şövalyeye hizmet etmeyeceğini söylüyor. Fark ettiğin gibi laf dinlemeyen bir çocuk. Onu yanına alır mısın?”

“Ben mi?” Dunk ağzı bir karış açıldı, kapandı ve tekrar açıldı. “Yumurta . . . yani Aegon, demek istedim . . . o iyi bir çocuk, ama, majesteleri, beni onurlandırdığınızı biliyorum, ama . . . ben yalnızca gezgin bir şövalyeyim.”

“Bu değişebilir,” dedi Maekar. “Aegon Yazsalonu’ndaki kaleye geri dönecek. Eğer istersen orada senin için de bir yer var. Kendi ev eşrafımdan bir şövalye olarak sen kılıcınla bana bağlılık yemini edersin ve Aegon da senin yamağın olur. Sen onu eğitirken, benim silah ustam da senin eğitimi-ni tamamlar.” Prens kurnazca baktı. “şu Sör Arlan, senin için yapabileceği her şeyi yapmış, bundan hiç şüphem yok, ama hala öğreneceğin çok şey var.”

“Biliyorum, lordum.” Dunk etrafına baktı. Yeşil çimenle-re, sazlara, uzun karaağaca, güneşin yansıdığı su birikintisi-nin yüzeyindeki dalgalanmalara baktı. Başka bir ejderböceği suyun yüzeyinde hareket ediyordu, belki de aynısı. *Ne olacak Dunk?* diye sordu kendi kendine. *Ejderböcekleri mi, ejderhalar mı?* Birkaç gün önce bu soruyu tereddütsüz cevaplardı. Tüm hayal ettiği buydu ama şimdi fırsat elindeyken bu onu korkutuyordu. “Prens Baelor ölmeden az önce onun adamı olacağıma yemin ettim.”

“Bu yaptığın bir küstahlık,” dedi Maekar, “peki ya o ne dedi?”

“Bana ülkenin iyi adamlara ihtiyaçı olduğunu söyledi.”

“Bu doğru. Peki bununla ne alakası var?”

“Oğlunuzu yamağım olarak yanıma alacağım, majesteleri, ama Yazsalonu’nda değil. Birkaç sene için değil. Bence Aegon yeterince kale gördü. Onu yalnızca benimle beraber yollara düşerse yanıma alırım.” Yaşlı Kestane’yi işaret etti. “Benim atımı sürecek, eski pelerinimi giyecek ve kılıcımı keskin tutup zırhımı temizleyecek. Hanlarda ve ahırlarda, ara sıra toprak sahibi şövalyelerin ya da daha küçük lordların salonlarında ve mecbur kaldığımızda ağaçların altında yatacağız.”

Prens Maekar ona inanamaz gözlerle baktı. “Dava beyni-ni mi sulandırdı be adam? Aegon bu krallığın bir prensi. Ejderhanın kanından. Prensler çukurlarda uyuyup tuzlu sığır eti yemezler.” Dunk’ın bir şeyler demek isteyip diye-mediğini anladı. “Bana söylemekten korktuğun ne? Ne is-tersen söyle.”

“Bahse girerim ki Daeron da hiç çukurlarda yatmamıştır,” dedi Dunk zor duyulan bir sesle, “ve Aerion’un yediği bütün sığır etler lezzetli, az bulunur ve kanlıydı değil mi?”

Maekar Targaryen, Yazsalonu’nun Prensi, Pire Yuvası’ndan Dunk’a uzun süre dikkatle baktı, çenesi gümüş sakalının altında kıpırdanıyordu. En sonunda arkasını döndü ve bir kelime bile etmeden yürüyüp gitti. Dunk onun adamlarıyla birlikte atla gidişlerini duydu. Gittiklerinde su yüzeyinde kayarcasına uçan ejderböceğinin kanatlarından gelen vızıltı dışında hiç bir ses kalmamıştı.

Ertesi sabah güneş doğarken çocuk geldi. Eski çizmeler, kahverengi bir pantolon ve kahverengi yünden bir tunikle yol için eski bir pelerin giyyordu. “Babam sana hizmet edeceğimi söyledi.”

“Size hizmet edeceğimi, *efendim*,” diye hatırlattı Dunk. “Atları eyerleyerek başlayabilirsin. Kestane senindir, ona iyi bak. Yıldırım’ın üzerine ben bindirmediğim sürece seni orada bulmak istemiyorum.”

Yumurta eyerleri almaya gitti. “Nereye gidiyoruz, efendim?”

Dunk bir an düşündü. “Daha önce hiç Kızıl Dağlar’ın ötesine geçmemiştim. Dorne’a bir bakmaya ne dersin?”

Yumurta sırtıttı. “Orada güzel kukla gösterileri olduğunu duydum,” dedi.

Elurialı Küçük Rahibeler, © 1998 Stephen King; s. 11'deki illüstrasyon Erik Wilson'ın izniyle kullanılmıştır.

Ejderböceği, © 1998 Ursula LeGuin; s. 101'deki illüstrasyon yazarın izniyle kullanılmıştır.

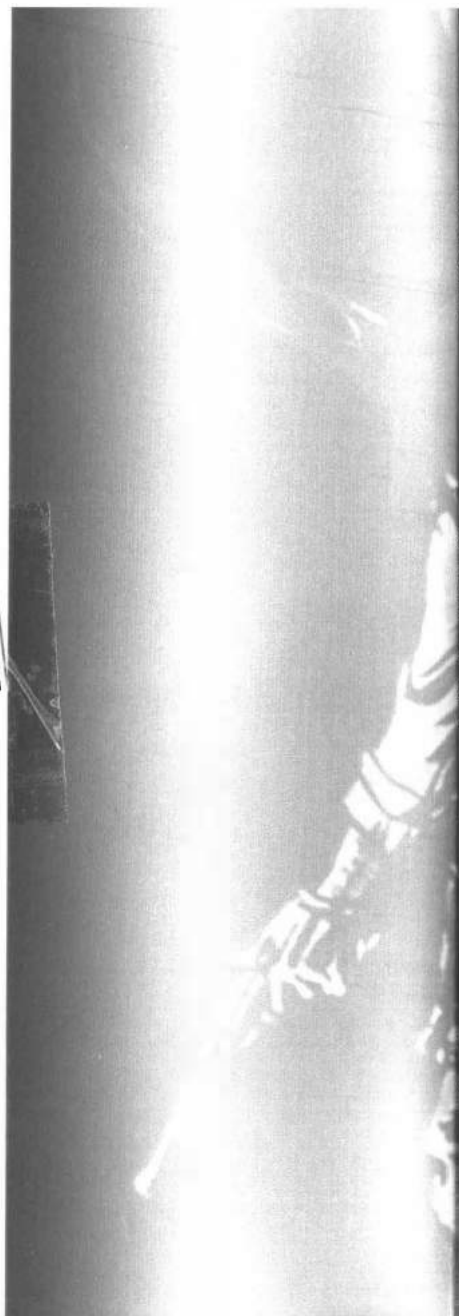
Deniz ve Ufak Balıklar, © 1998 Terry Pratchett; s. 181'deki illüstrasyon Paul Kidby'nin izniyle kullanılmıştır.

Pern'in Ulağı, © 1998 Anne McCaffrey; s. 243'teki illüstrasyon Michael Whelan'ın izniyle kullanılmıştır.

Sırtan Adam, © 1999 Orson Scott Card; s. 316-317'deki illüstrasyon Tor Books izniyle kullanılmıştır.

Gezgin Şövalye, © 1998 George R. R. Martin; s. 366-367'deki illüstrasyon Bantam Spectra izniyle kullanılmıştır.

Kitaptaki diğer bütün metin içi illüstrasyonlar © 1998 Michael Whelan'ın izniyle kullanılmıştır.

Stephen King, Ursula K. LeGuin, Terry Pratchett, Anne McCaffrey, Orson Scott Card ve George R. R. Martin gibi modern fantastik edebiyatı şekillendiren ünlü isimlerden yepyeni, davetkar öyküler...

"Efsaneler," dizinin editörü Robert Silverberg ve büyük usta Orson Scott Card'ın Türkçe basıma özel önsözleriyle.

Phoenix'in kanatları sizi bu kez de düşlere açılan dev bir kapının önüne bırakıyor. İçeri adım atmaktan korkmayanlar için...

phoenix fantezi 3

ISBN 975 - 6565 - 32 - 2

22 50T